

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

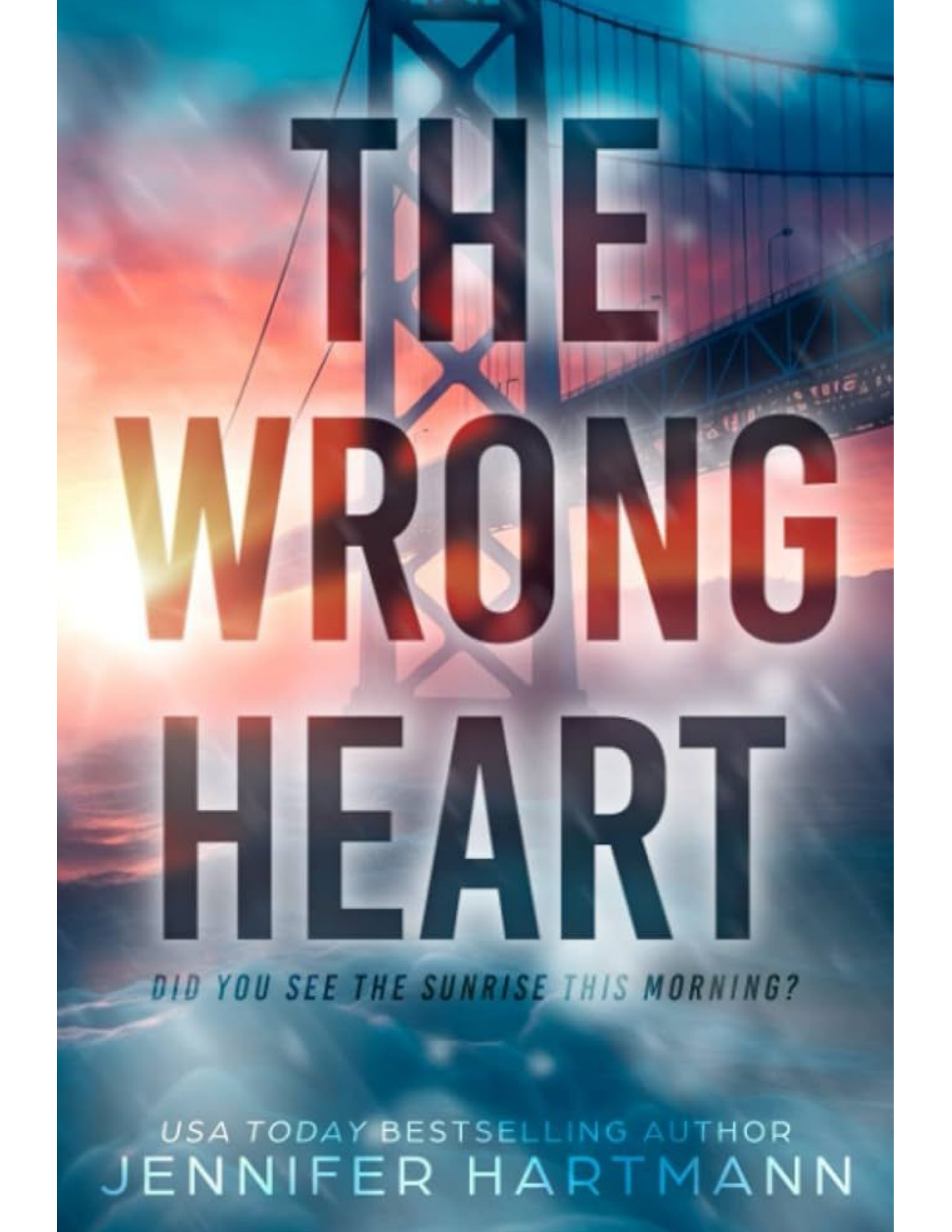
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE WRONG HEART

DID YOU SEE THE SUNRISE THIS MORNING?

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
JENNIFER HARTMANN

The **WRONG** *Heart*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

JENNIFER HARTMANN

OceanofPDF.com

Yanlış Kalp
Copyright © 2021 by Jennifer Hartmann
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel yazılarda yer alan kısa alıntılar hariç, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. incelemeler ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. İsimler, karakterler ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür.
Hayal gücü. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak modeli: Rhylan
Streloff Fotoğrafçı: Justin
Dube
Kitap tasarımcısı: Hartmann

Studios İlk baskı 2021.

www.jenniferhartmannauthor.com

OceanofPDF.com

*Kırılmış ve parçalanmışlara:
Tamir edilmeye değer
birisiniz.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

-PROLOGUE-

from :Magnolia
<greenmagnolia@gmail.com> to:
Zephyr79@gmail.com
Tarih: 7 Temmuz 2020, 12:09 AM
Konu: Dul ve Solgun

Beni tanımiyorsunuz ama kocamın kalbine sahipsiniz.

Bunu yapmamalıydım. Sizinle iletişime geçmemeliyim. E-posta adresinizi gizli tıbbi kayıtlar aracılığıyla aldığımı düşünürsek, bu yanlış, aptalca ve muhtemelen yasadışı.

Beni ihbar etmeye hakkın var.

Belki de bir yanımda bunu istiyordur. Zaten onsuz bu dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Hapishane, her gün karşılaştığım dizlerimin bağını çözen acıya iyi gelebilir.

Ama bir yanımda da bunu yapmayacağını umuyor; çaresiz, sapkın bir yanımda, o kalbimde sempati bulman için yalvarıyor. çok iyi biliyorum.

Bana cevap yazmanı bekleyecek bir kısım.

İsim yok. Kişisel detaylar yok.

Sadece bir konuşma.

Ondan bana kalan tek şey senin içinde.

- Manolya

OceanofPDF.com

-BİR-

Melody

HER ZAMAN MİDEM ZAYIF OLMUŞTUR.

Derisi yüzülmüş dizler, yollarda ölenler, slasher filmleri. Az pişmiş bir biftek bile beni sersemletiyor. Bu yüzden parmağımı tırtıklı bıçakla kestiğimde ve kan yüzeye çıktığında kül gibi oluyorum.

Charlie masaya doğru eğilip elimi tutuyor ve yaramı inceliyor. "Aferin Mel." Bana sempatik bir gülümseme fırlatıyor, sonra parmağımı kucağındaki yemek peçetesine sarıyor. "İyi misin?"

"Sadece içimden panikliyorum," diye mırıldanıyorum, mide bulantımı dizginleyerek.

Nefesimi verirken bana parlayan yakışıklı yüz, kabaran endişemi yatıştırıyor. Kehribar rengi gözler yüz hatlarımda dans ediyor, sevgiyle değerlendiriyor ve beni sıcak bir aşinalıkla yıkıyor. Şeftalili turta gibi.

Tanıştığımız gece Charlie'yi şeftalili turtaya benzetmişim. Tesadüfen şeftali aromalı Schnapps ile delicesine sarhoş olmuştum ve onun gördüğüm en tatlı, en sıcak gözlere sahip olduğunu düşünmüştüm. Tıpkı şeftalili turta gibi. Charlie

Sarhoşken gevezelik etmem, kelimeleri gevelemem ve tatlıyla olan garip ilişkim bir şekilde onun ayaklarını yerden kesti ve o geceyi Sketchers'ına kusarak bitirmeme rağmen, bir yıl sonra evlenme teklif etti.

Bu yedi yıl önceydi ve bugün beşinci evlilik yıldönümümüzü kutluyoruz.

Şeftalili turta ile tabii ki.

Tıngır mıngır bir iç çekiyorum, parmağımı açıyorum ve dudaklarımı büzerken küçük kesiğe odaklanıyorum. "Bu ölümcül," diye karar verdim.

"Belli ki. Enfeksiyon çoktan yayılmaya başladı."

"Sadece bir öpücük beni yavaş ve acılı bir ölümden kurtarabilir."

Charlie diliyle bana vuruyor. "Çok fazla Disney filmi izliyorsun," diye azarlıyor. "Seni ancak çok yetenekli bir seks makinesi kurtarabilir, ultra-iyileştirici *silahıyla* *senin ırzına geçmeye hazır.*"

Kocamın ardından gelen kaş sallama hareketi beni kadınsı olmayan bir homurtu. Cüretkârlığı karşısında nefesim kesildi. "Böyle bir yerde böyle asil bir kurtarıcıyı nereden bulabilirim ki?" Etkili olması için restorana göz gezdirirken garsonumuza bakıyorum. "Geoffrey. Bize yiyecek sağlama konusunda çok becerikliydi. Başka alanlarda da yetenekli *olmalı.*"

"Yanlış. Geoffrey'i otobüsteki çocukla flört ederken yakaladım - o değil," diye değerlendiriyor Charlie, sonra da aşırı dramatik bir nefes alarak iç çekiyor. "Ancak..."

Merakla koltuğumda doğruldum. "Evet?"

"Bu üzücü görevi yerine getirmeye istekli biri *var*. Gülünç derecede yakışıklı."

"Devam et."

"Her *zaman* klozet kapağını indirmeyi hatırlar." İki elimi de kalbimin üzerine koyuyorum. "İmkânsız."

"Horlamıyor. Yorganı asla çalmaz. İyi gulaş pişirir, bulaşık yıkamaktan hoşlanır ve oldukça etkileyici bir silahı vardır."

Göz kırpıyor ve ben bayılıyorum. "Gulaşa bayılırım." "Şimdi harekete geçmeliyiz. Zaman tükeniyor."

"Ama..." Alt dudağım dışarı fırlıyor, somurtkan ve sevimli. "Şeftalili turta." İkimiz de tabağımı süsleyen yarısı yenmiş şekerlemeye bakıyoruz,

yapış yapış ve sırlı, üstüne de bir top krem şanti. As

Charlie'nin "ultra iyileştirici silahını" ne kadar sevsem de, bu turtayı bitirmeden gitmem mümkün değil.

"Peki," diye yumuşuyor Charlie, sandalye iki ayağı üzerine devrilene kadar koltuğuna yaslanıyor. Bunun için onu hep azarlarım ama o yine de yapar. Bunlardan biri
Gün gelecek düşecek ve ben güleceğim. "Sanırım bununla yarışmak zor. En azından mutlu öleceksin."

Çatalımın dişlerini sıcak tatlıya batırırken yüzümde bir gülümseme beliriyor, bakışlarım hala masanın karşısındaki adama sabitlenmiş durumda. Kakülleri çikolata ve karamel girdabıyla alnına düşüyor, çocuksu bir cazibesi var.

genç görünümüne katkıda bulunuyor. Gamzeli sırtışı ise pastanın üzerindeki krema.

Ya da turtanın üzerindeki krem şantiyi.

Dilim çatalımı kaplayan tatlı kremayı yalıyor ve kocamın kehribar gözlerinin bronz alevlerle ısınmasını izliyorum.

Ben şeytani bir alaycıyım.

Dudağını dişlerinin arasına alır. "Bir daha düşündüm de..."

Beş dakika sonra hesap ödendi, Geoffrey'ye cömertçe bahşiş verildi ve bardan çıkıp batan güneşe doğru ilerlerken aklımdaki tüm turta düşünceleri dağıldı.

Güney Wisconsin'in havası taze ve misk kokulu.
bahar ve yeni başlangıçlar. Yaklaşan yağmurun hafif kokusu, şehir merkezindeki pizzacıların Cumartesi gecesine özgü baş döndürücü aromasını kırıyor ve yanımızdaki trafik akışından gelen motor dumanlarına karışıyor.

Kaldırımında süzülürken birbirine dolanmış ellerimizi ileri geri sallıyorum, gülümsemem bir lamba direğini diğerine bağlayan ip ışıkları gibi parlak ve ışıltılı. Yoldan geçenler bu duyguya kendi samimi el sallamaları, baş sallamaları ve benimkine rakip gülümsemeleriyle karşılık veriyorlar.

"Bunu asla anlayamayacağım," diye mırıldanıyor Charlie, ben onu ileri doğru çekerken ayakları hızla hareket eden bacaklarıma ayak uydurmaya

alışıyor.

esinti tenimde dans ediyor. "Neyi
anladın?"

"Herkesi nasıl da içine çekiyorsun. Mutlu bir vakum gibisin."

Kıkırdamalarım beni iki büklüm yapıyor, bu yüzden dik durmak için
avucunu sıkıyorum. "Tanrım, Charlie. Herkesin içinde bana böyle seksi
lakaplar takamazsın." Kahkaha gümbürtüsü bana kadar geliyor ve ona
burun kıvırıyorum.

Omzumun üzerinden kırış kırış. "Ve tüm övgüyü ben alamam. Bugün
cumartesi gecesi. İnsanlar Cumartesi geceleri her zaman daha mutlu
olur."

Göğsüne yaslanana kadar beni çekiştiriyor, iki kolu belimi koruyucu bir
şekilde kavlıyor. "Hayır, Mel. Hepsi senin."

Kaldırımın ortasında tamamen durduğumuzda insanlar bizden kaçıyor,
ama biz umursamıyoruz, etrafımızdaki dünyadan tamamen habersiziz.
Sadece Charlie ve Melody sessiz yağmur bulutlarının altında duruyor,
arka bahçemizde tomurcuklanan manolya ağaçları gibi yeni bir sayfa
açılıyor. Memnuniyetle iç çekerek gözlerimi kapatıyorum.

Charlie'nin çenesi omzumun üstünde duruyor, sıcak nefesi boynumun
kıvrımını öpüyor. "Sence işe yaradı mı?"

Dudaklarımda bir sırtış belirliyor. Kucağında dönüyorum, gözlerindeki
hızlı sinir parıltısını yakalıyorum. "Çok teknik bir şeymiş gibi
konuşuyorsun."

"Şey, öyle sayılır. Bu bilim."

"Bu gece gerçekten seksi A *oyununu* getiriyorsun. Sevişmek istiyorsun,
değil mi?"

Charlie alnını alnıma bastırıyor, perçemleri saç çizgimi gıdıklıyor. Sonra
eli uyluğumun arkasına doğru ilerliyor, arka tarafıma konuyor ve
kasıklarımız birbirine karışırken hafifçe avuçluyor. "Ne düşünüyorsun?"

Altın tozlu gözlerindeki telaş, karnımda bir kelebek kolonisine
dönüşerek uçup gidiyor. "Sanırım-"

Çakırkeyif bir esmer bize çarpıyor, tökezleyerek yanımızdan geçerken gülerek özür diliyor ve bize izleyicilerimizi hatırlatıyor. Charlie'nin sırtı tuğla binayla aynı hizaya gelene kadar iki kişilik randevumuzu kaldırımın en sağ köşesine taşıyoruz. Ben iki parmağımı onun ön cebine daldırırken, çantam

diğer elimde yanımda sallanıyor. "Bu normal mi?"

Sıcak bakışları yüzümde geziniyor. "Benny's Diner'ın önünde birbirinize sürtünmek mi?"

"Birlikte geçirdiğimiz yedi yıldan sonra hâlâ Benny's Diner'ın önünde birbirimize sürtünmek *istiyor olmamız*. Işık ne zaman söner? Kıvılcım ne zaman söner?"

"Asla." Charlie parmak uçlarını ayrıık dudaklarımda gezdiriyor, o tanıdık bilmiş gülümsemesi yüzüne kazınmış. "Sen güneşsin, Melody March. Güneş sadece nasıl parlayacağını bilir."

Tanrı yardımcım olsun. Sadece bu adam bilgisayar analizlerinde ve şiir gibi görkemli sözler söylemede aynı derecede yetkin olabilir. "Ben güneşim, sen de gökyüzü."

Sevgi dolu gülümsememi gömleğinin düğmelerine saklamaya çalışıyorum ama iki uzun parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Sence işe yaradı mı?" diye tekrarlıyor, yumuşak ve bastırılmış, gözleri benimkilerle buluştuğunda parıldıyor.

"Evet." Temkinli, umutlu bir fısıltı. Parmak uçlarımda yükseliyorum, bir metre iki santimlik boyum dudaklarına zor ulaşıyor. Eğiliyor ve ben de beyanımı bir öpücükle mühürlüyorum. "Seviyor musun?"

Charlie burnunu benimkine sürterken sırtıyor. "Umarım öyle olmaz. Pratik yapmaktan gerçekten keyif alıyorum."

"Tanrım, sen-"

Ona çantamla vurmaya niyetlendim ama çanta ani bir hareketle elimden alınca neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor ve sendeliyorum,

Bir an için afalladım ve kafam karıştı, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken bir sonraki nefesim boğazımın arkasına yapıştı.

Ama bunu düşünecek zamanım yok çünkü Charlie beni kaldırımda sersemlemiş bir halde bırakıp gidiyor, dizlerim beni dik tutmak için mücadele ediyor.

Cüzdanım çalındı.

Ve kocam kalabalık şehir merkezinde hırsız kovalıyor, gevşek çeneli seyircilerin arasına dalıp yabancıya *durması* ve *buraya geri dönmesi* için bağırırken paltosu arkasında dalgalanıyor.

Sis kalktı ve takip edebildim. "Charlie!"

Yüksek topuklu ayakkabılarım pek etkili koşu ayakkabıları değil ve ayak bileklerim bükülüp duruyor, mini eteğim hızımı engelliyor.

Bu gerçek hayat mı?

Hâlâ soyulduğum, Charlie'nin onu kovaladığı, benim Charlie'yi kovaladığım ve tek bir lanet olası insanın bile yardım etmeye çalışmadığı gerçeğini sindiremiyorum. Sadece aval aval bakıyorlar, cep telefonu ekranlarından olan biteni izliyorlar.

"Charlie!" Tekrar sesleniyorum, *durması*, *bırakması için* yalvarıyorum. Bu delilik. Suçlu sokağın ortasından sola keskin bir dönüş yapar, Charlie de hemen peşindedir. "Charlie, lütfen!"

Devam ediyor, hız kazanmaya devam ediyor, aralarındaki farkı azaltıyor.

Adamın koluna uzanıp çantayı elinden aldığı anda, özümün derinliklerinden bir çığlık kopuyor. Beşinci kategoride bir kasırğa. İçimi parçalıyor, beni sıvılaştırıyor, beni toza ve enkaza dönüştürüyor.

"Charlie!"

Bir kamyonet kırmızı ışıktaki geçti ve kocama çarptı. Lastikler gıcırıyor, cam kırılıyor, metal kemiği kırıyor.

Çığlıklar, hıçkırıklar, soluklar.

Charlie sert bir darbe alır, ön camdan fırlar, kaputun üzerinden yuvarlanır ve araçtan yuvarlanarak kaldırıma yığılır.

Hırsız ayağa kalkıyor ve kamyonetin yolcu koltuğuna atlıyor, ardından kamyonet hareket ediyor.

Sadece sürgü.

Yanık turuncu, paslanmış jant kapakları ve egzoz dumanından oluşan bir katliam bulutu içinde olay yerini terk eder.

Ve sonra koşuyorum.

Koştuğumu sanıyorum ama her şey ağır çekimde ve ayakkabılarıma ne olduğundan emin değilim ve insanlar toplanıyor, çığlık atıyor, yardım için bağılıyor ama rüya görüyor olmalıyım ve yakında her şey bitecek. Büyük boy yatağımızda dinlenmiş ve doymuş olarak uyanacağız, Charlie'nin en sevdiği yumuşatıcı, huş ağacı suyu ve botanikler gibi kokan yeni aldığım yatak örtüsüne sarınacağız. Charlie bulaşıkları yıkarken ben de kahvaltı hazırlayacağım, yaban mersinli krep ve hindi pastırması, çünkü o bulaşık yıkamaktan hoşlanıyor. Böyle gariptir.

Biraz müzik açacağım, muhtemelen CCR, Taylor Swift ve Jimmy Eat World karışımı bir müzik.

Çünkü *ben* böyle tuhafım.

Charlie akortsuz şarkı söylediğim için benimle dalga geçecek ve sonra dans edeceğiz, birbirimizin ayak parmaklarına basacağız ve beni çok aşağıya indirdiğinde kıkırdayacağım, fayans zemine düşeceğim, kahkahalar ve uzuvlardan oluşan bir yığının içine çökeceğim. Çiftlik evinin mutfağında sevişeceğiz ve bu, evlilik mutluluğumuzun beşinci yılına mükemmel bir başlangıç olacak.

Evet.

Kesinlikle rüya görüyorum.

Ama hayatımın aşkına doğru koşarken topuklarıma batan çakıllar acı verici bir şekilde gerçek gibi geliyor ve gözyaşlarım ılık ve ıslak bir şekilde dökülüyor.

yanaklar. Kulaklarım çınlıyor, ışık yılı uzakta gibi görünen sefil, iğrenç bir sesle yankılanıyor. Tüylər ürpertici ve kan dondurucu bir şey.

Bu bir çığlık.

Bu *benim*
çığlığım.

Karanlık ve kullanılmayan bir yerden gelen içi boş, kırık bir feryat.

Tanımiyorum ama nasıl tanıyabilirim ki? Bu sesi daha önce hiç çıkarmadım. Daha önce hiç böyle eşsiz bir kalp acısı yaşamamıştım - duyularınızı çalan türden.

Görüş bulanık, vücut uyuşmuş, kül ve is yüzünden tat alamıyorum. Yine de duyabiliyorum.

İçimde yankılanan o çığlığı, o yürek parçalayan çığlığı duyuyorum ve hayatımın sonuna kadar tekrar tekrar duyacağım.

Bu bir çözölme uvertürü.

Yanına çöktüğümde diz kapaklarım kaldırımı buluyor, ellerim kavrayabildiğim her parçasına uzanıyor. O hâlâ sıcak, hâlâ canlı, hâlâ benim. "Charlie... Aman Tanrım. Aman *Tanrım*. Bebeğim, konuş benimle."

Charlie inliyor, yuvarlanmaya çalışırken koyu kahverengi kirpikleri titriyor. Bana doğru. "Mel," diye mırıldanıyor, sesi güzel yüzündeki taze yaralarla uyumlu bir şekilde sıyrılmış ve parçalanmış. Gözlerimi bulduğunda, kehribar rengi zümrüt rengine kilitleniyor, daha fazla kelime boğulurken bir gülümseme uzanıyor. "Çantayı aldım."

Eline, kanlı, morarmış eklemlerine bakarken gözyaşlarım beni kör ediyor ve çantamın deri kayışının hala parmaklarının arasında olduğunu fark ediyorum. Bir hıçkırık daha beni titretiyor, ellerim gömleğinin önünü tutarken titriyor. "Çok aptalca. Çok, çok aptalca," diye mırıldanıyorum.

"Destansı bir şeydi, değil mi? Çok etkilendin mi?"

Charlie'nin gülümsemesi, koyu gri fırtına bulutlarının arasından sızan küçük bir güneş ışını gibi kalıyor. Başım bir o yana bir bu yana sallanırken burnumu çekiyorum. "Sadece bir çantaydı."

"O senin çantandı."

Verdiği yanıt organik, hızlı ve kolay. Sanki başka bir yanıt yokmuş gibi.

Siren sesleri uzaktan uğulduyor, insanlar yaklaşıyor, fısıltılar ve gürültü mahrem anımızı parçalıyor. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp başını kaldırıyorum, bacaklarımı altına sokarak onu kucağıma alıyorum. "İyi olacaksın," diye mırıldanıyorum gözyaşlarıyla lekelenmiş dudaklarımın arasından, perçemini alnından uzaklaştırıyorum. "İyi olacaksın."

Charlie dişlerini sıkıyor, acısını benden saklamaya çalışıyor. "Sadece bir öpücük beni yavaş ve acılı bir ölümden kurtarabilir."

Anı hafifletmeye çalışıyor, kargaşaya alay katıyor. Tam Charlie'ye göre.

Onu öpmek için eğildim, ağızlarımız çarpışırken içimden yeni bir ıstırap dalgası yayılıyordu. "Seni seviyorum. Benimle kal, tamam mı?" Onu tekrar tekrar öpüyorum, bu sözleri tekrarlıyorum, unutamam diye kemiklerine kazıyorum. "Seni çok seviyorum."

"Ağlama, Mel." Charlie kararsız bir elini yanağıma doğru kaldırıyor, başparmağı gözyaşlarımın üzerinde geziniyor, nazik bir okşayış. "Güneş ağlamaz."

Aynı anda söylüyoruz: "Güneş sadece nasıl parlayacağını bilir."

Ama ben güneşim, o da gökyüzü ve onsuz nasıl var olacağımı bilmiyorum.

Gökyüzü çöktüğünde güneşe ne olur? Hayır, hayır, hayır.

Kes şunu, Melody.

O iyi olacak.

O sırada Charlie öksürmeye başlıyor, kucağımda çırpınıyor, kan korkunç bir yağmur gibi yüzümü buğulandırıyor. "Charlie, Charlie... Tanrım, *Charlie.*" Onu salladım.

Omuzlarından tutup kendime çektim, onu sıcak tutmak için sıkıca tuttum... çünkü ben böyle yaparım.

Ne de olsa ben güneşim, bir sıcaklık feneriyim.

Yutkunurken boğazı düğümleniyor, tek bir damla gözyaşı gözünün kenarında toplanıyor ve şakağından aşağı süzülüyor. Yavaş bir iniş yaparak kulağının yakınına düşen damlacık kana bulanıyor. Orada öylece duruyor, sanki canını kurtarmak için tutunmaya çalışıyormuş gibi.

Charlie tırtıklı bir nefes çeker içine. "Şeftali gibi kokuyorsunuz, Bayan March." Hâlâ gülümsüyor. Kırık vücuduna ve kan revan içinde olmasına rağmen hâlâ *gülümsüyor*.

lekeli bir cilt. "Gözlerin bana şeftalili turtayı hatırlatıyor," diye törpülüyorum, güçlü kalmaya çalışarak. *Çok* güçlü kalmaya çalışıyorum.

Tıpkı onun gibi.

"Olması gereken
buydu."

O tek gözyaşı sonunda düşüyor, betonun üzerine yığılıyor ve sonra ambulans ve polis arabaları yanaşiyor, insanlar da üzerimizdeki bulutlar gibi dağılıyor. Sağlık görevlileri yaklaşırken gökyüzü gök gürültülü bir şimşekle patlıyor, kemiklerimi cınlatan delici bir çatırtı.

Kemiklerimi *donduruyor*.

Ve yağmur keder gibi yağdığında, beni hüznüyle ıslattığında, titriyorum ve titriyorum, dişlerim takırdıyor, sıcaklık gölgede kalıyor.

Charlie'yi kollarımın arasına alıyorum, bizi ileri geri, bir o yana bir bu yana sallıyor, yağmur suyunda, kanda ve acı gözyaşlarında boğuluyoruz.

O şimdi üşüyor, ben de öyle.

Bugünün güzel olması gerekiyordu - yeni bir başlangıç, yeni bir bölüm, hayaller ve olasılıklarla dolu yeni bir yıl.

Evlilik yıldönümümüz.

Ama şimdi sadece güneşin öldüğü gün.

OceanofPDF.com

-İKİ-

PARKER

Gözlerimi açtığımda, çok kızgınım.

Tek istediğim huzurdu.

Kaybolmak ve kendimi karanlığa boğmak istedim ama bunun yerine bu parlak, yapay ışık lanet olası gözbebeklerimi kavuruyor. Beni umursamak için para alan yabancılar beni uzun koridorda götürürken, zihinsel olarak çekilmez şansına lanet okuyarak hastane floresanlarına göz kırptıyorum.

Bu onun hatası.

Beni buraya o koydu. Beni tükürdü, tüm bu yara izleri ve çirkin lekelerle damgaladı, sonra da beni burada inatçı ve gerçekleşmeyecek bir ölüm arzusuyla çürümeye bıraktı.

Göğsümden bir hırıltı, öfkeli, küskün bir kükreme yükseliyor ve önlüklü, bebek yüzlü bir adam, aydınlık koridorda yuvarlanırken beni susturmak için eğiliyor.

Neden bu kadar parlak?

"Bir şeyiniz yok efendim. Sakin olmaya çalışın."

Sakin ol.

Kendimi en son ne zaman sakin hissettiğimi hatırlamaya çalışıyorum ve bir an için ilk anılarımdan birine, genç bir Border Collie yapışkan meyve suyunu yalarken kürek kemiklerimi bir kiraz ağacının kabuğuna bastırdığım ana gidiyorum.

Çene. Gökyüzü yastık gibi beyaz şekillerle dans ediyordu ve çimenler çıplak ayak parmaklarımı gıdıkladığında güldüm, tıpkı çenemi kemiren köpek dişleri gibi.

Yaz ortası esintisinin gündüz zambakları gibi koktuğunu asla unutmayacağım.

Bunu biliyordum çünkü babam verandamızın önünü daylilies ile kaplamayı severdi ve dışarıda oturup ilk yaşam belirtisini yakalamaya hevesli bir şekilde onları izlerdi. Sarı ve turuncu yapraklar kapanıp bir yıl daha uyumadan *önce* sadece bir gün çiçek açarlardı.

Kafamı karıştırdı.

Dünyadaki onca çiçek varken neden gündüz zambaklarını bu kadar çok seviyordun? Güzellikleri çok kısa sürdü.

Bir keresinde ona onları neden sevdiğini, geçici şeylerden neden hoşlandığını sormuştum.

Verdiği cevap hep aklımda kalmıştır: "Geçici güzellikler en değerli olanlardır. Daha çok takdir edersin."

Bu benim birkaç iyi anımdan biri ve keşke diğerlerinin yerini alabilecek kadar güçlü olsaydı.

Dirseğimin alt tarafına saplanan bir iğneyle hayalden kopuyorum, bu bir çeşit cankurtaran halatı, beni bağlı ve bu ölümlü cehenneme bağlı tutmak için. Parmaklarım iğneyi çıkarmak için kordonun etrafında kıvrılıyor ama eller, kollar ve protesto sözcükleri tarafından engelleniyorum; damarlarımı zehirlerken beni sakinleştirecek sözcükler.

Onlar beni *sakinleştirmeye* çalışırken.

Gülmek istiyorum, çılgınca, manyakça bir kahkaha, ama boğazımdan en son ne zaman böyle bir ses çıktığını hatırlayamıyorum ve nasıl yapacağımı bile bilmiyorum.

Ben de her zamanki gibi kayıtsız bir şekilde öylece yatıyorum. Lanet *olsun*.

İşte o zaman duyuyorum. İşte o zaman kendi kayıtsızlığımdan, kendi teslimiyetimden başka bir şey içime giriyor ve beni işgal ediyor.

İzinsiz giriş.

Çürüme gibi tenimde geziniyor. İçgüdüsel bir şey, çiğ, aklı başında olmayan. Bu bir kadın çılgılığı.

Yas tutuyor, içimdeki berbat bir parçanın benimle ilişki kurabilmeyi dilediği bir ıstırapla inliyor.

Ölenler için bir türkü.

Neden içeri aldığımı, neden karanlık bir yolcu gibi bana yapışmasına izin verdiğimi bilmiyorum, ama onu yanımda taşımak zorunda hissediyorum.

Bir şekilde rahatlatıcı. Acılarımda yalnız değilim.

Ben orada yatmaya devam ederken, doktorlar ve hemşireler flaşlar ve hareketlerden oluşan bir bulanıklığa dönüşüyor, sesleri boğuluyor, kelimeler tutarsızlaşıyor.

Belki de damarlarımı kirleten, bana serumla verdikleri boktur. Ya da belki yeni yoldaşımdır.

Her ne ise, bunun için minnettarım, çünkü onlarca yıldır ilk kez sakin olduğumu fark ediyorum.

OceanofPDF.com

-ÜÇ

Melody

Küçük, özenle döşenmiş odaya girdiğinde yüzündeki ifadeyi ASLA UNUTMAYACAĞIM, gözleri meşe palamudu gibi, saçları koyu ve kıvrırcık - bir karmaşa taşlaşmış kalbim gibi.

İsim etiketi bana Dr. Whitley olduğunu söylüyor ama bence bu bir yalan. Yüz ifadesi bana onun Azrail olduğunu söylüyor.

Sandalyeden kalkarken bacaklarım fiziksel olarak titriyor, bir elim destek için duvara dayanırken diğer elim göğsümü kavırıyor. Onu hâlâ orada hissediyorum, kaburgalarımın altına yerleşmiş, atıyor ve sıcak. Titreşimler parmak uçlarımı gıdıklıyor, ağıtın yerini yatıştırıcı bir ninni alıyor.

"Bayan March... Çok ama çok üzgünüm." Sesi tatlı, çok nazik ve kibar. Sempatik bir fısıltı.

Bu, inkar, inançsızlık ve sıcak lav gözyaşlarıyla patlayan ağlayan bir volkanmışım gibi içimden fışkıran iğrenç inlemenin karşıtıdır.

Yere düşmeden önce beni yakalıyor ama bu yeterli olmuyor. Kolları kederimin ağırlığını taşıyacak şekilde yapılmamıştı, bu yüzden düşüyorum - o kadar sert düşüyorum ki, bu kara uçurumdan, bu sonsuz bakımsızlık çukurundan sürünerek çıkamayacağımı biliyorum.

Güneş içimde kalıcı olarak battı, acımasız bir kış tarafından kaçırıldı.

Ben feryat edip hıçkırarak bunun doğru olmaması için yalvarırken, lanet

okuyup suçlarken ve kendimi yok ederken Dr. Whitley kollarını titreyen omuzlarıma doladı

onun kucağında. Deniyor, denediğini biliyorum, ama çabaları boşuna - bu kışa hazırlanmadı, ben de hazırlanmadım.

Yas odasının ortasında iki büklüm ne kadar durduğumuzu bilmiyorum ama çok uzun sürdüğünü sanmıyorum. Dr. Whitley'nin ilgilenmesi gereken daha çok hasta, kurtarması gereken daha çok hayat var.

Değişecek daha çok mevsim var.

Ben uyuşuk bir şekilde Dr. Whitley'i odadan çıkarken etrafımda hayat devam ediyor ve daha önce hiç bu kadar dürüst bir şeye tanıklık ettiğimi sanmıyorum.

Çok sade ve acı verici bir şekilde çiğ.

Bekleme odasındaki sohbetler. Televizyondaki sitcomlar. Çocuklar atıştırma bir şeyler alırken otomattan gelen tıkırtılar. Çalan telefonlar.

Gülüşmeler.

Kocam hastane yatağında ölü yatarken birileri gülüyor. İşte o zaman yapmam gereken kendi konuşmalarım olduğu gerçeğini kavıyorum, Kendi telefon görüşmelerimi yapmalıyım. Beni bekleyen dedektiflerle konuşmalıyım. Aileme haber vermeliyim.

Ailesine haber vermeliyim.

Oh, *Tanrım.*

Annesi. Zavallı annesi.

Charlie'ye son kez veda etmek için hastane koridorlarında ilerlerken kederim bir tsunami gibi üzerime çöküyor.

Ama dizlerim bükülüyor, ayak bileklerim pes ediyor ve çok uzağa gidemeden yere yığılıyorum.

Çantam yanımdaki fayansların üzerine düşüyor ve içindekiler etrafa saçılıyor. Dudak kremi, bozuk paralar, rastgele makbuzlar, bir dizi ıvır zıvır ve ıvır zıvır.

Hepsi bana bakıyor, dağınık bir saçmalık karmaşası ve fark ediyorum,
mide bulandırıcı bir dehşet çığlığıyla fark ediyorum-

Bunun için öldü.

İKİ HAFTA SONRA

Duş fiskiyeleri sıcak, üzerime sıvı ateş yağdırıyor; bu açık yaraları
dağlamak için zayıf bir girişim.

Avuçlarımı fiberglas duvarlara dayayıp parmaklarımı açarak başımı
eğdiğimde iç bacaklarımdan aşağıya doğru bir sıcaklık aktığını
hissediyorum.

Boğazım düğümleniyor.

Midem çalkalanırken yumru şişiyor ve bacaklarımdın titremesine
neden oluyor. Hayır. Hayır.

Lütfen, hayır.

Su kıpkırmızı akarken ve kalan tek umut ışığım duş giderinde yok
olurken dehşet içinde, dilsiz ve hissiz bir şekilde izliyorum.

İşe yaramadı.

İki saat sonra küvetin zemininde cenin pozisyonunda kıvrılmışım.
Su artık buz gibi, buz ve dolu taneleri yağıyor.

Kış geldi ve sanırım burada kalacak.

OceanofPDF.com

-DÖRT

BİR YIL SONRA

Melody

"BİR ŞEYLER YEMELİSİN."

West'e kısa bir bakış attıktan sonra dikkatimi mutfak tezgâhımın üzerine serpiştirilmiş çeşitli pişirme malzemelerine veriyorum. "Yapacağım.

Kırmızı kadife partisinden sonra."

"Kek uzmanı değilim ama bu vanilyaya benziyor."

"Kurabiye ve krema." Ellerimi önlüğümde gezdirerek göz temasından kaçınıyorum ve el mikserine uzanıyorum. "Kırmızı kadife üç parti Şimdi."

"Melodi."

West adımı sevecen bir uyarı gibi mırıldanıyor - her zaman yaptığı gibi, ama son zamanlarda daha çok. Ne de olsa o benim ağabeyim, sanırım buna hakkı var. "West."

"Kaşıkla beslemek için çok yaşlısın."

Göz kırpıyorum. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim." "Ama mecbur kalırsam yaparım."

Bir iç çekiyorum, avuçlarımdan topuklarına dayanarak öne doğru eğilirken ayaklarımı durduruyorum. "Anneme endişelenmesine gerek olmadığını söyle. Ben yirmi sekiz yaşımdayım.

Acıktığımda yerim."

Dudaklarını büzerek benim adanın karşı tarafındaki duruşumu taklit ediyor. "Daha zayıf görünüyorsun."

Gözlerim kardeşime kayıyor ve onun endişeli ifadesini yakalıyorum. Beni bu şekilde değerlendirdiğinde tıpkı babamıza benziyor, gözleri safir ve hassas, alnı endişe çizgileriyle kırışmış. Kirli sarı saçları tepedeki ışığı yakaladığında, altlarında gümüşün en soluk lekeleri dans ediyor. Benden altı yaş büyük ama aramızdaki yaş farkı hiçbir zaman aramızdaki bağı engelledi. "West, ben iyiyim. Söz veriyorum. Halletmem gereken bir sürü emir var, o yüzden sadece odaklandım, tamam mı?" Daha etkili olması için gülümsedim ve Çünkü bu benim her zaman iyi olduğum bir şeydir, tamamen gerçek olmasa bile.

Kardeşim bir avucunu yüzünde gezdiriyor, duruşunu düzeltiyor, omuzları bir teslimiyet havasıyla çöküyor. Ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve bunun onun son sözü söyleme şekli olduğunu biliyorum.

West'i her zaman beni kontrol ettiği için suçlayamam, tıpkı annemi günde yüz kez aradığı için, babamı ortaya çıkıp rastgele ev projeleri yaptığı için ya da Leah'yı Facebook messenger'ımı GIF'ler ve komik memlerle doldurup beni gülümsetmeye devam ettiği için suçlayamadığım gibi.

Önemsedikleri için onları suçlayamam, tıpkı Charlie'nin annesi Eleanor March'ı, ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettiği için suçlayamadığım gibi.

O benim Charlie'ye olan son
bağımdı. Charlie onun bana olan
son bağıydı.

Bu bağların aynı olmadığını anlamam uzun zaman aldı.

Ve bağlayan bağlar elinizde kül olduğunda, yeni bağlar kurmayı öğrenirsiniz. Yeni bağlar. Bu yüzden, şeftalili turta gözleri ve marmelat öpücükleri nedeniyle Charlie'nin onuruna bir ev içi şekerleme işi kurdum. En kötü günlerde bile bana hep tatlı şeyleri hatırlatacak.

Son birkaç hafta Paskalya sepetleri ve bahar ikramlarıyla geçti ve şimdi de Anneler Günü yaklaşıyor.

West hamuru karıştırırken beni izliyor, bakışları yüzümden seramik kaseye bakıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Ensesini kaşıyor. "Kendini yakacaksın, Mel. Hayat sigortası poliçesinden ve birikimlerinden seni uzun süre rahat ettirecek bol miktarda paran var."

Kaseyi sıkıca kavriyorum. "Beni meşgul ediyor. Dikkatimi dağıtıyor."

"Dikkatini dağıtmanın başka yolları da var," diye karşı çıkıyor. "Neden bu akşam ben ve çocuklarla bira içmeye gelmiyorsun? Leah'yı da getir."

"Leah senden hoşlanmıyor."

"Leah benden hoşlanıyor. Sadece benden hoşlanmasından hoşlanmıyor."

West bana göz kırpmıyor ve dudaklarımdan isteksiz bir gülümseme koparıyor.

"Ayrıca," diye bastırıyor. "Biraz ara vermek sana iyi gelecektir. Sürekli bu eve tıklıp kalıyorsun."

Ev kelimesinin üzerinde *bir* vurgu var; cildimi kaşındıran ağır *bir* tını. Charlie ile benim evim, evet, ama *onun* evi gibi hissediyorum ve kimse neden taşınmak yerine burada kalmayı seçtiğimi anlamıyor; yenilerini dikmek varken neden kendimi bu ölmekte olan köklerde boğmak istedim.

Aylarca çarşafları yıkamamamla, onun Irish Spring sabunuyla duş almamla ve bir gün bile ona dokunmaya cesaret edemememle aynı sebepten.

üzerinde onun adı yazan postaları çöpe attı.

Bu yüzden *çantamdan* asla kurtulamayacağım,

çantamdan. Burada ona bağlıyım.

Onu hala burada *hissediyorum*.

Ve sonunda o çarşafları yıkadığımda, sabun bittiğinde ve zarf yığınları çok büyüdüğünde... Hala bu evim vardı. Onun

Ne zaman ılık bir esinti esse, perdeler kokusu siner. Parmak izleri bu duvarlarda ve özel yapım kulübesi arka tarafta yer alıyor, Onun alet ve edevatıyla dolu. Değerli manolya ağacımız çiçek açıyor, pastel yapraklarla dolup taşıyor, burada bana musallat olan hayaletlerle aldatıcı bir tezat oluşturuyor.

Bu evi seviyorum.

Burası benim en sevdiğim yer, hayaletler ve hepsi.

"Bunu düşüneceğim," diye cevap veriyorum, ses tonum düz ve boş. İnandırıcılığım hiç iyilik yapmıyorum. "Uğradığın için teşekkürler."

West'in yenik iç çekişi, yüzünü süslediğinden emin olduğum hayal kırıklığı ifadesinin başlangıcıdır ama bilemem çünkü kurabiye ve kremalı kek hamurundan başımı kaldırmıyorum. Mutfağı karıştırdığını, buzdolabını karıştırdığını ve dolapların içini karıştırdığını hissettiğimde bile karıştırmaya ve karıştırmaya, karıştırmaya ve katlamaya devam ediyorum.

Birkaç dakika sonra, içi boş bir vedayla geri çekildiğini duyuyorum. "Seni sonra ararım."

"Tamam. Görüşürüz."

Ön kapı kapandığında ve kardeşim gittiğinde, nihayet mikseri bırakıyorum ve gözlerimi görevimden kaldırıyorum. Kağıt bir tabağın üzerinde duran, tam istediğim gibi çapraz kesilmiş, bir bardak soğuk sütle eşleştirilmiş fıstık ezmesi ve muzlu sandviçi gördüğümde bir yumru yutuyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum boş mutfaka, mikseri tekrar elime alıp kek siparişlerine boğulmadan önce.

Çalışmaya
devam
ediyorum.

Devam
ediyorum.

Kendimi tükenme noktasına kadar meşgul tutuyorum, çünkü tükenmezsem... tükenip gideceğim.

Ve bu çok daha kötü görünüyor.

O gece Leah'nın kolu benimkine dolanmış halde bira fabrikasına girdiğimde ben de West ve arkadaşları kadar şaşırdım. Keskin dişleri ve uzun pençeleriyle kara bir bulutun içime sızmaya karar vermesinin ardından aldığım bir son dakika kararıydı ve *Veronica Mars*'ın tekrarları bile beni bu korkudan kurtaramadı.

Charlie'nin eski kapüşonlularından biri tarafından yutulmuş minyon bedenim ve solmuş kıyafetlerimle bardaki herkes arasında en evsiz görünen kesinlikle benim.

Çok ince bacaklarımdan sarkan taytlar. Dişlerimi fırçaladım ama saçlarımı fırçalamadım ve yüzüme bulaşan tek makyaj malzemesi dudak parlaticısıydı.

Ama ben
buradayım.

Ve
gülümsüyorum.

Kardeşim ve onun iki uzun süreli arkadaşı Alex ve Shane'in bulunduğu yuvarlak masaya doğru yürürken West'in arkadaşlarından biri bize sesleniyor: "Hanımlar, sandalye kapın."

West koltuğunda arkasına yaslanmış, dizlerini açmış, aralarında bira sallanıyor. Bana gönderdiği gülümseme, gözlerini Leah'ya diktiğinde daha kurnazca bir şeye dönüşmeden önce şefkatle bağlanıyor. "Hey, kaplan."

"Hey, *Westley*."

En iyi arkadaşım üst koluma hafif bir çimdik atıyor, sonra beni bırakıp masaya bir sandalye çekiyor ve kardeşimin yanına yerleşiyor.

West tam adını duyunca dudaklarını büzüyor ve bakışları tekrar bana kayıyor. "Sana onu getirmemeni söylediğimi sanıyordum," diye alay ediyor.

"Evet, kesinlikle öyle dedin." Leah'nın parlak siyah saçlarını bir omzunun üzerinden atmasını ve yüksek topuklu ayakkabılarını West'in kalçasına dayamasını izliyorum.

Bu ikisi Leah ve ben lisedeyken ateşlenmeye hazırды. Bunun neden henüz gerçekleşmediğı hakkında hiçbir fikrim yok. Kendi sandalyemi masaya çekerek Alex ve Shane'in hoş geldiniz baş selamlarına karşılık veriyorum ve oturuyorum. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Nasılsınız çocuklar?"

Yanıtları neredeyse anında arka plan gürültüsüne ve parazite dönüşüyor. Sözleri, kanımın kirli damarlarımdan pompalanma sesinin yanında ikinci planda kalıyor, onun gittiğı ve benim hala burada olduğum gerçeğinin acımasız ve sürekli bir hatırlatıcısı. Charlie yanımda olmalıydı.

West'le spor konuşup birasını yudumlarken belime korumalı bir şekilde sarıldı. Şu anda derin bir sohbete dalmış, kendini tamamen kaptırmış olabilirdi.

gerçek odak noktası bir şekilde hala benim üzerimde olurdu.

Parmaklar kalça kemiğim boyunca dans ediyor. Ayak bileğı masanın altında benimkiyle kesişiyor. Söylenmemiş bir "Seni seviyorum" kulağıma süzülüyor, şefkat hissediliyor.

Alex'e gülümsediğimi ve başımı salladığımı fark ediyorum, dudaklarının hareketini, ellerinin canlılıkla sallanışını izliyorum. Ona göre ben tamamen meşgulüm.

Ama söylediğı tek bir kelimeyi bile duymadım - asıl odağım başka bir yerdeydi. "Her neyse, harika görünüyorsun Melody.

Seni dışarıda görmek güzel."

Alex'in sözleri nihayet bariyerimi aşarak göz kırpmama neden oluyor. Boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim. Son zamanlarda işle o kadar meşgulüm ki sosyalleşmek için zaman bulmakta zorlanıyorum."

"Seni anlıyorum. Baba hayatı biraz eğlence emicidir."

Keder de öyle.

Shane araya giriyor, mavi-gri gözlerini bana dikmiş. "İyi görünüyorsun."

Nedense Leah'ya bakıyorum, sanki yanlış kişiyle konuşuyormuş gibi.

Leah'nın gülümsemesi daha içten, kahkahası biraz daha yüksek, kıyafetleri

modaya uygun ve vücudu saran. O bir hayal, ben ise bir bulanıklık. Ben hiç

ama dışa dönük kişiliğim son bir yılda azaldı. Neşterler ve mızraklar tarafından yontuldu ve kendimi küçük hissetmeme neden oldu.

Ama küçüldükçe saklanmam daha kolay oluyor, o yüzden şimdilik bununla yetiniyorum.

Leah kaşlarını oynatıyor, neredeyse izin verir gibi. Bu iltifatı kabul etme izni. Başımı eğip dikkatimi tekrar Shane'e yöneltiyorum. "Teşekkürler."

Tanrım, ben
kimim?

Nereye gittim
ben?

Eskiden komiktim. Esprili. Geveze.

Şimdi sadece eski halimin bir kabuğuyum, cansız kelimeler ve robotik cevaplar kusuyorum.

Parmaklarım önüme konan biranın etrafında kıvrılıyor, sertçe kavırıyor ve tam olarak nerede olduğumu biliyorum.

Hâlâ şehir merkezindeki o caddenin ortasında iki büküm olmuş, yağmur bulutlarının ve güneşsiz bir gökyüzünün altında hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, kollarım dolu ve ağır, kalbim soluyor.

Bakışlarım tekrar Shane'e kayarken biranın acı tadı dilimi kaplıyor. Hâlâ bana bakıyor ve hiç alışık olmadığım bir şekilde bakıyor. West'in arkadaşları, onları tanıdığımdan beri bana hep aynı şekilde baktılar.

Charlie'nin karısı olarak.

Ama Shane'in gözleri artık farklı bir hikâye anlatıyor ve sanırım bunun nedeni *benim hikâyemin de* değişmiş olması. Olay örgüsünde bir değişiklik oldu.

Birden kendimi utangaç, sıkıcı ve dağınık hissediyorum, bu yüzden boyasız tırnaklarımı uzun, düğümlü tutamlar halinde omuzlarıma sarkan beyaz-sarı saçlarımın arasından geçiriyorum.

Neden Leah'ya bakmıyor?

Moka rengi teni, bakır ve altın rengi gözleriyle muhteşem ve egzotik bir kadın. Kardeşimin söylediği bir şeye kıkırdıyor ve kahkahası müzik gibi geliyor. Bir senfoni ya da orkestra.

Gayda ve hüzünlü kemanlardan başka bir şey değilim.

Benimle konuştuğunu anlamam biraz zaman alıyor ve anladığımda o çarpıcı bakır gözler endişeyle yumuşuyor.

"İyi misin, bebeğim?" Leah ayaklarını West'in kucağından kaldırıyor ve yüzünü bana dönmek için sandalyesinde dönüyor. "Tuvalet molası mı?"

"Elbette."

Alex birlikte uyumakla ilgili bir şeyler anlatırken Shane dikkatini benden çekiyor. West gerçekten *iyi olduğumdan* emin olmak için ayağa kalkıp bize katılmak üzereymiş gibi görünüyor ama ben sıkı bir gülümsemeyle başımı sallayarak iyi olduğuma dair onu temin ediyorum.

Ben iyiyim.

Ne kadar basit ama yıkıcı kelimeler.

Leah beni bileğimden tutup barın içine doğru sürüklüyor ve daha tuvalete varmadan durup beni incelemek için arkasını dönüyor. Trafiğin yoğun olduğu bir alanın ortasında cırtlak bir sesle durduğumuzda insanlar bize çarpıyor ama Leah umursamıyor. Uzanıp dağınık bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor, yüzünde sevgi dolu bir ifade var. "Kimseye bir şey kanıtlaman gerektiğini düşünme, hatta *kendine* bile. İyileşmenin bir zaman sınırı yok," dedi.

hassas bir özenle fısıldıyor. "Ben hiçbir yere gitmiyorum, West hiçbir yere gitmiyor, barlar, eğlence ve sosyal toplantılar hiçbir yere gitmiyor. Kimse senin ne zaman hazır olduğuna karar veremez, o güzel kalbin dışında."

Gözyaşlarım gözlerime batıyor, yüksek sesle ve meydan okurcasına. Keskin bir nefesle onları tutmaya çalışıyorum. "Bazen bana onu hatırlatıyorsun." Nereye gittiğinden emin değilim.

Kelimeler nereden geliyor, ama ham ve gerçek bir yerden geldiğini biliyorum, bu yüzden devam ediyorum, nefeslerim düzensiz, göğsüm gergin. "Her zaman tam olarak ne söyleyeceğini biliyorsun... tıpkı Charlie gibi."

Leah burnunu kırıstırırken eli pazumda aşağı yukarı geziniyor ve şefkatle sıkıyor. "Doğru sözler bencil olmayan bir yerden geldiğinde kolaydır. Senin iyiliğini düşünmeyen hiç kimseyi dinleme, bebeğim."

Dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak başımı sallıyorum, gözlerim Charlie'nin ilk çıkmaya başladığımızda bana aldığı artık yırtık pırtık olan babetlere kayıyor.

En sevdiğimiz mekân olmasına rağmen burası bize çok yabancı geliyor. Arkadaşlarımızla bir şeyler içmek ya da sadece dinlenmek ve bira külçeleri eşliğinde günümüz hakkında konuşmak için en sık gittiğimiz yer.

Bizim.

Yabancı çünkü ben kendi hayatımda bir yabancıyım. Bir yabancıyım. Yolumu kaybettim ve eskiden olduğum kıza nasıl geri döneceğimden emin değilim.

Ondan önce.

Trajedi bana *bulaşmadan* önce.

İç çekerek çenemi kaldırıyorum ve Leah'ya pişmanlık dolu bir gülümseme sunuyorum. "Sanırım ben gideceğim."

"Biliyorum." Leah saçlarımı düzeltiyor, kedi gibi gözleri yüzümde geziniyor. "Ve o özrü dudaklarından sil. Özür dileyecek hiçbir şeyin yok."

Bir kıkırdama duyulur. "2012'den beri giydiğim bu ayakkabılar hariç."

"Delikleri ancak *çok* yakından bakarsanız görebilirsiniz."

Birlikte gülüyoruz ve bu özgürleştirici bir ses, taş çatlaklarımın arasından sızan hevesli bir güneş ışığı. Ama bu his kısa sürüyor ve bulutlar çok geçmeden çöküyor, çünkü düşünmeden edemiyorum...

Keşke ben de kendim için aynı şeyi söyleyebilseydim.

Eve dönerken, tereyağımın bittiğini hatırlıyorum, bu yüzden başka bir pişirme gününe hazırlanmak için markete hızlı bir mola veriyorum. Bir esneme

kasada dururken, sosyalleşmenin zihinsel eforundan bitkin düşmüş bir halde, konuşmalar ve hoş sohbetlerle yolumu bulmaya çalışıyorum. Kendi boş düşüncelerimle dikkatim dağılmış bir şekilde ilerlerken arkamdaki sohbet dikkatimi çekiyor. Gözlerim önümde sabit kalıyor ama kulaklarım her kelimeyi duyuyor.

"Dün Lake Geneva'daki vur-kaç olayını duydun mu?"

"Aman Tanrım, evet. Korkunç. Çocuğun kurtulduğunu ama annenin durumunun kritik olduğunu duydum."

"En kötü kabusum..."

Sesler kaybolurken midem bulanıyor ve kendi korkunç anılarımın içinde sıırıslıklam oluyorum. Charlie'nin cinayetine karışan iki adam vardı ama sadece biri yakalanmıştı. Bir görgü tanığı kocama çarpan kamyonun plakasını aldı ve Alfred "Alfie" Kent hemen tutuklandı ve sonunda mahkûm edildi. Suç ortağını ele vermeyi reddetti.

Yaşlı bir beyefendi, kasvetli sisi delerek eşyalarımı saymaya başlıyor. "Gözlerin bu kadar üzgün görünmek için fazla güzel," diye mırıldanıyor adam, tereyağı çubuklarını bir kâğıt torbaya koyarken. "Yedi yirmi bir tutuyor."

Banka kartımı geçirirken kaskatı kesildim.

Satın aldığım ürünü, işlem tamamlandığında makbuzumla birlikte bana teslim ediyor. "İyi geceler, Peaches."

İçimde bir şey donuyor, bir an, bir tetik. Bir kış fırtınası gibi buz gibi bir hava akımı.

"Şeftali gibi kokuyorsunuz, Bayan March."

Yaşlı adam bana dişsiz bir gülümseme göstererek bu jeste karşılık vermem gerektiğini hatırlatıyor.

Gülümsemede iyiyimdir. İnsanları mutlu bir vakum gibi içine çekmekte iyiyim.

Neredeyse bir yıl önce bugün gerçek gülümsememin çekilip alındığından -şu anda kalıcı olarak gri bulutlarla ve olması gerekenlerle örtüldüğünden- haberleri yok.

Ama kese kâğıdını kolumun altına sıkıştırırken gülümsemeye zorluyorum kendimi; geniş ve parlak, ürkütücü derecede gerçek. "Güle güle."

Ona iyi geceler değil, hoşça kal diyorum, çünkü eve geldiğimde on Dakikalar sonra, tereyağını ve çantamı atmak için amaçsızca mutfığa giriyorum, sonra gümüş eşya çekmecesinden bir soyma bıçağı alıyorum.

Yutkunarak bıçağı oturma odasına taşıyorum ve yere yığılıyorum, sırtım kanepenin ön tarafına dayanmış, bacaklarım önümde yayılmış, kalbim küt küt atıyor. Bıçağımı çıkarmaya karar verdim.

çünkü üzerine kan bulaşmasını istemiyorum. Charlie'nin en sevdiğiydi ve daha fazla lekeden sorumlu olma düşüncesine dayanamıyorum.

Bıçak avucumda ağırlık hissettirmiyor ve kısa bir süre önce bilediğim için minnettarım. Bıçak pürüzsüz ve kurnaz. Çok fazla acıtmamalı.

Fark ettiğimden değil.

Ani bir nefes alıyorum, uzun kollu bluzumun ince kumaşını bileğimin altı görünene kadar kıvrıyorum. Mavi damarlar bana bakıyor, kış ve alacakaranlıkla yüzüyor, süt gibi tenime karşı çok çarpıcı.

İçimi boş bir sakinlik kaplıyor, sisli bir kopukluk. Sanki kendi bedenimin dışındayım, bıçak havaya kalkarken ve sivri ucu yumuşak ete saplanırken uzaktan izliyorum. Çok fazla baskı yapmama gerek kalmıyor.

Derimi delip geçiyor ve kan yüzeye çıkarken neredeyse katatonik bir halde izliyorum. Biraz daha derine iniyorum, tırtıklı kenarı aşağıya doğru sürüklüyorum ve acı vurduğunda keskin bir tıslama çıkarıyorum.

Kanı görünce midem düğümleniyor ve bir baş dönmesi dalgası beni ele geçiriyor. Gözlerim dalgalanıyor ve sallanmaya başlıyorum.

Her zaman zayıf bir midem vardı.

Zayıf bir kalbim olduğunu hiç bilmiyordum.

Kan fışkırmaya başladığında, yanımdaki cep telefonumdan bir bildirim geliyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, ilk başta zorlukla duyuyorum.

Beni yalnız bırak, meşgulüm.

Ölmekle çok meşgulüm.

Ama bir şey içimi kemiriyor, dürtüklüyor ve dürtüyor. Gerçeklik etrafıma çökene, ayaklarımın dibinde patlayıp nefesimi çalana, rahmimden bir savaş çılgılığı koparana kadar kulağımda uğulduyor. İşte Gözlerimin arkasında patlamalar ve boğazımda küller.

İçgüdüsel olarak arkamdan kanepenin kolçağına yayılmış battaniyeye uzanıyorum ve nabız noktamın etrafına sıkıca sararak kanı durdurmaya çalışıyorum.

Ne yapıyorum ben?

Tanrım, ne yapıyorum ben?

Panik dişlerini içime geçiriyor ve nefeslerim hızlı patlamalar halinde geliyor. Hiperventilatif bir duruma yaklaşırken kaos. Charlie'nin kapüşonunun cebini karıştırıyorum ve telefonumu buluyorum, şiddetli titremeler beni tüketiyor, kanlı parmaklarım ekran kilidini açmak için kaydırıyor, böylece 911'i arayabiliyorum.

Ben hazır değilim.

Henüz hazır değilim.

Ama bildirim gözüme çarpınca duraksıyorum. İntihar girişimimi yarıda kesen bildirim.

Duraklıyorum çünkü bu bir e-posta. *Ondan* gelen bir e-posta.

Gözyaşlarımın arasından kelimeleri anlamaya çalışarak hızla açtım.

from :Zephyr
<Zephyr79@gmail.com> to:
greenmagnolia@gmail.com
Tarih: 12 Nisan 2021, 9:22 PM
Konu: Re: Dul ve Solgun

Hey.

Dürüst olacağım, sana cevap yazmak gibi bir niyetim yoktu. Bu yüzden dokuz ay geciktim. Daha iyi bir insan bunun için özür dileyebilirdi ama ben öyle biri değilim.

Ben de tam olarak bir söz ustası değilim ve kesinlikle keder konusunda uzman değilim. Ama solgunluk hakkında bir şeyler biliyorum.

Ölümden daha kötü bir kader olabilirmiş gibi hissediyorum. Bu yavaş bir şey, Ruh emici bir süreç, sonsuza dek ortadan kaybolmakla geri dönmek arasında sıkışıp kaldığınız, ama ikisini de tam olarak başaramadığınız bir süreç. Yani, öylece soluyorsunuz.

Uzun zamandır solgunum ve bu berbat bir şey.

Her neyse, umarım biraz güneş ışığı bulmuş ve düzgün bir şekilde sulanmışsınızdır.

Zephyr

Gözlerim e-postayı bir düzine kez tarıyor, kelimeleri özömsüyor, kalbimin teklediğini ve kısa devre yaptığını hissediyorum, kan izleri kolumdan aşağı süzölüp altımdaki halıyı ıslatıyor.

Neredeyse ölümcül seçimimin korkunç bir hatırlatıcısı.

İşlemeye çalışıyorum, harfleri ve cümleleri ve tüm bunların ne anlama geldiğini işlemeye çalışıyorum, ama soluyorum, gecenin peçesinde yıldızlarla dolu bir gökyüzü tarafından yakalanıyorum.

Karanlık tarafından tamamen ele geçirilmeden önce, o üç numarayı çevirecek, yardım isteyecek, kendimi... *kendimden* kurtaracak gücü buluyorum.

Ve nihayet kendime geldiğimde, yabancı bir yerde yeni bir yatakta yatıyorum, tepemdeki parlak ışıklar beni kör ediyor.

Gözlerimi
yakıyorlar.

Sert ve yapay.

Ama bir kez daha uzaklaşırken kendimi gülümserken buluyorum ve bu sefer gerçek bir gülümseme, içten bir gülümseme, çünkü tavan ışıkları başka bir şeye dönüşüyor ve tek hissettiğim yüzümde dans eden sıcaklık. bulutlar dağılır.

Güneş beni arıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

-BEŞ-

PARKER

AYAKKABIMIN TABANI, Bayan Katherine'in tükenmez kalemikle
mükemmel bir uyum içinde muşambaya vuruyor.

Bayan Katherine.

Sanki *Goodnight Moon*'un sürükleyici bir yorumu için halının etrafında
toplanmış anaokulu çocukları gibiyiz.

Keşke iyi geceler diyebilseydim.

İyi geceler, oda. Naftalin gibi kokan yaşlı kadına iyi geceler.

Ne yazık ki burada sıkışıp kaldım çünkü dünyada umursadığım tek kişi
iyileşmemi istiyor.

Evet. *Daha iyi.*

Sanki bir grup aptalla birlikte kumbaya derslerine katılarak birkaç ay
içinde tedavi edebileceğim bir rahatsızlığım varmış gibi. Saçmalık ve
sahtelik kokan dersler, büyük bir saçmalık kutusunda düzgünce
paketlenmiş, parıltılı kurdeleyle bağlanmış.

Sanki aniden umursayacak kadar *umursayacakmışım* gibi.

Yaşlı yarasa, erik rengi bir kalemle çizilmiş gibi görünen ince bir
gülümsemeyle göz kırıyor. Kalem deri ciltli bir günlüğe vurmaya
devam ediyor, ayaklarım onu bastırmak için yoğunlaşıyor.

Tap, tap, tap.

Beni gıcık ediyor. Çenem geriliyor, dişlerim neredeyse mine
kırılana kadar birbirine çarpıyor. Gözler daralmış, odaklanmış ve jilet
gibi keskin, neredeyse

vanilya kokulu havayı delip geçen ismimin sesi.

Tam olarak vanilya ve hanımeli. Bir fincan bayat, boktan kahve alırken çöp kutusundaki boş mum eriyiği paketini gördüm ve alay etmek zorunda kaldım.

Koku sakinleştirici olacak şekilde tasarlanmıştır. Yumuşak ve tatlı.

Kadınısı.

Saçmalık. İlişkilendirme de aynı derecede gülünç ve çileden çıkarıcı. "Bay Denison."

Kaşlarımı çatmam, iri yarı kadının sandalyesinin ayakları üzerinde sallanmasına yetiyor. Kırışıklıklarının arasına yerleşmiş kat kat fondötenin arasından delip geçen gözlerimdeki tehdit dışında yüzüm ifadesiz kalıyor.

Bu tepkisizlik onu daha da telaşlandırmış görünüyor. "Bay Denison," diye tekrarlıyor, boğazında dehşeti andıran bir düğümlemeyi temizleyerek. "Neden bugün bizi siz başlatmıyorsunuz?"

Yüzümü soğuk ve metanetli tutmaya çalışıyorum ama sol kaşım kendiliğinden kalkıyor.

Asi orospu çocuğu.

"Ben başlayabilirim, Bayan Katherine."

Yanımdaki emo kızın ürkek sesi çürütücülüğümü çalıyor. Saçları siyah, gece yarısı yıldızsız bir gökyüzü gibi. Benimki gibi. Sadece benimkinde saçma mor çizgiler ve saçma bir saç bandı yok.

Emo Chick elinin arkasını kaşıyor, parmak eklemleri kırmızı ve çiğ, kemiklerin etrafındaki kireçli deride iğne deliği kadar kan var. Ayrıca ayaklarını da yere vuruyor.

Tap, tap, tap.

"Hamsterım, Nutmeg."

Sözleri o kadar nazikçe fısıldanıyor ki, elimde olmadan alaycı bir huff ile kırıyorum. Kollarımı kavuşturup koltuk arkalığına yaslandığımda bir düzine dehşete düşmüş gözün bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Bir soluk bana doğru geliyor.

"Parker." Cadaloz tarafından azarlanıyorum.

Bu şaka gibi toplantıların başında odanın içinde dolaşıp bizim için önemli olan bir şeyi listelememiz gerekiyor. Buna "başlangıç noktası" deniyor.

Bu bir sebep. Bizi bir gün daha hayatta tutacak bir sebep. Başlangıç noktalarının küçük, hatta önemsiz olması amaçlanır.

Yeni biçilmiş çimlerin kokusu, kreplerimizdeki ekstra şurup, sabahları kahvemizden aldığımız o ilk yudum. En sevdiğimiz şarkı.

O binadan atlamayı ya da boğazımıza bir tabanca dayamayı seçersek kaçıracağımız şeyler.

Ama lanet bir hamster? Hamsterların ömrü üç yıldır ve yavrularını yerler.

Bu kız gidici.

Diğer tarafta görüşürüz, Emo Chick.

"O iyi bir arkadaşı," diye devam ediyor kuzguni saçlı waif, kulak memeleri korkutucu bir seviyeye kadar gerilmiş ve gümüş kafataslarıyla süslenmiş. "Beni mutlu ediyor."

Cadaloz dikkatini sağ tarafıma çeviriyor, Emo Chick'e cevap verirken yüz hatları gevşiyor. "Bu harika, Amelia. Hayvanlar ve evcil hayvanlar harika başlangıç

noktaları oluşturur." Göz

devirmem muazzamdı.

Ancak çift kapının açılmasıyla yarıda kesilir ve kemersiz kemer askısı kapı koluna takılarak geriye doğru çekilmesine, çantasının düşmesine ve

Her yere ruj, bozuk para ve tampon saçarken, Starbucks'tan aldığı sıska latte, düşen çantasını yakalamaya çalışırken elinden kayıyor.

Umurumda olsaydı bu sahne eğlenceli olurdu.

Üyeler ayağa kalkıp beceriksiz yabancıya yardım etmeye hevesli bir şekilde harekete geçerken sandalye ayakları fayanslara çarpıyor. Ben oturmaya devam ediyorum, sıkıldım ama en çok da zamanı ileri sarmanın bir yolunu henüz bulamadığım için sinirlendim.

Kargaşanın yatışmasını beklerken korkunç kız kardeşime lanet okuyorum. Teknik olarak o benim üvey kardeşim, ama hiçbir zaman unvanlara önem vermedim ve kesinlikle kan bağına fazla önem vermedim.

Bree bir anomali. Bir *kadın*. Ama onda durum farklı. Cinsiyetini hiç fark etmedim. Sadece kalbini görüyorum.

Çenemi göğsümden çektiğimde kızsı ve narenciye kokusu alıyorum. Güneş ışığı gibi bir şey. Yeni kız tökezleyerek yanımdan geçiyor, yanakları pembeye boyanmış ve saçları pamuk tarlalarını andıracak kadar açık. Emo Chick'in karşı tarafında bir koltuk bulurken uzanmış bacaklarıma takılmamaya dikkat ediyor, sonra onu yutmasını umuyormuş gibi geri çekiliyor.

Görünüşe göre ortak bir noktamız var.

Bayan Katherine kendi sandalyesine yerleşirken, sirkin geri kalanı sakinleşiyor ve biz çember zamanına devam ediyoruz. "Hayatta kalan en yeni öğrencimize hoş geldin diyelim," diyor günlüğünü yumru parmaklarının arasına alarak. "Bu Bayan March."

"Melody," diye düzeltiyor kadın, sesi hafifçe çatlayarak. "Sadece Melody." *Melodi*.

Evet, doğru. O bir melodi değil. O bir gürültü, uyumsuzluk.

Ekşi bir not.

Hepsi öyle.

Ben hariç herkes onu sıcak bir merhaba ile karşılıyor ve her nasılsa benim sessizliğim en gürültüsü olmalı çünkü o zaman bana dönüyor ve ilk kez.

Kocaman yeşil gözleri ve soluk bir teni var. Zümrüt ve fildişi. Minyon ve söğüt gibi bir vücudu var, mütevazı kıvrımlarından sarkan bir güneş elbisesi var, bileğini ise kasvetli bir odak noktası gibi bir bandaj süslüyor. Bakışlarım bandajdan kemikli köprücük kemiğine kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor.

Öyle bir yüzü var.

Belki bir zamanlar mutluydu.

Kaba bir nefes vererek uzaklaşıyorum, başımı koltuğun arkasına yaslıyorum ve gözlerimi kapatıp bu utanç verici gösteriden uzaklaşıyorum. Bree iyi niyetli, bunu biliyorum ama burada olmamı istediği için buradayım. I

Bu toplantıların hiçbir işe yaramayacağını biliyorum - bu kapıdan içeri girdiğim zamanki adam olarak çıkacağımdan eminim.

Ama o bana sordu.

Gözyaşları çilli elmacık kemiklerinden aşağı akarken yalvardı ve yakardı: "*Lütfen, Parker. Kendin için değilse bile benim için yap. Seni kaybedemem.*"

Ben de öyle yaptım.

Benden istediği her şeyi yaparım çünkü arkamı kollayan tek kişi o. Beni umursayan, beni o kara delikten çıkaran tek kişi oydu ve dünyada hiçbir iyilik, vahşetin ortasında küçük bir merhamet eylemini telafi edemez.

Başlangıç noktaları artık hüznü hikayelere dönüştü ve Robert araba galerisinde geçirdiği boktan günü, bir müşterinin araba alacağını ama almadığını ve şimdi kendini değersiz hissettiğini anlatmaya başladığında bir kez daha içimi çektim.

Git trafikte oyna, Robert.

Tam daha da kötüye gidemeyeceğini düşünürken, sağındaki kadın kendi sıkıntı hikayesiyle konuşuyor.

"Benimle konuşmuyor," diye burnunu çekiyor, burnu kırmızı ve lekeli, yumruğu iyi kullanılmış bir kağıt mendil parçasına sarılmış. "Benimle neden konuşmadığını anlamıyorum. Beni çok üzgün görüyor, benden kaçtığı için çok incinmiş durumda ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Beni duymasını, bana bakmasını, beni *görmesini* sağlamak için başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum ve benimle konuşmadığı için normal bir konuşma yapamıyor olmamız çok acı verici-"

"Belki de tek kelime edemediği içindir."

Hâlâ sandalyemde kambur duruyorum, başım arkaya eğik ve gözlerim kapalı. Sözcükler, çoğu zaman olduğu gibi, hiçbir uyarıda bulunmadan ağzımdan kaçiverdi, çünkü umurunuzda olmadığında filtreleme yapmamak kolaydır. Sessizlik sağır edici ama koltuğumda iki büküm olup göz kapaklarımı açmama neden olan şey bu değil.

Çok komik.

Hızlı ve içten bir kahkaha patlaması, benimki gibi istemeden atılmış gibi görünüyor.

Yeni kız.

Boğazını temizlemeden önce bana kısa bir süre bakıyor, sonra koltuğuna geri dönüyor, başını aşağı eğiyor. O çelişkili bir karışım Ayakkabılarının altındaki kirli muşambaya dalıp gittiğinde güneş ışığı ve hüznün.

Gözlerimi bir dakika daha ondan ayırmıyorum, ilgilenmekten çok merak ediyorum, Bayan Katherine hafif bir mırıldanma sesiyle garip sükûneti bozmadan önce. "Melody, neden biraz kendinden bahsetmiyorsun? Seni buraya getiren nedir?

Loving Lifelines?"

İniltiyi boğazımın arkasında tutuyorum. Lanet olası aptal isim.

Yeni kızın yerinde kıpırdanışını izlerken gözlerim kısılıyor, ayak parmakları Tam tersi, elleri kucağındaki çantayı kavıyor. Titreyen parmaklarını saçlarında gezdiriyor, hâlâ aşağıya bakıyor.

"Ben, birini kaybettim," diye cevap veriyor, sesi titrek bir fısıltıdan öteye geçmiyor. "Ve sonra kendimi kaybettim."

Bayan Katherine yapay bir sempati ile başını yavaşça sallıyor.

"Geri dönüşü olmayan noktadan sizi geri getiren neydi?"

"Umut." Yanıtı hızlı ve sivri. "O karanlık anda bir umut ışığı gördüm."

"Bu bir yalan, biliyorsun."

İşte yine ağzımı açıyorum. Üzerimdeki kırgın bakışlarını hissediyorum ama onlara aldırmıyorum. Kollarımı hâlâ göğsümde kavuşturmuş, bacaklarımı önüme yaymış bir halde, boynunu yavaşça eğerek bana bakarken bakışlarımı küçük günışığı hanımın üzerinde tutuyorum.

Devam ederken geniş, araştıran gözler benim soğuk kayıtsızlığım ile buluşuyor. "Umut bizi ayakta tutmak için yaratılmış zehirli ve sahte bir iyimserlik duygusudur, ama tek yaptığı kaçınılmaz olanı uzatmaktır," diyorum gözümü kırpmadan ve duygusuzca. "Umut zayıflar içindir."

Toplu bir mırıldanma ve soluk alma sesiyle pusuya düşürüldüm, ancak bakışlarım odanın karşısındaki hem bedeni hem de ruhu çelimsiz kadına sabitlendiğinden irkilmiyorum. Mümkün olan her şekilde kırılabilir görünüyor - taş duvarlarımın ve çelik gerçeklerimin karşısı.

"Parker, buranın açık bir forum olduğunu biliyorum ve sağlıklı ve Tartışma," diye araya girerek yeni kızın dudaklarından kaçmış olabilecek itirazı çaldı. "Ama her şeyi olumlu tutmaya çalışalım."

Burnumu çekiyorum, omuzlarımı silkiyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum. Bana uyar.

Başka bir şey söylemeden kendimi dışarı atıyorum, kapıdan çıkarken onun bakışlarının sıcaklığının sırtıma güneş ışınları gibi vurduğunu hissediyorum.

Garaj yoluna girdiğimde lastik tekerleklerin altındaki çakıllar çıtırdıyor ve ön bahçemdeki bitmemiş projelere göz atıyorum.

Bu sezon çok yoğunum, işim bina tadilatları ve ev iyileştirmeleri konusunda uzmanlaşmış tek kişilik bir müteahhitlik. Kariyerimin büyük bir bölümünde daha büyük bir inşaat şirketinde çalıştım, ancak başkalarıyla çok iyi çalışamadığımı fark ettim.

Tam olarak bir keşif sayılmaz.

Bree kendi işimi kurmamı önerdi, bu ilk başta kulağa korkunç geliyordu çünkü serbest meslek parlayan müşteri hizmetleri ve sahte kış Gülümsüyordu ama insan kaynakları departmanında dizginleri ele almak için gönüllü olunca ikna oldum.

Bunu nasıl yaptığından emin değilim. Zaten çok uzun saatler çalışıyor, birçok gece vardiyası var ama yine de işimi ayakta tutmak, yeni işler almak ve müşterilerle ilgilenmek için zaman buluyor. Hatta fırsat buldukça köpeğimi tuvalet molası için dışarı çıkarıyor, ara sıra ev yapımı yemekler ya da taze pişmiş tatlıları şirin bir notla birlikte tezgahıma bırakıyor.

Yirmili yaşlarımda başında sıfırdan inşa ettiğim mütevazı eve girdiğimde bugün de farklı değildi. Şu anda otuz iki yaşındayım, yani yaklaşık on yıldır bu eve sahibim. Delavan'ın eteklerinde, gözlerden uzak, yoğun ağaçlık bir bölgede yer alıyor ve bana gayet uygun. Birçok yerden nefret ediyorum.

ama komşular, futbol ve hippilerle birlikte bu listenin en başında yer alıyor.

Walden, ben ön kapıdan içeri girip anahtarlarımı sarsıcı bir takırtıyla yan sehpaye fırlattığımda sallantılı bacaklarını kaldırıyor. O bir Border Collie karışımı, topraktan daha yaşlı ve bu itin hayattan en az benim kadar zevk aldığını hissediyorum - ki bu hiç de az değil. Siyah beyaz kürk tutamları Onu evimden bir mil ötede yolun kenarında zayıf ve yetersiz beslenmiş bir şekilde dolaşırken bulduğum günden beri birbirimize düşüyoruz. Onu hiç kuyruğunu sallarken gördüğümü sanmıyorum.

Ama kapıdan her girdiğimde ayağa kalkıyor ve topallayarak yanıma geliyor. İlgi için yalvarmıyor, havlamıyor ya da elimi yalamıyor. Sadece ben onu fark edene kadar birkaç adım ötede pusuya yatıyor ve sonra iç çekerek köpek yatağına geri dönüyor.

Kendi iç çekişimi üflüyorum, başımı kaşıyorum ve sıkışık mutfığa girerken saçlarımı karıştırıyorum. Bir tabak limonlu kek portatif adanın üzerinde, streç filmle kaplanmış ve bir notla bantlanmış olarak durmaktadır:

Ye bakalım, küçük kardeşim. Limonlu kek en mutlu tatlıdır ve hayatında biraz güneş ışığına ihtiyacı olan biri varsa o da sizsiniz.

Ve köpeğiniz.

Lütfen şu köpeğe biraz limonlu kek ver.

-Bree

Böyle bir şey yapsaydım gülümserdim.

Bunun yerine plastiği sıyırpı tabaktan sarı, minyatür bir somun koparıyorum ve yarısını tek lokmada yiyorum. Arkamı dönüyorum, çiğnerken odanın diğer ucundaki köpeğime bakıyorum, melankolik gözleri bana bakıyor

Çenesi iki patisinin arasında duruyor. Pastayı yuttuktan sonra

Bitişikteki tezgâhın üzerinde duran kırmızı topu bulup bir elimle aşağı yukarı fırlatıyorum, dikkatim hâlâ Walden'da.

Oturma odasına geçerek ona yaklaşıyorum, sonra çömelip topu ona atıyorum.

Öylece bakıyor, kımıldamadan.

Aynı sonuçla tekrar deniyorum.

Hiçbir şey.

Hiç etkilenmedim.

Top ıslak burnuna doğru yuvarlanıyor ama Walden bunu görmezden geliyor, tek tepkisi uzun ve ağır bir iç çekiş oluyor. Kızgınlık belki. Muhtemelen ona bu zavallı oyuncağı heyecan verici bir şeymiş gibi fırlattığım için aptal olduğumu düşünüyor.

Köpeğim kırmızı topa benim hayata baktığım gibi bakıyor.

Göğsüm teslimiyetle inliyor ve topu bırakıp duruşumu düzeltiyorum. Bir haftadan kısa bir süre içinde bir müşteriye teslim edileceğini göz önünde bulundurarak, hala gün ışığı varken garajın altında kısmen monte ettiğim özel yemek masasını bitirmek isteyip istemediğimi tartışıyorum, ancak dürüst olmak gerekirse şu anda hissetmiyorum. Sadece yatmak istiyorum.

Günün en sevdiğim kısmı.

Kararımı verip ikincisini seçtiğimde, koridorda kaybolmadan önce açık olan dizüstü bilgisayarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Yeni bir e-posta bildirimi aldım ve kimden geldiğini zaten biliyorum.

Magnolia.

Uykunun gelmediği, şeytanlarımın saldırganlaştığı ve anonim bir çıkış yolunun garip bir şekilde çekici geldiği bir gece kendimi yanıt verirken bulduğum solgun dul.

Yıllar ve yıllar süren başarısız terapiden, beni ümitsiz vaka olarak gören bir dizi doktordan ve hiç kimseden, kelimenin tam anlamıyla Bree'den başka *hiç kimseden* sonra

Bir sonraki nefesimi alıp almadığımı umursamadan, bu isimsiz, yüzsüz yabancı beni bir şekilde çağırdı.

Kederini anlayamasam da yalnızlığını anlayabiliyordum ve sonunda ona cevap yazdım. Ve o gece gerçekten uyudum.

Adımlarımı durduruyorum, oturma odasının kenarı ile koridor arasında duraksıyorum, avuç içlerim enseme masaj yapıyor.

Siktir et.

Bir an sonra bilgisayarımın koltuğuna oturmuş, e-postayı açmış, gözlerim yabancıнын sözlerini tarıyordu.

from :Magnolia
<greenmagnolia@gmail.com> to:
Zephyr79@gmail.com
Tarih: 18 Nisan 2021, 2:33 PM
konu: Serendipity

Zephyr,

Mükemmel zamanlamaya inanır mısınız? Kadere? Hizalanmış yıldızlar, tesadüf, olması gereken?

Senden hiç haber alamayacağımı düşünmüştüm ama işte buradasın. Tam da mükemmel zamanda.

Şimdi merak ediyorum. Belki de bu konuda yalnız olmadığımız ihtimalini düşünmek zorundayım. Belki de dışarıda başka bir şey var, bir tür mistik arabulucu gibi.

*Aptalca,
değil mi?*

*Muhtemele
n.*

Ama beni gerçekten gülümsetti ve bu uzun zamandır yapmadığım bir şeydi.

Teşekkür ederim.

- Manolya

İç çekerek cevabımı gönderiyorum.

from :Zephyr
<Zephyr79@gmail.com> to:
greenmagnolia@gmail.com
Tarih: 18 Nisan 2021, 18:45
Konu: Re: Serendipity

Magnolia,

Hayalinizi yıkmak istemem ama mükemmel zamanlama diye bir şey yoktur. Mükemmellik bir yanılsamadır, tıpkı zaman gibi.
İnsan yapımı. Sentetik bir başa çıkma mekanizması.
Kadere ya da koşullara oynamayı sevmem. Ben deneyime bahse girerim. Gerçekliğe.
Somut ve kanıtlanmış şeyler.
Muhtemelen bu yüzden sürekli soluyorum.

Sana mükemmel bir zamanda cevap yazdığımı söylüyorsun, ama belki de o anda tutunacak bir şey arıyordun - geri dönüş yapmak için bir neden.

Bu kader ya da yıldızların hizalanması değil.

Hepsi senin sayende. Kendine biraz kredi ver.

Zephyr

"Gönder "e tıklıyorum, sonra bilgisayarımı kapatıp yatağa gidiyorum.

OceanofPDF.com

-SIX-

Melody

Bileğimi sarı n bandajla oynuyorum, yapışkanları karıştırıyorum. Dibe vuruşumun üzerinden iki hafta geçti ve

Yara uygun bir şekilde iyileşiyor, suçumun kanıtı hala

Göz kamaştırıcı.

Acımın tüyler ürpertici, pürüzlü bir damgası. Hayaletlerim artık bedensel, etime kazınmış, çıplak gözle görülebiliyor. Artık onları saklayamıyorum.

Ve onları burada, bu beyaz odada, yabancı ama bir o kadar da akraba yüzlerle birlikte saklamak zorunda değilim. Acı çeken yoldaşlar. Gözlerim süzülüyor çemberin etrafında, her sorunlu ruh için hikayeler uydurarak. Kayıplar, ayrılıklar, zihinsel rahatsızlıklar, ölüm. Destanları yüzlerinin her yerine yazılmış, ince çizgilerine ve gölgelerine kazınmış. Boş gözlerinde parlıyor.

Gözler her zaman kederin merkezidir.

Onun dışında... Onunla durum farklı - okuyamadığım gizli hikâyeleri olan karanlık bir yabancı. O okunaksız. Diğerleri gibi acısını üzerinde taşımıyor ve bu beni bir şekilde büyülüyor. Bunu nasıl yaptığını, nerede çalıştığını, böyle bir şeyi mükemmelleştirmek için hangi araçları kullandığını öğrenmek istiyorum.

Parker. Sanırım adı buydu.

Bir hafta önceki dramatik çıkışından sonra onu aynı koltukta, bir sandalye ötede görünce şaşırarak ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Belli ki bu dört duvar arasında şifa bulamıyor, peki geri gelmesini sağlayan

ne?

Yağmur damlaları mürekkep rengi saçlarına yapışıyor, bir tanesi serseri gibi boynunun yanından aşağı süzülüyor - yüksek pencerenin dışındaki fırtınanın, başımızın üstündeki çatıya yağın yağmurun bir kanıtı. Gömleğinin yakasına doğru durgun bir yolculuk yapan ve sanki hiç var olmamış gibi yok olup giden o tek damlaya odaklanıyorum.

Puf.

Ben bir yağmur damlasını kıskanarak dalıp gitmişken, gizemli adam dikkatimin üzerinde olduğunu hissederek başını kaldırıyor. Yeşim gözleri beni yavaşça süzüyor, aşınmış babetlerimden meraklı bakışlarıma kadar, neredeyse şiddet dolu bir inceleme.

Eğer beni soyuyorsa, soyduğu kıyafetlerim değildir. Diğer her şeyi.

Sert bir yumru boğazımı sıkıyor ve bakışlarım karşımdaki steril duvara odaklanana kadar sarsılarak uzaklaşıyorum. Daha güvenli bir tuval. Bir erteleme.

Ama yine de onun incelemesinin tenime battığını, beni kaşındırdığını ve sinirlendirdiğini hissediyorum. Kazıyor, kazıyor, içimi oyuyor, gömülü tüm parçalarımı yüzeye çıkarıyor. O bir insan ekskavatör.

Alt dudağımı ısırarak ona tekrar bakmaktan kendimi alamıyorum, görünmez bir güç gözlerimizi tekrar bir araya getiriyor. Hâlâ bakıyor. Hâlâ mezarlığımı kurcalıyor.

Hala kazıyorum.

Gözünü kırpmaz ya da gülümsemez. Gözleri beril ve kükürt gibi, tereddütsüz, çenesi kirli sakalla gölgelenmiş, elmacık kemikleri yüksek, kaşları saçları gibi koyu. Kıyafetleri gibi.

Bakışları gibi.

Bir yanım ona doğru fırlamak ve geri çekilmesini, beni deşmekten vazgeçmesini talep etmek istiyor. Kendimi savunmasız ve açıkta hissediyorum, ortaya serilmiş, titriyor ve çıplak.

Sinir. Bu adamın, bu davetsiz misafirin cüreti. Ve yine de ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Bir ses beni ürkütüp gözümü kırıştırmama ve plastik koltuk arkalığına saklanmak için zayıf bir girişimde bulunmama neden olduğunda tutuşumuz gölgelendi. Bir gerginlik

İçime salınıyor ve sanırım bu sonunda gözlerini ayırdığı anlamına geliyor.

"Ben Amelia."

Önümde duran genç bir kadın var ve onu önceki haftadan tanıyorum. Benimle karanlık yabancının arasında oturuyordu, sessiz ve çekingendi, neredeyse arka plana karışıyordu. Genç görünüyor, muhtemelen hâlâ ergenlik çağında ve saçları simsiyah, mor röfleli. Porselen teni piercingler ve gümüş halkalarla süslenmişti ve ruju da saçıyla uyumlu olacak şekilde siyahtı. Yumuşak bir gülümseme sert dış görünüşünü gölgede bırakıyor. "Merhaba. Ben Melody," diye cevap veriyorum, kendi gülümsememi yüzeye çıkarmaya zorlayarak. İnsanları her zaman içine çeken o gülümseme.

Hâlâ bir gücü olmalı, çünkü Amelia yaklaşırken omuzları gevşiyor ve solumdaki koltuğa oturuyor. Yumuşaklığı devam ediyor. "Buraya aitmiş gibi görünmüyorsun."

"Bilmiyor muyum?"

"Hayır. Bana güneş ışığını hatırlatıyorsun... Burası senin için çok soğuk."

Eskiden bayıldığım benzetme karşısında bedenim kaskatı kesiliyor. Charlie'nin dudaklarından bir yaz esintisi gibi dökülürdü, güneşin mükemmel tamamlayıcısı.

Parker'ın gözleri yine beni buluyor. Başının bana doğru döndüğünü görebiliyorum, çevremde sadece bir bulanıklık, ama dikkatimi Amelia'da tutuyorum. "Görünüş aldatıcı olabilir," diye nazikçe cevap veriyorum, sonra da konuyu değiştirmeye karar veriyorum. "Buraya uzun zamandır mı geliyorsun?"

Amelia ince telli saçlarını bir omzunun üzerinden kıvrıyor, siyah gömleğinin altında dizleri birbirine çarpıyor. "Bu benim beşinci haftam.

Benim

Annemin serasında kendimi asmaya çalıştıktan sonra ailem beni kaydettirdi. O her zaman benden daha çok seviyor gibiydi, bu yüzden bir şekilde şiiirsel hissettirdi."

Onun bu açık itirafı karşısında ağzım kurudu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Kaç yaşındasın?"

"Neredeyse yirmi yaşıındayım."

Yirmi yaşıındaydım. Yirmi yaşıındayken Charlie'ye aşık oluyor, planlar yapıyor, parlak ve verimli bir gelecek hayal ediyordum.

O çok genç. *Çok genç.*

Ama sanırım keder yaşı dikkate almıyor - sadece istediğı zaman istediğini alıyor. Keder bu dünyadaki en bencil şeydir.

Boğazıındaki yumrunun arasından ona "İyi olmana sevindim," diyorum. "Fikrini değıştirdiğine sevindim."

Amelia omuz silkiyor. "Ben yapmadım. Babam ve metresi gelip vida ya da başka bir şey. Ne yapmaya çalıştığımı görünce avazı çıktığı kadar bağırmasına başladı."

Dürüstlüğü beni ürkütüyor ve dudaklarıımdan bir yanıt alıyor. Amelia'nın çiğnenmiş tırnaklarını kemirmesini, sanki hava durumu gibi önemsiz bir şeyi tartışıyormuşuz gibi rahat tavrını izlerken ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bugün bizi kim başlatmak ister?"

Bayan Katherine'in nazik sesi kasvetli bulanıklığııımı yarıp geçiyor ve ben de kesik kesik nefes vererek koltuğumda doğruluyorum.

Önce Amelia cevap verir. "Hamsterım, Nutmeg."

Başlangıç noktaları. Dünyayı terk etmeyi seçersek özleyeceğimiz küçük şeyler. Bu çok güçlü bir kavram, bütün hafta düşünmeden edemedim. Herkesin büyük, önemli bir şeyi vardır.

Peki ya her gün yanından geçip gittiğimiz o küçük hazineler?

örneğin kaldırım çatlaklarındaki karınca tepeleri ya da mandalina kanatlı kelebekler ya da suyun kumlu bir kıyı şeridine vuruşu gibi?

Peki ya bir sokak festivalinde kızartılmış lezzetlerin ya da bir sinema salonuna girdiğinizde tereyağlı patlamış mısırın kokusuna ne dersiniz?

Bayan Katherine'in gözleri bana kayıyor, o yüzden ben konuşuyorum.

"Keman sesi." Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra neden ona

baktığımdan emin değilim ama bakıyorum ve

Beni izlediğini görünce şaşırmadım.

"Ne kadar hüzünlü bir enstrüman," diye yanıtlıyor Bayan Katherine, sesi yumuşak. "Ama çok güzel."

"Bana hissettiriyorlar," diye devam ediyorum. "Ne zaman keman tellerinin sesini duysam, göğsümde bir duygu ve gözlerimde yaşlar oluyor, her zaman

Küçüklüğümden beri."

"Bu çok uygun," diye araya giriyor Amelia, kehribar rengi gözleri bir ton daha açık görünüyor. "Adın Melody olduğu için."

Kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Ne yazık ki müzikal olarak zorlanıyorum. Karaokeye ilk kez kalkıştığım da ailemin isim seçiminden pişmanlık duymaya başladığına eminim."

Onun dışında herkes gülüyor.

Toplantı devam ediyor ve bize bir gün ulaşmayı arzuladığımız hayal ve hedeflerden oluşan bir vizyon panosu oluşturma "ev ödevi" veriliyor. Bunun bizi olumlu bir geleceğe odaklaması gerekiyor.

Toplantının yarısında, on beş dakika boyunca kaynaşmamıza ve bacaklarımızı esnetmemize izin verilir. Bu bir ara - duygusal bir şarj. Diğer üyelerin sohbete dalmalarını ve cep telefonlarını kontrol etmelerini izliyorum, toplu iç çekişler ve kahkahalar sessizliği bozuyor.

Parker sandalyesinden kalkıyor ve bir Keurig ile paketlenmiş kraker ve kurabiyelerin bulunduğu küçük atıştırmalık masasına doğru ilerlerken gözlerim onu takip ediyor. Ben hızlıca bir kahve hazırlarken o da kahve çeşitleri arasında geziniyor.

ona katılmaya karar verdim. Nedenini bilmiyorum. Hiç de cana yakın biri değil, hatta tüm toplantı boyunca tek kelime etmedi. Parker hiçbir tartışmaya katılmıyor ya da başlangıç noktalarını sunmuyor. Hiç gülümsemiyor.

Onu uyurken yakaladığıma bile eminim.

Ama bir şey beni ayağa kaldırdı ve ona doğru yönlendirdi. Görünmez bir güç, doymak bilmez bir merak. Acısını nasıl dindirdiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

Yanına geldiğimde Parker Keurig makinesiyle uğraşüyor, parmaklarımı önümde birleştiriyor ve dudağımı kemiriyor. Boğazımdaki düğümlenmeyi temizliyorum. "Hey."

Selamımı duymazdan geliyor, kahve makinesi gürültüyle çalışana kadar bir dizi düğmeye basıyor. Saçları asi dalgalar ve buklelerden oluşan bir karmaşa, üst kısımları uzun ve arka kısımları kısa. Koyu, koyu kahverengi, neredeyse siyah, bu da açık yeşil gözlerini daha da çarpıcı hale getiriyor.

Gözleri bana doğru kayıyor, vücudumda geziniyor, sonra dikkatini masaya verene kadar hızlıca yukarı bakıyor.

"Beni izliyordun," diyorum, çeşitli krakerlerden oluşan sepeti karıştırırken sesim şaşırtıcı bir şekilde sabit.

"Öyle miydin?"

Cevap verirken bana bir bakış bile atmıyor, dikkatini küçük buğday gevreği paketine vermiş. Parker çantayı açıp içindekilere bakıyor, ben de parmaklarımı çiçekli masa örtüsünde gezdiriyorum. Koyu renk kotu yıpranmış, tişörtü solmuş görünüyor. Dış görünüşü için hiç çaba sarf etmemiş ama yine de bir şekilde dikkat çekiyor. Yutkunuyorum. "Evet."

Çantayı sallayarak iki parmağının arasından bir kraker çıkardı ve ağzına attı. Sonra nihayet dönüp bana bakıyor, çiğnerken boşa kalan elini kot pantolonunun cebine sokuyor. "Nedenini bilmek ister misin?"

"Hayır. Ne gördüğünü bilmek istiyorum."

Parker çiğnemenin ortasında duraksıyor, çenesi titriyor, sanki cevabımla onu hazırlıksız yakalamışım gibi. Ama çabucak toparlanıyor, ifadesi sertleşiyor. "Sizin türünüze baktığımda her zaman gördüğüm şeyi gördüm."

Benim türüm mü?

Kırık mı? Yas tutanlar?

Tam açıklığa kavuşturmasını isteyecektim ki araba satıcısı Robert atıştırmalık sepetini karıştırmak için aramıza dalıyor ve o an kopuyor. Parker ayrıntıya girmedi, onun yerine masayı itti ve sandalyesine geri dönüyor ve beni kaşlarını çatmış ve kafası karışmış bir halde bırakıyor. Ve garip bir şekilde, daha çok ilgimi çekti.

Stresli olduğumda, yemek yaparım.

Huzursuz olduğumda, yemek yaparım.

Duygusal bir çöküşün eşiğinde olduğumda... Pişiririm.

Bazıları egzersiz yapar, kitap okur ya da kokulu mumlar ve müzik eşliğinde sıcak banyo yapar. Ben hamur yoğuruyorum, un tartıyorum ve sanki oyun hamuru ile oynayan bir çocukmuşum gibi fondanla oynuyorum. İçimdeki şeytanları başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde yatıştırıyor ve sanırım bunun nedeni mutfaktayken, karıştırırken, harmanlarken ve ölçerken kendimi ona yakın hissetmem.

Bu benim kötü alışkanlığım. Kaçışım.

Mutfak masasından cep telefonum çalıyor, ben de beyaz tozlu avuçlarımı önlüğümün üzerinde gezdirip telefonumu alıyorum ve ekranda Leah'nın adını görünce gülümsüyorum.

Seni çok seviyorum. Yüzünü özledim. Ve o tatlı kıcını. Kimse sana ne kadar güzel bir popon olduğunu söyledi mi? Cidden. Harika bir şey. Eminim zaten biliyorsundur. Bunu garipleştiriyor muyum? Sikeyim. I hep bunu yapardım. Artık çok garip. Ama beni hala seviyorsun, değil mi? Muahhh.

Tanrım, ona bayılıyorum.
Ona hızlıca bir mesaj atıp yerime oturuyorum.

Ben: *Her zaman gariptir. Bu yüzden bizi seviyorum. Cumartesi kahve sohbeti mi?*

Onun yanıtını beklerken, açılmamış mesajlarıma göz atıyorum ve annemden gelen cevapsız bir mesajı fark edince dudağımı ısıırıyorum.

Anne: *Müsait olduğunda beni ara, tatlım. Babam belini incitti ve banyonun tadilatını bitiremeyecek. O iyi, endişelenme. Al'ın sana iyi bir fiyat verip veremeyeceğini öğrenmeye çalışacağım.*

Onu geri aramaya çalıştığımda boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor, ancak doğrudan sesli mesaja gidiyor, bu da muhtemelen çoktan yattığı anlamına geliyor.

Banyo.

Kış gelmeden önce Charlie'yle konuştuğumuz son şeylerden biriydi.

Bu evi üç yıl önce birlikte satın aldık ve en hafif tabiriyle bir tamirat eviydi. Eski püskü halılar, acayip duvar kağıtları, leylak rengi bir ana banyo. *Leylak rengi.* Yıllardır aramızda bir şakaydı, ancak her zaman yapılacaklar listesinin en altına itildi, diğer projeler ve finansal taahhütler tarafından gölgede bırakıldı. Ama Charlie, iş yerinde oldukça yüksek bir maaş zammı almıştı.

Yılın başında, bize nihayet banyoyu ele alma fırsatı verdi.

Yarım kalan pek çok şeyden biriydi ve bütün bir yıl boyunca ağlayarak uyuduktan sonra nihayet tetiği çekmeye karar verdim.

dut karoları, dekoratif, çiçekli duvar kağıdına onu bana geri getirmesi için yalvarıyor.

İşaret parmağımdaki bir tutam limonlu hamuru yalayarak anneme bir cevap gönderiyorum.

Babama benim için kocaman sarıl. Banyo için endişelenme. Bu hafta akşam yemeğine uğrayacağım. xoxo

Telefonumu yere bıraktığımda midemde ağır bir yük hissediyorum. Bir tümör. Ve bildiğim kötü huylu türden, istilacı ve ölümcül, hızla yayılıyor ve ulaşmamaya çalıştığım tüm parçalarım bulaşıyor - saplarından ve aç köklerinden.

Ama ben hastalığımdan daha güçlüyüm.

Olmak zorundayım.

Sakinleştirici bir nefes alarak telefonumu masanın üstünden alıyorum ve e-posta uygulamamı açıyorum. Gönderilmemiş bir taslak bana bakıyor, beceriksiz kelimeler ve tanımlanmamış düşüncelerle dolu.

İnsan kocasının sevgili kalbini göğsünde taşıyan adama ne der?

Her haliyle tamamen yabancı olan ama bana bu dünyadaki herkesten daha yakın hissedenen bu insana, bu yüzsüz adama ne söylemem gerekiyor?

İstediğim şey onda. *Arzuladığım şey onda.*

Kalbimin bir parçası onun içinde.

Beynim kelimeleri ve tutarlı düşünceleri bir araya getirmek için çabalarken, yanıtlımı barındıran küçük pencereyi büyütüyorum, dudağımı dişlerimin arasında endişelendiriyorum. Ve sonra başparmaklarım dijital tuş takımını kaydırmaya başlıyor, bir duygu çılgınlığı iletiyor.

from :Magnolia
<greenmagnolia@gmail.com> to:
Zephyr79@gmail.com
Tarih: 25 Nisan 2021, 10:33 PM
Konu: Mükemmel olmayan

Zephyr,

*Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim.
Mükemmel kelimeleri bulmaya çalışıyordum, ta ki fark edene kadar...
Haklısın. Mükemmel diye bir şey yoktur. Sadece kelimeler ve
onlardan aldığımız anlamlar vardır. İşte bugün sizin için mükemmel
olmayan kelimelerim.*

Keder mekanik bir boğadır.

*Sıkılmış yumruklar, kenetlenmiş dişler ve gözlerinizi ısırarak yaşlarla
tutabildiğiniz kadar sıkı tutunabilirsiniz, ancak tutuşunuzu kaybetmeye
mahkumsunuz. Savrulacaksınız.*

Ve yere düştüğünde, canın çok yanacak.

*İnsanlar size yardım etmeye çalışacak, sorun olmadığını söyleyecek,
tekrar atlayıp tekrar denemeniz için sizi cesaretlendirecektir.*

*Yani, farklı bir sonuç bekleyerek ya da en azından farklı bir sonuç bekleyerek tekrar
deneyeceksiniz,*

Umarım bu sefer biraz daha sıkı tutunabilirsin, biraz daha uzun süre dayanabilirsin.

Ama yine de fırlatılacaksın. Ve yine de canın yanacak.

*Bence iyileşmenin anahtarı kederinizin geçmeyeceğini kabul etmektir.
sonra yine de boğaya binmek. Bir gün, başlayacaksın
Kaçınılmaz düşüş beklentisinden korkacağınıza, sürüşten daha fazla keyif alın.*

O gün için sabırsızlanıyorum.

- Manolya

Nefesimi tutuyorum, "gönder" e tıklarken telefonu elimde sıkıyorum.

Ve sonra adının yanındaki küçük noktanın yeşile döndüğünü ve çevrimiçi olduğunu bildirdiğini fark ettiğimde kalbim düzensiz bir şekilde çarpmaya başlıyor. Muhtemelen şu anda e-postamı okuyordur.

Bununla ilgili bir şey çok samimi hissettiriyor.

Cevap vermesini beklerken ayaklarım mutfak masamın altındaki ahşap kalaslara vuruyor, avuçlarım terliyor, göğsüm gerilimden zangır zangır titriyor. Birkaç dakika bekliyorum, sonra birkaç dakika daha, neredeyse telefonumu kapatıp geceyi sonlandırmaya hazırlarken küçük bir mesaj kutusu açılıyor ve nefesim kesiliyor.

Zephyr: *Sanırım "kusurlu" demek istediniz.*

Yanıt karşısında göz kırpmıyorum, donup kalıyorum. Zihinsel olarak dilim tutuldu. O beş kelime aramızda asılı duruyor, neredeyse elle tutulabilir, neredeyse uzanıp dokunabileceğim bir şey. E-posta yazışmalarında biraz kopukluk vardı - rol yapmak için bir alan.

Hayali Zephyr ve onun uydurma kalbi.

Ama *bu, bu* anlık mesajlaşma, bu canlı konuşma... hepsi çok fazla hissettiriyor
Gerçek.

Boğazımın arkasında acı bir sızı var ve telefonu yüzümden birkaç santim
uzakta tutarken ellerimin titrediğini fark ediyorum.

Düşün, düşün, düşün.

Kelimeler.

Kelimelere ihtiyacım var.

Acıyı ve ardında bıraktığı tortuyu yutuyorum, sonra da abuk sabuk bir
cevap yazıyorum.

Ben: *Ben yapmadım. Unperfect ve imperfect kelimelerinin her ikisi de
doğrudur ve aynı anlamı taşır, ancak unperfect daha az tanınır. Onun
tarafından gölgelenir
daha güzel, daha parlak bir muadili var ve ben de buna katılmadan
edemiyorum. Her şey geri dönmek için bir şansı hak eder, biliyor musunuz?*

Cevabı gelene kadar bir kalp atışı geçer.

Zephyr: *Touché.*

Gülümsediğimi fark etmem için sadece bir kalp atışı daha gerekiyor.

OceanofPDF.com

-YEDİ

PARKER

"GÖLDE DANS ETMEK."

Kendimi yine onu izlerken buluyorum, dirseğimi dizime dayamışım, çenemi elimin topuğuyla destekliyorum. Kalp kırıklığı elle tutulur, sesine kazınmış, tenine oyulmuş ve dikenli tel gibi her parçasının etrafına sarılmış.

Ama bugün onda farklı görünen bir şeyler var ve bunu fark etmem bile beni kızdırıyor.

Bu beni kızdırıyor çünkü bu, dikkatimi kendi boş sefaletimden başka bir şeye verdiğim anlamına geliyor. Yara mezarlığımdan başka bir şeye.

Omurgası daha dik, gözleri daha parlak. Yanaklarında renk var.

Sanki bu maskaralıktan bir şey çıkarıyormuş gibi.

Bayan Katherine yapmacık bir gülümseme sunuyor, başını yavaşça sallıyor. "Kulağa harika geliyor, Melody."

Melodi.

Dürüst olmak gerekirse, ismi beni çok rahatsız ediyor. Hiçbir kadının müzik gibi bir adı ve şiir gibi bir yüzü olmamalı. O yürüyen bir çelişki.

Az önce yüzünü şiire benzettiğimi fark edince gözlerimi ondan çekiyorum.

Ne oluyor lan?

Sandalyede geriye yaslanırken dişlerim birbirine öyle sert çarpıyor ki şahdamarımın patlayabileceğinden eminim. Ama bakışlarımın onu takip etmesine engel olamıyorum.

Konuşmaya devam ettiğinde meraklı sarışına geri dönüyor.

"Ben küçükken babam beni Delavan Gölü'ne götürürdü. Su beni korkuturdu ve çok güçlü bir yüzücü değildim. Ağabeyim ve arkadaşlarına katılacak kadar cesur olmayı dileyerek sığ sulara yüzerdim," diye açıklıyor Melody, dudaklarında bir gülümseme belirerek. Bir an duraksıyor, bir tür pastoral hayalin içinde kayboluyor. "Bir gün kumda küçük bir çöküş yaşadım, sinirliydim, yüzmeye korktuğum için kendime kızıyordum. Babam bunun yerine dans etmemi söyledi. Dedi ki dans etmenin korkutucu bir yanı yoktu."

Gözlerim yüzünde geziniyor, çenem hâlâ kaskatı, azı dişlerim ağrıyor. Tuniğinin eteklerini sıkı parmaklarının arasında yumrukluyor, özgür ve çekingenliğin çelişkili bir karışımı, çemberin üyeleri ilgili bakışlarla izlerken. Hatta bazılarının gözleri yaşıyor.

Aptal.

"Dans ettin mi?" diye sorar cadaloz.

Melody boğazını temizleyerek yumuşak bir baş hareketiyle sözlerini bitiriyor. "Dans ettim. Güneş gölün üzerinde batmaya başlayana ve su turuncuya dönene kadar uzun süre dans ettim. Yüzebilecek hale gelene kadar dans ettim."

"Bence bu hayat için inanılmaz bir metafor, sizce de öyle değil mi?" Bayan Katherine ses tonunda yatıştırıcı bir sükûnetle öneriyor. "Buna gerçekten bayıldım Melody."

Tıka beni.

Bu aptalca metaforunda delikler açmak için bir şeyler söylemek istiyorum, ama Melody başını sola çevirip gözlerimiz buluştuğunda sözlerim kısa kesiliyor.

Ve sonra bana gülümsüyor.

Bu hareket kaşlarımın arasında bir çatıklığın *oluşmasına* neden oluyor, bana neden gülümsediğine dair kafam karışıyor, neden *gülümsediğine* dair kafam karışıyor. Fakat

Kaşlarımı çatmam bile dudaklarının kıvrılmasını, burnunun hafifçe kırışmasını ya da gözlerindeki yeşil beneklerin yardımseverliğe benzer bir şeyle canlanmasını engellemiyor.

Bu acıma değil. Acımaya alışkınım, acıyabilirim. Bu bir tür gel-gel ilerlemesi de değil.

Bu şeyleri kolayca daha fazla acı ve düşmanlığa dönüştürebilirim.

Sırf fiziksel görünüşüm sosyal standartların üzerinde olduğu için bana pençelerini geçirmeye çalışan, nazlı sözleri ve flörtleriyle beni cezbetmeye çalışan boş, beyinsiz kadınlara alışkınım. Nasıl bir kadın olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok.

İçinde yaşayan çirkinlik ya da gölgelerde gizlenenler.

Yere bakıyorum, teması kesiyorum ve zihinsel olarak bu alışılmadık alışverişten geri çekilirken dilimi üst dişlerimde gezdiriyorum. Onunla daha fazla ilgilenmeyi reddederek, toplantının geri kalanında önümdeki duvara odaklanmaya devam ediyorum.

Bayan Katherine, "Size Yaşam Hatlarının önemini hatırlatmak istiyorum" dedi. bu saçma zaman kaybını tamamlamadan önce duyurdu. "Henüz kimseyle bağlantı kurmadıysanız, hayatta kalan arkadaşlarınızı tanıma fırsatını değerlendirmenizi tavsiye ederim. Aynı cinsiyetten bir Yaşam Hattı aramanız tavsiye edilir. Bu bağlantıyı kurun, bu bağı oluşturun. Ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz."

Ah, evet. *Yaşam çizgileri*. A.A.'da olduğu gibi bir sponsora sahip olmaya benzer, sadece hiç kimse iyileşme sürecinde diğerinden daha ileride veya daha ileride değildir. Birbirine tamamen yabancı iki kişi arasında, intihar eğilimleri ortaya çıktığında birbirlerine ulaşmalarının beklendiği, düzenlenmiş, karşılıklı bir taahhüttür. Ölme arzusu çok cazip hale gelirse.

Bu tamamen saçmalık.

Eğer ertesi sabah uyanmak istediğinize kendiniz karar veremiyorsanız, araba galerisindeki Robert'ın sizi ikna edemeyeceği kesindir.

yüksek uçurumun kenarından uzaklaşmanız gerekiyor.

İnsanlar dağılmaya başladı ve sağıma hızlı bir bakış attım ve Emo Chick'i yeni kızla konuşurken yakaladım, Lifelines ve hamsterlar ve beni hiç ilgilendirmeyen bir sürü saçmalık. Bunu bir işaret olarak kabul ederek yerimden kalktım ve cehennemin bu özel katından siktir olup gitmek için sabırsızlanarak çıkışa doğru ilerledim.

"Parker."

Yumuşak bir ses sırtıma çarparak beni duraklatıyor ve çift kapıya ulaşmadan önce bacaklarımın hareketsiz kalmasına neden oluyor. Kendi ismimin sesini duymaya alışık değilim, çünkü etrafımda bunu söyleyecek kimse yok.

Sadece Bree.

Hemen arkamı dönmüyorum ama vücut ısısının yaklaştığını hissediyorum. İçime güneş ışığı gibi yayılıyor.

Güneş ışığından nefret ederim.

"Özür dilerim," diyor, ben ona doğru dönene ve yüz yüze gelene kadar yanıma geliyor. "Sana bir şey getirdim."

Ne oluyor lan?

Kaşları yine çatık, çoğu insanın başka yöne kaçmasına neden olan ama onun üzerinde aynı etkiyi yaratmayan o soğuk kaşlar. "Ne?" Kelimeyi onu duymamış gibi söyledim. Belki de duymamışımdır.

"Sana bir şey getirdim," diye tekrarlıyor, bana bakarken gözlerini kırıştırıyor, minyon gövdesi neredeyse göğsüme kadar geliyor. Melody bir an duraksıyor, sanki gözleri bana takılmış gibi, sonra boğazını temizliyor ve elindeki küçük hediye çantasına bakıyor. "Al bakalım."

Elinde tuttuğu teklif gözümün önünde bulanıklaşıyor. Ona bakmıyorum. Bir şey de söylemiyorum, bu da her zaman işleri güzel ve garip hale getiriyor.

Sessizlik bizi sararken Melody alt dudağının altını kemiriyor ve gözlerim azarlanmış gibi telaşla yukarı kaymadan önce bu hareket bir anlığına dikkatimi çekiyor.

"Al bakalım," diye ısrar ediyor ve çantayı bana doğru itiyor.

Metanetli bir iç çekiyorum ve bileğimi kaldırıp parmaklarımı iplerin etrafında kıvrıyorum. Dekoratif çuvalın içinde, plastik bir kabın içinde bir kek duruyor. "Nedir bu?"

"Bir cupcake." Ardından kaşlarını çatarak, "*Duh, seni moron*" diye cevap veriyor. "Bir kek," diye papağan gibi tekrarlıyorum.

"Evet, bir cupcake. Limon aromalı kek, beze dolgulu ve ahududu kremalı krema."

Lanet olsun. Kulağa çok lezzetli geliyor.

Neyse ki, kayıtsızlık sanatını mükemmelleştirdim, bu yüzden sadece ona bakıyorum, küçük çanta bir parmağımdan sarkıyor. "Sana yanlışlıkla sadakadan hoşlandığım izlenimini mi verdim? Ya da insanları?"

Melody hafifçe irkilir. "Yani, Amelia'ya da bir tane getirdim, yani kendini özel hissetmene falan gerek yok. Ben bir fırıncıyım. İşim bu."

"Fırıncı mı? Bunu geçimini sağlamak için mi yapıyorsun?"

"Evet." Gözlerini göğsüme dikti, tişörtümün üzerindeki yazıları taradı, buraya gelmeden önce üzerimi değiştirecek vaktim olmamıştı.

Boktan bir gösteri. "İnşaatta mı

çalışıyorsun?" "Evet, neden?"

"Um..." Melody gözlerini kısıyor, hâlâ kirden kirlenmiş gömleğimin üzerindeki *Denison Demos & Designs* logosuna odaklanmış durumda.

"Aslında bazı işlerin yapılması gerekiyor. Babam banyomuzu yeniliyordu-" Bir şey sözlerini alıyor ve çenesini göğsüne indiriyor. "*Benim banyom. Bitirecek birine ihtiyacım var.*"

Gözlerinin tekrar bana dönmesi bir an alıyor ve döndüğünde bir değişim oluyor. Işık azalıyor ve yeşil donuklaşıyor. "Beni işe mi almak istiyorsun?"

"Sanırım öyle. Tabii. Eğer müsaitsen."

"Bana kekle ödeme yapmayacaksın, değil mi?" Öyle demek istemedim. Komik ol. Ben komik bir insan değilim. Ama Melody yine gülümsüyor ve benim kızgınlığımın yeniden ortaya çıkmasına neden oluyor, onun güneş ışığına karşı bulutlu bir gökyüzü gibi... Geriye doğru sürünüyorum, bakışlarım talaş lekeli iş botlarıma iniyor. "Peki, tamam. Şu anda oldukça meşgulüm ama programa bir göz atacağım."

Sonra dönüp uzaklaşıyorum, ona cevap verme şansı tanımıyorum, yine de kapıdan dışarı süzülen belli belirsiz bir "teşekkür ederim" sesi duyduğumu sanıyorum ve beni kamyonetime kadar takip ediyor.

Sürücü koltuğuna yerleştiğimde kendimi gergin ve tedirgin hissediyorum. Hediye çantası hala parmaklarımın arasında, bu yüzden onu kapüşonum ve başıboş aletlerimin yanına, yolcu koltuğuna atıyorum. Orası planladığım yer.

Motoru devirirken bırakıyorum, ama duraksıyorum, sağıma bakıyorum ve ikramı inceliyorum.

Lanet olsun.

İki saniye sonra çantayı karıştırıp keki çıkarıyorum ve sadece iki ısırıktaki bitiriyorum.

Ve gerçekten çok iyi.

Ertesi sabah erkenden kalkıyorum, bir fincan sade kahve içiyorum ve metal bir köpek kabına mama dolduruyorum. Walden mutfak köşesine doğru sendeliyor, bulanık gözleri benimle kahvaltısı arasında gidip geliyor. Kırmızı

Bir başka başarısız getirme denemesinden sonra top yerde hareketsiz duruyor ve ben de ona küçümseyerek bakıyorum.

Köpeğe "Ye bakalım," diyorum ama o sadece orada durup bana bakıyor ve milyonuncu kez sağır mı yoksa gerçekten inatçı mı olduğunu merak etmeme neden oluyor. "Ya da yapma. Ben de ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyorum."

Yanaklarımı havayla doldurup sert bir nefes üfledikten sonra Yol için granola bar ve bir iş için evden çıkıyorum. Gökyüzü parlak turuncular ve fuşyalarla çiçek açıyor, ağaçların tepelerini aydınlatıyor, güneş ışınları her daim yeşilin üzerinde. Bu genellikle fark ettiğim bir şey değil ama bugün kamyonetimin yanında duraksayıp gözlerimi şafağın ilk ışıklarına diktiğimde beni duraksatıyor. İçimi tuhaf bir his kaplıyor, damarlarıma hızlı bir sıcaklık yayılıyor ve kendimi babamı ve onun gündüz zambaklarını düşünürken buluyorum.

Geçici güzellik.

Başımı sallarken kaşlarım birbirine çarpıyor, bakışlarımı boyalı gökyüzünden çekiyorum ve o anda tanıdık lastikler garaj yoluma giriyor, tekerleklerin altında çakıl ve taşlar çıtırdıyor.

Bree çaprazlamasına park ediyor, önlüğü ve dağınık saçlarıyla SUV'den atlıyor, koşarak yanıma gelirken kapısı açık duruyor. "Seni yakaladığıma sevindim," diye gülümsüyor, sesi Bluetooth'undan çalan müziğe karışırken normalden bir oktav daha yüksek. Kelly Perry ya da öyle bir şey. "Jameson'lara mı gidiyorsun? Üçüncü kat yenileniyor, değil mi?"

"Evet." Anahtarlarımı havaya fırlatarak burnumu çekiyorum. "Bu benim için mi?"

Bree bana dişlerini göstererek plastik bir market poşeti tutuyor. "Evet. Limonlu haşhaşlı kekler, en sevdiğin. Ayrıca Walden için diş çubukları çünkü nefesi zehirli olmaya başladı ve indirimde aldığım yeni bir alet kemeri. Seninki çok kötü görünüyor."

Kemerime bakıyorum ve gayet iyi görüldüğünü düşünüyorum. "Bu kemeri sevdim."

"Ben de öyle. On iki yıl önce." Bree öne çıkıp çantayı bana uzattı. Beni bir an için dalgın, bakışlarımı omzunun üzerinden çevirmiş halde yakalayınca tereddüt ediyor, sonra görüş alanımı takip ediyor. "Bugün gün doğumu güzel, ha?"

Renkleri göz kırparak uzaklaştırıyorum. "Pek sayılmaz."

"Tam bir cimrisin. Yüzün aynı gün içinde kanal tedavisi, kolonoskopi ve vazektomi yaptırmışsın gibi görünmese kadınlar kapıda kuyruk olurdu."

"Kadınlardan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Bree bununla alay eder. "Kendine bunu söylemeyi sevdiğini biliyorum. Son dakika haberi: Ben bir kadını ve sen beni çok seviyorsun."

"Sen bir uzaylısın," diye reddediyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, elimdeki şekerleme torbası sallanıyor. "Muhtemelen bir robot. Cidden sabahın altısında buraya kadar çorap doldurmak için mi geldin?"

"Vardiyam bir saat içinde başlıyor. Sen de hemen yoldasın." "Saçmalık. Ters yönde on bir mil ilerideyim."

"Evet, sanırım ben de seni çok seviyorum."

Bir iç çekiş süzüldü ve keşke bu duyguya karşılık verebilseydim, sözlerinin şefkatine ve kahverengi gözlerini ısıtan insanlığa uyabilseydim, ama

Bu ben değilim. Ben öyle biri değilim ve o da bunu biliyor, bu yüzden omzuma hafif bir yumruk atıyor ve geri geri gidiyor.

Bree, "Malzemeler konusunda beni bilgilendirin" diyor. "Öğle tatilimde daha fazla kutu ceviz döşeme sipariş edebilirim."

"Evet, tamam," diye karşılık veriyorum. O arabasına binip gözden kaybolmadan önce sesleniyorum: "Hey, gelecek hafta için planladığım işlerin bir kopyasını bana mesaj atabilir misin? Bir banyo tadilatını araya sıkıştırmam lazım."

"Müşterilerle doğrudan konuşmak mı? Kahretsin, küçük kardeşim. Senin için hâlâ umut var" diye sırtıyor ve ekliyor: "Ama aşırıya kaçma, ihtiyacımız olan son şey

başka bir hastanede kalmak. Bu yıl her zamankinden daha
yoğunsun." "Bir de bana sor. Mart ayından beri talaş
işiyorum."

Bree'nin kahkahası müziğin üzerinde çınlarken, o cipine atlayıp garaj
yolundan geri geri çıkarken, mutlu bir el sallayarak beni uğurladı.
toprak yolda kaybolur.

Senin için hâlâ umut var.

Yükselen güneşe son bir kez bakıp kamyonetime tırmanırken
dudaklarımdan homurdanan bir nefes geçiyor.

Dizlerimin üzerinde halıyı çekiyorum, alt zeminden zımbalar çıkıyor, bunun
işin en kötü kısmı olduğunu düşünüyorum, o sırada telefonum arka cebimde
titriyor.

Kalçalarıma yaslanıp bileğimin arkasını terden çizgilenmiş alnıma
sürüyorum çünkü üçüncü katta hava çok sıcak, sonra telefonumu almak
için arkama uzanıyorum.

Tanıdık bir isim bana bakıyor.

Magnolia: *Nerede yaşadığınızdan emin değilim, ancak içinde
bulduğumuz koşullar göz önüne alındığında bana nispeten yakın
olduğunuzu varsayıyorum. Eğer durum buysa, bilmek zorundayım... Bu
sabah güneşin doğuşunu gördünüz mü?*

Dudaklarımı birbirine kenetleyip mesajı tekrar okuduktan sonra
telefonumu elimden bırakıp alnımdaki koyu renkli saç tutamlarını
düzeltiyorum. Alet kemerimi ayarlayarak bir banyo bulmak için odadan
çıkıyorum. Aktivite vızıltıları

iki kat altımda, lüks bir çay partisi için planlar yapan bir ev kadını.
Gösterişli saçmalıklar.

Gözlerim etrafımı tararken koridorun solunda tuvalet gibi görünen bir yer görüyorum ve oraya doğru yöneliyorum. Ama girişteki aralıktan baktığımda, yatağının ayak ucunda oturan, dizlerini yukarı çekmiş, yüzü dizlerinin arasına gömülmüş küçük bir çocukla karşılaşınca irkiliyorum.

İleri geri sallanıyor, diz kapaklarının vadisine doğru bir şeyler mırıldanıyor.

Bu görüntü beni çok etkiledi. Zamanda geriye gittim, o karanlık dolaba kilitlendim, aynı pozisyonda büzüldüm ve taşlaştım.

"Zephyr. Zephyr. Zephyr."

Boğazım sanki boynuma bir ilmik geçirmişim gibi sıkılıyor ve ciğerlerim yanarak hava istiyor. O sırada küçük çocuk başını kaldırıyor, varlığını hissediyor, benden kaçmış olması gereken acı dolu nefesi duyuyor ve gözlerimiz birkaç metre öteden kilitleniyor. Gözyaşı lekeleri tombul yanaklarında iz bırakıyor, çillerin arasında noktaları birleştirir gibi dolanıyor. Sanki bir aynaya, bir zaman makinesine bakıyormuşum gibi korkutucu bir aşinalık parlıyor bana ve midem huzursuzluktan sendeliyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, bir şey için özür diliyor.

Her zaman bir özür.

"İyisin. Ben de tuvaleti arıyordum."

Burnunu çekiyor, gözyaşlarını geri püskürtürken küçük bacaklarını göğsüne bastırıyor. "İkinci katta bir tane var. Yaşlı kadın parfümü gibi kokuyor."

"Yaşlı kadın parfümü mü?"

"Evet, büyükannem gibi."

Dudaklarım seğiriyor. "Adın ne senin?"

"Owen." Çocuk biraz rahatlar, dizleri bacaklarına kadar düzleşir. yatağın kenarından sarkıyor. Genç görünüyor, belki yedi ya da sekiz. Ama

Gözleri bana onun yaşındaki ortalama bir çocuktan daha fazlasını gördüğünü söylüyor. "Senin adın ne?"

Tereddüt beni yakaladı. Kendimle ilgili şeyleri paylaşmayı sevmiyorum, adım bile. "Parker."

"Merhaba Parker." Ağzında küçük bir gülümseme oluşuyor, masum bir şey. Henüz ondan çalınmamış bir şey. "Geri dönecek misin?" Başımı salladım. "Evet. Döneceğim."

Kapıdan çıkıp koridordan merdivenlere doğru ilerlemeden önce son bir kez konuşuyoruz. Sahanlıkta duraksıyorum, çenem gergin, dişlerim birbirine kenetlenmiş, sonra telefonumu bulmak için cebimi karıştırıyorum.

Magnolia'nın mesajını açıp sonunda bir cevap gönderiyorum.

Ben: Güneşin doğuşunu gördüm. Ama senin gördüğünü gördüğümü sanmıyorum.

OceanofPDF.com

-SEKİZ

Melody

BEN: *QOTD: PİZZA ÜZERİNDE ANANAS? Bu bizim için potansiyel bir dönüm noktası olabilir, bu yüzden akıllıca seçin.*

Zephyr: *Çöp bu. Bu bir seçim meselesi değil, sadece gerçek. Ama turşu farklı bir hikaye.*

Ben: *Geçtin. Arkama yaslanıp cevabının tadını çıkaracağım.*

Zephyr: *Punny.*

Ben: *Sanırım sevimsiz demek istedim. *pizza emoji**

Zephyr: *Ayrıca kelime oyunu.*

Ben: *En iyi kelime oyunları armutlarda olur.*

Kanepenin köşesine kıvrılıp ayak bileklerimi yanıma çekerken bir gülümseme yayılıyor. Dudağımı ısırıp ona bir mesaj daha gönderiyorum.

Ben: *Bu sabah güneşin doğuşunu gördün mü?*

Zephyr: *Gördüm. Ama senin gördüğünü gördüğümü sanmıyorum.*

Cevabında her zaman olduğu gibi içimi bir hüzün kaplıyor. Bu soruyu ona son on gündür her gün sordum ve yanıtı hiç değişmedi.

Leah kanepeden aşağı kayarak omzumun üzerinden mesajlarıma göz atmaya çalıştığında olduğum yerde irkiliyorum. "Kızım, yüzünde o ifade var. Kiminle konuşuyorsun?"

"Ne bakışı?" E-posta uygulamamı kapatırken dalgınca merak ediyorum. "Uzun zamandır görmediğim o bakış."

Bu dikkatimi çekiyor ve eminim ki "o bakış" hemen kayboluyor. Sanki yanlış bir şey yaparken yakalanmışım gibi ani bir suçluluk duygusu kaplıyor içimi.

Öyle miydim?

Yeniden gülümsemek, her geçen gün biraz daha hafiflediğini hissetmek, her sabah güneşin doğuşunu umut dolu gözlerle izlemek yanlış mı? Gün batımı için doyumsuz bir özlem mi?

Charlie'nin kalbine sahip olan adamla her gün iletişim kurmak yanlış mı?

İlerlemek ve onsuz bir hayat yaşamak istediğim için kalbimde bir sorun mu var?

Leah bacağıma bir çimdik atıyor, yaldızlı gözleri parıltıyor. bakışlar buluşur. "Bu kötü bir şey değil tatlım. Hiç de kötü bir şey değil."

"Onun anısını, birlikte yaşadıklarımızı aldatıyormuşum gibi hissediyorum."

İtirafım ağır, ikimizi de yoğun bir bulutla sarıyor. "İhanete uğramış gibi hissediyorum."

"Ne yapar?"

Yutkunuyorum. "Yaşamak."

Leah avucunu kot pantolonlu kalçamda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor, yumuşaklığı dikenlerimin panzehiri. "Mellie, beni dinle. *Yaşamak* onun anısına verebileceğin en büyük onurdur. Charlie'nin her gün etrafta bir zombi gibi dolaşmanı isteyeceğini mi sanıyorsun, o çok sevdiği gülümsemesi sönmüş bir halde

Dışarı mı?"

Gözlerim yaşardı.

"Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama o sizin mutlu olmanızı isterdi. Gerçekten *mutluyum*. Ve bence, derinlerde bir yerde, siz de bunu biliyorsunuz," diye bitiriyor.

Boğazımın arkası sanki bir ağız dolusu iğne yutmuşum gibi gergin ve dikenli hissediyorum. "Sana Charlie'nin organ bağışçısı olduğunu söylemiştim..." Ben başlıyorum,

Gözlerim ayak bileğimdeki küçük pembe puantiyelere kaydı. "Ben, şey, onun kalbinin alıcısını buldum ve... konuşuyorduk."

Leah gözlerini kırptırır, kaşları düşer. "Ne?"

"Hepsi anonim. Özeline girmeyeceğime ya da kişisel sorular sormayacağıma dair ona söz verdim. Açıkçası bana geri döneceğini hiç düşünmemiştim ama döndü. Ve bu iyileşme sürecimde bana yardımcı oluyor."

"Bebeğim."

Ses tonu biraz sevgi ve çokça uyarı içeriyor. Çoraplarıma bakmaya devam ediyorum. "Önemli değil, gerçekten."

Leah sert bir nefes verir, dudakları büzüşürken sırt üstü yatar. kanepe minderlerine. "Terapistin ve destek grubun iyileşmene yardımcı olmak için orada, Mellie. Bu kulağa... karmaşık geliyor."

"Tamamen masum," diye karşı çıkıyorum.

Sivri bir bakışla beni mızraklıyor. "Bana bunun masum olduğunu söyleme ihtiyacı duyman beni meraklandırıyor."

Çenemi sıkıyor, sözlerinin enkazdan çıkarmayı başardığım azıcık neşeyi bozmasına izin vermemeye çalışıyorum. Zephyr ile yazışmalarım son bir buçuk hafta içinde arttı ve konuşmalarımız

Belirsiz ve sıradan olsa da, hazırcevaplığın ve kolay değiş tokuşların altında hala ciddi, daha derin bir şeyler var. İyi bir tavsiye var. Yürek var.

Umut var.

Ve bence başka bir şey daha var... filizlenen bir bağ. Akraba bir şey.

Potansiyel olarak *dağınık* bir şey.

Zephyr bana kırık bir ruh gibi geliyor, tıpkı benim gibi, sadece o farklı bir şekilde kırık. Belki daha uzun süredir. Parçaları rüzgarda dağılmış, Bazıları çoktan gitti.

Ama kırık kırıktır ve biz de kendimizi aynı şekilde kesiyoruz.

Leah beni dalgın bir şekilde tırnaklarımı karıştırırken yakaladığında ayak parmaklarıyla beni dürtüyor. "Seni asla yargılamayacağımı biliyorsun, değil mi? Kaydettiğin ilerlemeyi engellemeye çalışmıyorum. Kahretsin kızım, hiçbir şey seni yeniden gülümserken görmenin yerini tutamaz." Şefkatli bir bakış paylaşıyoruz. "Sadece dikkatli ol. West'e de söyleme... Biliyorsun bu konuda çok tuhaf davranacaktır."

West'ten bahsetmişken, zamanlaması kusursuz.

Ön kapı kırılarak ağılıyor ve kardeşim içeri giriyor, Leah'yı kanepede yanımda gördüğünde küçük bir sırıtış belirliyor. "Günaydın," diye mırıldanıyor ve topuğuyla kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Soruyorum ama bu temelsiz bir soru. West her zaman habersiz uğrar.

"Babam banyonuza bir göz atmamı söyledi ve nihayet biraz boş vaktim var. Usta, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ben iyiyim West. Çoktan birini tuttum. Bir saat içinde burada olur."

West yine de ayakkabılarını çıkarır, gözleri Leah'ya kilitlenmiştir. "Güzel. Paçayı kurtardım."

"Babam nasıl? Akşam yemeği için uğramam lazım. Çok meşguldüm." "O iyi. Hâlâ köpeği aşırı besliyor. Hâlâ annemi kızdırıyor."

Annemi ve babamı ziyaret etmeyi düşündüğümde göğsümde oluşan çukura rağmen kıkırdıyorum. Ailemi seviyorum, onları çok seviyorum ama bana onu hatırlatıyorlar. Bana artık sahip olmadığım hayatı hatırlatıyorlar. Onlara baktığımda Charlie ile akşam yemeği randevularını, arka bahçelerinde yaktıkları şenlik ateşlerini, düğün günümü, babamın beni koridorda yürüttüğünü ve annemin ön sırada ağladığını görüyorum.

Sonunda o hastane yatağında uyandığımda, sonsuza dek kaybolmakla geri dönmek arasındaki çizgide sallanırken onların dehşete düşmüş yüzlerini görüyorum.

Sonsuza kadar uzak kalamayacağımı biliyorum ama yine de biraz daha zamana ihtiyacım var.

Adımın sesi başımı kaldırmama neden oluyor, beni boş düşüncelerimden ve kötü anılarımdan çekip çıkarıyor. West karşı koltuktan bana bakıyor, elindeki kahve fincanı parmaklarının arasında dönüyor. Göz kırpıyorum. "Ha?"

"Bu gece bizimle gelip gelmeyeceğini sordum. Bira fabrikasına."

"Oh."

Belki. Belki bunu yapabilirim.

Daha iyi hissediyorum. Daha sakın. Daha çok... *ben*.

Tam cevap vermek üzereydim ki ön kapı çalındı ve ayağa fırlayıp içgüdüsel olarak saçımı düzelttim ve bluzumu düzelttim. Leah bana meraklı bir bakış fırlatırken ben ayak sürüyerek girişe doğru ilerliyor, boğazımı temizliyor ve kapıyı çekerek açıyorum.

Sefil.

Kesinlikle perişan görünüyor.

Bunun sadece onun yüzü olduğuna karar verdim, bu yüzden irkilmemi gizledim ve ona gülümsedim. "Selam. Geldiğin için teşekkürler."

Parker'ın gözleri benimkilerle buluşuyor ve buz gibi soğuk mu yoksa alev alev yanan bir ateş mi olduklarını anlayamıyorum. Her iki durumda da, o bana bakarken bir sıcaklık değişimi hissediyorum. İş tişörtü yıpranmış ve solmuş, kot pantolonu yıpranmış ve alet kemerinin ağırlığıyla dudaklarından aşağı sarkıyor. Koyu renk saçları alnına doğru kıvrılıyor, biraz dağınık ve karışık, sert dış görünüşüne çocuksu bir çekicilik katıyor. Fakat

Çenesini gölgeleyen kaba kirli sakal ve öne doğru adım attığında ince pamuk tabakasının altında esneyen kaslar bana onun tam bir erkek olduğunu söylüyor.

"Anlaşma böyle."

Elinde alet çantası ve temiz, odunsu kokusuyla eşikten içeri girdiğinde iç yanağımı çiğniyorum. "Biliyorum. Ama eminim meşgulsünüzdür, bu yüzden beni araya sıkıştırdığınız için minnettarım."

Bir çeşit mırıldanma sesi çıkarıyor ya da belki de homurdanıyor. dikkatini sağ tarafa kaydırmadan önce bana hızlıca bir göz atıyor. Parker'ın gözleri West ve Leah arasında gidip gelirken, kaşlarını çatmış, sanki bir kilise bulmaya çalışıyormuş da onun yerine bir geneleve girmiş gibi kaskatı duruyor. Belli ki insanlardan hoşlanmıyor.

"Hey, dostum." West selamlamak için kahve fincanını kaldırıyor. "Nasıl gidiyor?"

Leah ona küçük bir el sallıyor, kedi gözleri sanki sinsi sinsi onu inceliyor. *Utanmaz.*

"Bu Parker. Onunla tanıştım..." Onunla bir intiharı önleme grubu aracılığıyla tanıştığımı ve bunun muhtemelen şimdiye kadarki en garip tanışma olduğunu hatırlayarak sözümü kesiyorum. Yeniden toparlanıp boğazımı temizliyorum ve "Bir networking olayı" diye bitiriyorum.

Leah bana "*Beni de yaz.*" dedi.

Üzerimde dev bir gölge gibi yükselen, karanlık ve gizemli Parker'a döndüğümde yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

Parker bana göz kırpmıyor, yüz ifadesi değişmiyor. "Banyo mu?"

"Evet. Doğru. Beni takip edin."

Gözlerim omzumun üzerinden açılarak Leah'ya bir uyarı bakışı fırlatıyorum ama o sadece kaşlarını sallamakla yetiniyor. West kahvesini dudaklarına götürerek başını sallıyor.

Parker'ı ikinci kata çıkan merdivenlere doğru götürürken, kıkırdarak ona bakıyorum. "Özür dilerim. O benim kardeşim ve en iyi arkadaşımdı."

Başka bir homurtu ile karşılaştım.

Huysuz.

Merdivenlerin tepesine vardığımızda Parker sola doğru kayıyor, ben de içgüdüsel olarak uzanıp parmaklarımı üst koluna dolayarak onu sağa doğru yönlendiriyorum. Pazıları dokunuşumun altında kıpırdıyor, bakışları temasa odaklanıyor, sonra kolunu serbest bırakmadan önce tekrar yüzüme bakıyor ve

etrafımda dolaşıyor, ana yatak odasına doğru ilerliyor. Pedlerim

Parmak uçlarım sıcaklıktan karıncalanıyor, bu yüzden onu takip ederken parmaklarımı kalçamda gezdiriyorum.

Son grup toplantımızda Parker'a tadilat ihtiyaçlarımın temel özetini verdim, numarasını telefonuma kaydettim ve ona bitmemiş işin birkaç resmini mesaj attım. İğrenç pembe duvar döşemelerinin çoğu babam tarafından çoktan sökülmüş, yeni kutular duvar boyunca istiflenmiş, gitmeye hazırdı. Beyaz, temiz, biraz steril.

Bana Charlie'yi ve onun parlak kişiliğini ya da küvette birlikte köpük banyosu yapmamızı ve duş fiskiyelerinin altında sevişmemizi hatırlatacak hiçbir şey yok.

Ellerimi ceplerime sokarak banyonun önünde oyalanıyor ve Parker'ın iş yükünü değerlendirmesini izliyorum. "Sence iyi görünecek mi?"

Gözlerini bana dikmeden önce etrafı süzüyor. "Metro fayansıyla yanlış yapamazsın."

"Katılıyorum. Sade bir şey istedim... abartısız."

Aramızda birkaç vuruş geçiyor, bakışlar hala kilitli ve hiçbir şey söylemeden bu kadar çok şey söylemeyi nasıl başardığını merak ediyorum. Ben ise

Bana ne söylemeye çalıştığını çözemiyorum, söylenmemiş sözlerinin titreşimlerini kaburgalarımın altında, boğazımda ve karnımda hissediyorum.

Yeşim taşı bakışları altında kıpırdanırken ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece gülümsüyorum, parlak ve mutlu. İnsanların ona pek sık gülümsemediğini hissediyorum. Ya da hiç.

Parker'ın çenesi bu duygu karşısında sıkıştı. "Bunu çok yapıyorsun." "Ne?" Biraz utanarak geri çekiliyorum.

"Gülümsemek mi?"

"Evet." Gözleri bir tür incelemeyle kısılıyor, kaşları çatılıyor. "İnsanlar çok fazla gülümsüyor. Bunu hiç anlamadım. Gülümseme sadece Bize gerçek neşe veren şeyleri çok kolay, çok dikkatsizce veriyoruz. Sokaktaki yabancılara, hatta sevmediğimiz insanlara."

Üçten fazla kelimeyi bir araya getirmiş olması mı yoksa kelimelerin kendisi mi beni daha çok şaşırttı emin değilim.

Ya da... beni fark ettiğini. Gülümsememi.

Parker şaşkınlığını paylaşıyor gibi görünüyor ve hızla gözlerini kaçırarak saçlarını kaşıyor. Kısa süreli kırılganlık patlamasından dolayı kendisiyle ilgili hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Kendimi sersemlikten kurtarmak için göz kırpıyorum. "Ben hiç de öyle görmüyorum. Bence-" "Ben başlayacağım. Birkaç gün içinde bitirmiş olurum."

Parker başka bir şey söylemeden banyoya giriyor ve beni başarıyla susturuyor. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp tıslama sesi çıkarıyorum, hemen işe koyulmasını, diz çöküp tişörtünü sırtına geçirerek bronz tenini ortaya çıkarmasını izliyorum.

Başımı sallayarak yatak odasından çıkana kadar geri geri gidiyorum ve hikâyesinin ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Onu ne kırdı. Acaba

Zephyr'in parçaları gibi onun parçaları da dağılmış durumda - ne kadar uzağa gittiklerini, ne kadar zamandır çatlaklar ve eksik parçalarla dolaştığını.

Ancak kırılan şeyler hakkında öğrendiğim şey, her zaman yeniden bir araya getirilebilecekleridir. Bu sadece parçaları birleştirmek için ne kadar zaman harcamak istediğinize bağlı. Ne kadar sabır. Ne kadar çalışkanlık.

Sonunda merdivenlerden aşağı iniyorum ve Leah'yı kardeşimin kucağına yayılmış, başını kalçalarının üstündeki dekoratif yastığa koymuş halde bulduğuma şaşırıyorum.

Beni gördüğünde ayağa fırladı. "Kızım."

İşte başlıyoruz.

Dökümlü beyaz tuniğimin uzun koluyla oynuyorum. "Bir anlamı yok, Leah."

"Benden hoşlanmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Kimseye ilgi duyduğunu sanmıyorum. Ya da herhangi bir şeyden."

Leah düşünceli bir şekilde başını sallayarak, "Tamam, tamam," diyor. "İşkence görmüş sessiz tip. Bununla çalışabilirim."

West alay ediyor. "Paket servisin bu muydu?"

"Evet *Westley*, benim çıkarımım buydu. Herkes senin gibi "ağzının suyu akan ve çaresiz" bir bakış açısına sahip olamaz."

Yastığı ona fırlatıyor.

Kanepeye doğru ilerleyip arkadaşımın yanına oturduğumda gözlerim otomatik olarak dönüyor. "Bunu onun önünde söylemek istemedim ama onunla *Loving Lifelines*'da tanıştım. Kimseyle konuşmuyor. Paylaşmıyor. Sanırım başına kötü bir şey geldi."

"Kahretsin." Leah dönüp bana bakarken gözleri yumuşuyor. "Belki de bir arkadaşına ihtiyacı vardır. Onu bu akşam bizimle bira içmeye davet etmelisin. Bazen

insanlar sadece küçük bir itmeye ihtiyaç duyarlar, bilirsiniz? Dahil edildiklerini hissetmek için. Fark edilmek." "Fark edilmek istediğini sanmıyorum."

Cevabım beklenmedik ve samimi bir şekilde ortaya dökülüyor ve bu üzücü bir açıklama. Üzücü ve ilişkilendirilebilir.

Ve sonra düşündüm.

Bazı insanlar fark edilmek istemezler, ama belki de ihtiyaçları olan şey tam da budur.

Charlie kırmızılar içinde seksi göründüğümü düşünüyordu.

"Teninle çarpıcı bir kontrast oluşturuyor, kışın yağın karın üzerine serpilmiş çobanpüskülü meyveleri gibi," demişti bir keresinde bana, her zamanki şair haliyle. Her zaman romantik.

Onu mutlu ettiği için mümkün olduğunca sık kırmızı giyerdim. Kokteyl elbiseleri, yüksek topuklu ayakkabılar, tokalar, ruj. Kıp kırmızı, kızıl, güller ve şarap.

Ruj tüpü alt dudağım boyunca kayıyor, tereyağı yumuşaklığında, uyumlu maksi elbisemi tamamlıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sonra ağzımı büzüyorum, kapağı tekrar açarken parmaklarımın nasıl titrediğini fark ediyorum. Bana bakan yansıma, bir yıldan uzun süredir tanık olmadığım bir yansıma - makyajla süslenmiş bir yüz, hafifçe kıvrılmış saçlar, güzel bir elbise.

aba.

Aynada kendime hızlıca gülümseyerek, tezgahın üzerinde duran küçük çantaya uzanıyorum ve koridordaki banyodan çıkıyorum. Yatak odama doğru yaptığım yürüyüş her zamankinden daha uzun sürüyor çünkü elektrikli matkabın sesi, büyük girişime eşlik eden bir müzik gibi beni karşılıyor. Küçük kâğıt torbayı gergin parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum, Parker içeri girdiğinde çıplak ayaklarımı sürüyerek Yeni küveti kurarken zemindeki görünümü.

"Merhaba." Matkabın ığlıklarından beni duymuyor, ben de boğazımı temizliyorum. "Merhaba," diyorum daha yüksek sesle, ta ki dizlerinin üzerinde doğrulup bana doğru dönene ve matkabı susturana kadar. Yüzünün

yan tarafında kalaylı bir boya lekesi var.

Çene çizgisi ve alnında parlayan ter tabakası.

Parker hafifçe kaşlarını çatıyor ve beni tepeden tırnağa süzüyor. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Çantayı daha sıkı kavradığımda kırışıyor. "Ben, um... şey, sadece senin..." Dudağımı ısırarak devam ediyorum. Parker'ın gözleri düşüncelerim hızla akarken kısılıyor, sanki ben daha ağzımdan çıkmadan onları okumaya çalışıyor gibi. "Gitmek isteyip istemediğini merak ediyordum-"

"Yapma. Sadece kendini utandıracaksın."

Beklenmedik sözleri beni susturuyor ve aramızda dolaşan ağırlığa katılan küçük bir soluk dışında beni susturuyor. Yanaklarımın elbisem kadar kızardığından eminim. "Affedersiniz?"

"Eğer bana çıkma teklif edeceksen, seni zahmetten kurtarıyorum. Sadece yapma. İlgilenmiyorum."

"Ben..." Sersemledim, bacaklarım titremeye başladı, dilim düğümlendi. O gerçek mi? Ne *pislik ama*. "Sana asılmıyordum."

"Hayır mı?" Parker yavaşça ayağa kalkıyor, iş pantolonundaki talaşları temizliyor. Biraz sinirli bir şekilde iç geçiriyor, gözleri banyoda geziniyor ve sonunda bana takılıyor. "Karşımda makyajlı bir şekilde duruyorsun, üzerinde bir tür "sık beni" elbisesi var ve çok gergin görünüyorsun. Aptal değilim ve ilgilenmiyorum."

Sözlerindeki acımasızlık ve ses tonundaki asidite yüzünden kendimi kapattığımı hissediyorum. Acı ve zehirli. Açık yeşil gözleri *iğrenç* bir şeyle dolu. Gözlerinin güzelliğiyle ürkütücü bir tezat oluşturuyor.

Beni becer elbisesi mi? Bu ne lan?

Öfkelenip çantayı suratına fırlatmakla gözyaşlarına boğulmak arasında gidip geliyorum. "Bunu varsayman çok cesurca. Kendini çok beğeniyor olmalısın."

"Pek sayılmaz."

"Yani kaba olmaktan hoşlanıyorsun, öyle mi? İyi olmaya çalışan insanları yıkmaktan?"

Parker bana doğru bakmadan önce tereddüt ediyor. "Sadece senin gibi insanlar." "Benim gibi insanlar," diye yankılıyorum usulca.

Öfkenin ve sert temelin altında yatanları ortaya çıkarmak için çaresizce gözyaşları içinde onu incelemekten kendimi alamıyorum. Olumsuz insanlara hiçbir zaman iyi tepki vermedim; nezakete, gülümsemeye, pozitif ışıklara yöneliyorum. Charlie gibi insanlara.

Ve kendi ışığım söndüğünde ve gülümsemem solduğunda, bu sadece artan umutsuzluk duygularımı yoğunlaştırdı. Kederim beni nefret ettiğim bir şeye dönüştürüyordu.

Ben o olumsuz kişiydim. Benim gibi insanların kaçındığı şeydim.

Keskin bakışları çok zorlayıcı olmaya başladığında gözlerim halıya kayıyor ve onun duvarlarının benim delip geçemeyeceğim kadar sert olduğuna karar veriyorum. "Sana kur yapmıyordum," diye mırıldanıyorum nazikçe, kendi öfkemi yutarak. "Sizi temin ederim ki merhum kocamla paylaştığım yatak odasında yeni tanıştığım bir adamı baştan çıkarmaya çalışmazdım."

Parker'ın sessizliği beni yukarı baktırıyor, kaşlarını kırıştıran kırıksıklığı yakalıyorum, dinlediğinin en küçük göstergesi. Daha fazla kelime bekliyor.

"Seni bu akşam bira fabrikasına davet ediyordum," diye devam ediyorum, kese kâğıdı şimdi iki elimin arasında sıkıca buruşturulmuş. "Bir grup arkadaş gidiyoruz. Senin tanıyacağın kimse yok elbette ama bu teklifi yapmak istedim. Belki... belki bir arkadaşla ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Kaşları derinleşiyor, matkabı tutuşu sıkılaşıyor. Gerginlik dalga dalga yayılıyor. "Arkadaşa ihtiyacım yok. Yalnız olmayı seviyorum."

"Öyle mi? Yoksa sadece bu konuda daha mı rahatsın?"

"Bunun ne önemi var ki?"

Gülümsemeye zorluyorum, onu bir şekilde rahatsız eden bir gülümseme. O kadar kolay, o kadar umursamazca sunduğum bir gülümseme. Sonra öne doğru bir adım atıyorum, banyonun eşiğini itiyorum ve küçük çantayı lavabonun üzerine, onun yanına bırakıyorum.

"Benim gibi insanlar sizin gibi insanlardan çok da farklı olmayabilir."

Gözlerinde bir şey parlıyor, geçici bir şey ve kaskatı kesiliyor. Bakışları çantaya, sonra tekrar yüzüme kayıyor. Artık aramızda sadece birkaç santim var ve onun sıcaklığını hissediyorum. Görüldüğü kadar soğuk değil.

Parker sessiz kalıyor.

Kıpırdamadan.

Beni izliyor, ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bekliyor. Ben de en iyi yaptığım şeyi yapıyorum.

Bir başka gülümsemeyle yanından ayrılıyor ve yatak odasından çıkıyorum.

-DOKUZ-

PARKER

9 YAŞINDA

BURAYI SEVMEDİM.

Sanırım öyle yapmam gerekiyor. Sanırım beni ondan kurtardıkları için minnettar ve mutlu hissetmem gerekiyor. Beni bir gün o dolapta kıvrılmış, susuz ve zayıf bir halde buldukları ve ölümle burun buruna gelmekten kurtardıkları için.

Ama... gerçekten kurtarıldım mı?

Korkunç bir yerden başka bir yere nakledilmek gerçekten kurtarılmak mıdır, yoksa sadece farklı türde bir acı mıdır?

Artık yanmıyorum, bu iyi bir şey. Bunun için mutluyum. Artık bir sigaranın kirazlarının karnımı ve göğsümü haşlaması, neredeyse bayılana kadar kıvranmama ve çığlık atmama neden olması konusunda endişelenmek zorunda değilim.

Annem bana hep gülerdi. Sesimin ciyaklayan bir domuz gibi çıktığını söyler, sonra da ağlamayı kesmediğimde susturmak için bana vururdu.

Anılar hala taze, hala zihnimde canlı.

Beni sıcak tutacak ince bir battaniyeyle yerdeki gıcırdayan yatağında oturuyorum. Kaşınıyor ve acaba üzerinde tahtakuruları mı geziniyor diye merak ediyorum. Kirli parmaklarımı tişörtümün altına daldırıp yukarı kaldırarak altında yatan çürümüş eti inceliyorum. Yanıklarımın bazıları hâlâ taze, hâlâ kırmızı ve şiş. Bazıları soluk izler, sadece bir anı.

Her birini hatırlıyorum.

*"Ewww! İğrenç
görünüyorsun!"*

Gwen adında genç bir kız kafasını odaya sokuyor ve beni işaret ediyor. Yaralarımı gördüğü için utanarak tişörtümü hızla indiriyorum. Benim Korkunç gerçek.

"Bir gargoyle gibi görünüyorsun," diye kıs kıs gülüyor ve daha fazla kıkırdamayı engellemek için eliyle ağzını kapatıyor. "Tişörtünü asla çıkarmamalısın."

Kaçışını izlerken gözlerim yaşıyor.

Çatlak kapının diğer tarafında çok fazla gürültü var. Bir sürü çocuk uzun koridorlarda birbirini kovalıyor, gevezelik ediyor ve didişiyor. Kahkahalar ve arkadaşlıklar. Ben bunların hiçbirisiyle ilişki kuramıyorum. Yedi üvey kardeşim var ve kimse benimle konuşmuyor. Kimse beni fark etmiyor. Bu eve bir hafta önce geldim ve bir kişi bile benimle ilgilenmiyor. Koruyucu anne.

Adı Wendy ve bana kendi annemi hatırlatıyor. Saçları kırmızımsı bir renkte, kısa kesilmiş ve kırılmış, iri gövdesi bir şekilde güçlü ve korkutucu. Annem gibi çok fazla votka içtiğini sanmıyorum ama yine de acımasız. Beni bu odaya tek başıma sürgün etti. belaydı.

Tek yaptığım bir kurabiye yemeye çalışmaktı. Acıkmıştım. Annem bana neredeyse hiçbir şey yedirmezdi.

Beni doğuran, babam dört yıl önce vefat ettiğinde velayetimi alan kadını düşündüğümde içimde öfke kaynıyor.

Hayatım korkunç bir kâbusa dönüştüğünde sadece beş yaşıyordum.

Huzurlu olduğum tek zaman uyuduğum zaman. Onu hayal ediyorum. Bazen de babam. İyi bir adamdı, bilge bir adamdı ve ölmeden önce bana pek çok şey öğretti. Tarihi ve Yunan mitolojisini severdi. Benim En sevdiğim anılar, ön verandada onun hikayelerini dinlemek ve

Yavrumuz Roscoe çimenlerin ortasında kuyruğunu kovalarken, meltem eserken gündüz zambaklarının çiçek açmasını izlemek.

Keşke ölmeseydi. Keşke ölmeseydi ve beni onunla bıraksaydı.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, bu alışık olduğum bir duygu. Çok ağlardım, özellikle de beni o karanlık dolaba aç susuz saatlerce, bazen günlerce kilitlediğinde. Beni her zaman unutturdu. Çoğunlukla votka içtiğinde.

Buradaki herkes beni de unuttu.

Sanırım ben sadece unutulabilirim.

Gözyaşı lekelerini temizlerken burnumu çekiyorum ve çenemi kaldırdığımda yumuşak bir

büyük ahşap kapı çaldı. Gwen'in bana şaka yapıp yapmadığını merak ederek gözlerimi kırıştırtıyorum. O kadar kötü ki, sürekli benimle dalga geçiyor ve bana isimler takıyor.

Ama o kişi içeri girmiyor, bu yüzden sıksa bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeden önce bir dakika daha bekliyorum. Kapıyı açarken temkinliyim, Wendy'nin beni görüp kırbaçla ya da yakarak cezalandırmasından korkuyorum.

İlk başta kimseyi görmüyorum. Gözlerimi yere indirdiğimde, beni bekleyen özel bir ikram var. Bir kurabiye.

Bir kurabiye!

Orada, beyaz bir kağıt tabakta, nefis bir çikolatalı kurabiye duruyor.

Onu almak için eğildim, ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Çünkü kahvaltıdan beri bir şey yememiştım, bu yüzden karnım ekstra yüksek sesle şarkı söylüyor.

Ama... burada kim vardı? Kurabiyeyi kim bıraktı?

Kesinlikle Wendy olamazdı. Ve kesinlikle Gwen de değildi. Diğerlerine gelince, varlığımdan haberleri olduğunu bile sanmıyorum.

Bir daha öğrenip öğrenemeyeceğimi merak ederek ayağa kalktım ve kurabiyeyi göğsüme bastırarak odaya geri döndüm. Kapıyı kapatmadan önce, gözlerim koridorun diğer ucunda, başını pencereden içeri uzatan bir

figüre takılıyor.

Köşe. Gözlerim yuvalarından fırladı.

Bu bir kız. Benden biraz daha büyük görünüyor, belki on bir ya da on iki. Saçları çılgın kahverengi buklelerden oluşuyor ve ben merakla izlerken o bana küçük bir dalga uzatıyor.

Tüm vücudum tepki olarak ısınıyor. Kalbim küt küt atıyor. Buna nasıl tepki vereceğimi, bu gizemli kıza nezaketi için nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Ama minnettarlık gösterilmesini beklemez. Karşılığında hiçbir şey beklemiyor.

*Bana sadece
gülümsüyor.*

Gülümsüyor.

Ve sanırım bu beni kurabiyeden daha çok doyuruyor.

Kız duvarın arkasına geçerek gözden kayboluyor ve ben de bu korkunç yerde bir arkadaş edinin edinemeyeceğimi merak ederek bir an donup kalıyorum.

Yatağa geri dönüp otururken ve fırından yeni çıkmış sıcacık tatlıdan aç aç ısırıklar alırken bu düşünce beni rahatlatıyor.

Bu çok iyi!

Elimde olmadan kendi gülümsememi dışarıya bırakıyorum ve bunu en son ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyorum. Belki babamla. Belki de Roscoe'nun çenemdeki vişne suyunu yaladığı zamandı.

Sonra da verandada güneşin doğuşunu izlemek için babama katıldım.

Eskiden güneşin doğuşunu severdim. Sanki büyülü bir şey olacakmış gibi içim kıpır kıpır olurdu.

Şu anda aynı duyguyu yaşıyorum, tek farkı güneşin doğuşu değil. Kurabiye bile değil.

O kız. Kimsenin umurunda değilken benim için güzel bir şey yapan kıvrıcık saçlı ve çarpık gülüşlü kız.

Kurabiyenin son lokmasını da yutup çikolatalı tadın tadını çıkardıktan sonra şükran dolu bir iç geçirdim ve kaşındıran battaniyeyi üzerime çekerek uzandım.

Çenem.

Beni görüyor.

"Benim gibi insanlar sizin gibi insanlardan çok da farklı olmayabilir."

Sözleri ve yakınlığı karşısında uzuvlarımın sertleştiğini hissediyorum. Yanıma, yeni mermer lavabonun üzerine bir kâğıt torba koyuyor ve dikkatimi ona vermeden önce bir bakış atıyorum.

Kabarık saçları ve boyalı dudakları. Limon ve güneş ışığından oluşan narenciye kokusu. Çoğu erkeğin altında ne olduğunu öğrenmek için can atacağı elbisesi.

Ama ben o adam değilim, bu yüzden dikkatim onun gözlerinde.

Elbette ilginç şekli, derin zümrüt rengi ya da uzun kirpiklerinin çekingenlik ve eminliğin çelişkili bir karışımıyla dalgalanması değil.

Kırılğanlığından etkilendim. Bakışlarındaki yumuşaklık.

Bu beni şaşırtıyor çünkü az önce ona hakaret ettim, onu nefretimle ve bastırılmış acımla mızrakladım, kadın türüne karşı küçümsememle onu hizaya getirdim... ve yine de, önümde duruyor, sadece birkaç santim uzakta, tüm tatlılık ve ışık. Başka bir kadın olsa muhtemelen beni anında kovar, defolup gitmemi söyler, belki de tokatlardı. Hepsini hak etmiş olurum ama umurumda bile olmazdı. Uzun süre karnımı doyuracak kadar iğim var.

Lanet olsun, bana asıldığından çok emindim. O kadar çok
Bir iş sırasında bana asılan, bön bön bakan ve utanmadan kendilerini bana atan zavallı ev kadınları çünkü

kurumsal boktan kocalarının onları nasıl boşaltacaklarını bilmemeleri hayret verici.

Melody'yi farklı kılan ne olabilir ki?

Bana bir gülümseme daha gönderiyor ve parmaklarımın yanlarımda yumruk şeklinde kıvrılmasına neden oluyor çünkü bunu yapmaya devam etmesinden gerçekten çok rahatsız oluyorum. Beni yumuşak kenarları ve güneş ışığı gülümsemeleriyle yalnız bırakmasını istiyorum. Bunların hiçbirini ben istemedim.

Sinirliyim, çünkü hayatımda ilk kez kendimi biraz *suçlu* hissediyorum. Sanki bunu hak etmemiş gibi.

Melody gitmek için dönüyor, kokusu varlığının acımasız bir hatırlatıcısı ve gözden kaybolduğunda vücudum nihayet rahatlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, aklımı başıma toplamaya çalışıyorum, göğsümdeki baskıyı yatıştırmaya çalışıyorum. Ama sakın değilim, hiçbir zaman *sakin olmadım* ve önünde "Teşekkürler" yazan kız kalpli bir çıkartma olan küçük kağıt torbaya tekrar baktığımda, o gerginlik anında yeniden ortaya çıkıyor.

Ne olduğunu zaten biliyorum.

Poşeti kapıp sert bir nefes vererek buruşuk üstünü açıyorum ve içine bakıyorum. Bir başka kek bana bakıyor ve en az bir önceki kadar çekici görünüyor.

Bunun üstünde kiraz var. Ve lanet olası serpintiler.

Tezgahın üzerine geri atıyorum, yiyeceğimi çok iyi biliyorum. sonra da klozet kapağına çöküp bir elimle saçlarımı karıştırdım.

Aletlerim yeni karo döşemenin üzerine serilmiş, beni işe dönmeye çağırıyor ama tek düşünebildiğim o foster'da tek başıma oturmak

küf kokan çürük bir şiltede yatıyordum. Bir yastığım bile yoktu. Sahip olduğum tek şey karanlık düşüncelerim ve bir sürü yara iziydi.

Yutkunuyorum, o evde geçirdiğim yılları düşünüyorum.

Çok fazla gürültü, çok fazla kaos, etrafta koşuşturan, çığlık atan ve gülen çok fazla çocuk vardı.

Kimse orada olduğumu fark etmedi.

Bree dışında kimse.

Kendimi eski anılar ve kasvetli düşünceler içinde kaybederken, gözlerim ve bunun ne anlama geldiğini bildiğim için dişlerimi sıkıyorum.

Beni görüyor.

OceanofPDF.com

-ON-

Melody

"THE SONG, *Unchained Melody*."

Al bluzumun eteğini parmaklarımın arasına alıp tatlı anılara dalıyorum. Başlangıç noktalarını tartışmayı seviyorum. Basit şeylerin -bizim için önemli olduğunu fark etmediğimiz şeylerin- gücünü kabul etmeyi seviyorum.

Bayan Katherine deri ciltli günlüğünü göğsüne bastırarak nazik bir gülümseme sunuyor. Hiç kullanıp kullanmadığından bile emin değilim ama her toplantıya onu getiriyor. "The Righteous Brothers. En sevdiklerimden biri."

"Biraz eski moda, biliyorum ama ailem bana o şarkının adını vermiş. Bu onların şarkısıydı."

"Ve şimdi senin şarkın," diye sözlerini tamamlıyor, sırtışı genişliyor.

"Evet. Sanırım öyle." Annem mutfakta yemek hazırlarken oturma odamızda babamın mokasen ayakkabılarının üzerinde durup klasik türkü eşliğinde ağır ağır dans ettiğimizi hatırlayınca içimi bir sıcaklık kaplıyor. Sarımsak, tereyağı ve sotelenmiş soğanın iştah açıcı kokuları şarkıdan önce bizi her zaman masaya çağırırdı bitmişti, ama babam gümüş çatal bıçak takımını havada sallayarak sondaki epik kreşendoyu taklit ederdi ve ben gülerdim, annem ise ona sadece başını sallardı.

O anda, bu akşam toplantıdan sonra onları ziyarete gitmeye karar veriyorum. Amelia sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Bu şarkıyı bildiğimi sanmıyorum," diye ekliyor bacak bacak üstüne atmış. Her zaman yaptığı gibi tamamen siyah giyinmiş ve

Göz kalemi kanatlı ve mor, saçındaki çizgilerle uyumlu. "Dinlemek zorundayım."

Soluma dönüp ona bir gülümseme armağan ediyorum. Onun diğer tarafında, dirseklerini dizlerine dayamış, eğilmiş beni izleyen Parker'ı fark etmemek mümkün değil. Başlangıç noktalarımı anlatırken hep beni izler, sanki her kelimeyi içine çekiyormuş gibi. Bu kafa karıştırıcı.

Başka kimseyi izlemiyor.

"Almalısın," diyorum Amelia'ya. "Sizin kuşağınız için biraz eski ama gerçekten çok güzel."

Başını sallıyor, gözlerini indiriyor ve tırnaklarını karıştırıyor.

Amelia ve ben yakın tarihli bir toplantıda Yaşam Hattı olduk. numaralar ve adresler. O karanlık gecede, elimde bıçak, kalbim boğazımda hissettiğim gibi hissettiğimi hayal bile edemezken, Amelia'nın numarası telefonumda kayıtlı olduğu için kendimi daha güvende hissediyorum. Çaresizlik bazen plansızca içeri sızar, tek hissettiğimiz şey... *bitmiş* olana kadar damarlarımızı karartır.

Asla bitmiş hissetmek
istemiyorum. *Ben hazır
değilim.*

Henüz hazır olmadığımı biliyorum.

On beş dakikalık molamızı veriyoruz ve Amelia bana doğru eğilip kolunun alt tarafını uzatıyor. "Hiç yara izlerini karşılaştırdınız mı?" diye yüksek sesle soruyor, kolu bir o yana bir bu yana dönüyor, gömme aydınlatmanın aydınlattığı yara izleri saçılıyor.

Amelia'nın kolları genellikle siyah kolluklarla örtülü olduğundan, porselen teninde ürkütücü bir şekilde göze çarpan büzülmüş izleri hiç fark etmemiştim. Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp başımı sallıyorum.

"Hayır. Bu trajedileri karşılaştırmak gibi bir şey. Acı acıdır."

Yumuşakça gülümsüyor. "Seninkini görebilir miyim?"

"Oh, um..." Kolumu kurcalayarak yerimde kıpırdanıyorum, bir güvensizlik dalgasına kapılıyorum. Yara izimle gurur duymuyorum. Bu asil bir savaş yarası değil.

ya da onurlu bir ödül. Bu benim zayıflığımın kanıtı, en dip noktamın. Ama yine de başımı sallıyorum, kendi yara izim ortaya çıkana kadar kumaşı kaldırıyorum, kendi tasarımımla derime oyulmuş pürüzlü, çirkin bir leke. Yutkunuyorum, başka tarafa bakıyorum. "Bundan utanıyorum."

"Öyle mi? Bence çok güzel."

Başımı ona doğru çeviriyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bu korkunç. Bu... üzücü."

"Hüzünlü şeyler de güzel olabilir," diye karşı çıkıyor. Amelia'nın gözleri kolumun ortasından geçen korkunç yara izinin üzerinde geziniyor. "Yara izleri bir hikâye anlatır. Sen ve ben hikâye anlatıcısıyız."

Boğazımdaki yumru şişiyor. "Bunu kendine sen mi yaptın?"

"Evet, ben bir kesiciyim. Çoğu kesici yaralarını saklamaya çalışır ama ben öyle değilim.

Bu küçük yara izlerinin her biri bir hikaye anlatıyor," diye açıklıyor Amelia, gülümsemesi hala ametist rengi dudaklarına kazınmışken. "Onlar bir çeşit dövme gibi.

Biliyor musun? Sadece, *ben* sanatçıyım. Ve benden başka kimse ne anlama geldiklerini gerçekten bilmiyor." Sırtışı neredeyse ürkütücü bir şekilde genişliyor. "Güzel bir şekilde dekore edildim sırlar."

Göz ucuyla baktığım Parker, tam olarak saklayamadığı sefil bir iniltiyle başını sallıyor. Koltuğuna yığılmış, bacaklarını her zamanki gibi önüne yaymış, "umurumda değil" tavrına uygun bir şekilde oturuyor.

Gözleri kapalı ama kulakları konuşmalarımızı net bir şekilde duyuyor.

Amelia fark etti ve "Aynı fikirde değil misin Parker?" diye merak etti.

Önce bir gözünü, sonra diğerini açıyor ve dosdoğru önüne bakıp iç geçiriyor. "Bence kendini parçalamaktan zevk alan birinin, beni bu üç halkalı sirkten çok daha gelişmiş bir terapiye ihtiyacı var.

en yakın köprüden atlama sıklığım, tam anlamıyla amacının tersi olan kendi mutsuzluğumdan çok daha fazladır."

Onun tiradından rahatsız olduysa da belli etmiyor. "Belki de kesmek benim terapimdir," diyor Amelia ona, ses tonu hâlâ yumuşak ve sevecen. "Hayır.

herkes aynı şekilde iyileşir."

"Bu iyileşme değil," diye mırıldanıyor. "Bu bir bahane. Bu, daha iyi olmak için gerçek bir çalışma yapamayacak kadar tembel olduğun için güdük ve durgun kalmanın bir gerekçesi."

Amelia sonunda sanki Parker'ın sözleri ona fiziksel bir tokat atmış gibi irkilerek geri çekiliyor. Parker sandalyeden kalkıyor, bakışları önce bana sonra Amelia'ya kayıyor.

"Acı ve ıstırabın güzel bir yanı yoktur. Aksini düşünenler bunu asla gerçekten yaşamamıştır."

Göğsüm zorlukla aldığım nefeslerle daralıyor, boğazım onun sözleri karşısında sıkılıyor. Amelia sessizliğini koruyor, diz üstü çizmelerini muşambaya sürtüyor ve bakışlarımı kaçırıyor. "Hemen dönerim," diye mırıldanıyorum, içgüdüsel olarak oturduğum yerden kalkıp Parker'ı kahve seçeneklerinden oluşan küçük atlıkarıncayı amaçsızca döndürdüğü atıştırma masasına kadar takip ediyorum.

"Bu hiç yardımcı olmadı," diyorum, kelimelerim keskin ama ses tonum yumuşak.

"Hayır mı?" Parker tek parmağıyla farklı tatları sıralıyor ve etrafına bakma zahmetine girmiyor. "Katılmıyorum."

"Çok sertti."

Gözleri sonunda bana dikildi. "Sert mi yoksa dürüst mü?" Bu soru beni duraksattı.

Belki de haklıdır. Belki de bazı insanların, sizi karnınızdan vuran ve nefesinizi kesen türden bir dürüstlüğe ihtiyacı vardır. Sizi öfkeliendiren türden. Hatta sizi rahatsız eden.

Ta ki egonuzu bir kenara bırakıp gerçekten *dinleyene* kadar.

Dudağımı ısıırıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, bakışlarımız bir süre daha kilitleniyor, sonra o çekiliyor ve bir kahve aroması seçiyor. "Geçen gün söylediğin şeyi düşünüyordum. Gülümsemek hakkında."

Parker tereddüt ediyor, sonra Keurig'in kapağını açıyor. "Öyle mi? Eminim ne kadar haklı olduğumu düşünüyordun."

Neredeyse eminim ki ses tonunda bir ciddiyetsizlik izi vardı. Bir çeşit... *şakacı*. Ama bu düşünce bile tek başına mantıksız geliyor, bu yüzden kendimi bunun sadece hüsnükuruntu olduğuna ikna ediyorum. "Aslında tam tersi. Teorinize karşı çıkmak için binlerce farklı neden buluyordum."

"Bin," diye esiyor. "Bekleyeceğim."

"Ama bana sadece bir tane lazım."

Parker bana gönülsüz bir ilgi gösteriyor, sadece yan gözle bakıyor ama beni dinlediğini biliyorum. Avuçlarının üzerinde öne doğru eğilmiş, kahvenin gelmesini bekliyor.

Sebebimi bekliyorum.

"Fark ettin," diyorum sonunda.

Parker'ın omuzları geriliyor, çenesi kenetlenirken başı kısa bir süre eğiliyor, sonra bakışlarını tekrar benimkine çeviriyor. Artık tüm dikkati bende. "Bu ne anlama geliyor?"

"Gülümsememi fark ettin," diye açıklıyorum. "Ve sen pek bir şey fark etmezsin. Çok fazla gülümsediğimi söyledin - bunu olumsuz bir şeye dönüştürdün, ama bunu sadece fark etmenden hoşlanmadığın için yaptın. Seni rahatsız ediyordu. Ağır zırhını delip geçmesinden ve içini ısıtmasından nefret ettin." Kelimelerim ve düşüncelerim tamamen kontrolsüz bir şekilde dökülüyor ve sadece hızlı bir nefes almak için duruyorum. "Bu, tüm gülümsemeleri dağıtacağım anlamına geliyor. Sokaktaki yabancılara, sevmediğim insanlara bile gülümseyeceğim. Sadece bir kişi fark etse bile tüm gün gülümseyeceğim, Çünkü belki de o gün kendilerini daha iyi hissetmeleri için gereken tek şey budur. Belki de

gizlice arzularlar. Belki bu *onlara* gülümsemeleri için bir neden verir... ve bence bu oldukça güçlü bir şey."

Filtrelenmemiş gerçek bombam aramızda patlarken yanaklarım ısınıyor ve Parker sadece bana bakıyor, sadece o şekilde bakıyor, tamamen çıplak ve açıkta hissettiğim, iskeletlerimin tam teşhirde olduğu şekilde.

Ama sonra dudakları seğiriyor ve "Sanırım bunun birden fazla nedeni vardı" diyor.

Bu yanıtı ya da o neredeyse şakacı ses tonunun yeniden ortaya çıkmasını beklemediğimden, başımı sallamadan önce uzun bir süre donup kalıyorum. "Değildi."

"Çok fazla kelime vardı."

Kahretsin. Şimdi dalga geçtiğinden eminim. Ve bununla nasıl başa çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Söyleyecek sözüm kalmadı. O yüzden gülümsüyorum.

Çünkü en iyi yaptığım şey bu.

Parker'ın gözleri ağzıma kayıyor ve bakışları orada beklenenden daha uzun bir süre kalıyor. Gözlerimi tekrar bulduğunda, mizahın tüm kalıntıları dağılıyor. "Şunu yapmayı kes."

Daha büyük gülümserim.

"Hayır." "Bu iğrenç."

"Bulaşıcıdır."

"Pek sayılmaz." Dirseğimle kaburgalarına vuruyorum ve kaşlarını çatarak geri çekilmesine neden oluyorum. "Ow."

"Gülümse."

"Ne? Hayır."

"İstediyini biliyorsun."

"Aslında... hayır."

Gülümsemem daha da parlaklaşıyor.

"Lütfen?" "Hayır."

Dirseğimle ona tekrar vurmak istediğimde, Parker uzanıp beni omuzlarımdan yakaladığında irkiliyorum. Elleri aşağı kayıyor, parmakları

Üst kollarımın etrafında kıvrılıyordu - çok sert değildi ama ciğerlerimin sersemlemiş bir nefes çıkarmasına, dudaklarımın küçük bir solukla ayrılmasına yetecek kadar.

"Dur" diye fısıldarken Parker'ın gözleri doğrudan dudaklarına gidiyor.

O kadar yakın hissediyor ki, gerçekte olduğundan daha yakın ve ben onun kokusunda boğuluyorum. Temiz ve keskin. Tenim parmaklarının altında ısınıyor, sıcaklık göğsümden boynuma doğru ilerliyor ve yanaklarımın elmalarına yerleşiyor.

Ve sonra hissediyorum.

Tanıdık ama eskimiş bir şey. Bir karıncalanma.

Derinlerde kıvrılıyor, canlanıyor ve ölümden diriliyor. İçimde devam eden bir seans var.

Ve bence bu duygu iyi bir şey olmalı.

Ama biraz dehşete kapıldım, daha çok kafam karıştı ve gülümsemem çoktan gitmişken neden hâlâ ağızıma bu kadar odaklandığımı merak ediyorum.

Parker gözlerini kırıştırıyor, gözleri tekrar yüzüme kayıyor, kaşları her zamanki çatıklığına dönüşüyor, yüzündeki çizgiler sertleşiyor. Sanki onu yakmışım gibi beni serbest bırakıyor.

Ama açıkçası kimin kimi yaktığından emin değilim.

Uzaklara, çok uzaklara adım atarken adem elması sallanıyor, boynundaki bir damar şişkinleşiyor. "Lanet olası güneş gibisin," diye tükürüyor.

Bu benzetme kalbimi durduruyor.

"Sen güneşsin, Melody March."

Kanım donuyor, bir kış esintisi tenime fısıldıyor ve kemiklerime

işliyor.

Garip. Charlie'den gelen bu kadar değerli, bu kadar romantik bir şeyin Parker'ın dilinde bu kadar düşmanca tınlaması garip.

Bu bir hakaret.

Aklımı başıma toplayarak cılız bir nefes alıyorum ve soğuğu bastırmak için kollarımı kendime sarıyorum. "Parlak mı? Mutlu musun?" Bunu kastetmediğini çok iyi bildiğim halde teklif ediyorum.

Parker gözlerini kısarak bir adım daha geri çekiliyor. "Müdahaleci."

Bana son bir bakış fırlattıktan sonra arkasını dönüyor ve kahvesini bırakarak toplantıdan çıkıyor. Az önce olan her neyse onu terk ederek.

Tuttuğum nefesi bırakıyorum ve yüzümü toplantının devam etmek üzere olduğu odanın ortasına dönüyorum.

Ama ayaklarım hareket edemeden duruyor çünkü fark ediyorum... tüm gözler üzerimde.

İzliyorum. Gözlemlemek.

Kızarmış yanaklarım ve yere dikilmiş gözlerimle sandalyeme geri dönüp oturuyorum. Parker'ın boş koltuğuna hızlı bir bakış atıyorum ve merak ediyorum.

Merak etmeden duramıyorum.

Ne gördüler?

-ONBİR-

Melody

O GECE, ailemin gül desenli kanepesinde uzanıyordum, karnım tok ve düşüncelerim dağınıktı.

Bu kanepeye bayıldım. Hayatımda gördüğüm en iğrenç şey ama yine de seviyorum. Bana gıdıklama kavgalarını, damlayan buzlu şekerleri ve bütün günü uzanıp Nickelodeon izleyerek geçirdiğim okuldaki hasta günlerimi hatırlatıyor.

"Gelmene çok sevindim," diyor annem, ben ona gülümserken oturma odasının kenarında durarak. Ellerini bir bulaşık havlusuna kurulayıp geri dönüyor.

duygu. "Seni haftalardır görmüyoruz." Kalbim acıyor. "Özür dilerim."

Annem, Claire Dahlberg, minyon ve güzeldir, gülme çizgileri ve Ağzının etrafındaki kırıksıklıklar onun neşeli mizacının bir kanıtı ve benim onun kızı olduğumun açık bir göstergesi. Aynı gülümsemelerimiz, yeşil gözlerimiz ve açık renk saçlarımızla tıpkı ona benziyorum, tenimiz inci gibi ve solgun. Batı

daha çok babamız Lucas'a benziyor, İsveç kökenli olduğu kristal mavisi gözlerinden ve uzun boyundan belli. Babam bu gece geç saate kadar çalışmak zorunda kaldı ve gece yarısına kadar evde olmayacak, bu yüzden bu hafta başka bir akşam yemeği randevusu için uğramayı aklıma not ediyorum.

Annem omzunu duvara dayamış, annelik endişesiyle beni inceliyor. "West daha iyi olduğunu söylüyor."

Ellerim yanağımın altında, dekoratif bir örtünün üzerinde dinleniyorum. Yastık. Köpeğimiz Marley, yaşlı bir Dachshund, ayaklarımın dibinde kıvrılmış yatıyor. "Daha iyiyim."

Harika değilim. *Başarılı* değilim.

Ama daha iyiyim.

Ve daha iyisi daha iyidir.

Düşünceli bir iç çekişin ardından "Toplantılar nasıl gidiyor?" diye soruyor. Aklıma gelen ilk şey şu olunca yanaklarım kızarıyor Parker ve bu akşamki garip tartışmamız. Başlangıç noktalarını, Bayan Katherine'in nazik gülümsemesini, Amelia'nın hüznü hikâyelerini ya da Robert'ın bir Civic'in kontrolünü kaybedip onu neredeyse dümdüz ettiğinde ölümle burun buruna gelmesini düşünmeliydim.

Ama tek gördüğüm Parker'ın alev alev yanan yeşil gözleri ve pazılarımın etrafında kıvrılmış parmaklarının hissi. Tek kokladığım onun topraksı şampuanı ve vücut sabunu. Tek duyduğum, onu hissettiğimde göğsümde kopan gürültülü kalp atışları.

Karıncalanma.

Yutkunarak koltukta kayıyorum ve bakışlarımı kaçırıyorum. Bunların hiçbirini anneme anlatamam. Kendim bile anlamıyorum.

Parker bir pislik. İçine kapanık, duyguları körelmiş bir pislik. Keklerime tükürdükten sonra onları yere fırlatıyor ve kirli çizmelerinin altında eziyor.

Sadece bir şanstı.

"İyi gidiyorlar." Çok
ezikçe, ama çok
güvenli.

Annem tekrar iç geçiriyor, gülümsüyor - yine güvenli bir şekilde - ve başını sallayarak mutfığa geri dönüyor. Huzursuzluk birkaç dakika içinde beni ele geçiriyor ve cep telefonumu çıkarıyorum. E-postalarımı hızlıca kontrol ederken Zephyr'in adının yanındaki küçük yeşil noktayı fark ettiğimde Facebook'ta gezinmeye hazırlanıyorum.

Aktif.

Bunu bir işaret olarak kabul ediyorum.

Ben: *Bu gece ne yapıyorsun? Belli ki çok spesifik bir şey değil, ama dışarıda bir şeyler yaptığını bilmem gerek. ailesinin ultra-90'lardan kalma kanepesinde yemek pişmanlığı, uyumsuz çoraplar ve Karanlıktan Korkuyor musun?*

Mesajımı hemen göreceğini düşünmeden, telefonumu kanepenin yanındaki küçük sehpa bırakıttım - yedi ya da sekiz yaşındayken bir garaj satışından aldığımı hatırladığım aynı eski meşe masa.

Horozlu çekmece kulpları var.

Kendi kendime gülümseyerek, Zephyr'in hangi televizyon programından bahsettiğimi bilip bilmeyeceğini düşünüyorum. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum

E-posta adresindeki yetmiş dokuz ve doğum yılı istatistiksel olarak en olası olanıdır. Bu onu kırk iki yapar.

Telefonum aniden titreyince irkiliyorum ve gözlerim cevabı tarayarak telefonu elime alıyorum.

Zephyr: *Sana yalan söylersem daha havalı olurum.*

Dudaklarımda bir sırtış belirliyor.

Ben: *Yeterince adil. Yine de şimdi altın bekliyorum... baskı yok.*

Zephyr: *Baskı altında harikayımdır. Bunu hayal edin: Gloucestershire, İngiltere, Birleşik Krallık.*

Ben: *Fantezi.*

Zephyr: *Biliyorum. Ama daha iyisi var... Peynir var.*

Ben: *Peynir?*

Zephyr: *Evet. Dokuz kiloluk bir tekerlek çift Gloucester peyniri.*

Ben: *Zihinsel imge biraz belirsiz ve aynı zamanda tuhaf. Devam et.*

Zephyr: *Cooper Tepesi'nden aşağı bir yarış. Tehlike, entrika, dik tepeler, taşlar ve keskin nesneler var. Peynirin hızı en iyi ihtimalle üzücüdür.*

Ben: *Peynirin hızı mı? Peyniri yediğini sanıyordum.*

Zephyr: *Hayır. Ben peynir yuvarlıyorum. Bu bir peynir yuvarlama yarışı ve oldukça rekabetçi.*

Dudaklarımdan kahkaha dolu bir homurtu çıkıyor ve kendimi toparlamam bir an alıyor.

Ben: *Burada ölüyorum.*

Zephyr: *Umarım olmaz. Peynir şampiyonu olduğumda zaferimi kim kutlayacak?*

Dur. Gülmeden duramıyorum. Ne kazandın ki?

Zephyr: *Emin değilim. Google henüz söylemedi. Ama umarım peynirdir çünkü aniden çok acıktım.*

Gülümsemem o kadar geniş ki yanaklarım ağrıyor.

Ben: *Bu harikaydı. Yetersiz hayatım hakkında şimdi daha iyi hissediyorum.*

Zephyr: *Yardım etmek için buradayım.*

Dudağımı kemirerek bir sonraki cevabımı tartışıyorum. Hafif ve esprili sohbetlerimizden keyif alsam da bir yanımda daha fazlasını arzuluyor. Ona kişisel bir şey sormayacağıma söz verdim ama...

Ben: *Hey. Sana bir şey sorabilir miyim?*

Nana'nın limon yeşili yorganının altında kıpırdanmama neden olan kısa bir duraklama oluyor.

Zephyr: *Bu soruyu hiç anlamadım. Sen anlayabilir misin? Belli ki. Kalbinin arzusuna cevap verecek miyim? Kesin değil.*

Peki... Soracağım, ama cevap vermen için baskı yok. Sadece bilmek istedim... Yeni kalbin nasıl? Nasıl bir şey?

Bekliyorum.

Biraz daha bekleyeceğim.

Endişe içimde kabarıyor ve cevap verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Kahretsin.

Belki de çizgiyi aştım.

"Tatlı ister misin?"

Telefonumu kapatarak kanepede dik oturuyorum ve annemin mutfaktan yaklaşmasını izliyorum. "Oh, hayır teşekkürler. Aslında ben dışarı çıkacaktım. Evde kendi tatlılarımın içinde boğuluyorum."

Bu bir kod: *Burada olmak zor. Konuşmak zor. Bu salonda onsuz oturmak çatıdan atlamak istememe neden oluyor.*

Ama ona bunların hiçbirini söyleyemem, o yüzden sadece gülümseyerek veda ederim. Bu konuda iyiyimdir.

Parkta oturmuş bir yük treninin geçmesini beklerken, yolcu koltuğunda telefonumun ışığının yandığını fark ediyorum. Zephyr olabileceğini düşünerek içimde küçük bir beklenti titreşimi oluşuyor ve elime alıp bildirimlerimi kontrol ediyorum.

Sadece, Zephyr değil.

İsim gözümün önüne geldiğinde midem bulanıyor: *Eleanor March.*

Charlie'nin annesi.

Cenazeden beri Charlie'nin annesiyle konuşmadım. Ne zaman çok sessiz olsa yürek parçalayan feryatları hâlâ kulak zarımı patlatıyor. Ne zaman kendi gözlerimi kapatsam hala onun şişmiş, cansız gözlerini görüyorum. Bazen tabutunun önünde kollarına yığıldığımda, kederim ve umutsuzluğumla onu pusuya düşürdüğümde, elbisesini gözyaşı tufanıyla ıslattığımda onun sert kucaklamasını hissediyorum.

Ve beni bıraktığında tüylerimin nasıl diken diken olduğunu ve
çözöldüğümü hala hissediyorum.

Gitmeme izin verdi.

O zamanlar ona ihtiyacım vardı; ona havadan daha çok ihtiyacım vardı.
Eleanor March kalbimin en büyük parçasıyla olan son bağlantımdı ve
sanırım bu yüzden iyileşme sürecimde hiçbir ilerleme kaydedemedim. Onu
kaybetmek Charlie'yi yeniden kaybetmek gibiydi.

Beni dışarıda bıraktığı her gün, onun öldüğü bir başka gündü.

Yağan yağmur ön camımı bulanıklaştırırken ellerim titremeye başlıyor,
silecekler zorlukla yetişiyor. Mesajını açıyorum, boğazım yanıyor,
kaburgalarım kalbimin ağırlığıyla ağrıyor.

Eleanor: *Sen kötü bir kızsın.*

Gözlerimi kırıştıyorum, sonra tekrar kırıştıyorum. Bana dik dik
bakan dört kelimeyi algılamakta zorlanıyorum. Ne demek istediklerini
anlamıyorum. Yanlış kişiye mi mesaj attı?

Hayır.

Hayır, bu sözler benim için. Benden
nefret ediyor.

Benden nefret ediyor.

İçimden bir hıçkırık dökölüyor ve trenin geçtiğini bile fark etmiyorum,
hatta arabalar arkamdan korna çalmaya başlayıp hareket etmemi
istediklerinde bile. Ama donup kaldığımı, inançsızlık içinde askıya
alındığımı bilmiyorlar, bu yüzden sadece onu tekrar okudum
mesajını tekrar tekrar okuyarak, daha çok ağlayarak, karanlığa ve
kendinden nefret etmeye daha çok gömölerek.

Ben kötü bir kıyım.

Kornalar çalıyor, insanlar camlarından bağılıyor, arabalar etrafımda dönüyor, ama tek fark ettiğim şey onun adı yüzümde belirdiğinde elimde titreyen cep telefonum.

Beni arıyor.

Cevap verecek durumda olmadığımı biliyorum. Akşam dokuzda yağmurlu bir otoyolun ortasına park etmişim, boğazımda kusmuk ve ciğerlerimde buz var, ama yine de cevap veriyorum, çünkü duygular her zaman mantıktan daha güçlüdür.

"Merhaba?"

Benim sesim acınası bir titreyiş, Eleanor'un ki ise bulanık ve kindar. Nefreti Bluetooth'umda çınılıyor ve beni diri diri gömüyor. "Keşke sen olsaydın," diye mırıldanıyor.

Hıçkırıkların dökülmesini engellemek için bir elimi ağızıma kapatıyorum ama tek yaptıkları içimde patlayarak her şeyi küle çevirmek oluyor. "Ben de," diye mırıldanıyorum.

Ben de öyle.

Sarhoş - sanırım sarhoş, ama alkolden mi yoksa kederden mi sarhoş olduğundan emin değilim. Eleanor acı dolu bir inilti çıkarıyor, sonra bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ah, keşke sen olsaydın," diye tekrarlıyor.

İtirafı içimi acıtıyor, ben de kıvrılıp başımı koyuyorum. "Bunu neden söylüyorsun? Ben ne yaptım ki?"

"Benden çaldın Melody ve bunun için senden nefret ediyorum."

Burnumu çekiyorum ve hıçkırıyorum, anlamaya çalışıyorum, neden böyle hissettiğini kavramaya çalışıyorum.

Charlie'nin annesiyle ilişkim her zaman güçlüydü - ya da ben öyle sanıyordum. Tıpkı oğlu gibi o da bana kendimi sıcak ve hoş hissettirmişti. Ama o gün, güneşin öldüğü gün bir şeyler değişti ve her şey değişti. Bana olan düşmanlığını hissettim. Onun kaybını hissettiğim gibi onun suçlamasını da hissettim.

Her şeyi tüketiyordu.

Nedenini hiç anlamadım. Benim hatam değildi. Onu olduğu kadar beni de güçten düşüren korkunç, adaletsiz bir kazaydı ama *benim hatam değildi ve elimden gelse* Charlie'nin yerini bir çırpıda alırdım.

Tanrım, keşke yapabilsem.

Sözlerine karşı çıkmak, bunun anlamsız olduğunu söylemek, yanlış bir şey yapmadığım konusunda ısrar etmek üzereydim... ama tek yapabildiğim zayıf bir "Özür dilerim" mırıldanmak oldu.

Söylenmemiş çok şeyle dolu uzun bir duraksama var. Çok fazla yük, kayıp ve onarılamaz hasar. Söylemesini *istediğim* o kadar çok şey var ki. Ama o sadece "Ben de öyleyim." diye fısıldıyor.

Ve sonra hat kesiliyor.

Bir süre orada oturup yağmur yüklü pencereden dışarı bakıyor, silecek lastiklerinin cama çarparak çıkardığı gıcırtyı dinliyorum. Boğazım düğümleniyor, derim pişmanlıktan sürünüyor.

Ben sorumlu muyum?

Charlie'nin ölümü için ben mi suçluyum?

O gece restoranı ben seçtim. Zamanı ben seçtim. Charlie eve dönmek ve kendi yatak odamızın mahremiyetinde kutlama yapmak için sabırsızlansa da tatlıya kalmayı seçtim.

Yeterince hızlı koşmadım. Yeterince yüksek sesle

bağırmadım. Belki de ona tutunması için yeterince sebep vermedim.

İmkansız pişmanlığımı bir mil ötedeki yerel bir barda düşünmeye karar verdim. içimdeki boşluğu dolduracakmış gibi tekila shot'larını yudumluyorum. Doldurmuyorlar elbette ama acıyı uyuşturuyorlar ve bu da bir başlangıç.

Bir saatten fazla bir süre sonra bar taburesinden topallayarak iniyor, çantamın askısını omzuma atarak iki ayağımın üzerinde sallanıyorum.

Barmen bana ihtiyatla bakıyor, onun için bıraktığım parayı alıyor. "Seni bırakacak biri var, değil mi?"

Gözlerimi kırıştıyorum, sorusu çamur gibi kayda geçiyor.

Kollarının üzerinde öne doğru eğiliyor. "Seni eve bırakmamı ister misin, tatlım? Uber çağırmamı ister misin?"

"Ben, um..." Başımı sallıyorum ve bu hareket gözlerimin arkasında küçük yıldızların dans etmesine neden oluyor. "Beni bırakacak biri var. Teşekkürler."

Cevabını beklemeden bardan çıkıyorum, kapıları iterken sallanıyorum ve yağmurun içine doğru ilerliyorum. Camry'min sürücü koltuğuna geçiyorum, anahtar deliğini bulmaya çalışıyorum ve birkaç kez kaçırıyorum. Beynim sisli, hareketlerim durgun.

Bu çok aptalca. Uber çağır.

Tereddüt beni ele geçiriyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Aptalca ya da değil, yine de yapıyorum, çünkü alkol ve ıstırap bana araba kullanmam için bağıyor, hiçbir şeyin önemli olmadığını söylüyor.

Hiçbir şey. Lanet olsun. Önemli.

Gaza basıp park yerinden çıkıyorum, lastikler ve kalbim kulaklarımda gıcırıyor. Görüşüm sağanak yağıştan bulanıklaştı ve Gözlerimi yaşlar kaplıyor, farlar yanımdan geçerken küçük ışın kılıçlarını andırıyor. Aklımı başıma toplamaya çalışarak direksiyonu ıssız bir toprak yola kırıyorum ve diğer araçlardan uzak durmak için uzun yoldan eve dönüyorum. Artık sadece ben ve üzüntüm varız.

yağmur bulutları ve pişmanlık.

İssız yolda hızla ilerlerken, çakıllar çeliğe çarparak şingirdiyor ve çeyrek mil ötede uzun bir ağaç beliriyor. Büyük ve sağlam. Çarpma yıkıcı olabilir.

Muhtemelen acıtmaz bile.

Ayakkabım gaz pedalına basıyor, motor devirleniyor ve ağaca doğru kayıyor.

Sen kötü bir kızsın.

Senden nefret ediyorum.

Keşke sen olsaydın.

Zalim sözleri beni ileri itiyor ve çığlık atıyorum, yüksek sesle, histerik, çaresiz, hız kazanıyorum, yaklaşıyorum...

Ve sonra bir değişim hissediyorum. Düşüncelerim başka bir şeye dönüşüyor.

Uzaktan çalan bir keman orkestrasını neredeyse seçebiliyorum.

Bulanık gölde dans ederken suyun tenime değdiğini hissediyorum.

Zincirsiz Melodi'yi dinlerken babamın kahkahasının içimde gümbürdediğini duyuyorum.

plak çalarda şarkı söylüyor.

Gözlerimi kapatıp frene öyle sert basıyorum ki araba dönüyor, Aniden durup çamurlu bir hendeğe saplanana kadar lastikler kontrolden çıkıyor.

Hazır değilim.

Hazır değilim.

Hazır

değilim.

Çılgınca aldığım nefesler cama vuran yağmurun sesine karışıyor ve boğazımda yanmaya hazır bir çöküş hissediyorum.

Bu yüzden, yapmak için eğitildiğim şeyi yapıyorum.

Amelia'yı arıyorum. Yaşam hattıma ulaşıyorum.

Rehberimde gezinirken parmaklarım şiddetle titriyor, gözlerim sıcak yaşlarla doluyor. Onun numarasını tekrar tekrar ararken ağlıyorum, soluyorum.

Direkt sesli mesaja.

Hayır.

Çirkin bir çığlık içimi parçalıyor, hayal kırıklığı ateşli bir öfkeyle karışıyor ve ailemle iletişime geçmeyi düşünüyorum.

Batıya. Leah.

Zephyr.

Ama... *Tanrım*, yapamam. Hâlâ ne kadar kırılmış olduğumu bilmelerine izin veremem. Beni bu şekilde görmelerine izin veremem, bu kadar acınası ve kaybolmuş, neredeyse hiçbir şeye indirgenmiş.

Sadece korkaklık ve çıplak kemikler.

Sıkıntılı bir nefes daha alarak, onun adına karar verene kadar rehberimde gezinmeye devam ediyorum. Başparmağım, tekila sersemliğim ve ölüme yakın adrenalini artışımla birlikte kanayan altı harfin üzerinde geziniyor. Ama bunların birleşimi bana düşünülemez olanı yaptırıyor. Adına tıklıyorum.

Çalıyor. Ve çalıyor. Ve çalıyor.

Ve sonra...

"Alo?"

Ses tonunda tanıdık bir sıkıntı var, huysuz ve sert ve bu beni bir şekilde sakinleştiriyor. Öfkeli gözyaşlarım iniltiye dönüşüyor, nefesimi tutmaya çalışırken nefesim kesiliyor.

"Melody?"

Daha önce adımı hiç söylemediğini fark ettim. Bana hiç doğru düzgün hitap etmedi ve bunun ne anlama geldiğinden ya da neden önemli olduğundan emin değilim. I kuru bir yumruyu yutar ve "Amelia cevap vermedi." der.

Birkaç sessiz vuruş geçiyor ve ne düşündüğünü merak ediyorum - benim anlaşılması zor cevabımdan ne anladığını. Tam açıklamak, ona ulaşmaya çalıştığımı bildirmek, ne kadar zavallı ve solgun olduğumu söylemek üzereydim ki uzun iç çekişi Bluetooth'tan süzülüyor.

O anlıyor.

O biliyor.

"Bana yerini mesaj at."

-ON İKİ-

PARKER

AĞIR YAĞMUR TEPELERİNİN ARASINDAN GEÇİYORUM, ayakkabılarım bataklık gibi çamura batıyor.

Orospu çocuğu.

Ben neden buradayım? Neden telefonuma cevap verdim ki?

Melody'nin numarası, tamamladığım banyo tadilatıyla ilgili mesajlaşmalarımız sırasında rehberime kaydedilmişti. Onun adı sonunda Manolya'ya yanıt verirken ekranımda parladı.

Saatlerce oyalandıktan sonra -çünkü lanet olası kalbimden bahsediyordum- içimden bir şey harekete geçmek zorunda hissetti.

"Amelia cevap vermedi."

Yüce İsa.

Bu lanet muson yağmurunun ortasında, sırılısıklam ve sigorta attırmaya hazır bir halde beni onun durmuş arabasına doğru sürükleyen şeyin öfke olduğundan oldukça eminim. Sırılısıklam camdan silueti görünüyordu, parmakları direksiyonda, başı eğik.

Yaklaştığımda yumruğumu cama vuruyorum ve neredeyse tavana çarpmasına neden oluyorum. Melody korkudan iki elini kalbinin üzerinde kavuşturuyor ve sonunda kapıyı iterek açıyor.

"Çık şu lanet arabadan," diye emrediyorum, kırmızı, şiş gözlerinin yavaşça bana dönmesini izleyerek. "Şimdi."

Boğazı düğümlenirken ve iki titrek bacağı dışarı çıkarken yutkunması neredeyse duyulabilir. "Özür dilerim."

Özür dilemesini istemiyorum. Sadece daha hızlı hareket etmesini istiyorum.

Bileğinden tutarak onu ayağa kaldırdım ve arabadan uzaklaştırdım. Gıcırıyor, sonra bana doğru tökezliyor... ve işte o zaman kokusunu alıyorum.

Lanet olası içki kokuyor.

Kolunu bıraktım. "*Sarhoş* musun sen?"

Melody benimle göz teması kurmayı reddediyor ve bunun yerine çenesini eğip kollarını bir güvenlik battaniyesi gibi kendine sarıyor, yağmur onu sular altında bırakırken titriyor. "Bu bir karmaşa." Gökyüzüne bakıyor, yağmura izin veriyor acı dolu bir nefes verirken yüzünü ıslatıyor. "Berbat durumdayım."

Yalpalıyor ve sallanıyor, benimle konuşuyor ama cevaplar için yıldızlara bakıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sen bir aptalsın."

Bu onun dikkatini çekti. Melody başını bana doğru çevirdi, gözleri küçümsemeyle kısılmıştı. "Afedersiniz?"

"Beni duydun."

"Sen bir pisliksin," diye tükürüyor, tüm zehri ve kiniyle.

"Belki de. Ama bir aptal olmaktansa bir pislik olmayı tercih ederim."

İki titrek elini göğsüme dayadı ve beni geriye doğru itti, yanakları kızarmıştı. "Evine git Parker. Seni aradığıma inanamıyorum."

Hışımınla uzaklaşıyor, arabanın kaputuna doğru giderken ayakları çamur birikintilerine sıcıyor. Takip ediyorum, hala kışkırtıyorum. Hala dürtüyorum. "Evet, pek akıllıca değil. Ama yine de, kafası kıyak direksiyon başına geçen birinden fazla bir şey beklemiyorum."

"Lütfen gidin."

"Ben zaten buradayım," diyorum onu takip ederek. "İnan bana, bu gece yapmak istediğim son şey küçük bayan güneş ışığına terapistlik yapmaktı. Zavallı sen, değil mi?"

Tüm desteğiniz ve amigolarınızla zavallısınız. Arkadaşların, ailen, yabancılar, hepsi güneşe akın ediyor. Bu büyük bir yük olmalı."

"Ben güneş değilim. Ben sadece bir gölgeyim," diye homurdanıyor omzunun üzerinden. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Öyleyse beni aydınlatın. Bunu duymak için sabırsızlanıyorum. Sırılsıklam botlarımın içinde titriyorum."

"Dur!" Melody olduğu yerde dönüyor, gözle görülür bir şekilde titriyor, ıslak kıyafetleri üzerine yapışıyor. "şu anda ihtiyacım olan son şey bu."

"Öyle mi?"

"Evet!" diye haykırıyor, alnındaki ıslanmış bir tutam saçı silkeliyor. "Benden uzak dur Parker."

Yaklaşıyorum.

"Hayır." "Sen bir zorbasın." "Devam et," diye bastırıyorum.

Melody beni tekrar kendisinden uzaklaştırmak için ellerini kaldırıyor ama ben onu bileklerinden yakalıyorum. Protesto edercesine homurdanarak kurtulmaya çalışıyor. "Sen benim tam tersimsin," diye devam ediyor, öfkesi dalga dalga yayılıyor. "Zalim ve nefret dolusun. Soğuksun. Gülümsemiyorsun. Gülmüyorsun."

"Devam et."

Bana karşı kıvranıyor, hâlâ bileklerini kurtarmaya çalışıyor. "Beni iğrendiriyorsun." "Devam et, Melody. Çıldır. Dök içini."

"I-" Sözleri kesiliyor ve hareketsizleşiyor, elimde gevşiyor ve ağladığından eminim ama yüzü yağmur damlalarıyla kaplı, bu yüzden kesin bir şey söylemek zor. "Ben... Ben iyi değilim."

Ona bakıyorum. Küçük su damlacıklarının üst dudağında durmasına ve dili onları yalamak için dışarı kaymadan önce neredeyse yüzer gibi orada sallanmasına bakıyorum. Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum, yeşil üzerine yeşil ve bir değişim görüyorum-

öfke daha yumuşak bir şeye dönüşür. Kabullenme, belki. Muhtemelen bir vahiy. "Devam et."

Kahretsin, sesimin çatlamasından nefret ediyorum. Ve parmaklarımın onun etrafında kıvrılmış gibi hissetmesinden gerçekten nefret ediyorum, büyük avuçlarım onun küçük bilekleri. Narin ve kırılabilir. Benim demir ve çeliğime karşı hiç şansı yok.

Onu bıraktım, ayaklarım geri çekildi ama bakışlarım hâlâ sert ve onunkilerle aynı hızdaydı.

Melody'nin kolları iki yanına düşer, yoğun yağmuru delip geçen bir ses ondan kaçır. Bir kahkaha, bir ağlama, bir kefarete - kaynağı bilinmiyor. "Ben iyi değilim," diye tekrarlıyor ve bunu bir gök gürültüsü takip ediyor. "Hâlâ oradayım."

"Nerede?" Ona söyletiyorum. Onu konuşturuyorum. "Şu sokakta."

"Hangi sokak?"

Bakışları uzaklaşıyor, düşünceleri sürüklenirken omzumun hemen üzerine iniyor. "Charlie ile."

Charlie. Kocasını.

Magnolia da kocasını kaybetti ve aynı yası mı tutuyorlar merak ediyorum. Bu tür bir kedere aşına değilim, bu yüzden farklı türleri, farklı seviyeleri olup olmadığından emin değilim. Tek bildiğim, şu anda her ikisini de kısılandığım. Onların kayıplarını kısıkanıyorum.

Kaybetmek sevmiş olmaktır.

Kaybedecek bir şeyimiz kalmadığında acıyı gerçekten anlarız. Melody iki elini saçlarında gezdirerek ıslak telleri düzeltiyor. Arabasının farları ve ışığın parıltısı onu aydınlatıyor.

Ay, gölgeler onun tüm kıvrımlarına ve yarıklarına oyulmuş. Karanlık kısımlarına sahip çıkıyordu. "Birlikte sahip olduğumuz her şeyin enkazını elemek için beni burada yalnız bıraktı. Ve ben bunu kabul etmiyorum. Ben iyi değilim

Annesi bana kötü diyor ve ben de kurban olduğum halde ölümünden beni sorumlu tutuyor. Oturma odasının rengiyle aram iyi değil çünkü onu o seçti ve o pas rengi duvarlara her baktığımda ağlıyorum. Yalnız uyumakla, çimleri biçmekle ya da şeftalili turta yemekle aram iyi değil. Bir konuşmanın dışında kaldığımda annemin bana bakmasından rahatsızım. çünkü kahkahasını duyduğumu sandım."

Gözümün önünde küçülüyor, ağırlıkları artıyor. Bir şekilde daha hafif görünüyor.

Yaşam konusunda uzman değilim ve ona verecek bir tavsiyem olmadığından eminim, bu yüzden sadece dinliyorum.

Ve bence şu anda ihtiyacı olan tek şey bu.

"Ben iyi değilim." Tekrarlamaya devam ediyor, o sesi tekrar çıkarıyor ve sanırım bu sefer bir kahkaha atıyor, çılgınca bir kahkaha. Melody arabasının kaputuna tırmanıp "Ben iyi değilim!" diye bağırmaya başladığı sırada bir şimşek gökyüzünü aydınlatıyor.

Kendini toparlamaya çalışırken tek yapabildiğim onu izlemek, Bacakları dengesiz, onunla ilgili her şey dengesiz ve başka bir kükremeyeyle başını geriye atıyor.

"Ben iyi değilim!"

Melody yine gülüyor, anlamadığım tüm bu duyguları serbest bırakıyor. Kollarını iki yana açmış, hantal daireler çizerek dönüyor.

Şu anda tam önünde duruyorum, neredeyse arabanın ön tarafına sürtünüyorum. İzliyorum. Hâlâ izliyorum. O ilk günden beri onu izliyorum ve nedenini bir türlü çözemedim.

Kahkahaları azalıyor, kolları düşüyor ve yıldızlara bir kez daha "İyi değilim" diye fısıldıyor. Sonra poposuna doğru kayar. ayakkabılar kaputu gıcırdatıyor ve sadece birkaç adım kalana kadar öne eğiliyor.

santim aralıklarla. Bana dik dik bakarken kararlılık sözcükleri birbirini izliyor. "Ama olacağım. Henüz hazır değilim."

Buz gibi yağmura rağmen ensemden bir sıcaklık akımı hissediyorum. Benim Gözleri yüzünden aşağıya kayıyor ve sırlıklam olmuş bluzunun üzerine düşüyor, tenine yapışıyor, siyah sütyeninin içindeki göğüslerinin kabarıklığını vurguluyor. Her nefes çekişte kabarıyorlar.

Sonra aşağıdan gelen kadim bir kıpırtı hissediyorum.

Ne oluyor lan?

Güzel göğüsler, bir kadının gülümsemesi ya da limonata gibi kokması gibi şeyleri fark etmiyorum. Kadınlara olan biyolojik çekiciliğim

her zaman onlara karşı duyduğum duygusal kızgınlığın önüne geçti. Seks hayatımın bir parçası değil - on yıldan uzun bir süredir bir kadınla birlikte olmadım ve o zaman bile bundan hiçbir zaman gerçekten zevk almadım. Neredeyse yapmak *zorunda olduğum* bir şey gibi hissettim. -toplumsal bir zorlama.

Yakınlık kurmuyorum ve seks yakınlık için bir zemin oluşturuyor. Kaşınıtı olduğunda kendi elimi tercih ediyorum, ki bu çok sık olmuyor. Gerçekten umurumda değil.

Ama şu anda, soluk ay ışığının altında dururken, yağmurdan ıslanmış tenini solurken ve zihinsel bir çöküşün ortasında lanet bir pislik gibi göğüslerine bakarken kaşınıyorum. Dişlerimi birbirine geçirip geri çekiliyorum ve dikkatimi tekrar yüzüne veriyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda donuklaşıyor, belki içkiden, belki de delilikle yüzleştigimi fark ettiği için. Belki de benim *onu fark ettiğimi* fark etti ve bu da her şeyi daha da inkar edilemez kılıyor.

Sikeyim.

Bu gece yağmurda bir şey olmalı.

"Parker." Melody sefil düşüncelerimi delip geçiyor, sesi zımpara kağıdı gibi sert, çılgınlardan çiğ. "Neden geldin?"

Yutkunuyorum, çenem sertleşiyor. Her şey kaskatı.

Lanet olsun.

Bilmediğim için soruyu geçiştirerek, "Beni neden aradın?" diye karşılık veriyorum.

Bacakları kapüşonun kenarından sarkıyor, ters zamanda sallanıyor, ara sıra ıslak pantolonumun paçalarını sıyrıyor. Alt dudağını kemiriyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Amelia cevap vermedi."

"Ben bunu sormadım."

Çiseleyen yağmurun ve nemin içinde birbirimize bakarken yağmur yavaşlıyor, sıırıslıklam olmuş, dayak yemiş, yeşil ve yorgun gözlerle birbirimizi izliyoruz. Melody soruya yanıt vermiyor, tıpkı benim vermediğim gibi, ama ifadesi hafifçe değişiyor. Kaşları bir inceleme havasıyla kırışıyor, sanki beni bir şekilde okumaya çalışıyor - bir bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyor.

Gizemlerimi çöz.

Sanki onun şeytanları benimkileri sorguluyor ve notlarını karşılaştırıyor.

Gözlerindeki bakış, araştıran, istilacı bakış, savunmamın alevlenmesine neden oluyor ve damarlarımda bir öfke dalgası pompalanıyor. Başımı yana eğerek acı bir şekilde, "Yapma. Bana öyle bakma."

Kaşları daha da düşüyor, şaşkınlık onları gölgeliyor. "Ne gibi?"

"Sanki düzeltebileceğin bir şeymişim gibi."

Melody tereddüt ediyor, cevabım bahar sonu yağmuru gibi içine işliyor. Kaputtan kayarak ayaklarının üzerine düşmeden önce dudağını tekrar sıkıyor, neredeyse parmak ucuna gelene kadar. Kendini zehirlediği alkolün etkisiyle hâlâ dengesiz olan vücudu sallanıp duruyor ve başını kaldırıp sert bakışlarımla buluşuyor.

Ve sonra gülümsüyor... çünkü tabii ki gülümsüyor.

"Tüm bozuk şeyler tamir edilebilir. Zor olan, tamir edilmeye değer olduklarına karar vermektir."

Kelimeler ağzından döküldükten sonra küçük bir ses çıkarıyor, sanki kendini şaşırtmış, hazırlıksız yakalamış gibi. Belki de bunları kendi eziklerine ve çatlaklarına uygulamayı hiç düşünmemişti. Melody omzumun üzerinden bana bakıyor, gülümsemesinin hayaleti hala varlığını sürdürüyor.

Ancak bir araba motorunun kükremesi, ışıkların bize doğru yanıp sönmesi ve birkaç metre ötede bir Land Rover'ın yavaşlayarak durmasıyla o an kesiliyor. Melodi

Geri sıçırıyor, en başta işgal etmemesi gereken baloncuğundan çıkıyor ve aracı gördüğünde tüm vücudu geriliyor.

Parmaklarını keçeleşmiş saçlarında gezdiriyor. "Harika," diye mırıldanıyor.

Şoför dışarı atlıyor, bir şeyleri öldürmeye hazır görünüyor. "Ne oluyor Melody?"

Farlar karanlık gecede silüetini aydınlattığında onu tanıyorum. Bu onun kardeşi. Yürüyüşünde öfke ve gözlerinde cinayet var. Bize doğru yaklaşırken kumlu saçları bin bir farklı yöne uçuşuyor ve ben ellerim ceplerimde geriye doğru çekiliyorum, fırtınanın yeniden başlamasını diliyor gibiyim, böylece belki o süper alçağa düşebilirim yıldırım çarpan insanların istatistiği.

"Burada ne yapıyorsun West?" Sol ayağı süngerimsi çamura battığında Melody neredeyse devriliyordu.

"O'Toole's'dan Tammy beni aradı ve bardan sarhoş bir şekilde çıktığını söyledi. Sonra arabanın otoparktan hızla çıktığını görmüş. Sen Delirdin mi?" West aniden varlığımı fark eder gibi oldu ve gözlerini kız kardeşinden çekip bana dikti. Kaşlarını çattı. "Sen değil misin müteahhit?"

Harika. Sırılsıklam ve perişan haldeyim, aletim harekete geçti ve şimdi de sohbet ediyoruz. Ona göz kırpıyorum, umarım yüzüm

Şu anda burada durmaktansa eski bok böcekleri tarafından canlı canlı yenmeyi tercih ederim. "Evet."

West sanki birbirine uymayan parçaları birleştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini bana diyor.

"Onu ben aradım," diye araya giren Melody, kardeşini kolundan tutup arabasına geri götürmeye çalışıyor. "*Loving Lifelines* ile ilgiliydi. Bu bir şey."

Kolunu serbest bırakıyor. "Neden beni aramadın? Ya da annemi ve babamı? Ya da Leah'yı?"

"Evde konuşabilir miyiz? Şu anda duygusal olarak tükenmiş durumdayım."

"Bize güvenmiyor musun? Hâlâ acı çektiğiniz için utanıyor musunuz? Tanrım, Mel, hepimiz seni seviyoruz. Bizden saklanmana gerek yok."

Melody sanki ondan saklanmaya çalışıyormuş gibi solgun görünüyor ve kardeşinin koluna tekrar uzanmadan önce bana doğru bakıyor. "Sadece beni eve götür.

Sabah arabamı alırım."

Burnunun kenarını sıkı West, üzüntülü bir iç çekişle isteksizce onu takip ediyor. Ben hendekten kırıma kadar çamurlu suya batmış halde izlerken ikisi de araca tırmanıyor. Melody emniyet kemerini bağlayıp saçlarını düzeltirken motor gümbür gümbür çalışıyor, yağmurlu cam görüntüsünü biraz engelliyor. Ama araç hareket ettiğinde başını çevirip bana bakıyor.

uzaklaşmaya başlar, lastikler çamur ve çakıl savurur, müzik seti camdan bir tür alternatif rock saçmalığıyla ses çıkarır.

Ben de ona bakıyorum, cevaplanmamış sorularımız hâlâ aramızda dolaşıyor. Hâlâ gizleniyor.

"Neden geldin?"

"Beni neden aradın?"

Sanırım o aradı ve ben de geldim, aynı nedenden dolayı gözlerimiz her zaman birbirini buluyor gibi görünüyor, içeride bir düzine başka insan olsa bile.

ama Şu anda bunun için bir nedenim yok, bu yüzden bu soruları diğ r hayaletlerim ve eski kemiklerimle birlikte g m yorum.

Araba toprak yola çıkarken, gözlerimiz sımsıkı kenetlenip *"Teŝekk ir ederim"* derken yüzündeki küçük gülümsemeyi yakalıyorum.

Neredeyse gece yarısı, boğulmuş bir sıçan gibi  n kapımdan içeri girdiğimde Walden ayağı kalkıyor. Köpek benden birkaç adım ötede durmuş, gözleri faltaŝı gibi açılmış ve muhtemelen beni yargılarken çok şaşkın görünüyor. Kırmızı top kanepenin yanındaki yerinden kıpırdamadı ve mama kabı

dokunulmamıŝ olması, onun da geceden benim kadar keyif aldığını düŝündürüyor.

Vıcık vıcık tişörtümü çıkarıp yıkamam gereken diğ r tiŝörtlerin arasına atarken arabamın anahtarları küçük cam masaya çarpıyor.

Ben ıplak göğüslü ve huysuz bir şekilde oturma odasına girerken Walden kıpırdamadan bana bakıyor ama gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. Asla daha aşağıya inmiyorlar ve bunu takdir ediyorum.

Yara izlerimi fark etmiyor.

Sonra kendime kızıyorum çünkü o sadece yara izlerinin ne olduğunu bilmeyen aptal bir köpek ve ayrıca muhtemelen k r olacak, bu yüzden düşünce sürecim gerçekten aptalca.

Başımı sallayarak sedirin üzerinde duran rastgele bir muza uzanıyorum ve kabuğunu soyuyorum, doğruca yatağı mı gitsem yoksa duşta mastürbasyon mu yapsam diye düşünüyorum çünkü aletim hala huzursuz ve beni kızdırıyor. Ama sanırım bu durumla başa çıkmak beni daha da kızdıracak çünkü tam olarak neyin tetiklediğini biliyorum.

Siktir et onu.

Bu saçmalığa daha fazla cephane vermenin
canı cehenneme. *Şans eseri.*

Muzu üç ısırıkta yiyorum ve koridorda ilerlemeden önce dizüstü bilgisayarına göz atıyorum. Magnolia'ya verdiğim yarım kalmış yanıt bana ters ters bakıyor ve tereddüt ediyorum, sonunda iç çekerek tekerlekli sandalyeye doğru bir mola veriyorum ve düşüncelerimi toparlıyorum.

Parmaklarım yazdıkça küçük Hangouts mesaj kutusunda kelimeler beliriyor, ancak bir şeye karar vermeden önce en az beş kez geri alıp siliyorum. Cevabımı okurken, Walden küçük bir homurtuyla yanıma uzanıp varlığını belli ediyor ve beni selamladıktan sonra her zaman köpek yatağına geri döndüğü için iki kez kontrol etmem gerekiyor. Çenesini patilerinin arasına dayıyor ve sadece gözleriyle bana bakıyor.

Aklımdan geçse de gülümsemiyorum ama bakışlarımı yumuşatıyorum.

Seni görüyorum, yaşlı it.

Sonra "gönder"e tıklıyorum.

Ben: *Kalbimi sordunuz, işte cevabım... Bu kalp bir yük. Bir sahtekarlık. Çoğu gün ona kızıyorum ve daha iyi bir adama verilmiş olmasını diliyorum. Daha değerli bir adama. Bunun kulağa boktan geldiğini biliyorum çünkü kocanız gitti ve ben burada sağlıklı, atan kalbimden şikayet ediyorum. Adil görünmüyor. Ama gerçek bu ve sana asla yalan söylemeyeceğim.*

Sandalyeden kalkıp banyoya gitmeden önce, çünkü her şeye rağmen o duşu alacağımı düşünüyorum, bir şey daha ekliyorum:

Peynir Yuvarlama hakkında olmadığı sürece. Öyle bir şey hiç olmadı.

OceanofPDF.com

-ON ÜÇ-

PARKER

"AĞUSTOS."

Melody saçlarını bir yana savurarak bacak bacak üstüne atıyor. Sesi başlangıç noktasını detaylandırırken çatlamıyor ya da tereddüt etmiyor ve hatta bir koltuk öteden onu incelerken gözleri parıldıyor.

Bekle... *Pırlıltı mı?*

Hayır. Siktir, hayır.

Göz kırpması gibi şeyleri fark etmiyorum. Çoğu zaman kendi göz rengimi bile hatırlamıyorum.

"Çocukken tüm arkadaşlarım Ağustos ayından nefret ederdi; sıcaktır, okul başlamak üzeredir ve yaz sona ermek üzeredir. Ama ben her zaman Ağustos'un

Yeni bir başlangıç," diye açıklıyor Melody, grubun geri kalanı sevgiyle dinlerken. "Sonbahar her zaman en sevdiğim mevsim olmuştur ve Ağustos bir tür

Renkli yapraklar, elma şarabı ve şenlik ateşlerinin başlangıcı. Ayrıca, doğum günüm Ağustos ayında... ki bu aynı zamanda Ulusal Rom Günü'ne denk geliyor, yani her şey mantıklı."

İnsanlar gülüyor. Ben inliyorum.

Ağustos en kötü aydır. Güneş çok parlak, romu siktir et, Sivrisinekler kelimenin tam anlamıyla insanlık üzerindeki kıyamet saltanatlarını planlıyorlar ve bu Şeytan'ın taşak torbasından daha sıcak.

Ağustos'un canı cehenneme.

Melody bana küçücük bir bakış atıyor, dudakları kıvrılmış, yanakları pembe, muhtemelen gülen insanlardan biri olup olmadığını kontrol ediyor.

Yüzümün ekstra çekilmez görünmesini sağlıyorum.

Toplantı sona erdiğinde, lanet olası bir rezervasyon yapıyorum ve ayağa fırlayıp çift kapıdan aceleyle kaçarken sandalyem neredeyse geriye doğru devriliyor. Bugün onunla uğraşmak istemiyorum. Güneşli gülümsemesiyle, narenciye şampuanıyla ve lanet olası göz kırpmalarıyla uğraşmak istemiyorum.

Anahtarlarımı bulmak için ceplerimi karıştırırken, yarı koşar adımlarla kamyonetime doğru ilerliyorum; kimse benimle konuşmaya çalışmadan, o benimle konuşmaya çalışmadan önce buradan defolup gitmek istiyorum. Çok fazla hobim ya da ilgi alanım yok ama eğer listenin başına bir şey koymam gerekseydi, bu insanlardan kaçmak olurdu.

Batan güneşe karşı gözlerimi kısarak kamyonetimin kapısını açıp içeri dalmaya çalışıyorum ama bir şey beni durduruyor.

Şoför koltuğunun üzerinde bir düzine kekin bulunduğu bir kap ve üzerinde pembe kâğıda yazılmış neşeli bir not var.

Tabii ki var.

Ne yazdığından emin değilim çünkü okumaya zahmet etmedim.

Onun yerine, Melody ana girişten çıkarken binanın önüne doğru dönüyorum, sarı sundress'i hızlı bir şekilde dalgalanıyor Breeze eteğini kaldırmaya çalışıyor. Tekrar kabartıp indiriyor ve adımlarını durduruyor, çenesi park yerinin karşısından bakışlarımla buluşmak için yukarı kalkıyor. Kısa bir duraklama, kısacık bir göz teması anından sonra adımlarına devam ediyor ve sanki nafile hediyesini keşfettiğimi fark etmemiş gibi birkaç sıra ötedeki Camry'sine doğru ilerliyor.

Onu takip ediyorum.

"Hey," diye sesleniyorum, arabanın içine girmeden önce dikkatini çekiyorum. "Ne oluyor be?"

Melody duraksıyor, eli kapının çerçevesine dolanıyor. Ona doğru hışımla yaklaşmamı izliyor, kaşları çatılıyor, sonra rüzgârda savrulan saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sorun nedir?"

"Kamyonetimde neden bir düzine kek var?" Kaşları çatıldı. "Onları sevmiyor musun?"

"Harika görünüyorlar ama asıl mesele bu değil. Neden oradalar?" Tam önünde duruyorum, belki birkaç adım ötede, ama rüzgâr tekrar esmeye başladığında şampuanının kokusunu alabilecek kadar yakın.

"Notu okudun mu?"

"Hayır."

Melody'nin dudakları konuşmak için aralanıyor ama ağzından sadece küçük bir kahkaha dökülüyor. "Sadece geçen hafta için sana teşekkür etmek istedim." Gülümsemesi parlıyor gerçek bir minnettarlıkla bana bakıyor. "Ve o gece arabamı eve bıraktığın için teşekkür ederim. Beklenmedik bir sürpriz oldu."

Yumruklarım iki yanımda sıkılı, dişlerim birbirine çarpıyor. "Evet, aptalın tekiydin ve anahtarları kontakta unuttun. Pek bir şey yapamadım. seçim."

Yüzü düşüyor, gülümsemesi soluyor ama bu konuda kötü hissetmeyi reddediyorum. Bu daha iyi - bu öfke ve kızgınlık çok daha iyi. Yüzeyin altında kaynayan, istenmeyen ve hoş karşılanmayan bir şekilde içeri girmeye çalışan her ne haltsa ondan daha iyi.

İzinsiz girme.

"Minnettarım."

Az önce yüzüne karşı hakaret etmiş olmama rağmen hala çok tatlı ve nazik.

Hayır, Melody, kız. Böylesi daha kolay.

"Senin takdirine ihtiyacım yok. Ya da keklerine. Ya da lanet sevgine Notlar," diye bağıryorum, öfkemi *hissedebilmesi* için ona yaklaşıyorum. Onu emebilir

tıpkı geçen hafta yaptığı gibi, kara bulutların ve şiddetli yağmurun altında bana geri fırlatacak.

Yumruk atmasını, acı sözlerini bana savurmasını, *ıldırmasını* istiyorum.

Ve elini bana doğru kaldırıyor, kaldırıyor ama bu bir saldırı değil. Elini kaldırışında şiddet içeren bir şey yok ve parmakları uzanıp ön koluma yumuşak bir baskı uyguluyor. Nazik bir okşama. Dikkatli ve narin.

Kolumu ekiyorum. "Yapma bunu."

"Ben sadece-"

"Dokunulmaktan hoşlanmıyorum."

Yutkunuyor, kirpikleri elmacık kemikleri üzerinde dalgalanırken bana göz kırpmıyor. "Hoşuna gitmedi mi, yoksa alışkın değil misin?"

şuna ne dersiniz: Dünyada benimle ilgilenmesi, beni sevmesi, beni koruması gereken tek kişi... bana kötü davrandı. Sarılmak yerine, cildimi iğrenç yaralarla kaplayan sıcak sigara izmaritleri aldım. Sarılmak yerine, yüzüme deri bir kemer geçirdiler. Öpücük yerine kemiklerim kırıldı. Uyuşana kadar dövülmediğim zamanlarda da ihmal edildim. Karanlık bir dolabın içine kilitlendim ve bana arkadaşlık etmesi için sadece hayali arkadaşım vardı.

Dokunmaktan *korktum*.

Ama tek söyleyeceğim, "İkisi de."

Melody tartışmalı bir noktayı kanıtlamak için tekrar uzanıyor, ben de temas etmeden önce bileğini yakalıyorum. Nefesi kesildi, parmakları kavrayışında gevşedi.

"Dur," diyorum ona, ses tonum alçak ve tehditkâr. "Kemik arayan kayıp bir köpek yavrusu gibisin. Ama yanlış ağaca havlıyorsun, günışığım, çünkü ben senin arkadaşın değilim ve kesinlikle bir sonraki

Siktir. Hangi eli oynamaya çalışıyorsan, şimdi çekilmeni öneririm. Yanlış oyundasın."

Bir süre sessiz kalıyor ve bileğinin avucumun içinde nasıl sıkıştığını fark etmemi sağlıyor. *Tekrar*. Her zaman bana dokunmaya çalışıyor. bir şekilde-oyunbaz, düşmanca, nazik. Yakınlaşmaya ve duvarlarımı ortadan kaldırmaya çalışıyor. Ama ben bu duvarları çok uzun zamandır inşa ediyorum.

uzun süre dayanacak şekilde inşa edildi.

Belki de bu yüzden işimde, bir şeyler inşa etmekte bu kadar iyiyim. Çok fazla pratik yaptım.

Melody benden uzaklaşmıyor ya da istediğim gibi karşılık vermiyor. Gazabına uğramak için yalvarıyorum ama o bana sadece sıcaklık veriyor. "Sana seni düzeltmeye çalışıyormuşum gibi baktığımı söylemiştin," diyor usulca, gözleri yüzümü tarıyor, bir çatlak arıyor. Bir delik. *Bir giriş yolu*. "Sen bana beni kırmaya çalışıyormuşsun gibi bakıyorsun."

Kolunu bıraktığımda kaşlarım yumuşak bakışlarıyla buluşuyor ama o da ben de geri adım atmıyoruz. Sanki ikimiz de bir savaş cephesinin eşiğinde duruyoruz ama savaşmaya hazır olan tek kişi benim.

"Artık kırılmayacağım Parker," diye bitiriyor ve teslim olmuş gibi bir nefes veriyor. "Yeniden inşa etme zamanı."

İçimden bir homurtu geçiyor. "Hiç yoktan bir şey inşa edemezsin."

"Kimsenin hiçbir şeyi yok."

"Bu saçma, ayrıcalıklı bir cevap."

Bileğime uzanıp onu göğsüne doğru çekerek beni şaşırtıyor ve ben de onun bu cesaretinden ürküp önce geri çekiliyorum.

O zaman çok meraklıyım.

Avucumu göğüs kemiğine bastırırken kalp atışları avucumun altında gümbür gümbür atıyor. Sıcak hissettiriyor, teni gibi. Gözlerinin rengi gibi.

Güneş ışığının saçlarıyla ciddi bir şekilde büyüleyici bir şekilde oynaması gibi.

Belli ki delilik beni bir kez daha ele geçirdi çünkü uzaklaşmak ya da ona geri çekilmesini söylemek için hiç çaba sarf etmiyorum. İntihar destek otoparkında birbirimize bakarken, elim memelerini okşamaktan bir santimetre uzakta, aptal gibi orada öylece duruyorum.

Neden hareket etmiyorum?

Neden kalp atışları hızlanıyor?

Neden aletim sertleşiyor?

Lanet olsun.

Sanırım şu anda beni daha çok kızdıran tek şey Önce *o* geri çekildi. Neredeyse paniklemiş gibi bir ifade belirdi yüzünde ve arabasının kapısına doğru koşarak kaçtı ve beni sarsılmış bir halde bıraktı.

"Umarım kekleri beğenirsin," diye mırıldanıyor, sesi kararsız, gözleri benimkilerden kaçıyor. "Fıstık ezmesi kreması ve karamel soslu çikolatalı kek."

Aletimin sertleştiğine eminim.

Melody bana son bir kez bakıyor, yanakları pembe pembe kızarıyor, sonra Camry'sine binip kaçıyor. "Haftaya görüşürüz."

Arabasının kapısının çarpması beni irkiltiyor ama geri geri gidip lastik gıcirtısıyla otoparktan çıkarken öylece duruyorum. Tanıdık bir ses beni olduğum yerde döndürdüğünde bu saçmalığı düşünecek zamanım bile olmadı.

"Ondan hoşlanıyorsun."

Amelia kendi arabasının yanında ürkütücü bir şekilde duruyor, muhtemelen bir şeye dadanmaya hazırlanıyor ve ben göz devirmemi engelliyorum. "Bayan Katherine'in Rhode Island eyaletini andıran kıllı alın benini ne kadar seviyorsam onu da o kadar seviyorum."

"Öyle, değil mi?" diye kıs kıs gülüyor, kar beyazı tenine karşı dişleri neredeyse sarı görünüyor. Sonra iç çekerek gövdesine yaslanıyor. "O beni gerçekten seviyor olmalısın."

"Yapacak daha iyi bir şeyiniz yok mu? Okült ritüeller? Kanlı kurbanlar mı?"

"Çok klişe. Aslında tığ işi yapmaktan ve *Fleetwood Mac*."

"Güzel. Git bunu yap. Balkabağı Baharatına sevgilerimi ilet." "Nutmeg," diye düzeltti.

Elimi "siktir git" der gibi kaldırıyorum ve dönerek kamyonetime doğru ilerliyorum.

"Biliyorsun, Parker... burada olmak zorunda değilsin."

Sesi sırtımda buluştuğunda gözlerim tekrar doluyor. "Burada olmamı isteyen biri var."

"Evet," diye yumuşak bir sesle yanıtlıyor Amelia. "Ama o kişinin senin düşündüğün kişi olduğunu sanmıyorum."

Verdiği yanıt üzerine kaşlarımı kaldırıp soru sorarak arkamı döndüm.

Sözlerini şöyle bitiriyor: "İpucu: Sizi o köprüden atlamaktan ya da bir şişe Valium yutmaktan alıkoyan kişiyle aynı kişi. Bunu bir düşün." Amelia bana kendi dalgasını gönderiyor -çok daha sevimli bir dalga- ve arabasının içinde kaybolur.

Bunu düşünmem uzun sürmedi ve tek yapmak istediğim bu teoriye karşı çıkmak olsa da, çünkü hiçbir şeyi umursamadığıma inanmayı seviyorum, bir tür haklıydı.

İyi oynadın, Emo Chick.

Owen.

Ertesi gün Jameson mülkünde üçüncü katın yenilenmesi için çalışıyordum, tepeden tırnağa ter ve talaş içindeydim ki arkamdan küçük bir ses duydum.

"Hey, Parker."

Yeni döşenmiş Brezilya cevizi zemin üzerindeki yerimden dönüyorum ve Owen'ın ellerini kot şortunun içine sokmuş, kapı aralığında ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü görüyorum. "Hey."

"Bu hafta buraya çok geldin."

"Yapacak çok işim var."

Kumral perçemli küçük çocuk, talaşta ayak izleri bırakarak ilerliyor. "Zemin güzel görünüyor."

Kamburuma yaslanıp omuz silkiyorum. "Sorun değil. Pek benim tarzım değil." "Evet. Bu tür zeminleri çizdiğim için azar işitirim. yarış arabalarım. Onları ben yapıyorum,

biliyorsun." "Yapıyor musun?"

"Evet, görmek ister misin?"

Normalde hayır derdim. Normalde, model arabalar ya da iş yerlerinde tanıştığım rastgele çocuklar umurumda olmazdı... ama evet demek zorundayım, o yüzden evet diyorum.

"Elbette."

Owen beni yatak odasına götürüyor, buradaki ilk günümde onu ağlarken bulduğum odaya. Yatak hazırlanmış, kırmızı ve mavi bir yarış arabası deseniyle dekore edilmiş ve lacivert duvarları boyunca uzanan bordürler de temaya uyuyor. Kendi çocukluk odamı, o benden her şeyi çalmadan önceki *gerçek çocukluk odamı* düşünmeye çalışıyorum ama görüntüler artık çok bulanık. Tek hatırladığım yatağımın yanındaki spor lambası. Yeşil bir tabana tutturulmuş bir beyzbol, sopa, futbol topu ve bir futbol topu vardı ve bazen babam

Farklı renklerde parlaması için ampulü değiştirin. Ekim ayında turuncu, Aralık ayında ise yeşil olur.

Belirsiz anıları bir kenara iterek Owen'ı odanın diğer ucuna kadar takip ediyorum ve tekerlekli her türlü aħřap eserle dolu çalışma masasının yanında duruyorum.

Aslında gerçekten etkileyici.

Boğazımı temizleyip kollarımı kavuşturuyorum. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Evet. Beğendin mi?" Sarı şimşeklerle kırmızıya boyanmış bir arabaya uzanırken yüzü aydınlanıyor. "Bu Kamikaze. En hızlısı."

Owen dişlerinin arasından birkaç zoom sesi çıkartıyor ve ben rahatladığımı hissediyorum. Yumuşadığımı. "Onları sevdim. Yeteneklisin."

Yanakları yuvarlak ve pembe, burnu çillerle kaplı masum yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Teşekkür ederim. Komşum onların aptal olduğunu düşünüyor."

"Komşunuz mu?"

"Evet... Brody. Diğer ocuklar gibi video oyunları oynamam gerektiğini düşünüyor ama ben bu konuda hiç iyi değilim."

"Onları da pek umursamıyorum."

Video oyunlarını ya da televizyon izlemeyi hiç sevmedim çünkü aklım hep başka yerlerde oluyor. Akılsız aktiviteler istenmeyen şeyler için bir lağım ukurudur.

geri dönüşler ve ařırđ düşünme. Bu yüzden ellerimle çalışıyorum. Meşgul olmaya ihtiyaım var. Bir göreve odaklanmak.

Owen'ın gülümsemesi genişler. "Gerçekten çok havalısın, Parker. Eminim bir sürü arkadaşın vardır."

Vücudum geriliyor, bu sonuca nasıl vardığını merak ediyorum. Göz kamaştırıcı gülümsemem ya da çekici kişiliğim olamazdı. "Bilmiyorum."

"Hiç arkadaşın yok mu?"

"Hayır."

"Bir tane bile mi?"

"Bir tane bile değil."

Bree sayılmaz. O sadece benimle kaldı.

Owen bunu düşünüyor, kaşlarını birbirine yaklaştırıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor. "Ben de bilmiyorum. Belki... belki arkadaş olabiliriz?"

Bu lanet çocuk gerçekten de soğuk, köhne kalbimi ölümden diriltebilir. Yutkunuyorum, bir ayağımdan diğerine geçiyorum. "Evet, tamam. Sen benim ilk arkadaşım olabilirsin."

Tanrım, ben kimim?

Keklerden olmalı. Onlara mutlu gün ışığı suyunu kattı. "Harika," diyerek arabasını yere bırakan Owen'ın yüzünde fazladan bir zıplama ifadesi vardı.

adım. "Sanırım annem de seninle arkadaş olmak istiyor. Geçen gün seni resim yaparken izliyordu."

Vay be.

"Öyle miydi?"

"Evet, bayan arkadaşıyla senin hakkında konuştuğunu duydum. Sırf seni yatılı müteahhit olarak işe alabilmek için evi ikinci kez ipotek ettirmek istediğini söyledi. Sonra da bazen yaptığı o garip kıkırdamayı yaptı."

Neredeyse gülecektim. "Bütün bunları hatırlıyor musun? Bunlar büyük kelimeler." "Evet. Dinlemeyi severim."

Başımı sallayarak hızlıca bir adım geri atıyorum ve dilimi damağıma bastırıyorum. "Hey, burada bekle. Senin için bir şeyim var."

"Öyle mi?"

"Evet, hemen döneceğim."

Birkaç dakika sonra Melody'den aldığım bir kap kekle merdivenlerden geri çıktım. Kamyonuma atladığım gibi hepsini mideye indirdim ve lanet olsun, hiç pişman değilim.

Döndüğümde Owen yatak örtüsünün kenarına oturmuş, yatağını tekmeliyordu. Bacakları öne ve arkaya. Kocaman çikolata gözleri parlıyor, ama henüz kekleri fark etmedi bile. Sadece bana gülümsüyor, çok mutlu. "Geri döndün."

"Tabii ki yaptım. Yapmayacağımı mı sandın?"

Omuz silkiyor ve bu göğsüme küçük bir hançer gibi saplanıyor. Bu çocuğun neler yaşadığını merak ediyorum.

"Bunlar da ne?" diye merak ediyor, dikkati nihayet ikramların üzerinde. Bu keşfi yaptığında gözleri heyecanla parlıyor. "Bunlar benim için mi?"

"Elbette."

"Vay canına... teşekkürler, Parker!"

Owen yataktan atlar ve şekerlemelere uzanır.

onları benden alırsa, bir şeylerin değiştiğini hissederim. Küçük bir ağırlık kalkıyor. Bu beni rahatsız ediyor, hatta huzursuz ediyor ama aynı zamanda plastik kabın üstündeki yapışkan notu kapıp cebime koymamı da sağlıyor Odadan çıkmadan önce. "İşimi bitirmem gerek ama sonra görüşürüz, tamam mı?"

Başını sallıyor, dudakları çoktan fıstık ezmeli kremaya bulanmış.

"Tamam!"

Tekrar yalnız kaldığımda, boya işimi bitirmek üzereyken, arka cebime uzanıp pembe kâğıt kareyi açıyorum, sonra bana bakan kız gibi el yazısını tarıyorum:

Parker-

Başlangıç noktalarım var.

Şimdi, dönüm noktam geldi.

Sanırım o gece hayatımı kurtardın.

-Melody

OceanofPDF.com

-ON DÖRT

Melody

BU OLAMAZ.

Mutfağında, ayak bileğime kadar su ve alçıpan içinde, çökmüş bir tavan ve çığlık atan bir Leah ile duruyorum.

Aslında ciyak ciyak bağıyor. Kollarını çırpıyor, aşağı yukarı zıplıyor, saçlarındaki izolasyonu silkeliyor, bir yandan da sesi insan sesine benzemeyen bir şekilde feryat ediyor. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Orada öylece durmuş, eskiden tavan olan devasa deliğē bakıyor ve bunun hayatım için bir tür çarpık metafor olup olmadığını merak ediyorum.

Yirmi dakika sonra, Leah oturma odamdaki kanepede büyük boy bir battaniye ve artık keklerle dinlenirken West yanımda başsağlığı diliyor.

"Sızdıran boru," diyor kardeşim başını sallayarak. "İyi değil."

"İyi değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Teşekkürler West. Şaşırtıcı bir keşif."

Yanaklarını hava ile doldurur ve sert bir nefes üfler. elleri kalçalarında ve yukarı bakıyor. "Arkadaşım Shane tesisatçıdır. En iyisidir. Muhtemelen yarına kadar onu buraya getirebilirim."

"Tavanları da tamir ediyor mu?"

"Şüpheliyim ama kontrol edeceğim. Bunun için adamını araman gerekebilir." Göz kırptım. "Adamım mı?"

"Evet, dangalak olan."

Oh. Parker.

Kıpırdanarak kollarımı kavuşturuyorum ve gömleğimin kolundan tavanımın kalıntılarını topluyorum. "Belki."

West, mutfağımdaki on santimlik suyun içinden geçip tencereler için alt dolaplara eğilmeden önce bana şöyle bir bakıyor.

Sonra da kayıtsızca "Onunla yatıyor musun?" diye soruyor.

"Ne?" Başımı kaldırıyorum, yanaklarım anında kızarıyor. "Hayır!"

"Yani demek istiyorsun ki... henüz değil."

Leah kanepeden seslendi. "Götlük yapma Westley." "Bana bunu sorduğuna inanamıyorum," diye çıkışıyorum.

"Neden? Siz sanki... Bilmiyorum, sanki bir şey varmış gibi görünüyordunuz." "Bir şey mi?"

"Evet, *bir şey*. Bilmiyorum Mel, bu yüzden sordum."

Kollarım göğsümde meydan okurcasına geriliyor. "Muhtemelen gördüğün şey nefret ve iğrenme."

West doğruldu, görünüşe göre cevabımı düşünüyordu, sonra "Hayır. O değildi."

"Leah kanepeden kayarak yanımıza geliyor, parmak uçlarındaki fıstık ezmesi kremasını yalıyor ve küçük patlama sesleri çıkarıyor.

"Pençelerini kaldır, Kaplan." West ona bariz bir bakış attıktan sonra göz kırpmıyor. "En azından şimdilik."

"İğrenç."

"Su basmış mutfağımda dururken cinsel imalarda bulunmayı bırakabilir miyiz?"

West, sinsi bir sırıtişla oturma odasına girerek olgunluğunu gösterir.

"Demek istediğim, eğer yeniden birileriyle çıkmaya başlamak istiyorsan

Shane'in seni dışarı çıkarmasına izin ver. Boşanmış, istikrarlı, vergilerini ödüyor. Şu anda bir suçu yok."

"Biriyle çıkmak istemiyorum."

Gerçek bu, ben *değilim*. Charlie olmayan biriyle akşam yemeği buluşmaları, el ele tutuşmalar, içten şakalar düşüncesi içimi korkuyla burkuyor. İçim *acıyor*.

Kardeşimin Parker'da ne gördüğünü düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Adam duyguları olmayan, empatiden yoksun, mizah duygusu sıfır, duygusal olarak bodur bir zorba.

Charlie'ye hiç benzemiyor.

Sanırım bu yüzden vücudumun son zamanlarda ona verdiği tepkilerden bu kadar tiksiniyorum; sanki sadece onun verebileceği bir şeyi arzuluyormuş gibi, karıncalanıyor ve açlık hissediyorum. Bazen bana bakışı, karanlık ve ateşli, *nüfuz edici*, kalbimi bir kuyruk dönüşüne ve ciğerlerimi aşırı hıza gönderiyor.

Kafa karıştırıcı. Çıldırıcı.

Parker her yönden benim tam tersim, ruhumun antitezi ama yine de bir şekilde ona çekiliyorum. İçinde öyle bir karanlık var ki benim ışığım la konuşuyor. Onu düzeltmek istediğimi söylediğinde haklıydı çünkü *yap*. Besleyici kalbim, o tekrar bir bütün olana kadar parçalarını birbirine yapıştırmak istiyor. Onun gülümsemesini görmek için can atıyorum. Gülmesini.

Bir an için bile olsa kendinizi bırakıp özgür hissetmek.

Ve sonra bir parçam sadece yalnız olup olmadığımı merak ediyor ve hayatıma giren ilk çekici erkeğe yapışıyorum çünkü etrafımı saran sıcak bir vücuda sahip olmayı özlüyorum. Beni sıkıca tutan, güvende tutan ve koruyan güçlü kolları özlüyorum.

Samimiyeti özlüyorum.

Ayı sarılmalarını ve büyük öpücükleri özledim.

Seksi özledim.

Charlie birlikte olduğum tek erkek. Ona bekaretimi ve kalbimi yıldızsız bir Ağustos gökyüzünün altında verdim ve asla arkama bakmadım.

Ama şimdi onsuz ileriye bakmak zorundayım ve bu ürkütücü. *Dehşet verici.* Hangi yöne döneceğimi bilemiyorum çünkü her yön beni *ondan* daha da uzağa sürüklüyor gibi geliyor.

Leah eğilip kolunu bana doladığında ve beni kendine çektiğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Onu dinleme bebeğim. Hâlâ bekâr olmasının bir sebebi var."

"*Senin için bekliyorum, Leah.*"

İç çekişim sıkıntıyla dolu. "West, kimseyle çıkmak istemiyorum. Henüz buna hazır değilim. Parker sadece bir arkadaş. Sayılır."

Parker'ın sözleri zihnimde yankılanıyor, sert ve rahatsız edici: *Ben senin arkadaşın değilim ve bir sonraki sevişmen olmayacağıma da eminim.*

Sözleri canını yaktı, bunu kabul ediyorum ama ona bir tepki vermeyi reddettim. *Kendime* bir tepki vermeyi reddettim. Kızgın olmaktan bıktım.

"Nasıl istersen Mel," diyor West, doymuş havlulardaki suyu metal kaplara sıkarak. "Shane'i arayıp borulara bakması için göndereceğim. Eğer 'bir çeşit arkadaşına' ulaşamazsan, babamın tavanı tamir ettirmek için tavsiye edebileceği birileri olup olmadığına bakarım."

Yutkunuyorum. "Teşekkürler."

West, Leah ile iki kez su kavgasına girerek mutfaktaki suları boşaltmamıza yardım ettikten bir saat sonra ayrılıyor ve Leah işimi bitirmeme yardım etmek için geride kalıyor. Alçıpan ve izolasyonu kürekle çöp torbalarına doldururken cep telefonuma gelen bir bildirimle sırtım titriyor.

Mesajı ortaya çıktığında dudaklarımda organik bir gülümseme oluşmasına engel olamıyorum.

Zephyr.

Zephyr: *Hashtag sembolünün aslında "octothorpe" olarak adlandırıldığını biliyor muydunuz? "Sekiz gizem" anlamına geliyor. Bunun tutması gerektiğini hissediyorum.*
Ne olursa olsun, oldukça destansı bir grup ismi olurdu. Bu, günün rastgele gerçeğini sonlandırıyor.

Oh, Zephyr.
Benim yüz­süz arkadaşım. İsimsiz sırdaşım.
Sevdiğim adamla son bağlantım.
Dudağımı ısırarak hızlıca bir yanıt verdim.

Bir grup kuralım mı diyorsun? Ben varım. Bu isimle, sekiz üyeye ihtiyacımız varmış gibi hissediyorum.

Zephyr: *Katılıyorum. Ve müziğimizin süper gizemli olması gerekir. Davulları çağırıyorum çünkü gürültülü ve iğrençler.*

Ben: *Keman alacağım.*

Cevabı gelmeden önce bir duraklama oluyor.

Zephyr: *Bugünlerde popüler bir enstrüman.*

Ben: *Çok küçümseniyor. Nitrojen gibi.*

Zephyr: *Azot mu? Açıkla.*

Bütün övgüyü oksijen alıyor. Atmosferimizin dörtte üçünü nitrojen kaplar ama ne zaman "Bugün iyi iş çıkardın nitrojen. Aferin." dediğini duydunuz mu? Hiç duymadım. #teamnitrogen

Zephyr: *Adil olmak gerekirse, hiç kimsenin "İyi iş çıkardın. bugün, oksijen. Aferin." ya da. İnsanlar böyle konuşmaz. Octothorpe'u güzel kullanmışsın bu arada.*

Leah aniden omzumun üzerinde belirdi ve neredeyse tavana çarpıyordum. Ya da... tavanımdan geriye ne kaldıysa.

"Bu kalp adam mı?"

Uygulamayı hızlıca kapatıyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. "Evet. Adı Zephyr."

"Doğuştan gelen adı bu mu yani?"

"Hayır, tabii ki. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

"Bummer. Seksi isim." Leah arkasını mutfak adama yaslıyor, parmakları tezgahın kenarına dolanıyor. Beni anlamaya çalışırken yaptığı gibi başını öne eğiyor. "Sence ne anlama geliyor?"

"Zephyr?"

"Evet."

Dudaklarımı birbirine yapıştırarak saçlarımı sol omzumun üzerinden büküyorum ve kırpmam gereken uçlarla oynuyorum. "Sence bu bir kısaltma mı?"

Bir şey mi?"

"Ooh." Altın rengi gözleri daha da parlıyor ve zihni inanılmaz bir şey bulmaya çalışırken genişliyor. "Yıl boyunca insanların kalplerini yiyen zombiler. O bir zombi."

"Bu çok karanlık bir hal aldı."

Leah mükemmel biçimli kaşlarını bana doğru sallıyor. "Belki de sadece Madonna'yı seviyordur."

"Ya da belki şifreli bir kelimedir."

"Ya da seks sırasında *güvenli* bir kelime. Belki de sapık bir orospu çocuğudur."

İkimiz de gülüyoruz ama Parker'ın yüzü gözümün önünden geçtiği anda kahkahalarım azalıyor. Çünkü seks hakkında düşünüyordum.

Lanet olsun.

Leah tezgahı silmeye başlarken ben de telefonumu çıkarıp onun adını bulana kadar rehberimde geziniyorum. Ona hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Meşgul müsün? Tavanım beni öldürmeye çalıştı.

"Geldiğiniz için *gerçekten* minnettarım."

Parker kapımdan içeri giriyor, iş botlarını giriş paspasıma vuruyor. Koyu renk saçları dağınık dalgalar halinde, teni ise kir ve boya lekeleriyle dolu.

Bana aynı bakışlarla bakıyor

İçimi titreten delici bir bakış, sanki kelimelerin ötesini görmeye çalışıyor.

"Evet. Sorun değil."

Bakışları üzerimde geziniyor ve keşke rahat kıyafetlerimi değiştirseydim diyorum. Üzerimde sadece bir çift pamuklu şort ve eski bir üniversite tişörtü var, saçlarımı da dağınık bir şekilde topuz yapmışım. Ama sonra bunu dilediğim için kendimi azarlıyorum - önemli değil. Onu etkilemeye çalışmıyorum. "İşten yeni mi geldin?"

"Ben yaptım."

"İyi bir işiniz var gibi görünüyor. Sizin adınıza sevindim."

Parker'ın kaşları cevabımı algımlarken kalkıyor. Bunu yapıyor. bazen iltifatlara ve gülümsemelere kaşlarını çatır. Nezaket hareketleri. İlk başta onun sadece bir pislik olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi gerçekten böyle şeylere alışık olmadığını merak ediyorum.

"Meşgul olmayı seviyorum."

Ona dişlerimi gösteriyorum. "Anlıyorum. Bu yüzden fırıncılık işinde biraz çılgınlaştım. Odaklanmamı sağlıyor. Dikkatimi dağıtıyor."

"İyiydiler."

Verdiği cevap beni hazırlıksız yakalıyor ve gülümsemem azalıyor. Az önce *güzel bir şey* mi söyledi? Bana mı? "Oh... çörekler mi?"

"Evet." Parker boğazını temizliyor ve başını mutfaka doğru eğiyor. "Bu taraftan mı?"

Körlemesine başımı sallıyorum, etrafımda dolaşıp alet çantasıyla olay yerine doğru ilerleyişini izliyorum. Ellerimi ovuşturarak onu takip ediyorum, daha fazla konuşmaya teşvik etmeli miyim diye düşünüyorum. Daha güzel sözler. "Buralarda mı yaşıyorsun?"

Kesinlikle sürükleyici, Melody. İyi iş çıkardın.

"Aşağı yukarı on dakika," diyor, mutfak alanına girdiğimizde açılan deliğe bakarak. "Tanrım."

Bakışlarını takip ederken irkiliyorum. "Keşke güzel bir hikâyem olsaydı - meteor yağmuru, belki de tavan arasında yaşayan gizemli bir geçici. Ama kardeşim bunun sadece sızdıran bir boru olduğunu söylüyor."

Parker bana meraklı bir bakış attı. "Sızdıran boru kulağa daha az hayati tehlike arz ediyor gibi geliyor."

"Yine de hoş bir hikâye değil," diye parmağımı ona doğru sallayarak esiyorum.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ben bir gülümsemeyi sakladığına inanmayı seçiyorum.

"Gidip kamyonumdan merdiveni getireyim," diye mırıldanıyor, alet çantası tezgâha çarparak tıngırdıyor. "Bugün ölçüp biçerim, yarın da bitirmek için gelirim. Gün içinde başka bir işim daha var, o yüzden muhtemelen akşamın erken saatlerinde gelirim."

"Kulağa harika geliyor. Teşekkür ederim."

Parker bana hafifçe başını sallıyor, gözlerini kaçırıyor ve kamyonetine doğru gitmek için etrafımdan dolaşıyor. Geçerken kolu benimkine değiyor ve tenimi kızartan bir sıcaklıkla çarpılıyorum. Bana omzunun üzerinden gönderdiği kısa bakış, onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etmeme neden oluyor.

Kollarımı kendime dolayarak tüylerimi diken diken etmeye çalışıyorum. Bunlar bu *hissin* fiziksel kanıtları - hızla başka bir şeye dönüşen bu rahatsız edici merakın. Ve belki de bundan mutlu olmalıyım. Rahatlamalıyım. Hâlâ hayatta olduğumun, ezici uyuşukluktan başka bir şey hissedebildiğimin kanıtı.

Ama doğrusu, bu beni kızdırıyor.

Bedenim nasıl böyle tepki verir, nasıl böyle *hisseder*.

Charlie olmayan bir adam tarafından uyandırılmaya nasıl cüret edilir?

Gözlerim uzak duvarda asılı olan düğün tuvalimize gidiyor.

En az elli bin kez indirmeyi düşündüm. Ona bakmak acı veriyor. Onun gülümsemesini görmek acı veriyor, o kadar mutlu, o kadar aşık ki, aşk hikayemizin ne kadar çabuk söneceğinden, acı bir trajediyle sonuçlanacağından habersiz.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, boğazım düğümleniyor, bu yüzden dikkatimi mutfakta dağıtıyorum ve pişirmeye başlıyorum. Parker merdiveni kurarken, aletlerini ve ölçüm ekipmanlarını iki elinin arasında taşıırken onun varlığını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Dişlerini. Sırtındaki kasların açık gri tişörtünün kumaşını çekip germesini ve şampuanının ya da deodorantının hafif kokusunun çikolatalı kek hamuruna karışmasını görmezden gelmeye çalışıyorum - temiz bir şey

ve açık havada. Organik, tıpkı dağlarda hafif bir esintinin kokusu gibi.

Dudaklarımda bir gülümseme

beliriyor, bir *zefir*. "Lanet olsun."

Başımı hamur kabından kaldırıyorum ve Parker'ın ağzındaki mezurayla homurdanarak parmağını incelemesini izliyorum. Yüzüm kanı gördüğümde kül gibi oluyor. "Aman Tanrım... Kanaman var."

"Yaşayacağım." Tek eliyle aşağı iniyor ve kan damlamasını engellemek için yaralı parmağını kaldırıyor. Ağzındaki mezurayı çıkarıp tezgâha fırlatıyor ve "Yara bandın var mı?" diye mırıldanarak lavaboya doğru ilerliyor.

Göğsümde kabaran mide bulantısını yutkunarak lavaboda onunla buluşuyorum ve akan suyun altına daldırmadan önce elini tutuyorum. "Parker, bu berbat görünüyor."

Uzaklaşmaya çalışıyor. "Ben hallederim. Önemli bir şey değil."

"Bırak yardım edeyim, olur mu?" Temiz bir bulaşık havlusuna uzanarak işaret parmağının etrafına sardım ve kanamayı kontrol altına almak için sıkıca tuttum.

"Dokunulmaktan hoşlanmadığımı söylemiştim."

Gözlerimiz buluşuyor, içime çektiğimde nefesim kesik kesik geliyor.

"Ve kan gördüğümde bayıldığım bilinir."

"Ben bununla uğraşırken sen de Betty Crocker olmaya devam etmelisin gibi görünüyor." Adem elması sallanıyor, tüm vücudu yakınlığım karşısında geriliyor. "İki sorun da çözüldü."

"Ya da yardım etmeme izin verirsin ve korkularımızla birlikte yüzleşiriz." Gergin karnıma ve titreyen dizlerime rağmen mega-watt sırtışıma zorlayarak

Bakışları o alametifarikası olan parıltıyla ağzıma doğru iniyor. Gözlerini tekrar yukarı kaldırdığında, bir şekilde daha karanlık görünüyorlar. Daha alevli.

"Sen ve gülüşlerin..." diyor alçak bir sesle.

Kızgınlığını yansıtmaya çalışıyor ama ben bunu yutmuyorum. Havluya daha derin bir baskı uygulayarak, "Sana yakıştığını biliyorum," diye takılıyorum.

"Mantar gibi, belki."

"Ama iyi türden bir mantar."

"Hayır, saçkıran gibi."

Yarasını incelemek için havluyu çözerken gülümsemem sürüyor ve bezin kana bulanmış olduğunu fark ediyorum. "Ne halt ettin sen? Benim tavanım

dişleri var mı? Belki de güzel bir hikayem olur."

"Kendimi bir çiviye kaptırdım. Amatörce bir hareket." Parker sonunda elini kavrayışımдан kurtardı ve musluğa doğru döndü. "Varsa bir bandaj alayım."

"Hastaneye götürülmek istemediğine emin misin?"

"Gerçekten eminim."

İnatçı.

Sargı bezi bulmak için çamaşır dolabımı karıştırdıktan sonra içinde antiseptik ve gazlı bez olan bir ilk yardım kiti bulup mutfığa götürüyorum. Parker yeni bir havluyla baskı uyguluyor ve çok sinirli görünüyor. Yaklaşmadan önce bir an tereddüt ediyorum, gururumu ayaklar altına alıp ona yaklaşıyorum. "Bir bakayım."

"Keser misin şunu?" diye bağılıyor, ben eline uzanırken benden kaçmaya çalışıyor. "Eskiden hemşireydim."

"Gerçekten mi?"

Onu sol elimle sabit tutarak, kiti karıştırıyorum.

Sağ elimle antiseptik. "Hayır. Ama *Grey's Anatomy*'nin üç ya da dört bölümünü izledim."

Gözlerim yukarı kayıyor ve yemin ederim bir gülümsemenin yüzeye çıkmaya başladığını görüyorum. Ama o her türlü izi bastırıyor ve bunun yerine kızgınlığını homurdanıyor. "Çok rahatsız edici."

"Güneş gibi, değil mi?"

Parker'ın çenesi gerilirken ses tonum nazik ve rahatsız edici değil ve o da fısıldayarak karşılık veriyor: "Doğru."

Yavaşça başımı sallıyorum, kan akışının nihayet azalmasını izliyorum ve antibiyotik kremi taze bir gazlı bezle yaranın üzerine sürüyorum. Parker dişlerinin arasından tıslayarak geri çekilmeye çalışıyor, ama *gerçekten* isterse beni itebileceğini bildiğim için kendimi tutuyorum.

İstedliğini sanmıyorum.

"Kocam beni güneşe benzetirdi," diyorum usulca, hâlâ çalışıyor, hâlâ onu düzeltiyorum. "Bu aramızdaki bir şeydi. Ben güneştim, o da Gökyüzüydü ve en uzun süre onsuz nasıl hayatta kalacağımı bilemedim. Tüm hayatınızı başka bir insanın etrafında kurduğunuzda ve o kişi ortadan kaybolduğunda... geriye ne kalır?" Bir bandajı açarken ona bakmaya cesaret edemiyorum, derin bakışlarının sözlerimin geri kalanını gölgelemesinden çok korkuyorum. "Bir yıldan fazla bir süreyi *etrafımda* nasıl yeni bir hayat kuracağımı anlamaya çalışarak geçirdim. Ama muhtemelen bildiğiniz gibi, işiniz gereği, inşa etmek ara sıra çöküşü de beraberinde getirir. Kaçınılmaz çöküş. Parçalar her zaman istediğiniz gibi uymaz ve sonra... yeniden başlamak kulağa çok *bunaltıcı* gelir. Ben de kendi payıma düşen çöküşleri yaşadım.

Onlardan birine tanık olun."

Parker hareketsiz ve sessiz, nefesi üzerime vuruyor, bebeklik tüylerimi gıdıklıyor. Gazlı bezi parmağının etrafına sarıp bandajla sabitlediğimde neredeyse hiç irkilmiyor.

"Her neyse, ben güneş değilim," diye bitiriyorum, parmağımı pansumanı boyunca gezdirerek, bu an ile geçmiş bir yaşam arasında bir yerde yakalandım. "Güneş sadece nasıl parlayacağını bilir ve ben çok fazla karanlık gördüm."

Bir vuruş geçer, sessiz, dokunaklı bir vuruş ve Parker sorar, "Ona ne oldu?"

Bir yanım bu sözlerden saklanmak istiyor çünkü hayatımın en kötü anını yeniden yaşamak gerçekten çok *zor*. Ama diğer yanım onun sorusunun güzelliğini fark ediyor.

Bunu soracak kadar önemsedim.

Parker'ın elini içgüdüsel olarak sıkıca kavıyorum, anılar acımasız ve affetmiyor. "Evlilik yıldönümümüzdü. Bir restorandan yeni çıkmıştık ve eve doğru yürüyor, hayatı tartışıyorduk. Geleceği." Yıpranmış bir nefes alıp kendimi devam etmeye zorluyorum. "Mutluyduk. Öpüşüyor, gülümsüyor, gülüyorduk. Çok ama çok mutluyduk ve sonra sanki zaman dondu, kötülük küçük baloncuğumuzun içine sızdı ve her şey değişti. Biz anne *baba* olmak hakkında konuşurken bir yabancı çıkageldi ve çantamı çaldı, Charlie de onu kovaladı, çünkü

Charlie yaptı. O benim koruyucumdu. Onu şehir merkezindeki işlek caddede kovaladı ve bir araba çarptı."

Sonunda gözlerimi, bulanık ve sulu gözlerimi kaldırıyorum ve Parker'ın daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum. Kafa karışıklığı, belki de bir parça duygusal kargaşayla karışık. Sanki ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyor ama sözlerim onu etkiliyor ve bu yeni bir şey. Bu şaşırtıcı derecede yabancı bir şey.

Üzgün olduğunu söylemiyor ya da taziyelerini sunmuyor ve benim için sorun yok. İnsanların üzgün olmasından bıktım. Bunu duymaktan bıktım.

Parker'ın bana cevabı söylemediği ya da yapmadığı her şeyde.

Geri çekilmiyor. Eli benimkinin içinde kalırken Parmağımın ucunu bandajında aşağı yukarı gezdirmeme izin veriyor ve ben de bunun onun kendini açma ve bir parçasını paylaşma şekli olduğunu hissediyorum. Kelimelerle değil - içi boş ve yüzeysel hissettirebilecek kelimelerle değil, kırılganlıkla. Muhtemelen çok uzun zamandır inşa ettiği bir duvarı yıkıp beni içeri alıyor.

Ve sanırım ikimiz de bunu aynı anda fark ediyoruz. İkimiz de değişimi, bu anın gücünü, aramızda dönen inkar edilemez enerjiyi fark ediyoruz -Bunu aynı anda fark ediyoruz ve bu da onu daha da güçlü kılıyor.

Parmağım başıboş dolaşıp avucunun içinde geziniyor, anlatılmamış hikyelerden oluşan bir labirent gibi tüm küçük çizgileri ve çukurları takip ediyor. Soğuk yüzüne rağmen teni sıcak, çok sıcak ve davetkr. Dokunuşuma karşı gerildiğini hissediyorum, vücudu bana direnmeye çalışıyor ama yine de geri ekilmiyor.

Parker ona dokunmama, gerçekten *dokunmama* izin veriyor ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Güzel ve korkutucu, ama burada, mutfağımda, kırık bir tavanın altında dururken, vücudum sanki bir tür manyetik g alanıymış gibi ona yaslanmaya başladığında, bunu henüz tam olarak anladığımdan emin değilim. Uyuşturulmuş ve sersemlemiş gibiyim, kendimi dik tutamıyorum, çaresizce onun sıcaklığından kendime daha fazla pay ayırmak istiyorum.

Sonra ona bakıyorum, bu her neyse sallanıyor ve kendinden geçiyor ve lanet olsun, yardım edemiyorum ama gülümsüyorum. Bu içgüdüsel, istemsiz bir şey; tıpkı Parker'ın buna verdiği tepki gibi.

Sarsıntılı bir nefes alıyor, tüm vücudu sertleşiyor. Sertleştiğini, kaslarının sıkılaştığını hissedebiliyorum çünkü ona *o kadar* yakıным. Ve sonunda elini çekip gözlerini benimkilerden ayırıyor ve aşağıya bakıyor.

O an koptu ve bu en iyisi, gerçekten yle. Bir adım geri atıyorum ve dudağımı ısıırıyorum, saçlarımı düzeltiyorum ve kendi derin nefesimi içime çekiyorum.

"Ben dışarı çıkıyorum," diyor Parker, yoğun sessizliği bozarak. Sesi hırıltılı, biraz sarsılmış. "Yarın görüşürüz."

Aletlerini topluyor ve ben orada öylece durup onu izliyorum, benim uğulduyor ve yanaklarım sıcak. "Bu konuda endişelenme. Sen yaralısın Parker... Tavanla ilgilenmesi için başka birini bulacağım."

Parker merdiveni katlayıp kolunun altına sıkıştırıyor ve diğeri eliyle alet kutusuna uzanırken yarasına temas etmemeye dikkat ediyor. Ayrılmadan önce önümde duraklıyor, gözleri keskin bir şekilde benimkilere sabitleniyor. "Yarın görüşürüz."

Beni geçip kapıdan çıkmadan önce bir kalp atışı geçiyor ve sonunda o nefesi bırakıyorum.

OceanofPDF.com

-FIFTEEN-

Melody

YİNE MUSON YAĞMURU.

Wisconsin'de muson mevsimi var mı?

Eğer yoksa, olmalı. Hava bu yıl sık sık fırtınalar, şiddetli rüzgarlar, anormal miktarda yağış ve şimdi de bu akşam hortumlardan bahsedilmesiyle tuhaf bir hal aldı. Yağmurun ıslattığı camdan dışarı bakarken, su sorunun sadece sızdıran bir boru olduğu ve sızdıran bir çatı olmadığı için minnettarım, yoksa şu anda mayoyla içki dolabına doğru yüzüyor olurdum.

"Mel, şuna bak."

West, Shane'e yardım ettiği mutfaktan bana sesleniyor.

Boru durumu. Biralarını yudumlarken ve gereksiz yorumlar yaparken kenardan izlemek gibi bir yardım. İki adamın yanına gidip kollarımı kavuşturuyorum ve neye baktığımı hakkında hiçbir fikrim olmadan yukarı bakıyorum. "Harika görünüyor," diye deniyorum, gerçekten harika göründüğünü umarak. Benim için hâlâ tavanımdaki devasa bir delikten ibaret - Parker'ın parmağındaki sakatlıktan sonra beni iptal ettiği için onu suçlayamayacağımı düşünürsek, yakın zamanda ortadan kalkmayacağından emin olduğum bir delik... sert havadan bahsetmiyorum bile.

"Değil mi? Adamımız Shane," diyerek sırtıyor West ve birasını arkadaşına doğru deviriyor.

Phew.

Shane bana hızlı bir bakış atıyor, alaca gözleri üzerimde geziniyor ve o gece bira fabrikasında bana nasıl baktığını hatırlıyorum. O *yeni bakış*.

"Ben yeni bekarım, sen de yeni bekarsın, bu konuda ne yapmalıyız?" diye bağırarak bakış.

Boğazımı temizliyorum. "Çok teşekkür ederim. Beni yoğun programınıza sıkıştırdığınız için gerçekten minnettarım."

"Hiç sorun değil. Yardımcı olabildiğime sevindim," diye yanıtıyor Shane, kardeşimin uzattığı taze biraya uzanarak. "Bu arada elbisen çok güzelmiş. Üzerinde çok güzel durmuş."

Oh.

İlginç bir konu değişikliği.

Kollarımı daha sıkı kavrayarak söz konusu elbiseye bakıyorum. Günlük bir elbise, deniz salyangozu mavisi, dizlerden kesiliyor, kısa kollu ve v yakalı. Eteği döndürüyorum, cevabımla birlikte kıpırdanıyorum. "Teşekkür ederim. Sen tatlı."

Flört dünyası böyle bir şey mi?

Yoksa ben sadece özel bir gariplik markası mıyım?

Parmaklarımı saçlarımdan arasından geçirip gülümsüyorum. Garip bir şekilde, tabii ki.

Shane ilgiyle bana bakmaya devam ediyor ve başını sallıyor.

"Olabilirim," diye takılıyor.

Aman Tanrım.

"Ben dışarı çıkıyorum. Hava bize *Oz Büyücüsü* gibi davranmazsa bu akşam bیلardo turnuvarı var," diye araya giriyor West, bana doğru bakarak.

"Sen ve Leah geliyor musunuz?"

"Oh, hayır, sanmıyorum. Parker tavanı tamir etmek için uğrayacağını söyledi."

"Dangalak müteahhit adam mı?"

İnledim. "Evet, West, dangalak müteahhit adam."

Ön kapım çalındığında karnım dönmeye başladı.
Ellerim elbisemdeki var olmayan kırışıklıkları düzeltiyor, gözlerim ağabeyimin sorgulayan bakışlarından kaçıyordu.

"Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum, yerimde dönüp kızaran yanaklarımla evin önüne doğru ilerliyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

Aptalca davranıyorum. Sadece Parker.

Uykusuzluk nöbeti sırasında sabahın üçünde Amazon'dan aldığım, bitki tutucu olarak da kullanılan rastgele bir betta akvaryumu da olabilir... ama muhtemelen Parker'dır.

Ve yirmi dört saat önce bir tür anı paylaşmış olmamız hiçbir şey ifade etmiyor. Bu kelebekleri ve nemli avuç içlerini haklı çıkarmaz, çünkü günün sonunda o hala kapalı bir zalim ve ben hala kederli bir dulum.

Sakinleştirici bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve hemen ardından yağmurla karışık bir rüzgârla savrulup neredeyse geriye doğru devriliyorum. Parker merdiveni ve aletleriyle verandamda tepeden tırnağa sırlıklam bir halde duruyordu.

Manyetik yeşil gözler beni ayağa kaldırmaya yetti. Kendimi toparlayıp saçlarımdaki su damlacıklarını silkeleyerek onu içeri almak için kenara çekiliyorum. "Gelmişsin."

"Yapacağımı söyledim," diyor yumuşak bir sesle, sesi her zamanki sertliğini kaybetmiş. Parker yağmurlu bir Colorado dağının yamacı gibi kokan giriş kapısından ayaklarını sürüyerek geçiyor ve merdiveni pas rengi duvarıma yaslıyor. "Misafirin mi var?"

"Kardeşim ve tesisatçı," diyorum ona, dudağımın içini çiğneyerek ve ıslak saçlarını alnından geriye doğru savuruşunu gözlemleyerek. Botlarını çıkarırken kollarından aşağı küçük su damlaları süzülüyor ve benim gözleri takip ediyor. Cildi güneşten bronzlaşmış, kollarını kaldırdığında bronzluk çizgileri belirginleşiyor ve güçlü pazuları ortaya çıkıyor. Parker aşırı iri yarı değil ama

Zayıf ve fit, mükemmel formda, ne kadar sıkı çalıştığının bir kanıtı. "Bugün her şeyi bitiremezseniz, önemli değil. Havanın daha da kötüleşeceğini biliyorum."

"Kasırğa falan olabileceğini duydum," diye onaylıyor, tekrar ayağa kalkıp benden bir karış daha yükselerek. "Umarım bodrum katınız vardır." Göz göze geldiğimizde irisleri zümrüt rengi bir şimşek gibi çakıyor, dışarıda gürleyen gök gürültüsünü tamamlıyor ve sonra etrafımda dolaşıp mutfağa doğru ilerliyor.

Parker'la birlikte bodruma inmeyi düşünürken kendi kalp atışlarım göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Yutkunuyorum.

Ben arkasından giderken kardeşim adaya yaslandığı yerden doğruldu, dikkati aramızda dolaşıyordu. "Hey, dostum."

Parker başıyla selam veriyor, alet çantasını tezgâhın üzerine koyuyor ve sessiz kalıyor.

Bu sessizliği doldurmak gibi ezici bir görev hissediyorum ve "Parker, bu benim kardeşim West" diye söze giriyorum.

"Tanışmıştık," diye mırıldanıyor Parker, elindeki malzemeleri karıştırırken. "Doğru ya. Bu da Shane, kardeşimin arkadaşı."

Shane yanıma sokuluyor, bir bira şişesini geri dönüşüm kutusuna atıyor, sonra kolunu küstahça omuzlarıma atıyor - bir tür eşi görülmemiş, bölgesel hareket. "Ben de senin arkadaşınım," diye belirtiyor, ağır bir flört havasıyla.

Vücudum sertleşiyor, bakışlarım anında Parker'a kayıyor. Gözlerini kaldırışını, beni saran kaslı kola odaklanışını, çenesinin titreyişini izliyorum. Ben rahatsız bir kıkırdamayla kendimi Shane'in kucağından kurtarıırken o dikkatini tekrar aletlerine veriyor. "Aynen öyle. Borularla işin bitti mi?"

"Evet, eşyalarımı toplamam için bana birkaç dakika verin, sonra yakanızdan düşeceğim."

West yanıma gelip etli avucuyla saçlarımı karıştırıyor. "Ben de yola çıkıyorum. Hava durumu uyarılarına dikkat edin."

"Ugh." Sinirlenerek onu itiyorum ve yeni dağılmış saçlarımı düzeltiyorum. "Teşekkürler. Dikkatli sür."

Kardeşim mutfaktan çıktığında ve ön kapı kapandığında, Parker merdiveni getirip tavan deliğinin altına kurarken Shane kendi malzemelerini toplamaya başlıyor. İki adamı arada bir birbirlerine bakarken yakalıyorum, bu yüzden dikkatimi dağıtmak istediğimde her zaman yaptığım şeye başvuruyorum: yemek pişirmek. Fırın tepsilerini ve karıştırma kaplarını çıkarırken, Shane elleri cebinde bana doğru geliyor.

Ona göz kırparken yutkunuyorum. "Her şey hazır mı?" "Evet. Ödemeye geçelim mi?"

"Ah, tabii, elbette." Avuçlarımı elbisemin eteğinde gezdirerek arkamdaki tezgâhta duran cüzdanıma uzanıyorum. "Kişisel bir çek mi Tamam mı?"

Shane başını kaşıyor, ağır adımlarla bana yaklaşıyor, dudaklarında nazlı bir gülümseme beliriyor. Parmaklarını bileğime doluyor ve beni mutfaktan uzaklaştırmaya başlıyor.

Elimde olmadan merdivenin tepesinden Parker'ın tüneğine bakıyorum, gözlerinin nasıl sürekli bize kaydığını fark ediyorum, karanlık ve fırtınalı, duruşu sert. Dudağımı ısırarak parmaklarımı önümde birleştiriyorum ve Shane'i takip ediyorum.

Parker'ın görüş alanının hemen dışındayız. "Çek kabul etmiyor musunuz?"

"İstiyorum," diye gülüyor Shane, hâlâ saçlarını karıştırıyor, sonra mavi-gri gözleri üzerimde gezinirken ensesine masaj yapıyor. "Ama ben biraz daha alışılmadık bir şey düşünüyordum. Seni dışarı çıkarayım."

"Beni dışarı mı çıkaracaksın?"

"Evet, randevu gibi.
Akşam yemeği." "Akşam
yemeği," diye papağan gibi
tekrarlıyorum.

Tekrar kıkırdıyor, başını sallıyor. "Bak, gerçekten zor bir yıl geçirdiğini biliyorum, bu yüzden seni aceleye getirmeye çalışmıyorum. Ama eğer hazırsan... ilgileniyorum."

Teklifi karşısında yanaklarım kızarıyor ve bocalayan tepkimi geciktirmek için sözlerini tekrarlama dürtüsüne direniyorum. Daha önce hiç çıkma teklifi almamıştım. Charlie ve ben havai fişekler ve peri masalları gibi bir anda *oluverdik* ve bu resmiyete hiç gerek yoktu.

Gururum okşansa da Shane'e karşı herhangi bir çekim hissetmiyorum.

Sanırım ona henüz fazla şans vermedim.

Çıplak ayak parmaklarımı halıya sürterek gülümsüyorum, "Ne söyleyeceğimden emin değilim. Sanırım zaman ayırdığınız için size ödeme yaparken daha rahat hissedeceğim."

"Benimle çıkmaktansa bana para ödemeyi mi tercih ediyorsun?"

"Bunu bir iş anlaşması olarak tutarsak kendimi daha iyi hissederim, biliyor musun? Bir ara çıkamayız demiyorum... gelecekte."

Shane gözlerini kısıyor, dilini üst dişlerinde gezdirirken sözlerimi kaydediyor. "Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Hayır, ben sadece-"

Tanıdık bir varlık arkamdan yaklaşıyor, sıcaklık ve komuta yayıyor, tüylerimi diken diken ederek tenimde dans ediyor ve beni aydınlatıyor sıcak hava dalgası gibi.

Parker ayaklarını yanıma uzatmış, elindeki matkabı omzuna dayamış, bir şeyler söylemesini beklerken içim içimi yiyor.

O yapmaz.

Orada öylece duruyor, bir tür sessiz yoğunlukla, anlamadığım bir tür kontrolle üzerimize geliyor, Shane'e hançer gibi bakıyor.

Shane ona bir kaşını kaldırıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" "Hayır."

Saçlarımı iki kulağımın arkasına sıkıştırarak ani bir kahkaha atıyorum.

Parker'ın kolu yan yana durduğumuz sırada benimkini gıdıklarken her iki kulak da şu anda ateş kırmızısı yanıyor.

İsveç genlerime lanet olsun.

Shane yavaşça başını sallayana kadar bakışları aramızda dolaşıyor, sonra burnunu kaşıyor. "Anladım," diye mırıldanıyor ama "ne anladığınızı" asla belirtmiyor. "Çek tamamdır. Sen West'e ver, ben de bu hafta sonu ondan alırım."

"Oh, şimdi yapabilirim. Bu n-"

"Kendine iyi bak, Melody." Shane hışımla yanımızdan geçip Parker'la omuz omuza çarpışıyor ve oturma odasından ön kapıya doğru yürüyüp kapıyı çarparak kapatıyor.

Parker'a cesurca bir bakış atıyorum, onu okumaya çalışıyorum, bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum, ama o sadece bir iç çekiyor, gözleri kapalı, sonra mutfığa geri dönüyor.

Kovalayarak, "O da neydi?" diye seslendim.

"Ne neydi?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun," diye cevap veriyorum ıslak gömleğinin içine gömülmüş, esneyen kürek kemiklerine. "Neden orada için için yanarak duruyordun?"

Parker sonunda kaçma girişimini durduruyor ve bana doğru dönüyor, elektrikli matkap kalçasına vuruyor. Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Ben yanmam."

"Kesinlikle yanıyorsun."

Yemin ederim yanakları bir gülümseme imasıyla seğiriyor. "Sana söylüyordum "Parker, arkadaşının geri çekilmesini istiyor," diye cevap veriyor. Matkabın parmak tetiğine basıyor ve matkap vızıldayarak çalışıyor. "İncelik için puan mı?"

Ağzım kum yutmuşum gibi kuruyor ama içimde kopan toz fırtınasını önemsememeye çalışıyorum. "Bu incelikli değildi, Parker. Sıfır puan... aslında *eksi* puan."

"O zaman zaten biliyorsan neden bana sordun?"

"I..." Şok, inançsızlık, inkâr. Daha fazla kum yutarak fısıltılı bir nefesle cevap veriyorum: "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

Parker hafifçe kaşlarını çatıyor ve şaşkın bakışlarımla karşılaşmadan önce gözlerini kaçırıyor. "Senden nefret ettiğimi kim söyledi?"

"Herkesten nefret ettiğin izlenimine kapıldım."

Gözleri yeşim alevleri gibi üzerimde geziniyor, çenesi kenetlenirken beni ayak parmaklarımdan tepeme kadar içine çekiyor, yüzüme doğru geri döndüğünde boynundaki tendonlar geriliyor. "Sen değil."

Sonra arkasını dönüp merdivene doğru ilerliyor ve geri çekilişini izlerken beni şaşkın ve sersemlemiş bir halde bırakıyor.

"Az önce pencereimin önünden bir ineğin geçtiğine eminim."

Camın arkasından fırtınanın dinmesini, yerini karanlık ve yeşile boyanmış ürkütücü bir gökyüzüne bırakmasını izlerken iliklerime kadar işleyen bir ürperti var. Sadece rüzgârın uğultusu duyulurken diğer her şey hareketsiz kalıyor. İçimi bir ürperti kaplıyor.

Fırtına öncesi sessizlik.

Parker merdivenden geri geri iniyor, ayak tabanlarının metal basamaklara sürtünmesi göz kırparak gerçekliğe dönmeme neden oluyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, saçları beyaz alçıpan lekeleriyle tozlanmış.

"Eve gitmen gerekiyorsa, muhtemelen şimdi gitmelisin," diye onu cesaretlendiriyorum, soğuğu uzaklaştırmak için kendime sarılıyorum.

"Dışarısı Kıyamet Günü gibi görünüyor Orada."

"Ve seni burada korkman için yalnız mı bırakayım?" Saçlarını karıştırıyor, taşlar dağılıyor. "Pis bir hareket."

Dudağımı kemirerek pencereden dışarı bakıyorum. "Daha kötülerini de yaşadım." Bana yaklaştığını hissettiğimde yerimde dönüp ona bakıyorum ve işaret parmağındaki bandajla nasıl oynadığını fark ediyorum. "Parmağın nasıl?"

"Hâlâ bağlı."

"Pansumanı değiştirmelisin," diyorum ona, ileriye doğru adım atarak. İzin istemeden eline uzanıyorum ama benden kaçıyor. "Bir bakayım."

"Sorun yok, Melody."

İsmimin onun dilindeki sesi içimde bir sıcaklık patlaması yaratıyor ve derinlere yerleşiyor. Adımı sadece iki kez söylediğini duydum, bu da kendimi çok... *samimi* hissettiriyor. "Görebilir miyim?" Kolumu yavaşça ona doğru uzatırken ve parmak uçlarımı eline değdirirken isteğim nazık, tatlılık ve incelikle dolu.

Ama temas kurduğum anda sirenler çalmaya başladı. Yüksek sesli, çığlık atan kasırga sirenleri.

Oh, hayır.

Kalbim hızlanırken birbirimize bakıyoruz ve kolumu indiriyorum, geri dönüp pencereye koşuyorum.

"Tanrım, pencerenin önünde durmaman gerekiyor," diye azarlıyor Parker beni ve ben daha ne olduğunu anlamadan bileğimden tutup sürükleyerek götürüyor. "Bodrum mu?"

Sirenler, rüzgar, kara gökyüzü ve o.

Dehşet ve heyecanın eşit oranda etkisindeyim.

"Evet... kapı bu," diye işaret ediyorum, parmağım titriyor. "Bekle, mutfaktan telefonumu alayım."

Elinden kurtulup mutfak adasına koşuyorum ve hızlıca Hangouts uygulamamı açıyorum.

Kasırğa sirenleri çalıyor. Güvende misin? Hemen

cevap veriyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

Zephyr: *Ben güvendeyim. Sen güvende misin?*

Ben: *Evet.*

Zephyr: *Yalnız mısın?*

Ben: *Hayır... Yalnız değilim.*

Zephyr: *Güzel. Yakında tekrar gelin.*

Annemlere, West'e ve Leah'ya siper aldığımı bildiren bir grup mesajı atarken, Parker telefonunu arka cebine koyarken bodrum kapısında ona katılıyorum. Göz göze geldiğimizde aramızdan bir şey geçiyor, bağlılığa benzer bir şey, sanki savaşa birlikte girmişmişiz da sağ çıkıp çıkamayacağımızı bilmiyormuşuz gibi.

Açıkçası bu çok saçma. Daha önce de kasırğa korkusu yaşadık... Burası Orta Batı. Muhtemelen üzerimizden geçecek ve her şey yoluna girecek.

Ama belki de mesele başarıp *başaramayacağımız* değil, *nasıl* başaracağımızdır.

Nedense her şeyin değişmek üzere olduğunu hissediyorum.

Önden giderek bitmiş bodrum katının kapısını açıyorum ve Parker'ı peşime takarak merdivenlerden aşağı iniyorum. Birincil alanın uzak duvarı boyunca dar pencereler olsa da, yapabileceğimiz küçük, penceresiz bir çalışma odası var.

Tehdit geçene kadar saklanacağım. "Beni takip edin," diyorum omzumun üzerinden. "Burada takılabiliriz."

Bodrum duvarının diğer tarafından gelen ısıklık ve uluma sesleri beni titretiyor ve tam çalışma odasının eski ahşap kapısına ulaştığımızda ışıklar yanıp sönüyor.

Kahretsin.

İçgüdüsel olarak Parker'a uzanıyorum, onu zifiri karanlık odaya çekiyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. Arkamı döndüğümde, *tam karşımdaydı.*

-Burnum göğsünün ön tarafına sürtünerek toprak kokusunu içime çekiyorum. Kararsız bir nefes verdiğimde titrediğini hissettiğime yemin edebilirim, ona uzanmamak için parmaklarımı iki yanımda yumruk haline getirdim. Hayatı için ona tutunmaktan. "Güç kaybettik. Bu iyi bir şey olamaz," diyorum tişörtüne karşı mırıldanarak, soluk soluğa ve zayıf bir sesle.

Orada hareketsiz dururken yutkunduğunu duyuyorum ve ağır nefeslerimize ve hızla atan kalplerimize eşlik eden tek ses, öfkeli rüzgâra karışan uzaklardan gelen siren sesleri oluyor. Parker, "İyi misin?" demeden önce tereddüt ediyor.

Tanrım, sorusu beni etkiliyor. Bize doğru gelen bir kasırga var, ama içim burkuluyor ve fırl fırl dönüyor.

Yakınlığından neredeyse başım dönecekmiş gibi hissederek, alnım göğsünün sert düzlemlerine ve ellerime değene kadar bir santim daha yaklaşıyorum.

Direnmememe ve korkuma rağmen kendi istekleriyle kalkıyorlar. Yukarı kalkıyor ve kalçaları boyunca uzanıyor, tişörtünün eteklerinin hemen altına iniyor ve belini saran deri kemeri sıyrılıyor. Bir nefes daha verip onu kendime doğru çekerken parmaklarımdan biri kemer halkasından kayıyor. "Ben iyiyim. Sen iyi misin?"

Parker kaskatı duruyor ama nefes alışının hızlandığını hissediyorum. Kalp atışlarının kulaklarımda uyarı sirenlerinden daha yüksek sesle attığını duyuyorum.

Hemen yanıt vermeyince daha açık bir şekilde "Korkuyor musun?" diye sordum.

Cevabı çabuk gelir. "Evet."

"Fırtınadan mı?" Şakağım kalbiyle aynı hizaya gelene kadar alnımı gövdesine dayayarak yokluyorum.

"Hayır."

Benden korkuyor, aramızda her ne oluyorsa ondan. Bunu biliyorum, tam olarak ne ima ettiğini biliyorum çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum ama yine de soruyorum. "Neden korkuyorsun Parker?"

Başımın tepesine derin bir iç çekiş vuruyor, titrek ve tedirgin. Parker'ın kolları hâlâ yanlarında gevşek duruyor, beni tutmayı reddediyor, teslim olmayı reddediyor. "Beni buna cevap vermek zorunda bırakma."

Daha sıkı sarılıyorum ama o geri çekilmiyor.

Geri çekilmiyor ve bunun bir anlamı olduğunu *biliyorum*.

Soruyu sormaktan vazgeçiyorum çünkü o hazır değil ve doğrusu ben de hazır değilim. Bunun yerine gözlerimi kapatıp sıkarak kapatıyorum, çığlık çığlığa esen rüzgâr karanlıkta yankılanırken dudaklarımdan korku dolu bir nefes kaçıyor. Ev etrafımızda sallanıyor, tenim titriyor, boğazım yanıyor, bu yüzden kollarım tamamen beline dolanana kadar ona sarılmaya devam ediyorum, daha sıkı ve daha sıkı. "Bana bir hikâye anlat," diye yalvarıyorum, dikkatimi dağıtmaya, onun sesini duymaya ihtiyacım var. Burası çok karanlık, yalnız olmadığımı bilmeliyim.

Parker bir an duraksıyor, nefesini içine çekip saçlarıma bırakıyor. "Ne tür bir hikâye?"

Rüzgâr uğulduyor, pencereler uğulduyor, panjurlar şaklıyor ve sirenler yüksek sesle şarkı söylüyor, hepsi de yıpranmış kalplerimizin ve darmadağın zihinlerimizin gürültüsünü bastırmaya çalışıyor.

Karanlığı hiç sevmezdim ama şu anda bir arkadaş gibi hissettiriyor.

Daha da yaklaşarak *tişörtünün* içine fısıldıyorum, "Bana hikâyeni anlat."

OceanofPDF.com

-SIXTEEN-

PARKER

"BANA HİKAYENİ ANLAT."

Sanki en sevdiği battaniyesiymişim gibi beni sarıp sarmalıyor ve bu beni zamanda geriye gidip o dolaba dönmekten alıkoyan tek şey. O *hapishaneye*.

Kapının diğer tarafında bir yük treni varmış gibi ses çıkarıyor, ama o daha gürültülü - onun varlığı, nefesleri göğsüme ara sıra çarpıyor, nabızı derimin altında titreşiyor, belimi kavrayan kollarının lanet olası hissi, çok narin ve kırılgan, yine de çok, çok *gürültülü*.

Kafamın içinde bana direnmemi, onu itmemi ve buradan siktir olup gitmemi haykıran sestten daha yüksek sesle konuşuyor, kasırga lanet olsun.

Karanlık ve kapalı alanlara karşı duyduğum doğal korkudan bile daha yüksek sesle konuşuyor.

Evet, Melodi daha gürültülü... ve ben her desibelde, her sağır edici notada felç oluyorum.

Sertçe nefes alarak cevap veriyorum, "Hikayemi duymak istemezsin. Hoş bir hikâye değil."

"Bu, anlatılmayı hak etmediği anlamına gelmez," diye fısıldıyor. Sanki bu onu bir şekilde ortadan kaldıracakmış gibi gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Bu sadece numara.

Bu sadece karanlığın her zaman olduğu gibi kafamı karıştırması.

Karanlıktan nefret ediyorum, gerçekten nefret ediyorum ve yetişkin bir adam olduğumu düşünürsek bunun kulağa zayıf ve acınası geldiğini biliyorum. Ama bu tür bir karanlık.

kendi elini bile göremiyorsun, beni beş yaşımdaki o dolaba geri götürüyor, yapayalnız ve korkudan altıma sıçmışken.

Tek sahip olduğum şey bana eşlik eden
hayaletlerdi. Tek sahip olduğum Zephyr'di.

Ve şimdi ona sahibim.

Başımı arkaya eğip sert bir nefes alıyorum, sonra burnumdan derin bir nefes çekiyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve çözülmeden önce kendimi merkezlemeye çalışıyorum.

Melody gerginliğimi, artan paniğimi fark etmiş olmalı, çünkü elleri arkamdan çözülüyor ve göğsümden yukarı kayarak tişörtümün kumaşını iki yumruğunun arasında kavırıyor. "Sen iyi misin?"

"Peki," diye zorluyorum, ellerini itiyor ve tekrar kalçalarımın doğru kaydırıyorum.

Bana dokunmasını istemiyorum.

Melody başını öne eğip alnını önüme bastırırken kemer halkalarıyla oynuyor. "Konuş benimle."

"Hayır."

"Titriyorsun."

Kahretsin, öyle miyim?

Aptal, hain beden. Dişlerim birbirine vururken ellerim iki yanımda yumruk oluyor ve "Karanlığı sevmiyorum" diye bağıyorum.

Tepkisini bekliyorum, acımasını. Kahkaha belki. Ne bekleyeceğimi gerçekten bilmiyorum çünkü bunu daha önce kimseyle paylaşmadım, ama alaydan başka bir şey hayal edemiyorum.

Yine de beni şaşırtıyor. Beni her zaman şaşırtıyor.

"Ben de hoşlanmıyorum," diye yumuşak bir sesle karşılık veriyor Melody, işaret parmağı pantolonumun etek ucunda geziniyor. "Ama sen buradayken o kadar da kötü değil."

Vınlama sesi yaklaşıyor ve ev etrafımızda sarsılıyor, tökezlememe neden oluyor, artan endişe nedeniyle dengem bozuluyor. Sırtım yanıımızdaki duvara çarpıyor ve içgüdüsel olarak kollarımı ona sarıp göğsüme doğru çekerek onu da yanıma alıyorum.

Melody bir tür nefesli inilti çıkartıyor, belki de bir nefes nefese, ama korkudan mı yoksa birbirimize tamamen dolandığımız için mi emin değilim Şimdi parmaklarım bir şekilde saçlarına doğru ilerliyor, tellerin arasından geçip hafifçe yumruk atıyor.

Kollarıma girdiği an paniğim azalıyor gibi görünüyor. teslim olup onu geri tutuyorum. Tuğla duvarlarımı parçalıyor ve güneşli ışık huzmeleri çatlaklardan sızarak bana sıcaklık getirmeye çalışıyor.

Lanet olsun, bana ne yapıyor?

Sırtımı duvardan aşağı kaydırıyorum, o da benimle geliyor, ta ki birlikte karo zemine düşene kadar ve Melody kucağıma oturuyor, dizleri beni içine hapsediyor. Sağ elim hâlâ saçlarında düğümlemiş, diğer elim ise sırtının etrafında kıvrılıyor ve bir bok göremesem de, sıcak nefesinin her zorlu nefes verişte dudaklarımı sıyırmasından yüz yüze olduğumuzu anlıyorum.

Şiddetli fırtınayı suçlamak istiyorum - dışarıdaki tehdidin *onun tehdidinden* daha büyük olduğunu söylemek istiyorum, bu yüzden bana yapışmasına izin verme şeklimi haklı çıkarıyorum.

Yapıştığım şeyi haklı çıkarmak için.

Sadece... dün bana dokunmasına izin verdiğimde hiçbir tehdit yoktu - elimi avuçlarının arasına alıp tembel bir parmağı kırıksıklıklar boyunca sürüklemesine izin verdiğimde, sanki kendini bir şekilde içime oyuyormuş gibi. Beni güneş ışığıyla damgalıyordu.

Bugün erken saatlerde bir çeşit berbat durumdayken tehlike yoktu. Sahiplenme duygusu bir uyuşturucu gibi içime işledi ve onun üzerinde bir çeşit hak *iddia* etme ihtiyacı hissettim.

Çıldırııcı.

Temsil ettiğı her şeyden, temsil ettiğı her şeyden nefret etmeme rağmen... ondan hiç nefret etmemem kafa karıştırıcı, saçma ve *çıldırııcı*.

"Artık titremiyorsun." Melody'nin sesi beni istila etmeye devam ederken karanlık düşüncelerime sızıyor. İzinsiz girmeye devam ediyor. "Benim Babam bana karanlığın en iyi sır tutucu olduğunu söylerdi. Karanlıkta söylediğimiz şeylerin asla karanlıktan çıkması gerekmez."

Yanağı tekrar göğsüme doğru eğiliyor, sözleri gömleğim tarafından boğuluyor ve ben titreyen bir nefes alırken başındaki ince tüyler burnumu gıdıklıyor.

Karanlık tarafından iyice sarmalanmış ve yutulmuş, pervasız düşünceler içimden dökülüyor. "Çocukken... başıma gerçekten kötü şeyler geldi. Karanlıkta çok zaman geçirdim ve bu kafamın içine etti. Bana oyunlar oynadı."

Başının göğsümden yavaşça kalktığını hissediyorum, gözleri karanlığın kalın örtüsü içinde beni arıyor, görmeye çalışıyor.

Sürekli beni görmeye çalışıyor.

"Parker," diye fısıldıyor nazikçe, yüzü yakın, *çok* yakın. Elleri göğsümden boynuma doğru gökyüzünde bir yolculuk yaparak tekrar hareket etmeye başlıyor ve her iki avucu da çenemi kavrayana kadar yüzüme doğru ilerliyor.

Temas karşısında bedenim geriliyor, onun şefkatini reddetmek istiyorum. sanki ait olmayan yabancı bir varlıkmiş gibi dokunuyorum. Bileklerini tutup kaldırıyorum. "Yapma. Senin merhametini istemiyorum."

"Bu acıma değil." Melody kollarını kavrayışından kurtarıp yüzüme doğru uzatıyor, parmak uçları sert çeneme hafifçe değiyor. "Bu *empati*."

"Ben de bunu istemiyorum."

Dışarıdan gelen, neredeyse kaçak bir trene benzeyen vınlama sesi kesilmiş gibi görünüyor ve tehdidin geçip geçmediğini merak ediyorum. Acaba her şey yakında bitecek mi, böylece buradan defolup gidebilecek miyim ve bir daha arkama bakmayacak mıyım? Bir daha ışıklar kısa bir an için yanıp sönüyor, sadece gözlerindeki parıltıyı ve yanaklarındaki pembe lekeyi yakalamama yetiyor.

Ve sonra yine karanlık. Sırlarımız hala güvende.

Parmaklarının yumuşak uçları çenemdeki kılları sıyırıyor ve yavaşça içine çekiyor. "Bana daha fazlasını anlat."

Kollarını çekmeye çalışıyorum ama o karşı koyuyor, avuçlarının arasında yüzümü kavrayarak tutmaya devam ediyor.

"Devam et, Parker."

İçimden bir hırıltı çıkıyor ve içimde bir öfke dalgası kabarıırken saçlarını tekrar yumrukluyorum. "Lanet olası müdahaleci," diye tükürüyorum, bana doğru eğildiğinde alınlarımız birbirine çarpıyor.

Melody yine o sesi çıkarıyor, gıcırtilı bir miyavlama, ben saçlarını sıkıca tutarken ve keskin tırnakları yanaklarıma batarken.

Ve lanet olsun, şu an tahrik olmak için çok yanlış bir zaman.

"Devam et," diyor hırıltılı bir sesle, o gece yağmur altında söylediğim sözleri yankılayarak. "Sinirlen. İçini dök."

Vücudu bana doğru eğiliyor, kasıklarımız birbirine bastırıyor ve sıkılmış dişlerinin arasından bir tıslama çıkıyor. "Şu anda ne hissettiğimi bilmek istemezsin."

"Evet, istiyorum," diye ısrar ediyor, dizleri kalçalarımın etrafında kenetleniyor. "Benimle konuşabilirsin. Biz sadece fırtınadan korunmaya çalışan iki kişiyiz."

"Bu o mu?" "Evet."

Saçlarını çekiştiriyorum, diğer elim omurgasından aşağıya doğru kayıyor ve ereksiyonumu uyluklarının tepesine sürtünceye kadar kalçasının etrafında kıvrılıyor ve *tam olarak* ne hissettiğimi biliyor. "Bana başka bir şey gibi geliyor," diye alçak sesle cevap veriyorum.

Melody'nin elleri bir iniltiyle omuzlarıma düşüyor, sıkıca sıkıyor, tırnakları kesinlikle tenimde küçük yarım aylar bırakıyor. Keskin bir nefes alıyor, alnı benimkine değip orada dinlenirken tüm vücudu geriliyor. Sanki daha fazla bir şey toplayamıyormuş gibi adımı fısıldıyor. "Parker..."

Tanrım, bu çok boktan.

Yıllardır seks yapmadım. Aklımdan bile geçirmedim, ta ki ona kadar. Yağmur bulutlarının altında, arabasının kaputunun üzerinde dans edişini izlediğim o geceye kadar değil, ağırlıksız ve özgür, ıslak kıyafetleri fildişi tenine yapışmış ve aniden parmak uçlarımda hissetmek istedim.

Ama bu sadece bir şanstı.

Ve bu...

Bu sadece karanlığın bana oynadığı bir oyun. İkimize de oyun oynuyor. Aramızdaki siyah perdeden onun dış hatlarını zorlukla seçebiliyorum, ama

Kızarmış yanaklarını, vahşi saçlarını ve göğsüme saplanmış iki zümrüt ok gibi geniş yeşil gözlerini hayal edebiliyorum.

Tek yapmak istediğim onları çıkarmak ama gömülmüşler, çok derine saplanmışlar ve bu sadece durumu daha da kötüleştirecek. Kan kaybından öleceğim.

Onun yerine, Melody'nin burnu benimkini sıyrırken kalçasındaki tutuşumu güçlendiriyorum.

Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve başım duvara yaslanıyor, o Göğüslerim gövdemle aynı hizada. Yaklaştığını hissediyorum, yaklaşıyor, dudakları neredeyse benimkilere değiyor.

Karanlık. Bu gerçek değil.

Onun kokusunda boğuluyorum, başım dönüyor ve sersemliyorum.

Melody'nin avuç içleri boynuma doğru kayıyor, başparmakları hafifçe tozlanıyor ve ağzıma doğru nefes alıyor, "Yine titriyorsun."

Sikeyim.

Bu sefer karanlık değil, fırtına da değil, hepsi *onun yüzünden*. Beni içimde döndürüyor, limon ve greyfurt gibi kokuyor, ellerimde sıcak ve esnek hissediyor ve doğrudan kasıklarına ateş eden bu küçük gıcırtilı sesleri çıkarıyor. Dudakları benimkilere çok yakın olduğu için geri çekilmem gerektiğini biliyorum ama sanki içime hayat üflüyor ve ben böyle bir şeyden nasıl geri çekileceğimi bilmiyorum.

Melody eğiliyor, sadece bir santimetre daha ve dudaklarımız birbirine değiyor. Çok yumuşak, çok hafif, neredeyse hiçbir şey yok, ama elektrikli hissettiriyor.

Felaket.

Hareket etmiyorum. Zar zor nefes alıyorum.

Ona öyle sıkı tutunuyorum ki, onu kırmaktan korkuyorum. Ama önce onun beni kırmasından daha çok korkuyorum.

Yine de daha fazla bastırmıyor, sadece orada kalıyor, ağzımın şeklini kendi ağzıyla ezberliyor. Melody dudaklarını nazikçe dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, derin, titrek bir nefes alıyor ve alt dudağıma en narın öpücüğü konduruyor.

Ama daha fazla çizgiyi geçmeden, daha fazla çelik duvarıma çarpmadan önce, ışıklar tekrar canlanıyor.

Melody keskin bir solukla geri sığıyor, elini kaldırıp parmak uçlarını dudaklarına bastırıyor, sanki şoka girmiş gibi. Sert sese karşı gözlerini kırıştırıyor.

Parlak kırmızı yanaklı floresanlar, düğümlenmiş saman sarısı saçları ve ifadesi... geniş gözlü ve mahcup.

Göğsüm şimşek gibi bir öfkeyle geriliyor ve sıkılmış dişlerimin arasından "Bırak beni" diye haykırıyorum.

Kaşları düşüyor, tereddüt onu ele geçiriyor.

"Bırak beni, Melody."

Kucağımdan inip titreyen bacaklarını kendine çekerken yüz hatları geriliyor ve sertleşiyor. "Böyle bir pislik olmak zorunda değilsin," diye ısırtıyor boğuk bir sesle.

"Ben öpüşmem. Hiç öpüşmedim." Kendi ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyorum, içimden sikimi sakinleşmesi için azarlıyorum.

"Ne?"

"Ben öpüşmem, tamam mı? Hiç öpüşmedim. Bir kere bile."

Melody kuşku dolu bir maskeyle bana göz kırptıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Tiştörtümü düzelterek ve saçlarımı karıştırarak ona sert bir bakış atıyorum. "Kadınlarla pek ilgilenmiyorum, işte böyle."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve "Ne?" diye tekrarladı.

Yüce İsa.

Ne boktan bir durum.

Ona cevap verme zahmetine katlanmıyorum ve kapıyı tekmeleyerek açıyorum, kasırganın hala bir yerlerde gizleniyor olmasını umuyorum, böylece suya balıklama dalabilirim.

"Parker."

Merdivenleri çıkarken Melody arkamdan sesleniyor, ama ben yürüyüşümü hızlandırıyorum ve buradan siktir olup gidebilmek için aletlerimi toplamak üzere harekete geçiyorum. Kısa bir süre ön penceresinden dışarı bakınca ayaklarım durdu. "Kahretsın..."

Her yerde devrilmiş ağaçlar var, bir tanesi çatıyı uçurmuş. Pencere kepenkleri, camlar, oluklar, hepsi tozlu caddeye saçılmış durumda.

Enkaz, yıkım, harabe.

Pencereye doğru ilerliyorum, gözlerim enkazı tararken mahalleyi de tarıyor, ürkütücü bir ürperti tenimde geziniyor. Yaşlı bir adam var.

iekli geceliğiyle n bahçesinde dolaşan, tamamen kaybolmuş, şaşkın görünen bir kadın.

Melody'nin arkamdan geldiğini hissediyorum, ona dönüyorum, önümüzde duran manzaraya sessiz bir dehşetle bakarken gözyaşlarının süzüldüğünü fark ediyorum - bir kıyamet filmi setinden fırlamış gibi görünen bir sahne. Gözlerini buğulu ve içi geçmiş bir şekilde bana çevirdiğinde kalbim duracak gibi oluyor.

Onun ıstırabı beni şaşırtıyor çünkü ben de hissediyorum ve daha önce hiçbir şey umurumda olmamıştı. *Pek umurumda* değil. Bree'yi önemsiyorum ve köpeğimi de fırtına sırasında yalnız kalmasın diye buraya gelirken ona bırakma nezaketini gösterecek kadar önemsiyorum.

Ama kız kardeşimin acısı hiçbir zaman *benim* acım olmadı. Onun kalp kırıklıkları ve aksilikler beni geceleri hiç uyutmadı. Başkalarının mutsuzluğuna karşı duyarsızlaştım çünkü her zaman kendi mutsuzluğuma çok fazla kapıldım.

Ama şimdi değil. O yaralı, yeşil gözleriyle bana bakarken, sanki tüm dünyası harabeden ve solmuş korlardan başka bir şey değilmiş gibi bakarken olmaz.

Ben de hissediyorum.

Ve bu bir çeşit hastalıklı bir his; içime bir tekme, boğazımın arkasında yakıcı bir yumru. Onu içimden söküp atmak istiyorum. Reddetmek.

Onu reddedin, tıpkı o toplantıya kendi kişisel kasırgam gibi girdiği günden beri yapmaya çalıştığım gibi, sonsuz gülümsemeleri ve mutlu küçük güneş ışınlarıyla beni mahvetmeye kararlı.

Melody dikkatini tekrar n pencereye çevirip yaşlı kadına odaklanmadan önce bakışlarımızı bir süre daha sabit tutuyoruz. Keskin bir nefes alıyor. "Bayan Porter..."

Melody'nin iki kez düşünmediğini, tereddüt bile etmediğini izliyorum, Ayakkabılarını giymeden önce ön kapıdan çıkıp sokağın karşısına koştu, yol boyunca etrafa saçılmış molozlardan ve devrilmiş ağaç dallarından katı. Benim

Kendi ayaklarım beni açık kapı aralığına taşıyor, gözlerim Bayan Porter'ı ön bahçesinde karşılayan ve zayıf kadını sıkı bir kucaklamayla saran minyon figürünü takip ediyor. Tereddüt yok, kararsızlık yok, kendini ya da kendi yüklerini düşünmek yok.

Sadece empati.

Girişte oyalanırken, parmaklarım huzursuzca çerçeveye vururken ve içim tanımadığım duygularla uğuldarken, daha önce hiç yapmadığım bir şey yapıyorum.

Melody'nin mutfağına giriyorum ve eşyalarımı toplayıp kaçmak yerine, bir kutu çöp poşeti bulana kadar dolaplarını karıştırıyorum.

Sonra ön kapıdan çıkıyorum ve işe koyuluyorum.

-YEDİ ON-

PARKER

O haftanın ilerleyen günlerinde BREE bir kutu çörekle kapımdan içeri girdi ve kanepede kıvrılmış Walden'la öğleden sonra uykumu böldü.

Ayaklarımın yanında bir topun içinde. Eminim ki ilk defa gerçekten benimle buraya gelmek için çaba sarf etti.

Kız kardeşime bir merhaba diye homurdanırken kolumun arka tarafı alnımın üzerine düşmüş, tek gözüm açık bir şekilde ona bakıyorum. Bu aylardır geçirdiğim ilk izin günü, bu yüzden sadece uyumaya geri dönmek istiyorum.

"Aman Tanrım... Köpeğine bak, Parker."

Bree'nin neşeli sesiyle iki gözümü de kırıştırarak açıyorum ve kendimi kollarımdan tutup yarıya kadar yukarı çekiyorum. Kanepenin ucundaki siyah beyaz tüy yumağına bakıyorum, solmuş ve kemikli, koyu renkli benler ve deri lekeleri cildini kaplamış. "Çok yaşlı görünüyor," diye mırıldanıyorum, sonra avucumu yüzümde gezdiriyorum.

"Saçları uzamaya başladı," diyor Bree. "Geçen gün onu bıraktığında farklı görüldüğünü düşünmüştüm."

Kahverengi bukleleri her adımda zıplayarak bize doğru geliyor. Kaşlarım şüpheyle kalkıyor. "Şüpheli."

"Ben ciddiylim. Şu taze saçlara bak. Diyetini mi değiştirdin?"

"Hayır. Psikotik miktarda aldığınız mamayı yiyor ve Bazen jelatinimsi sümüklüböcek bağırsağına benzeyen teneke kutudaki o iğrenç şey."

"İşe yarıyor gibi görünüyor. Devam edin." "Sümüklüböcek bağırsakları not edildi."

Bree kanepenin arkasına eğilip Walden'ın kulaklarının arasına bir çizik atıyor ve zavallı hayvanın irkilerek uyanmasına neden oluyor çünkü tuğla gibi sağır. "Özür dilerim, yavrum. Seni korkutmak istememiştim," diyerek gülümsüyor.

Walden derin bir iç çeker ve uyumaya devam eder. *Şanslı piç.*

Bacaklarımı kanepenin kenarından kaldırarak uzamış kirli sakallarımı kaşıyorum ve kız kardeşime hızlıca bir bakış atıyorum. Beni o bilmiş sırtışıyla incelediğini, kestane rengi gözlerinin parladığını fark edince iki kere bakıyorum. "Ne?"

"Sonunda biriyle yatıyorsun, değil mi?" "Ne oluyor lan?"

Bree dudaklarını büzüyor, gözlerini kısarak ve dikkatle bana bakıyor. "Öylesin."

"Belli ki bir şeyin etkisi altındasın." "Sen de öylesin," diye takılıyor. "Onun adı ne?" "Güle güle."

"Parker, hadi ama. Eviniz muhtemelen *hiç olmadığı kadar* temiz, köpeğiniz aniden Chia Pet gibi tüyler çıkarıyor ve..." Kanepenin benim tarafıma doğru ilerliyor ve manikürlü parmağını yüzümün önünde döndürüyor. "Bu."

"Sürekli kaşlarımı çatmam mı?" "Farklı görünüyorsun."

Kendimi kanepenin minderlerinden kaldırıp, peşimden geleceğini bile bile hışım ile uzaklaşırken içimden öfkeli bir inilti çıkıyor.

Acımasız. "Hayal görüyorsun, Bree. Ben hâlâ tanıdığın ve bilinmeyen bir nedenle sevdiğin o eski neşesiz huysuz adamım."

Bree beni mutfağa kadar takip ediyor, hiç bitmeyen iyimserliği de peşinden geliyor. Kasıtlı kaçışımı durdurmak için parmaklarını bileğime doluyor. "Hey. Bir saniye dur."

Gözlerimi kapatıp çenemi gererek yavaşça dönüp onunla yüzleşiyorum. "Parker."

"Bree," diye mırıldanıyorum.

"Bana bakar mısın lütfen?"

Lanet olsun. İsteğini yerine getiriyorum, ama bunu mümkün olduğunca sefil bir şekilde yaptığımdan emin oluyorum -kaşlar kıstırılmış, dudaklar birbirine bastırılmış, öfkeli bakışlar. Bree'nin bakışları final sınavına çalışıyormuş gibi üzerimde geziniyor, her

her ayrıntıyı ezberliyor. Araştırma modunda. Küçük burnu yukarı doğru kıvrılıyor, bu da boyundaki çillere benziyor.

Elmacık kemikleri dağılır ve yayılır. Kalın, kara kaşları merakla kırışıyor. Bıkkınlıkla karışık bir iç çekmeyle oflama arasında bir şey çıkarıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İşin bitti mi?"

Bree'nin boz kahverengi dudakları kıvrılıyor.

"Kim o?" "Ben kimseyle yatmıyorum."

"Ben bunu sormadım."

Konuşmak için ağzımı açtım, sonra kapattım. Dişlerim gıcırıyor ve gıcırıyor, kollarımdaki kaslar seğiriyor. Bree'yi şımartmayı planlamıyorum.

Çünkü *hiçbir* şey ifade etmiyor, hiçbir şey ifade etmiyor ama yine de ağzımdan kaçıyor. "O sadece beni zorladığın o aptal toplantılarda tanıştığım biri."

"Aman Tanrım..."

Ağlamaya başladığında dehşete kapıldım. "Ne yapıyorsun sen? Yapma şunu. Bunu neden yapıyorsun?"

Bree gergin bir iniltiyle kendini bana atıyor, beni kemik kıran bir sarılmayla sarıyor ve gömleğimin ön kısmına doğru ağlıyor. Saçları kokuyor

Çocukken yaptığımız gibi, bebek pudrası ve yabani orkideler gibi bir şey ve kıvrımlı bukeler burnumu gıdıklarken yardım edemem ama biraz sönerim. "Bir şey değil... ve hiçbir yere gitmiyor."

"Bir şey değil, Parker. *Değil.*" Yanağını göğsümden çekip bileğinin tersiyle gözyaşı lekelerini sildikten sonra avucunu kalbime bastırıyor. "Bir yıl önce seni kaybedeceğimi düşünmüştüm ama sana ikinci bir şans verildi. Kıymetini bileceğini hiç düşünmediğim bir şans."

Sertleşiyorum, bakışlarımı kaçırıyorum ve sert bir nefes alıyorum. "Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyorsun."

"Senin mutluluğun büyük bir mesele küçük kardeşim. Hem de çok büyük bir mesele." Bree bana sulu bir gülümseme hediye ediyor ve bir adım geri çekilirken burnunu çekiyor. "Ayrıntıları öğrenmek için peşine düşmeyeceğim. Henüz buna hazır olduğunu sanmıyorum."

"Güzel. Detay yok ve ayrıca seninle bu konuşmayı yapmaktansa aç kunduzlarla dolu bir çukura atlamayı tercih ederim."

Şakacı bir yumrukla omzuma vuruyor. "Seni eninde sonunda yıkacağım," diyor, çeşitli çöreklerin olduğu kutuya doğru ilerliyor ve karışımdan sırlı bir yaban mersini koparıyor. Bree büyük bir ısırık alıyor ve

"O zamana kadar kunduz çukurlarından uzak dur." diye mırıldanıyor.

Akşam çöküyor ve cep telefonum bir mesaj bildirimiyle çaldığında tekerlekli sandalyeme doğru ilerliyorum: *Magnolia*.

Hortumun Delavan'a düşmesinden bu yana birkaç gün geçti - Melody ve ben mahallesinin sokağını kirleten enkazı temizlerken, çoğunlukla sessizlik içindeydik, aramızda geçenlerden sonra birbirimize ne söyleyeceğimizden emin değildik

o karanlık odada. Ama onu zaman zaman bana bakarken yakaladım, gözlerinde biraz hülyalı bir bakışla düşüncelerinde kaybolmuştu. Dalgın ama kaprisli. Sinir bozucuydu. O lanet olası günün tamamı sinir bozucuydu, bu yüzden o zamandan beri onunla konuşmadım ve bir sonraki buluşmamızdan korkuyorum.

Magnolia ile konuştum ama.

O benim çıkış noktam. İçimi dökebileceğim, şakalaşabileceğim ve hatta savunmasız kalabileceğim anonim bir yabancı - günlük hayatımda yapamadığım her şey.

Onunlayken kendim olabilirim. Hayat beni tamamen mahvetmemiş olsaydı muhtemelen şu anda olacağım kişi olabilirim.

Gmail hesabımı açıp onun küçük mesaj kutusuna tıklıyorum.

Magnolia: *Bana bir itirafta bulun.*

Ben: *Pembe Starburst açık ara en kötü lezzet.*

Magnolia: *Biz artık arkadaş değiliz.*

Arkadaşsız. Öyle miyiz?

Hiç arkadaşım olmadığından oldukça eminim - belki Owen hariç, ama yeni tanıştığım sekiz yaşındaki bir çocuğun sayılabileceğini sanmıyorum.

Bilgisayar ekranımdaki bu hiç görmediğim dul yabancı bir *arkadaş* sayılır mı? Bu fikir bana gülünç geliyor ama onu düzeltmiyorum çünkü bilmiyorum.

Senin sıran.

Cevap verene kadar birkaç dakika geçer.

Magnolia: *Bir itirafım var... ve muhtemelen TMI, ama bu konuda başka kimseyle konuşamam. Sen benim gizli günlüğüm gibisin, sadece sen bana cevap veriyor ve bazen garip bir şekilde iyi tavsiyeler veriyor.*

Hmm. İlginç.

Ben: *Bazen mi? Kırıldım.*

Magnolia: *Sen alınmazsın.* **Ben:**

Touché. Tamam, vur bana.

Magnolia: *Yargılamayacak mısın?*

Ben: *Asla.*

Bir uzun duraklama daha ve sonra:

Magnolia: *Tamam... Seksi özledim.*

Parmak uçlarım klavyenin üzerinde duraklıyor, tuşları zar zor sıyrılıyor. Bunu tam olarak beklemiyordum ve bu konuda tavsiye verebilecek en kötü kişi olduğumdan oldukça eminim.

İki kez seks yaptım. Otuz iki yıllık hayatımda *iki kez* seviştim. Bekaretimi on altı yaşındayken garip bir sınıf arkadaşşıma kaybettim çünkü bunun yapmam gereken bir şey olduğunu düşündüm. Garip ve korkunçtu ve lisenin sonraki iki yılı boyunca onu görmezden geldim.

Sonra yirmi birinci doğum günümde tekrar oldu. Bree'nin çakırkeyif arkadaşlarından biri beni yatak odasına sürükledi, sikimin üstüne atladı ve beş

Dakikalar sonra bunu bir daha asla yapmak istemediğime karar verdim.

Fiziksel anlamda kadınlara doğal olarak ilgi duysam da, onlarla olan duygusal bağım her zaman varolmayan, hatta zehirli bir bağ olmuştur.

Ne zaman bir kadına baksam, annemi görüyorum. Alaycı gülüşü, boncuk gibi sararmış gözleri, beyazlamış teniyle hepsi *ona dönüşüyor*. Beni tırmalayan, arkalarında kanlı tırnak izleri bırakan uzun, kırılğan pençeleri ve çökmüş yüzünün etrafında her zaman gevşek ve yağlı duran koyu renkli, tel tel saçları.

Bree hariç hepsi Gwen ve diğer üvey kardeşlerim gibi kız. Sümüklü, alaycı, zalim. Keskin, sivri yüz hatları ve hiç gülümsemeyen ince ağzıyla üvey anneme benziyorlar.

Yüzme sınıfında, havuzda tişörtümü çıkarmayı reddettiğim için bana gülen, korkunç yara izlerimi sergilemekten çok korkan kızların hepsi onlar.

Kızlardan biri bir keresinde onu benden kopardı, sonra da tüm sınıfın önünde beni aşağıladı, tacizimin kanıtlarını gösterip güldü.

Doksan derece sıcakta dışarıda çalışırken bile *hala* toplum içinde gömleğimi çıkarmıyorum ve muhtemelen sekse ilgi duymamamın bir başka nedeni de bu.

Ben çok... açıktayım.

Yutkunarak ona aklıma gelen tek uygun tavsiyeyi söylüyorum.

Ben: *Öyleyse, seks yap.*

Manolya: *O kadar basit değil. Ondan beri kimseyle birlikte olmadım. Ondan önce de kimseyle birlikte olmadım. Hep o oldu. Sadece onunla.*

Zihnim dolaşıyor ve Melody'nin kocası öldüğünden beri biriyle yatıp yatmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Belki de lanet olası bir dönme dolap gibi yatağına erkek girip çıkıyordur.

Belki de değildir.

Belki de yalnız ve bekârdır. Belki de bodrumunda birlikte paylaştığımız an benim için olduğu kadar onun için de endişe verici ve karakter dışı bir andı.

Cevabımı gönderiyorum.

Ve şimdi sadece sen varsın. Bu konuda ne yapacaksın? **Manolya:**

Yalnızlığımın içinde boğulup sana şikayet edeceğim. **Ben:** *Kopya.*

Benim tanıdığım Manolya uzun zaman önce solmayı bıraktı.

Manolya: *Belki de.*

Ağır bir nefes alarak sandalyenin arkasına yaslanıyorum, bir yandan dudağımı çiğnerken bir yandan da bir yanıt bulmaya çalışıyorum.

Ve sonra bu tepki kusmuk gibi içimden fışkırıyor.

Tavsiye zamanı. İşte geliyor.

Magnolia: *Oh, oğlum.*

Bence gidip seks yapmalısın. Çiğ, kirli, dağınık seks. Saç çeken, ısırان, tırmalayan türden. İçini dışına çıkaran ve seni yeniden yaratır. O kadar çok boşalman gerekir ki, diğer her şeyi unutursun ve milyonlarca parçaya ayrılırsın, yıldızlar ve galaksiler tarafından kör edilirsin, ta ki Serbest düşüyorsun, havalanıyorsun, ağırlıksızsın. Çığlık atıyor ve yalvarıyorsun. Ve düşünebildiğin tek şey her şeyi tekrar yapmak.

İyice düşünmeden gönder tuşuna basıyorum ve anında pişmanlık duyuyorum. Özellikle de üç dakika geçip hiçbir şey olmadıktan sonra.

Sikeyim.

Bu da neydi böyle? Nereden çıktı bu?

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. İstedğim şey bu mu? Onu korkutup korkutmadığımı merak ederek sessizliği doldurmaya çalışıyorum.

Ben: *Seni kaybediyor muyum? Çok mu?*

Sonunda cevap veriyor.

Manolya: *Hayır. Burada oturmuş bunun bir öneri mi yoksa teklif mi olduğunu anlamaya çalışıyorum.*

Bekle... Ne?

Ekrana göz kırpıyorum, sözlerinin üzerinden en az bir düzine kez geçiyorum.

Çifte lanet.

Hiç beklemediğim bir şey olduğu için buna ne diyeceğimi bilemiyorum ve doğal olarak daha fazla saçmalık kusmaya devam ediyorum.

Ben: *Ne olmasını istiyorsun?*

Manolya: *Ben de bunu anlamaya çalışıyorum.*

Gergin bir nefes vererek iki avucumu da yüzümde aşağı yukarı ovuşturuyorum.
Üçlü sikiş.

Bu konuşma sayılamayacak kadar çok yanlış yöne saptı ve tekrar nasıl rayına oturtacağımı bilmiyorum. Gerçek şu ki, şu anda sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum çünkü sahip olduğumuz şeyi gerçekten *seviyorum*. Ağır zırhımı ve bel kırıcı yükümü taşımak zorunda değilim. *Özgür* olabilirim.

İlişkimizi cinsel bir yöne çekmek sadece her şeyi mahveder ve bunu kaybederim.

Yeterince kaybettim.

Ben: *Bunu yapamayacağımızı biliyorsun.*

Hayal kırıklığı daha sözleri ortaya çıkmadan dizüstü bilgisayara yayılıyor.

Manolya: *Sanırım haklısın. Özür dilerim.*

Benim hatam. Bütün o saçmalıkları

söylememeliydim. **Manolya:** *Hayır, söylediğine*

sevindim.

Tavsiyemi dinleyecek misin?

Manolya: *Bilmiyorum. Bana bir şeyler hissettiren biri var. Ama duygusal olarak müsait değil. Ve muhtemelen eşcinsel.*

Ben: *Duygular abartılıyor. Eşcinsel kısmında sana yardım edemem.*

Magnolia: *Ben ve karmaşık hayatım. Dinlediğiniz için teşekkürler.*

Başka bir mesaj çıktığında cevabın ortasındaydım.

Manolya: *Zephyr?*

Ben: *Evet?*

Manolya: *Bu sabah güneşin doğuşunu gördün mü?*

Ekрана bakarken başparmağım alt dudağımda geziniyor.

O ve lanet güneşin doğuşu. Bana bu soruyu her zaman soruyor ama cevabım hep aynı. Değişmeyecek.

Ben: *Gördüm. Ama senin gördüğünü gördüğümü sanmıyorum.*

Birkaç dakika sonra vedalaşıyoruz ve Walden'ı peşime takarak yatağıma doğru ilerliyorum, arduvaz grisi çarşafın altına girerken telefonumu şarj girişine takıyorum. Yeni bir mesajla canlandığında şaşıyorum ve gönderene bakıp Melody'nin adını keşfettiğimde daha da şaşıyorum. Kaydırarak açıyorum.

Melodi: *Bu çok zor bir ihtimal ve istemezsen anlarım... ama yarın grup toplantısından sonra göle gideceğim. Bir saatten fazla Hayatımın bir yılı korkarak geçti. İyileşmekten korktum, ilerlemekten korktum, yalnız kalmaktan korktum. Korkmaktan bıktım, onun yerine dans edeceğim. Dans etmenin korkulacak bir yanı yok. Yüzene kadar dans edeceğim.*

Ardından bir mesaj daha geliyor ve neredeyse nefesim kesiliyor.

Melodi: *Belki benimle dans etmek istersin diye düşünmüştüm.*

OceanofPDF.com

-SEKSEN-

Melody

"FISTIK EZMELİ VE MUZLU SANDVIÇLER."

Bayan Katherine'in dudakları en tatlı gülümsemeye dönüşüyor, yanaklarının allığı pembe şakayıklar gibi açıyor ve ben bunu kendi gülümsememe eklemeyi düşünüyorum.

başlangıç noktalarının büyüyen listesi. Hafif eğri büğrü saçları olan, kızıl ve gümüş çizgileriyle benek benek bir kadın. Çiçek desenli bir bluz onu süslüyor

Geniş bir çerçeve, fuşya yaprakları deri ciltli bir derginin etrafında kıvrılmış parmaklarındaki ojeyle eşleşiyor.

"Bunların Elvis Presley'in favorisi olduğunu biliyor muydun?"

Başımı eğerken dudaklarımdan bir kıkırdama dökülüyor. "Annem benim için yaptığında hep bunu söylerdi."

"Bir ara pastırmayla denemelisin. Çok ilginç bir lezzet dinamiği," diye teşvik ediyor, ağırlığını katlanır sandalyenin üzerinde kaydırarak.

Amelia araya giriyor. "Kulağa iğrenç geliyor."

"Sen bir vejetaryensin, değil mi Amelia?" Bayan Katherine şefkatle soruyor. "Evet, neredeyse bir yıldır. Ne zaman ete baksam, sadece Nutmeg'in küçük yüzü."

Soluma bakmaya cesaret ederek gülümsüyorum. Amelia kısa siyah tırnaklarıyla parmak eklemlerinin arkasını kaşıyor ve bir küme kan noktasının oluşmasına neden oluyor.

teninde benek benek. "Nutmeg nasıl?" Başlangıç noktaları çemberin aşağısına kaydığında ona soruyorum.

"O iyi. Ona küçük patikler ördüm ama onları pek sevmiyor."

El örgüsü patik giymiş bir hamsterın zihnindeki görüntüsü kalbimi gıdıklıyor. "Belki de sadece onlara alışması gerekiyordur."

"Ya da belki bir hamsterdır." Parker kollarını iyice yıpranmış bir tişörtün üzerine kavuşturup arkasına yaslanarak yorumunu ekliyor, vücut dili sıradan bir kayıtsızlığı yansıtıyor. Ama yüz hatları bir şekilde daha yumuşak görünüyor, gözleri önce bana, sonra Amelia'ya kayarken parıldıyor. "Bu olabilir Olsun."

Amelia çenesini kaldırarak, "Çok evcil ve son derece zeki," diye karşı çıkıyor. "Bir ara onu bir toplantıya getireceğim. Göreceksiniz."

Parker omzunu silkiyor, tavrı düşmanca olmaktan çok eğlenceli. "Beklenti ile patlıyorum."

"Anlayabiliyorum. Gülümsemek gibi aşırı bir şey yapacakmış gibi görünüyorsun." "Yapabilirim."

Cevap verirken gözleri tekrar bana kayıyor ve ben dudağımı dişlerimin arasında sıkarak başka tarafa bakıyorum. Bodrumumda geçirdiğim o akşam, kızgın adımlar ve çelik burunlu botlarla zihnimde dolaşıyor, beni bacak bacak üstüne atmaya ve jean şortumdaki püsküllerle oynamaya teşvik ediyor.

Onu anlamıyorum. *Onu* anlamıyorum.

Kadınlardan hoşlanmadığını iddia etmesine rağmen beni bir aşık gibi kucağına aldı, saçlarımı okşadı ve iddiasının çelişkili kanıtlarını kalçama kazıdı.

Daha önce hiç kimseyi öpmemişti ama dudaklarımızın karanlığın pelerininde birbirine sürtünmesine izin verdi, vücudu ağırlığımın altında titriyor, kaotik kalbi doğrudan kalbime doğru titreşiyordu.

Hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranıyor, yine de mahalleyi temizlememe yardım etmek için etrafta kaldı, çoğunlukla sessiz ve metanetli, bakıyor

Çılgınca rahatsız oldu ama *kaldı*.

Ve dün gece mesajımı görmezden geldi. Beni *okunmuş olarak* bıraktı.

Teklifi kabul etmesini beklediğimden değil, ama bir inanç sıçraması yaptığında ve ona çiğ, korunmasız bir parçamı sunduğumda beni hayaletledi... ve bunun ne kadar acı verdiğini itiraf etmekten nefret ediyorum.

Parker'ın gözleri birkaç metre öteden bana bakmaya devam ediyor ve benim Ciğerlerim sıkışıyor, bakışlarının sıcaklığı altında tenim ısınıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni böyle cesurca ve utanmadan izlediğinde ne gördüğünü merak ediyorum.

Yanaklarım kızarıyor ama başımı ona doğru çevirmeyi reddediyorum, bunun yerine şortumun etek ucundan sarkan ve diğerlerinden daha uzun olan küçük bir ipe odaklanıyorum. Serçe parmağımın etrafına doladığımda gördüğüm en büyüleyici şeymiş gibi davranıyorum.

Toplantı sona erdiğinde, diğer üyeler sohbet etmek için oyalanıyor ve hayatta kalanlarla kurdukları bağları güçlendiriyorlar. Amelia izlediği bir anime dizisi hakkında beni bilgilendiriyor ve sözleri kulağıma dolanırken odağım azalıyor, Parker'a kayıyor. Ayağını parlak zemine vuruyor, seğiriyor ve huzursuz görünüyor, bir süre tereddüt ediyor sandalyeden kalkmadan önce birkaç vuruş yaptı.

Sonra çift kapıya doğru ilerliyor ve içeri girerek gözümün önünden kayboluyor.

Doğrudum, takip etmeye zorlandım.

"Devam et, iyisin. Başka bir gün konuşabiliriz."

Amelia'nın sesi dikkatimi çekiyor ve bocalıyorum.

"Ne?"

"Parker'ın peşinden gitmek istiyor gibiydin. İstersen gidebilirsin. Benim için sakıncası yok."

"Oh, ben..." Yutkunarak çantamın üzerindeki amblemi elime alıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Hayır, özür dilerim. Dinliyorum."

"Öyle miydin?" diye alay ediyor, kemikli omzuyla beni dürtüyor.

"Kesinlikle. Fındıklı şov."

"Fındık mı?"

"Macadamias."

"Aslında... *My Hero Academia*." Göz

kırpıyorum. "Oh."

Amelia gülmekten neredeyse iki katına çıkıyor ve bir elini menekşe rengi dudaklarına götürüyor. "Git, olur mu?" diye emrediyor, kıkırdamaları dağılıyor. "Muhtemelen seni bekliyordur."

"Bundan oldukça şüpheliyim."

"Neden? Senden hoşlandığı çok açık."

İçimde bir ürperti dalgalanıyor. "Hayır, değil." "Sana nasıl baktığınızı görmedin mi?"

Cüzdanımı iki nemli yumruğumun arasına sıkıştırırken boğazıma bir şey takılmış gibi hissediyorum.

Amelia bana bilmiş bir gülümseme gönderiyor, piercingli kaşını kaldırıyor. "Sana daha önce hiç senin gibi bir şey görmemiş gibi bakıyor. Sanki bir müzede ya da galeride temperli camın arkasına yerleştirilmiş, dokunulamayacak kadar değerli kutsal emanetlerden biriymişsin gibi. İnsanlar şaşkınlıkla bakıyor,

Hayrete düşmüş ve dili tutulmuş bir şekilde gizemlerini çözmeye çalışıyor, güzel dış görünüşünün ardında saklanan zengin tarihi ve ilgi çekici hikayeleri hayal etmeye çalışıyorum." İç geçiriyor, kehribar rengi gözleri büyü hissiyle parlıyor. "Birinin size böyle bakması gerçekten iyi hissettiriyor olmalı, sanki sizi her seferinde ilk kez görüyorlarmış ve her seferinde yeniden hayran kalıyorlarmış gibi."

Dilim dudaklarımın üzerinde kayıyor ve düzensiz bir nefes alıyorum, kelimeleri içimde patlıyor ve küçük maytaplar gibi dağılıyor, çatırdıyor ve köpürüyor. "Şiir yazmalısın. Bu gerçekten çok güzeldi."

Muhtemelen doğru değil, ama güzel.

"İstiyorum ama bu biraz ürkütücü." Amelia başını eğerek mürekkep rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itiyor. "Karanlık kalpler için güzel sözler."

Sandalyeden kalkıp koluna hafifçe vurmadan önce bir gülümseme paylaştık. vedalaşırken sıkılıyorum. Çıkışa doğru ilerlerken bocalıyorum, ayaklarım takılıyor ve Amelia'ya hitap etmek için geri dönüyorum. "Bu arada daha iyi görünüyorsun. İyileşiyor gibisin."

"İyileşmek
mi?"

Başımı
salladım.

Amelia bol tişörtünün kumaşını parmaklarının arasında buruşturuyor, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti beliriyor. "Kabulleniyorum. Sanırım kabullenmekte iyileşme var."

Ne demek istediğinden emin değilim ama burnumu sokmuyorum. Sadece ona son bir gülümseme hediye ediyorum, başımı sallıyorum ve kapıdan çıkıp koridordan geçiyorum, sonra da batan güneşe doğru kaçıyorum.

Parker'ı arabamın bagajına yaslanmış, ellerini koyu renk kot pantolonunun ceplerine sokmuş halde gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ne?

Yaklaştığımı fark edince doğruldu. "Lanet olsun, çok uzun sürdü. Emo Chick'in sana büyü yapmış olabileceğini düşündüm."

Esinti saçlarımı, o ise nefesimi çalıyor. O şakacı hali hala tüm hızıyla devam ediyor, tavırları onu hiç görmediğim kadar kaygısız. I Yutkun. "Beni mi bekliyordun?" "Evet.

Planlarımız var sanıyordum."

"Planlar mı?"

Parker kaşlarını çatıyor, puslu gün batımında gözlerini kısarak bana bakıyor. "Göl. Suya girmemin ya da dans etmemin imkanı yok ama istersen

peşine takılırım."

Ona yaklaşırken sandaletlerim kaldırıma vuruyor, fildişi bluzumun uzun, dökümlü kolları titreyerek süpürdüğümde bir cereyan yakalıyor parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Bu kadar çekici olmasaydı, muhtemelen hâlâ betona yapışmış olurdum. "Geliyor musun?"

"Yapacak başka işim yok." Ona ulaştığımda Parker'ın gözleri çıplak bacaklarımdan üzerinde kayıyor. Tüm duruşu geriliyor, kollarındaki kaslar kasılıyor ve dikkatini tekrar yüzüme veriyor. "Yapmamı sen istedin, değil mi?"

"Hiç cevap vermedin."

"Cevap vermeli miydin?"

Aramızda dönen yoğun enerjiye rağmen kendimi tutamayıp hızlı bir kahkaha atıyorum. "Genel olarak fikir bu. Standart protokol."

Burnunu çekiyor, kirden kirlenmiş spor ayakkabılarına bakıyor. "Ben biraz alışılmadık biriyim."

"Evet," diye gülümsedim. "Sanırım senden bu yüzden hoşlanıyorum."

Parker'ın bakışları tekrar yukarı fırlıyor. Gözleri alev alev, zümrüt meşaleler gibi parlıyor. "Benden hoşlanıyor musun?"

"Oh, um..." Sorusu flörtöz ya da ukala değil, samimi, sanki böyle bir şeyi duyunca şok olmuş gibi. Bu itiraf karşısında yüzümün yandığını hissediyorum ve elmacık kemiklerimi gölgeleyen mütevazı güneş yanığının kanıtları gizlediğini umuyorum. "Keklerin beni ele verdiğini düşündüm."

Sözsüz bir şekilde beni inceliyor, kaşlarının arasında küçük bir çatıklık beliriyor. Çok iyi, çok belirgin bir şekilde taktığı kaşları. Parker bir şekilde cevap verecekmiş, itirafıma koşacakmış gibi görünüyor ama yapmıyor. Sadece soluna bakıyor, boğazındaki bir düğümü temizliyor ve "Hazır mısın?" diyor.

"Tamam."

Arabamın anahtarlarını bulmak için çantamı karıştırırken içimi bir heyecan kaplıyor, sonra da sürücü kapısına doğru ilerliyorum. Parker

O da aynı şekilde arabaya tırmanıyor ve emniyet kemerini takarken bana kısa bir bakış atıyor. Odunsu kokusu küçük alana yayılıyor; kaplıca, sedir ağacı ve yeni dökülmüş yapraklar kokuyor. Erkeksi ve sarhoş edici bir koku ve tenimin ateş gibi kızarmasına neden oluyor.

Tanrım, bu çılgınlık. Bu his çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı. Umutsuzca ilerlemeye çalışıyorum, ilerlemek *istiyorum*, ama karnım her sıkıştığında ve kalbim her dört nala koştuğunda, Charlie'nin yüzüne bir tokat gibi geliyor. Bir sadakatsizlik.

Mezarına tükür.

Ellerim direksiyonun etrafında kıvrılıyor, sıkıca kavıyor, dişlerim alt dudağıma gömülüyor. Bu göl gezisi, bırakıp gitmekle ilgili. İlerlemek, ilerlemek, *iyileşmekle* ilgili.

Amelia'nın dediği gibi kabullenmek.

Charlie'nin asla geri gelmeyeceğini kabul ederek, onun hayaletine bağlı kalabilirim, "ne olabilirdi "nin ağır demirleriyle ağırlaşabilirim... ya da gelgitin içinden geçebilirim.

Yüzebilirim.

Parker koltuğuna yerleşiyor ve bileğini karşı dizine dayıyor. Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, tembelliğimi inceliyor. "İyi misin?" Henüz değilim.

Ama olacağım.

Ona güven verici bir gülümseme gönderiyorum ve motoru çalıştırıyorum. "Ben iyiyim."

Göle vardığımızda güneş ufuk çizgisini zar zor aşıyor, dalgalı suyu kayısı ve al tonlarına boyuyordu. Nispeten güzel bir gündü.

Çalma listem *Silversun Pickups* ve *Cigarettes After Sex* karışımıyla bize serenat yaparken sessiz bir araba yolculuğu. Ruh hali müziği, şehvet sınırında. Parker'ın bana her bakışında vücudumun zaten ateş bombasına tutulmuş gibi hissettiğini düşünürsek, muhtemelen en akıllıca seçim değildi.

Park halindeki araçtan çıkarken, yaz esintisinin yüzümü yalayıp geçmesinin ve saçlarımı savurmasının keyfini çıkarıyorum. Ilık bir rüzgâr bu, nostalji ve gizli vaatler kokan türden. Korkularımı layıkıyla uğurlamak ve hak ettiğim geleceğe balıklama dalmak için mükemmel bir akşam.

Charlie ile... Ve

onsuz.

Her şey dengeyi bulmakla ilgili - onun anısını beslemek ve o değerli anları benimle birlikte taşımak, ancak onların beni batırmasına ve bütünüyle yutmasına izin vermemek.

Su sessiz bir büyüyle beni çağırıyor, kum ve çakıl taşları ayaklarıma batarken beni ileri atılmaya ve sandaletlerimi tekmelemeye zorluyor. Kanım sersemlikle doluyor, bu yüzden arkamı dönüyorum, Parker'a kollarımı sallarken geriye doğru volta atıyorum. Arabamın önüne tünemiş, kapüşonlu bir merakla beni izliyor. "Benimle gel."

Yapmayacağını, sadece peşime takılacağını söylediğini biliyorum ama kendi korkularıyla, kendi kişisel şeytanlarıyla dolu olduğundan eminim. Onları birlikte temizleyebiliriz.

Parker başını sallar. "İzleyeceğim."

"Emin misin?" Ona ısıltılı bir gülümseme gönderiyorum, ayaklarım geri geri giderken kalbim güm güm atıyor.

"Evet."

Hayal kırıklığının bu duyguyu engellemesine izin vermemeye çalışıyorum. Bu *rahatlamayı*. Başımı sallarken ve arkamı dönüp yüzüme bakarken gülümsemem güçlü bir şekilde devam ediyor.

Su.

Suyun kenarına yaklaştığımda, Charlie'nin geçmişteki bir anısıyla dolup taşıyorum. Kıyıya yaklaştıkça bu hatıra içimi yakıyor, kum tabanlarımın altında ıslanıyor. Tüm dünyam küle ve kuruma dönmeden bir hafta önce tam da bu göle gelmiştik. Yıldızlar suyun yüzeyinden yansırken bana şiddetle sarılmış, kolları arkadan belimi sarmıştı.

"Neredeyse yıldönümüümüz," dedi beni sıkıca kavrayarak. "Buna inanamıyorum. Sanki hikâyemiz daha yeni başlıyormuş gibi geliyor."

Başımın tepesini öptü, sadece narin bir fısıltıyla. "Düğün günümüzde sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hmm, bu elbiseye bayıldım ama seni içinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum" gibi bir şey söylediğinden oldukça eminim.

Charlie'nin kıkırdaması içimde gümbürdedi, tenimi titretti. "Doğru, ama aklımdaki bu değildi."

Bilerek gülümsedim. "Sizi sonsuza dek sevmek için sabırsızlanıyorum Bayan March." "Bu doğru." Başını omzumun kıvrımına doğru eğdi, Dudaklarını açıktaki tepeye bastırarak. "Sonsuza dek yeterince uzun görünmüyor, değil mi?"

Göğsüm güçlü bir pişmanlık aleviyle tutuşuyor, yukarı doğru tırmanıyor ve boğazımın arkasını yakıyor. Küçük bir çığlık atıyorum; öylece asılı kalan, sefil ve acı veren, ulaşabildiği her şeyi kirleten türden bir çığlık.

Sonra onu yanımda hissediyorum.

Parker.

Bu çarpık bir rahatlık, tıpkı suyun güneşin renklerini yutması gibi içime çekmek istediğim bir rahatlık. Ama aynı zamanda onu geri püskürtmek istiyorum.

Bu başka bir adam.

Bu adam benim kocam değil, en iyi arkadaşım değil, hayatımın aşkı değil.

Bu bir yabancı, aslında her yönüyle Charlie'nin tam tersi olan bir yabancı.

Yine de şu anda ona ihtiyacım var. Benim dayanağım olmasına ihtiyacım var.

Parker kararmakta olan göle bakıyor, kaskatı ve sert, ona baktığımda gözleri bana doğru dans ediyor. Rüzgârda savrulan saçlarımdan ayrılmış dudaklarıma kadar beni inceliyor ve orta bölgemden sarkan kolumun üzerine iniyor,

parmakları karşı dirseğime yapıştı. Bakışları kararan gökyüzünün altında parlıyor. "Nasıl bir histi?"

Sesi alçak, gırtlaktan ve neredeyse titrek. Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum, sorusunu anlamaya çalışıyorum ama anlamıyorum. Sonra bakışlarını takip ederken kolumu uzatıyorum. Alacakaranlıkta yıkanan sivri uçlu yara izim tam olarak ortaya çıkıyor. "Bıçak mı?" Kelimeleri mırıldanarak söylüyorum.

Parker'ın kaşları kalkıyor ama bakışları tekrar benimkilere kayıyor. "Birini bu kadar çok sevmek."

Kalbim sıkışıyor, gözlerim taze yaşlarla doluyor. Dudaklarımı dişlerimin arasına çekip başka bir kederli çığlığa engel olurken başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

"Özür dilerim. Şimdi gidip dans etmelisin."

Yutkunarak, dikkatini tekrar göle vermiş olan Parker'a bakıyorum. Ayaklarının üzerinde sallanıyor, çenesini sıkıyor. Soğuk su ayak parmaklarımda gezinirken söylediği sözlerle irkiliyorum -daha önce hiçbir şey için özür dilememişti ama bunun için özür diliyor. Savunmasızlığıyla yüzleştiği için, hassas merakı için. Bu özür dilenecek bir şey değil.

"Tamamlanmış gibi hissettim," diyorum ona, mantıklı olan tek şekilde açıklayarak. "Bir zirve gibi hissettim. Sanki hayatındaki her şey tam bir döngüye girmiş ve bu kişi her hayalin, her yalvarışın, her karahindiba dileğinin doruk noktasıymış gibi.

"Hayalleriniz çözüldüğünde ve dilekleriniz dağıldığında, başka bir şeyden keyif almak zordur. Bir daha nasıl tamamlanabilirsin ki en büyük parçayı mı kaçırıyorsun?" İçimden düzensiz bir iç çekiş geçiyor ve yüzündeki duygu oyunlarını izliyorum, melankolik bir yansıma yüzünü çekiştiriyor

Özellikler. "Yolculukta hala keyif olduğuna inanmak zorundayım - bu *yeni* yolculukta -Ve hayatın sadece yapbozun bitmiş halinden ibaret olmadığını. Yapbozu bir araya getirmek de bir o kadar tatmin edicidir."

Parker'ın gözleri seğiriyor, bakışları ıslak kuma iniyor ve sonunda tekrar bana baktığında gülümsüyorum.

Genişçe gülümsüyorum, gururla gülümsüyorum, gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum - çünkü her şey bununla ilgili.

"Dans zamanı," diye ilan ediyorum.

Göle atladığımda bir çığlık kopuyor, bacaklarım buz gibi suyla kavruluyor, korkularım her adımda silinip gidiyor.

Parker'a bakmak için dönüyorum. Kıyı şeridinde durmuş, belimi sıyrana kadar suyun derinliklerine dalmamı izliyor. Kollarımı havaya kaldırıyorum, buz gibi damlacıklar saçlarımı ıslatıyor, içimden bir çığlık daha koparıyor ve kararsız daireler çizerek dönüyorum, ayak parmaklarım bulanık zemine batıyor.

Daha fazla kahkaha, daha fazla serbest bırakma, daha fazla dans.

Zıplıyorum, hopluyorum, hareket ediyorum ve dönüyorum. Saçlarımın uçları gölün üzerinde kayarken bluzum üzerime yapışıyor, her uygunsuz dönüşte püskürüyor ve buğulanıyor. Hastalığımın arınıyorum, şeytanlarımı kovuyorum, gözlerim sımsıkı kapalı ve kalbim arındırıcı atışlarını gürletiyor... Özgürce uçuyorum.

Ben yüziyorum.

Tam dalmak üzereydim, kendimi karanlık suya tamamen bırakmak üzereydim ki son bir dönüş yaptım ve...

İşte orada.

Vücudum onun sert gövdesine çarpıyor, avuçlarım göğsüne dayanıyor ve irkilerek bir nefes alıyorum.

Parker beni sabitlemek için üst kollarımı kavıyor, gözleri yeni bir şeyle parlıyor. Keşfedilmemiş bir şey, sadece benim için ayrılmış bir şey.

"Geldin," diye fısıldıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve büyülenmiş bir halde.

Elleri kollarımdan aşağı kayıyor ve dirseklerimde duruyor. "Şimdiden pişman oldum. Islak kotlar çok kötü."

Gülümsemem daha da parlaklaşıyor ve çılgın kahkahalarımın serbest kalmasına engel olamıyorum.

O burada. Benimle birlikte suda.

Benim *için*.

Bu konuda sihirli bir şekilde akıl almaz bir şey var.

"Dans et benimle," diye ısrar ediyorum, ıslak ellerini tutmaya çalışıyorum ve onları elimde tutuyorum. Kollarını bir o yana bir bu yana sallıyorum, hiç de dansa benzemeyen saçma sapan bir dizi hareket yapıyoruz. Ama neşeli, tatmin edici ve *eğlenceli* ve şaşırtıcı bir an için kendimi yeniden tamamlanmış hissediyorum.

Parker benimle birlikte hareket etmek için herhangi bir çaba göstermiyor ama girişimlerime de direnmiyor. Orada öylece duruyor, başını sallıyor, omzumun üzerinden bana bakıyor ve onu dokunulmaz dans partnerim haline getirmeme izin veriyor.

Ve sonra şarkı söylemeye başladım.

İnanmayı Bırakma.

Çünkü korkunç göl dansı, Journey'in en büyük hitinin iğrenç bir karaoke yorumunu gerektiriyor.

Nefes nefese, Parker'ın kollarını sıfır koordinasyonla sallamaya devam ederek ve kazara yüzüne bir sürü su sıçratarak akortsuz şarkı sözleri söylüyorum.

Bana delirmişim gibi bakıyor ve belki de delirdim, belki de gerçekten delirdim, ama kendimi şimdiye kadarki en garip dönüşe zorladığımda, başımın üstünde tuttuğum kolunun altına daldığımda, düşünülemez bir şey oluyor.

Neredeyse dengemi kaybederek dönüşümü tamamlıyorum ve Parker tam gülümsemeye başladığında onunla yüzleşiyorum.

Gülümsüyor.

Sırtışına eğlenceli bir kahkaha eşlik ediyor ve ben hareketsiz kalıp eline yapışıyorum. "Aman Tanrım."

"Aynen benim düşüncelerim," diye mırıldanıyor alaycı bir şekilde, nane ve kargaşadan oluşan gözleriyle bana bakarak.

Ya da sihir. Belki de sihirdir.

Kendimi ona doğru attığımda, kollarımı boynuna dolayıp onu aşağı çekerken neredeyse ikimizi de suya düşürüyordum ve omzunun kıvrımlarına doğru mırıldanıyordum. "Gülümsedin... gülümsedin, Parker."

Vücudu tuttuğum yerde kaskatı kesiliyor, kolları iki yanında kaskatı kesiliyor. Parmak uçlarımda yükselmeye ve onu kendime daha sıkı sarmaya çalışırken su belimi gıdıklıyor, dudaklarım boynunun kemerinden aşağı yuvarlanan küçük su damlacıklarını hafifçe sıyrıyor. Titreyen bir nefes alıyorum, parmaklarım ensesinde kıvrılıyor, nemli saç tutamlarıyla oynuyor.

Banyomdaki sözleri hafızamdan geçip gidiyor:

"Gülümsemeler bize gerçek neşe getiren şeylere saklanmalıdır."

Ona gerçek bir neşe getirdim. *Beni.*

Bulanık bir gölde aptal gibi davranmak, akortsuz şarkı söylemek ve kimse izlemiyormuş gibi dans etmek.

Ama *o* izliyordu. Ve bu onu gülümsetti.

Onu kavrayışım güçleniyor ve elimde olmadan boynunun yan tarafına küçük bir öpücük konduruyorum, burnumu yakasının üstündeki parlayan deriye sokuyorum.

Parker'ın nefes alış veriş i yavaş ve sabitken düzensizleşiyor. "Ne yapıyorsun," diye mırıldanıyor ve bunun bir soru, açık bir talep olması gerektiğini düşünüyorum, ama daha çok fısıldanan bir nefes gibi geliyor - farkında olmadan savunmasız bir şey.

Kollarımı indiriyorum, parmaklarımı gövdesinde gezdiriyorum, titrediğini hissediyorum, sonra ellerine uzanıyorum. Elleri öyle sıkı sarılmış ki, uzuvları ağrıyor olmalı.

Yumruklarını avuçlarımda tutarak kalçalarım a doğru kaldırıyorum, parmakları çözölüp belimi kavrayana kadar ıslak bluzumun altından sürüklüyorum. İlk başta sertti, gerginliği hissediliyordu ve küçük bir iniltiyle ona doğru eğilmeme neden oluyordu. Sonra kavrayışı yumuşuyor, ben de parmak uçları sütyenimin balenine değene kadar ellerini kaburgalarımın üzerinden daha da yukarı kaldırıyorum. O keskin bir nefes alırken etrafımızdaki su dalgalanıyor. "Bana ne hissettiğini söyle," diyorum, sesim titriyor, dizlerim titriyor.

Parker'ın elleri tekrar kaygan tenimin üzerinde kayıyor, kıvrımlarımın şeklini takip ediyor, sonra kalça kemiklerime yapışıyor ve beni daha yakına çekiyor. "Sanki nasıl yapılacağını bildiğimi düşünüyormuşsun gibi söylüyorsun."

Nefesim göğsünün ön kısmıyla buluşuyor. "Biliyorsun."

"Ben asla senin hissettiğ in gibi şeyler hissetmeyeceğ im Melody. Ben o şekilde yaratılmadım." "Gölümsedin," diye hatırlatıyorum ona. "Göldün."

Parmakları kalçalarım a gömölüyor, alnı başımın üstüne düşüyor. Ellerini bastırılmış bir iniltiyle vücuduma doğru geri çekerken etrafımızdaki hava çatırdıyor ve olasılıkla parıldıyor. Sallanıyorum ve sallanıyorum, benim Ayaklarımın altındaki çamur ve bana daha önce Charlie'den başka hiçbir erkeğ in dokunmadığı bir şekilde dokunan adamın çaldığı denge.

Parker saçlarıma doğru sert bir nefes veriyor. "Bunun sonu iyi bitmeyecek."

Ellerini sütyenimin dantelleri arasından göğüslerimi avuçlayana kadar yukarı kaldırıyor ve içimde beyaz bir sıcaklık dalgası oluşuyor,

uyarılıyorum

Çekirdeğimde nabız atıyor. Belime kadar buz gibi suyun içindeyim ama bir fırının içinde duruyor da olabilirdim. "Parker..."

"Siktir," diye homurdanıyor, başparmakları dantelle kılıflanmış meme uçlarımın üzerinde geziniyor, gergin ve çakıllı. "Beni içten içe beceriyorsun."

Geriye doğru eğilip, ıslak gömleğini yumruklarımın arasına sıkıştırarak kaldıraç görevi görüyorum. "Parker," diye tekrarlıyorum ağırlı bir iniltiyle, kalçası tam bacaklarımın arasına giriyor. "Öp beni."

OceanofPDF.com

-ON DOKUZ-

PARKER

Bunca zamandır onun hakkında yanılmışım.

O gün ışığı değil.

O parıldayan gece karanlığı, soluk ay ışığı, gece yarısı gökyüzündeki gümüş yıldızlar. O, karanlığın tehdit ettiği ve tükettiği zamanlardaki ışık feneridir.

Hayır, o güneş değil... Melodi ay.

"Öp beni."

Başka hiçbir şeyi umursamadan kendini kalçamın ön tarafına sürüyor. Dişlerimi sıkarak göğüslerini avuçlarken teni parmak uçlarımda kaygan ve ıslak, soğuk suya rağmen sikim kaya gibi sert. Kontrolümü kaybetmemeye çalışıyorum çünkü bu başladığı anda durdurmanın mümkün olmadığını biliyorum. Çok derine girdim ve tek çıkış yolu çok acıtacak.

Ama *lanet olsun*, tek yapmak istediğim bacaklarını etrafıma sarmak ve onu bu pis gölün ortasında anlamsızca becermek.

Melody tekrar inliyor, kendini tamamen içime bastırıyor.

"Lütfen." Onu öpmek mi?

Tanrım... hayır. Bunu yapamam.

Yapmayacağım.

Başımın arkasını kavırıyor ve göz göze gelene, burunlarımız birbirine değene kadar çenesini kaldırıyor.

... Ama *lanet olsun*, bunu istiyorum.

Son birkaç aydır beni rahatsız eden o gülümsemenin tadının görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını bilmek istiyorum.

Göğsümde bir hırıltı patlıyor ve bir gök gürültüsü sessiz geceyi delerken saçlarını geriye doğru çekiyorum. Melody bana bakıyor, göğsü kabarıyor, gözleri şehvetle parlıyor. Mükemmel pembe dudakları aralanıyor, onları tatmam için beni çağırıyor ve yalvaran ağzından kıl payı uzaklaşana kadar yaklaştığımda alt dudağı titriyor.

Sanırım onu tam burada, hafifçe çiseleyen yağmurun altında öpeceğim, vücudum *ona* batarken ayakkabılarım çamura batacak.

Ama o an paramparça olur... *aynen böyle*.

Melody'nin elleri ıslak tişörtümün altına dalıyor, parmak uçları gizli yaralarımın üzerinde geziniyor ve fark ettiğini bile sanmıyorum çünkü ağzımın onunkine sahip olmasını beklemekle meşgul... ama ben fark ediyorum.

Ve donup kalıyorum, kıpırdamadan duruyorum ve sanki düşman hatlarını geçen bir düşmanımış gibi onu serbest bırakıyorum.

Melody tökezliyor, suyun içinde dengesini güçlkle sağlıyor, kendini toparlayıp bana baktığında gözleri kocaman ve yaralı. "Parker?"

"Bu lanet olası bir hata," diye bağırdım, geriye doğru hareket ettim, ayakkabılarım ve ıslanmış kotum bana ağırlık yapıyordu. "Sadece... uzak dur."

"Ne?"

Gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor ve bunun bana bir şey yapmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Tanıdık olmayan hislerimi bastırarak başımı sallıyorum ve ona hançer fırlatıyorum. "Uzak dur, tamam mı?"

Melody kollarını koruyucu bir kalkan gibi kendine sarıyor, zehrimi reddetmeye çalışıyor. "Ben ne yaptım ki?"

"Ne yapmadın ki? Beni dürtmeye devam ediyorsun, işgal etmeye devam ediyorsun, *İzinsiz* giriyorsun, bir yol bulmaya çalışıyorsun. Tam bir baş belasıydın."

Dikenli telden kelimelerimi ona savuruyorum ve sanırım ikimizi de kesiyor. Ama lanet olsun, bu en iyisi. Şimdi de bitebilir, sonra da bitebilir ve sonra çok daha derin bir yara açacak.

Melody'nin şaşkınlık dolu nefesi hafif yağan yağmura karışıyor ve dudağını ısırarak başını sert bakışlarımdan uzaklaştırıyor. "Anlamıyorum," diyor kırık bir fısıltıyla.

"Mesele de bu zaten. *Beni* anlamıyorsun. Asla da anlamayacaksın, o yüzden uzak durman daha iyi."

Başını inançsızlıkla sallıyor, hâlâ bakışlarımdan kaçıyor. "Sen bir pisliksin."

"Evet," diye ısırarak kıyıya doğru geri geri yürümeye devam ettim. "Görünüşe göre ucuz atlatmışsın."

Cevabını beklemiyorum ve onun acı gözyaşlarına daha fazla tahammül edemiyorum, bu yüzden dönüyorum ve kıyı şeridine ulaşana kadar gölde ilerliyorum.

Sonra kamyonetimi destek toplantısında bıraktığımı hatırladım.

Hay sikeyim.

Hayal kırıklığımı homurdanarak, gelecekte çıkış yolum olmadığına dramatik çıkışlardan kaçınmak için zihnime bir not alıyorum, özellikle de sidik suyu ve deniz yosunu içinde sıırıslamken, keşfedilmemiş göl türlerini donumdan avlarken.

Kamyonuma dört millik berbat bir yürüyüşle gidiyorum ve bunun yukarıda saydığım tüm nedenlerden kaynaklandığını söylemek isterim.

Ama çoğunlukla gözlerindeki o lanet bakışı aklımdan çıkaramadığım için.

İki saat sonra nihayet evdeyim, duş almışım, sinirli ve hapsolmuşum. Walden ayaklarımın dibinde yatıyor, çenesi iki kıllı patisinin arasında, kanepeye yığılmış bana bakıyor.

Boşluğa bakıyor, geceyi kafamda yeniden canlandırıyor ve kendimi bu mutlak bok gösterisine nasıl soktuğumu merak ediyorum.

Olaylara göre ayırmaya karar verdim.

Bir numaralı gerçek: Melody'den etkileniyorum.

Her ne kadar inkar fantezi dünyamda yaşamak ve her şeyin büyük bir tesadüf olduğunu iddia etmek istesem de, gerçek acınacak kadar açık. Ondan çok etkileniyorum.

Aletim gördüklerinden hoşlanıyor ve daha fazlasını görmek istiyor.

Gerçek.

İki numaralı gerçek: Kadınlardan hoşlanmıyorum.

Ama... Bree'den hoşlanıyorum ve hep hoşlandım, Melody'den de hoşlanıyor gibiyim, hatta Amelia bile gözümde büyüyor. Ve Bayan Katherine de fena değil, özellikle bugün küçük şarküteri tepsilerinde çeşitli denizaltı sandviçleri ve meyve tabağı getirdiğinde.

Yani, belki de bu bir gerçek değildir. Şimdilik bunu atlayacağım. Üç numaralı gerçek: Beni besleyen insanları severim.

Dört numaralı gerçek: Duygular çöptür ve ben gerçek bir bağ kurmaktan acizim. Bu yüzden Melody'ye olan ilgimin peşinden gitmek feci bir hata olur.

Kadın bir ömür boyu yetecek kadar keder ve kalp ağrısı yaşadı ve eğer bu gece olası bir buluşmanın nasıl gelişeceğine dair herhangi bir gösterge olsaydı, benden uzak durması onun yararına olurdu. Onu sadece dibe çeker ve kendi sefalet okyanusumda boğarım.

Ne tür bir cinsel ilişkimiz olabilir ki zaten? Yakınlıktan nefret eden ve cinsel ilişkiye girmeyi reddeden bir adamla sevişmek ona ne hissettirirdi?

Gömleğini çıkarır mısın?

Anlamsız; çıkmaz sokak.

Çöküş: Melody'yi becermek istiyorum ama yapmayacağım. Bazı kadınlar iyidir. Yemekleri severim.

Son düşünceler: Bu egzersiz berbattı ve kendimi daha iyi hissetmeye yaklaşmadım.

Zihnim bulanıklaşmaya devam ediyor, üzerimde dolaşan kara bulut penceremin dışındaki yağmur bulutlarından daha agresif hale geliyor. *Yine* yağmur yağıyor. Yağmur yazı oldu ve Melody'nin hâlâ dışarıda bir yerde, belki de kumsalda tünemiş, yağmur suyu ve pişmanlıkla ıslanmış olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kahretsin... Bu gece o gölde çok mutluydu, dans ediyordu ve ağırlıksızdı, bir kuş kadar özgürdü.

Ve sonra her şeyi mahvettim.

Yaralarım ve eski hayaletlerim galip geldi, kıvılcımını söndürdü ve onu karanlığa geri gönderdi.

Onu ağılattım.

Onu şüpheye düşürdüm.

Dans etmeyi bıraktırdım.

Ve bu düşüncelerin derimin altına girip beni canlı canlı yemesinden nefret ediyorum. Pişmanlığa ya da suçluluğa alışık değilim. *Hissetmiyorum.*

Ama şu anda hissediyorum ve bok gibi geliyor.

Walden çoraplı ayağımı dürtüyor, ben de homurdanarak karşılık verince huysuz bir ses çıkarıyor. Bu yaşlı it ve ben bir elmanın iki yarısı gibiyiz.

Kulaklarının arasındaki tüyleri kaşımak için öne doğru eğildiğimde, telefonum kanepede yanımda canlanıyor. Tenim karıncalanıyor ve midem Melody olabileceğini düşünerek kıpırdanıyor - acaba bana siktir git mi diyor?

ya da belki bana tatlı, sempatik bir mesaj gönderiyordur, ki bu milyarlarca kez daha kötü olurdu.

Telefonu elime aldım, onun yerine Magnolia'nın adını gördüm. Mesajı açıyorum.

Magnolia: *İşlerin kişiselleşmeyeceğine söz verdiğimi biliyorum. Ben Üzgünüm... Yalan söyledim. Seni görmek istiyorum. Görüntülü arama yapmak istiyorum. Senin gerçek olduğunu, benim gerçek olduğumu ve beni gördüğünü bilmem gerek. Bunu benim için yapar mısın?*

Ne oluyor lan?

Sert bir nefes vermeden önce yanaklarım havayla doluyor ve hâlâ nemli olan saçlarımı kaşıyorum. Görüntülü arama mı yapmak istiyor? Kahretsin... Hayır. Bu

Kulağa korkunç geliyor.

Anlaşmamızı olduğu gibi seviyorum. Koşulsuz. Magnolia benim anonim çıkış noktam, sahip olduğum tek çıkış noktası ve gerçekten arzuladığım bir şey.

Magnolia saklanmama izin veriyor.

Yanağımın içini çiğneyerek ona bir yanıt veriyorum.

Bu da nereden çıktı? Sahip olduğumuz şeyi seviyorum. Olduğu gibi kalmasını tercih ederim.

Manolya: *Anlıyorum. Elimizdekileri ben de seviyorum ama daha fazlasını arzuluyorum.*

Ben: *Neden? Kocanızın kalbi yüzünden mi? Bu bağlantının temeli bu mu?*

Belki aptallık ediyorum ama zaten gerginim.
Melody'yi kaybettim, Magnolia'yı da kaybetmek istemiyorum.
Ve cevabı hemen gelmediğinde, cevabımı aldığıma eminim.

Ben: *Teşekkürler. Tamamdır.*

Manolya: *Lütfen böyle yapma. Alınmadığını sanıyordum?*

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Alınmadım. Sadece hayal kırıklığına uğradım.

Magnolia: *Hayal kırıklığına uğradıysanız, belki bu sizin de daha fazlasını arzuladığınız anlamına geliyordur. Benimle aynı bağı hissediyorsun.*

Ben: *Aramızdaki bağ şu anda sahip olduğumuz şeye dayanıyor. Bunu sarsmak istemiyorum.*

Magnolia: *Gördüklerinizi beğenmeyeceğinizden mi korkuyorsunuz?*

Hayır. Korkarım yapacağım.

Sessizliği birkaç dakikaya yayılıyor ve bu saçmalığı söylediğim için kendime lanet ediyorum. Belki de doğrudur. Belki de istediğimi hiç bilmediğim her şey olacağından endişeleniyorum.

Sonra da değer verdiğim iki kadını yüzüstü bırakmış olacağım.
Magnolia'nın cevabı sonunda ortaya çıktı.

*Şuna ne dersin? Mahremiyetinizi ihlal etmek istemiyorum.
Tereddütlerini anlıyorum ve saygı duyuyorum. Peki ya sadece beni
gördüysen? Kameranı kapalı tutabilirsin. Kimliğiniz yine de gizli kalır.*

Ben seni görebiliyorum ama sen beni göremiyor musun?

Manolya: *Evet.*

Günah beni ele geçiriyor.

Merak.

Tekerlekli sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı göğsümde
kavuşturuyorum ve kalbim kararsızlıkla çarparak bir o yana bir bu yana
dönüyorum. Bu her şeyi değiştirecekti. Dinamiğimiz altüst olacak ve hiçbir
şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ama neden

olmasın? Neden

olmasın?

Pişman olmayacağımı umarak cevabımı gönderiyorum.

Ben: *Tamam.*

Magnolia:

Gerçekten mi? Ben:

Evet. Ayarla.

Birkaç dakika sonra mesaj kutusunda bir bağlantı beliriyor ve içim
içimi yiyor. Bu bir Google Meet bağlantısı. Google ile aram çok
kötüdür.

teknoloji, yani bunu batırma ihtimalim var, ama riski göze alıp linke tıklıyorum.

Kadrajın dışına çıkıp kameramın kapalı olduğundan emin olmak için ayarları kurcalıyorum, sonra klavyeye geri kayıyorum ve cesaretle kocaman bir nefes çekiyorum.

Kahretsin, gerginim.

Neden bilmiyorum ama sanırım bu önemsediğim anlamına geliyor.

Bir şey olmasını beklerken ayağım halı kaplı zemine vuruyor.

Bir şeyler oluyor.

Kamerası yanıp sönerken pas rengi bir duvarı gösteriyor.

Kaşlarımı çatıyorum, bir aşinalık hissiyle diken diken oluyorum. Çok sık görmediğim çirkin bir renk bu ve pek çok evde bulundum.

Hayır. İmkansız.

"Beni duyabiliyor musun?"

Sesi omurgamda daha fazla deja vu karıncalanmasına neden oluyor, ama parazit var, bu yüzden emin olamıyorum. Mikrofonumun açık olup olmadığından emin olamadığım için ayarlarla tekrar oynuyorum. Sessize alınmış gibi görünüyor, bu yüzden cevabımı göndermek için sohbet özelliğini kullanıyorum.

Ben: *Seni anlıyorum.*

Cevabım ekranda beliriyor ve Magnolia tekrar konuşuyor.

"Tamam... harika. Hazır mısın?"

Kesinlikle olmaz.

Ben: *Ben hazırım.*

Dramatik bir duraklama oluyor ve ben onun kimliğini açıklamasını beklerken nabzım beklentiyle atıyor. Bunu kulaklarımda, şakaklarımda ve boğazımda hissediyorum. Ellerim kucağımda katlanmış, sıkıca yumulmuş ve dişlerim birbirine kenetlenirken çenem ağrıyor.

Th-thump. Th-thump. Th-thump.

Kamera sallanıyor ve beyaz-sarı saçlardan bir parça kadrāja giriyor.

Midem bulanıyor. Kalbim pürüzlü bir ritimde sıkışıyor.

Şu duvar.

O ses.

Dul ve solgun.

Bir vuruş daha geçer ve Melody kameranın karşısına geçer, çekingen ve ağırbaşlı, al yanaklı ve neredeyse titriyordur.

Göz kırpıyorum.

Tekrar göz
kırpıyorum.

Hayır, hayır, hayır.

Hay sikeyim. Hayır.

"Merhaba."

Bunu en tatlı, en yumuşak sesiyle söylüyor, gülümsemesi güneş kadar parlak, etrafımdaki her şey parçalanırken, bir enkaz ve şaşkınlık çığı.

Manolya Melodi'dir.

Melodi, Manolya'dır.

Ve bilmem gerekirdi.

Bilmem gerekirdi.

Bu, ona bir *merhaba* gönderdiğim, çok güzel olduğunu söylediğim, istediğimi asla bilmediğim her şey olduğunu bilmesini sağladığım nokta olmalıydı.

Ama ben bunu yapmıyorum. Bunu hiç yapmıyorum.

Bunun yerine, dizüstü bilgisayarımı çarparak kapatıyorum, elime alıyorum ve şiddetli bir hırıltıyla odanın bir ucuna fırlatıyorum, oturma odamın duvarına çarparak milyonlarca parçaya ayrılmasını izliyorum. Köpeğim bile ayağa fırlıyor ve benim gazabımla sarsılarak yatağına doğru koşuyor.

Göğsüm kabarıyor, bedenim titriyor, zihnim imkânsızlıkla çalkalanıyor.

İhtimaller nedir? Lanet olası ihtimaller nedir?

İçimde bir başka öfkeli inançsızlık dalgası dalgalanıyor ve bunu bir kendini yok etme tayfununa dönüştürüyorum. Bütün evi dağıtıyorum, eşyaları duvarlardan söküyorum, tabakları kırıyorum, tezgahları temizliyorum, küfürler savuruyorum ve sonra yere yığılıyorum, sırtım mutfak duvarıyla aynı hizada.

Magnolia Melody'dir.

Çok mantıklı. Hayatım boyunca hepsini hor görerek yaşadıktan sonra aynı anda *iki* ayrı kadınla bağ kurmamın imkanı yok.

Sadece o olabilir.

Sikeyim.

Bir şekilde rahatlatıcı olduğu için öfkemin dinmesine izin vermeyerek ayağa fırlıyorum ve ayakkabılarımla kamyonetimin anahtarlarını bulmaya çalışıyorum. Ne yaptığımdan emin değilim, bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim, artık Melody'nin gözlerinin içine nasıl bakacağımdan emin değilim - ama şu anda görmek istediğim tek şey onun gözleri.

Bilmesi gerekiyor.

Gerçeği bilmesi gerekiyor.

-YİRMİ-

Melody

"ZEPHYR79 TOPLANTIYI TERK ETTİ."

İçimde yanan bir utanç yumağı, zalim ve kötücül bir fırtına gibi ciğerlerimden nefesimi alıyor. Kanepenin minderine yapışıp kalırken parmaklarım sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor, kırık bir baraj gibi patlamadan önce umutsuzca gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

Belki bağlantısı kesildi. Belki de telefonu kapandı.

Fırtına olabilir.

Öyle sert bir nefes çekiyorum ki göğsüm ağrıyor. Kanepeden kalkıp, destekli cep telefonuma doğru ilerliyorum ve görüntülü aramayı kapatıyorum, sonra da hemen bir sonuca varıp rahibe manastırına katılmadan önce neler olduğunu öğrenmek için ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Telefonunun öldüğüne ve beni gördükten sonra kendi isteğinle gitmediğine inanmayı seçeceğim.

Çevrimiçi görünmüyor, bu yüzden bunun bir şans olduğu ve yüzümle ilgisi olmadığı konusunda umutlu kalmaya çalışıyorum.

Heyecanımı ve endişemi üzerimden atıp, bir psikopat gibi tezgahımı on iki kez ovalayarak dikkatimi dağıtıyorum. Zephyr'i düşünmemeye çalışıyorum.

Parker'ı düşünmemeye çalışıyorum.

Ellerinin üzerimde nasıl hissettirdiğini ya da tam yeni ve korkutucu derecede sarhoş edici bir şeye atlamak üzereyken sözlerinin beni nasıl kestiğini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum.

Midemdeki ağır korku çukurunu iterek, on beş dakika sonra telefonumu geri alıyorum ve bir yanıt olup olmadığını kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Ama... Zephyr'in iki dakika önce aktif olduğunu söylüyor.

Aman Tanrım.

Mesajımı gördü.

Mesajımı gördü ve görmezden geldi.

Beni ilk kez gördükten sonra o sohbetten kendi isteğiyle ayrıldı.

Gözyaşlarım küçük gül dikenleri gibi gözlerime batıyor ve kendimi yeniden kesilmiş hissediyorum.

Bu *iki oldu*. Bir gecede iki kez, değer verdiğim iki adam tarafından reddedildim ve ezildim. Duygularımı geliştirdiğim iki adam. Charlie'ye çarpık bir şekilde ihanet ettiğim için hissettiğim suçluluk duygusuna rağmen açıldığım ve savunmasız kaldığım iki adam.

Telefonumu mutfak tezgâhına fırlatıyorum, ardından yağmur yağarken çıplak ayaklarımla avlu kapısından fırlıyorum, toprağa vuruyor ve boğazımda düğümlenmekte olan iğrenç erimeyi maskeliyor. Eve döndüğümde duşta bir saat boyunca Parker'ı ve ardında bıraktığı lekeleri yıkadıktan sonra, görünüşe göre bir temizliğe daha ihtiyacım var.

Ayaklarım beni süngerimsi çimlerin ortasına taşıyor, çıplak ayak parmaklarım çimlere batıyor. Şezlong kıyafetim anında sıırıslılam oluyor, beyaz atletim ve pamuklu şortum katartık yağmurun altında titrerken tenime yapışıyor.

Son zamanlarda çok yağmur yağdı.

Dezenfekte edilecek çok şey var.

Çenemi yukarı kaldırıp yüzümü gökyüzüne döndüğümde, gözlerimi kapatıp çaresiz bir yakarış fısıldadığımda fırtına bulutları güçlü bir sağanak bırakıyor. "Kayboldum, Charlie. Bana ne yapacağımı söyle."

Uzaktan gelen gök gürültüsü içimi titretiyor ve işte o zaman onu duyuyorum.

Tanıdık bir motor sesi evimin önüne kadar geliyor, lastikler gıcırdayarak duruyor ve bir arabanın kapısı çarparak kapanıyor.

Mümkün değil.

Kaşlarımı çatarak hızla evin yan tarafına doğru ilerliyorum ve onun çimenlikten ön kapıya doğru yürüdüğünü gördüğümde duruyorum, yüzü sert bir yoğunlukla maskelenmiş, sanki bir görevdeymiş gibi.

Parker beni arka bahçede dikilmiş, şaşkınlık ve düşmanlığın sağlıklı bir karışımıyla ona bakarken gördüğünde neredeyse tökezleyerek duracaktı.

O neden burada?

Onu burada istemiyorum. *Bana ondan uzak durmamı söyledi.*

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, hem savunmacı bir havayla hem de yağmurun ince, beyaz pamukla pek iyi geçinemediği gerçeğini gizlemek için.

Parker'ın ifadesi kararıyor, yüz hatları gerginleşiyor ve yön değiştirip bana doğru hücum ediyor. "Sırılsıklam olmuşsun ve yarı çıplaksın," diye homurdanıyor sağanak yağmurun altında, yaklaşırken saçlarını geriye atıyor.

Yüzüm küçümsemeyle buruşuyor ve ona sırtımı dönüp huysuz bir çocuk gibi tepinerek uzaklaşıyorum.

"Melodi."

"Evine git Parker," diye emrediyorum, omzumun üzerinden ona ters bir bakış fırlatarak. "Burada istenmiyorsun."

Beni döndürmek için bileğimden yakalıyor ve neredeyse ıslak çimlerde kayıyordum.

Sanki beni haşlamış gibi kolumu çekip kurtarıyor. "Yapma! Dokunma bana." "Lanet olsun, duracak mısın?"

"Neden buradasın?" Talep ediyorum, göğsüm kabarıyor, öfkem artıyor. "Bu gece gölde oldukça yüksek sesle ve net konuştun. Ben senin için sadece bir baş belasıyım. Senin için bir diken, kulağındaki bir sivrisinek. Lanet çorbandaki bir sinek."

Parker cevap vermek, niyetini belli etmek için ağzını açıyor ama dili donuyor ve tereddüt ediyor. Bir süre öylece bana baktı, Kaşları bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi birbirine çarpıyor ya da belki de her zaman olduğu gibi sadece kızgın ve tedirgin.

Kendimi yumuşamaya zorlayarak tekrar deniyorum. "Neden buradasın?"

Yutkunuyor. "I..." Parker sözlerini yarıda kesiyor, kelimeleri çıkaramıyor gibi görünüyor. Tüm vücudu geriliyor, çenesindeki kaslar titriyor, gözleri aşağıya iniyor, üzerimde geziniyor ve artık transparan olan atletime yapışmış, kısmen açıkta duran göğüslerimde oyalanıyor. Dikkatini tekrar yüzüme yöneltiyor, bakışları sıcak ve fırtınalı. "Beni deli ediyorsun."

Kollarım göğsümü görmesini engellemek için havaya kalkıyor, savunmam yeniden alevleniyor. "Beni aşağılamak için geldiysen, ilgilenmiyorum. Gerçekten boktan bir gün geçirdim ve senin de buna katkıda bulunduğunu bilmekten memnun olacaksın."

"Bunun beni memnun ettiğini mi düşünüyorsun?" "Evet, hoşuma gidiyor."

Parker koyu renkli, ıslak saçlarını alnından silkeleyerek bıkkınlık dolu bir homurtu çıkarıyor. "Bu beni memnun etmiyor Melody. Ne olduğunu bilmek istiyorsun

beni memnun eder mi?" Aç bir yırtıcı gibi bana doğru ilerliyor. "Umurumda değil. *Umursamamak*. Yalnız olmak, içime kapanmak ve senin hâlâ o gölde kalbi kırık bir şekilde mi yoksa evde ağlayarak mı uyuduğun, bir pislik için yeterince iyi olmadığını mı düşündüğün umurumda değil.

benim gibi."

Sözlerinin zırhımı parçalamasına izin vermeyi reddediyorum. "Kendini pohpohluyorsun.

Ben *iyiyim*."

"Anlamıyorsun," diye başını sallıyor. "Senden nefret etmem gerekiyor. Savunduğun her şeyden nefret etmem gerekiyordu. Şimdi tek yapmak istediğim

Sen." Parker kollarımı birbirinden ayırıyor ve gözlerimi içine çekmesi için göğüslerimi tekrar ortaya çıkarıyor. Sesi alçalıyor, kelimeler çatırdıyor.

"Bana ne yapıyorsun?"

Parmakları bileklerimi sıkıca kavrarken bedenim ısınıyor, nabzım zonkluyor. Öfkeli nefeslerim titrek ve düzensiz bir hal alıyor. "Ben sadece kendim oluyorum."

"Evet," diye mırıldandı, neredeyse fısıltıyla. "Ben de bundan korkuyorum."

Parker bana biraz daha yaklaşıyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

Hayır.

Hayır, bunu yapmaya hakkı yok. Beni parçalara ayırıp sonra da tekrar bir araya getirebileceğini düşünemez. Bu *benim* işim.

Artan uyarılmışlığımı dizginleyerek bileklerimi kurtarıyorum ve kaşlarının bir kez daha inişini izleyerek uzaklaşıyorum. "Evine git Parker," diyorum ona, sesimin titremesinden nefret ederek. "Eğer kaşınmak istiyorsan, eminim bir sürü seçeneğin vardır."

"Böyle mi düşünüyorsun?" Kaşları daha da çatılıyor, beni incelerken dudakları birbirine yapışıyor. "Dışarıda kuyruk peşinde koştuğumu ve uzun *seçenek* listemde sıranın sana geldiğini mi düşünüyorsun?"

Omuz silkiyorum, kayıtsızmışım gibi davranıyorum. "Belki. Muhtemelen." Parker yavaşça başını sallıyor, öne doğru bir adım atıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Gözleri yüzümde gezinirken yakınlığı ürkütücü derecede güçlü, yeşil bir alev alev. "Şuna ne dersin? On bir yıldır seks yapmadım - bunu düşünmedim, istemedim. Umursamadım bile." Eğildi

dudakları kulağıma fısıltılı bir öpücük gibi değene kadar yaklaşıyor ve "Ya da şuna ne dersin? Geçen hafta *seni* düşünerek tüm yıl boyunca yaptığımdan daha fazla mastürbasyon yaptım."

İçime bir elektrik çarpıyor ve ellerim istemsizce havaya kalkıyor, sallanmamak için kollarının sert kaslarını kavriyorum.

Parker'ın başı hafifçe kalkıyor ve gözlerimiz kilitlenene kadar dönüyor. "Bir kaşıntıdan daha fazlası olduğunu söylediğimde bana inan. Sen lanet bir devrimsin."

Tırnaklarım onun gergin pazularına batıyor, boğazımdan küçük bir nefes kaçıyor. Göz kapaklarım midemdeki kelebek kolonisiyle birlikte çırpınırken, sözlerine, kokusuna, aurasına çekilerek ona doğru eğiliyorum.

Ama tam *ona* teslim olmak üzereyken -tekrar- geri çekiliyor.

Geri adım atıyor, yokluğunda soğuk bir boşluk bırakıyor. Bahçemde geri geri yürümeye devam ederken gözlerim ateş püskürerek açılıyor. Gidiyorum. "Güzel," diye sızlanıyorum, onun karışık sinyallerinden bıktım. Hepsini çalmadan hemen önce bana attığı kırıntılardan bıktım. "*Git*."

Parker topuklarının üzerinde dönüp arka bahçeme doğru fırlamadan önce bir an daha bakışlarımı tutuyor.

İşten çıkarılması beni
çileden çıkardı. Bunun
anlamı neydi? *Ne anlamı
vardı ki?*

Yumruklarımı iki yanımda sıkarak geri çekilen sırtına doğru bağıriyorum: "Senden nefret ediyorum."

Charlie'ye *hiç* benzemiyorsun. Her yönden onun tam tersisin ve bu beni hasta ediyor..." Parker aniden duruyor, başı eğilirken omuzları geriliyor. Yutkunuyorum. "Bu beni hasta ediyor..."

"Neyi?" Parker yüzünü bana dönüyor ve olduğu yerde dönüyor.

"Söyle." Alt dudağım bir türlü çıkaramadığım kelimelerle titriyor.

"Söyle Melody." Yüzünde öfkeyle bana doğru geri döndü. "Seni hasta eden ne? Beni istemen mi?"

O ilerlerken başımı sallıyorum. "İtiraf et. Beni istiyorsun."

"Hayır."

"Hayır mı?" Parker burun buruna geldiğimizde durdu, göğsü zorlukla aldığı nefeslerle şişiyordu, gözlerinde vahşi bir şey parlıyordu. "Yalan söylüyorsun. Seni tam burada, şu anda, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda vahşi bir hayvan gibi götürmeme izin verirdin."

İçimi bir ürperti kaplıyor, nefesim kesiliyor. Bakışları kabaran göğüslerime kayıyor, meme uçlarım gergin, neredeyse ince kumaşı kesiyor ve tekrar yukarı baktığında... bir değişim var. Hissedilebilir, içgüdüsel bir şey. Ben hissediyorum, o hissediyor ve sanırım gökyüzü de hissediyor, çünkü tam o sırada üzerimizde şimşekler çakıyor, gözlerindeki bakışı taklit eden agresif bir ısı parlaması.

Birbirimize saldırıyoruz.

Ağızına doğru gidiyorum, ama benden kaçıyor, onun yerine çenemi ısırtıyor, sonra dilini boynumda dolaştırarak atletimin askılarını ve kumaşı göğüslerimden aşağı doğru itiyor. Göğüslerim serbest kalınca Parker inliyor, başını aşağı eğip bir meme ucunu ağızına alıyor ve ben ona doğru eğilerek vücudumun parçalanmasını sağlıyorum. Ellerim çılgınca kemerinin tokasını kurcalarken, kilidini açıp fermuarı ararken iniltiğim onunkilere karışıyor.

Parker daha da eğiliyor ve beni tam kalçalarımın altından kavrayarak havaya kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyor. Şaşkınlıkla ciyaklıyorum ama ereksiyonu bacaklarımın arasına girdiğinde bu ciyaklama muhtaç bir iniltiye dönüşüyor.

Bacaklarımı tutuyor ve beni bir yere götürüyor, kim bilir nereye - meme ucumu bu şekilde emmeye devam ettiği sürece gerçekten umurumda değil, dişleri hassas eti kemiriyor ve leğen kemiğimi kot pantolonundaki sert şişkinliğe karşı sürtünmeye teşvik ediyor.

Sırtım arka bahçedeki kulübenin ahşap tahtalarına çarpıyor ve Parker şortumu bacaklarımdan aşağı çekmeye başladığında, ağzı her tarafımda, ellerim kafa derisini tırmaladığında ve ıslak saçlarını yumrukladığında inliyorum.

Etrafımızda fırtına kopuyor, ya da belki *de* fırtına biziz. Şimşek çakıyor, gök gürliyor, yıkımın kara bulutlarıyız. parlak ayı gizliyor. Yağmur yağıyor ve bizi sıırıslıklam ediyor, patlamakla tehdit eden kavurucu sıcakla hoş bir tezat oluşturuyor.

Parker'ın parmağı içime girdiğinde omurgam geriye doğru eğiliyor ve omuzlarını kavıyor, tırmalıyor ve kazıyorum. "Oh, Tanrım..."

"Lanet olsun," diyerek kulağımın kabuğunu törpülüyor, lobunu ısırıyor.

Pompalayan parmağına doğru iterken fermuarının açıldığını duyuyorum, ona *daha* derinden ihtiyaç duyuyorum, *daha fazlasına ihtiyaç* duyuyorum. Parker başını omzumun kıvrımından kaldırıyor, gözlerimi kör edici, güçlü bir saniyeliğine bulup çekmeden önce parmağını içimden çıkarıyor ve ön tarafım baraka duvarına dayanana kadar beni çeviriyor.

Kıymıklar derime batarken bir nefes alıyorum ama Parker kolunu göbeğime doluyor, bir eliyle göğsümü avuçlarken diğer eliyle kalçalarımı ayırıyor. İçgüdüsel olarak sırtımı dönüp onu arıyorum, ona *yalvarıyorum*.

Ağzı yine boynumu yalayıp yutuyor, dili sıcak ve talepkâr bir şekilde beni, terimi ve yağmur suyunu tadıyor, eli göğsümden ayrılıp saçlarımı avuçluyor ve geri çekiyor. Parker arkadan bacaklarımdan arasına yerleşiyor, sikinin ucu içeri girmek istiyor. Onu orada hissetmek, benimle alay etmek, vücudumu titretiyor ve ona karşı öğütürken ağrıyor. "Lütfen."

"Siktir, Melody..."

Gök gürültüsü tepemde yuvarlanırken, Parker beni daha geniş açıyor, diğer eli boğazımın etrafında kıvrılıyor ve içeri doğru itiyor.

Sert. Ani. Affetmez.

Vay anasını.

Eli çenemi sıktağında çığlığım boğuklaşıyor, iki parmağı ağzıma giriyor ve ısırıyorum. Parker'ın alnı omzuma düşüyor, bir kolumu boynunun arkasına atıp onu kendime doğru çekerken uzun süren iniltisi tenimi uğultuya boğuyor.

Hareket etmeye başlıyor, kalçaları bana karşı sallanıyor, önce yavaşça, beni geriyor ve kıvrınmamı sağlıyor. Dili omzumun tepesi boyunca boynuma kadar ilerliyor ve dişlerinin arasındaki eti çekerek homurdanıyor, bu sırada aleti daha derine iniyor, hamleleri hızlanıyor.

Parmakları çenemi açmaya çalışırken iki elimi kaldıraç olarak kulübeye dayıyorum ve neyin acı verdiğini, neyin battığını, neyin doğru neyin yanlış olduğunu ve neyin çok iyi hissettirdiğini, acı ve zevk arasındaki çizgiyi bilemediğim için tekrar inliyorum görkemli, kalıcı bir bulanıklığa dönüşür.

Parker'ın parmakları ağzımdan ayrılıp bacaklarımın birleştiği yere gelene kadar vücudumda geziniyor ve ben sessiz bir yalvarışla avucuna bastırıyorum. Bir eli kalça kemiğimi kavrayıp içime girerken beni sabit tutarken, diğeri klitorisimi lezzetli bir çılgınlığa sürüklüyor, boğazımdan miyavlamalar, inlemeler ve arsız inlemeler çıkarıyor.

Dudakları kulağıma doğru eğiliyor, nefes alış verişi düzensizleşiyor. "Beni çılgına çeviriyorsun... Kendini çok iyi hissediyorsun."

"Uhh..." Tek yapabildiğim bu, sözleri ve elleri içimi dışıma çeviriyor, tutarlılığımı ve sağduyumu çalıyor.

Kendimi yeniden keşfediyorum.

Parker kara bulutların ve ay ışığının altında arka bahçemdeki kulübede beni becerirken, kendimi zirveye çıkarken, tırmanırken, şarkı söylerken ve vızıldarken hissediyorum.

Hayvanlar gibi.

Parmakları beni orgazma ulaştırırken ve itiş gücü daha da vahşileşirken, bedenim geriliyor, titriyor ve binlerce küçük parçaya ayrılıyorum,

atomlar ve yıldızlar.

Doruk noktam beni neredeyse sakat bırakıyor.

Dizlerim bükülerek öne doğru yığılıyorum, Parker göğsümü sıkıp meme ucumu cımbızlarken bir zevk çılgılığı boğazımı yırtıyor. Şiddetli, çılgınca vuruşlarla içime giriyor, salıverildiğini homurdanıyor, yüzünü boynumun kaygan kıvrımına gömüyor.

"*Siktir,*" diye homurdanıyor, bana karşı titriyor, avucu hâlâ göğsümü kavrarken diğer eli kalçama yapıyor, parmak uçları narin deriyi ısıtıyor.

Ve sonra bitti.

Hareketleri sertleşiyor ve ikimiz de baş döndürücü yükseklikten inerken bir anlığına bana sarılıyor. Sadece yağmur damlaları ve Parker'ın beni kavrayışı gevşeyip başı omzumdan kalkarken kalp atışları ve ağır nefesler. Kalbinin sırtımda titreştiğini hissediyorum, ereksiyonu hala sert ve içimde nabız gibi atıyor, kulağımın dibinde derin, belirsiz bir iç çekerken parmakları hafifçe gövdemde geziniyor, neredeyse gıdıklıyor.

Sonra kayarak içimden çıkıyor, beni bırakıyor ve ben hareketsiz kalıyorum, şortum ayak bileklerime kadar düşmüş ve ıslak atletim ortama yapışmış halde kulübeye doğru kısmen çöküyorum.

Yağmur suyu Parker'ın salgısıyla karışarak kalçalarımın altına dökülüyor ve bana Charlie'nin artık içime giren son erkek olmadığını hatırlatıyor. Bu unvanı, kadınlardan hoşlanmadığını iddia eden -bana karşı acımasız olan- ve *bunu hak etmeyen bir adama* verdim.

Değersiz bir adama değerli bir hediye verdim.

Kendimi toparlamaya bile vakit bulamadan, farkına vardığım şey göğsümden bir hıçkırık koparıyor. Charlie'nin sevgili kulübesinin ıslak ahşap tahtalarına doğru daha da yığılıyorum; şimdi acı verici bir ihanet eylemiyle kirletilmiş olan kulübe.

Ona ihanet. Bana ihanet.

Uzuvlarım pişmanlıktan titrerken, ağırlığımı ve çok daha fazlasının ağırlığını zorlukla taşıyarak orada öylece duruyorum.

Sırtımın alt kısmında hafif bir dokunuş hissettiğimde gözlerim sıkıca kapanıyor, yüzüm ellerimin arkasına saklanıyor. İlk başta tüy kadar hafif, neredeyse hiç yok, ta ki daha fazla baskı uygulayıp avucunu omurgamda aşağı yukarı ovuşturana kadar, sanki beni bir şekilde rahatlatmaya çalışıyormuş gibi.

Bu küçük bir teselli simgesi.

Benimkine karşılık bir hediye.

Ve sonra şortumu kalçalarımın sabitlenene kadar bacaklarımdan çekiştiriyor, sıırıslı pamuk tenime yapışkan gibi yapışıyor. Alnımı barakadan kaldırıp yavaşça dönerek ona bakıyorum. Pantolonu yukarı çekilmiş ama kemeri gevşek duruyor ve boynunda onu çizmiş olabileceğim kızgın bir tırnak izi var.

Parker kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırıışıklıkla bana bakıyor ve yemin ederim o kırıışıklıkta bir endişe var, hatta belki bir empati bile olabilir.

Ama geriye doğru volta atmadan önce bana verdiği tek şey bu, bakışları aşağıya dalıyor, çenesi sert ve sıkı, yumrukları iki yanında toplanmış gibi.

Ve bir anda gitti.

Parker beni orada, kulübenin karşısında bırakıyor, lekeli ve yırtık, suçluluk, kendinden nefret ve o kokuyor.

Ertesi sabah kuş cıvıltıları ve güneş ışığı şeritleriyle uyandığımda, küçük ahşap kulübenin içinde kıvrılmış, vücudum ağrıyor, derim kirlenmiş, haysiyetim paramparça olmuştu.

Kalbim kırıldı.

-TWENTY-ONE-

PARKER

Ertesi sabah uyandıgımda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Yatağımda doğruldum, bir an için bir çeşit rüya aleminin arasında kaldım, fantezi ve akıl almaz gerçeklik.

Saat kaç?

*Bugün çalışıyor
muyum?*

Dün gece Melody'yi bir kulübeye karşı mı becerdim?

Aletim boxer'ımın içinde seğiriyor, sanki cevap verir gibi, *lanet olsun evet, yaptın.*
Yüce İsa. İsa.

Oraya Zephyr ikinci kişiliğimi ortaya çıkarmak için gitmiştim ama yapamadım. Tıkandım ve lanet kelimeleri ağzımdan çıkaramadım. *Neden?*
Bilmiyorum.

Belki de korkak olduğum içindir.

Belki de her şey değişeceği için.

Belki de Melody şu anda *beni* istediği için ve gerçekte kim olduğumu öğrendiği an... artık benimle ilgili olmayacak.

Onun hakkında olacak.

O ve onun lanet kalbi.

Bunun neden önemli olduğuna dair hiçbir fikrim yok - neden bu kadar damlayan ve duygusal bir şey benim için gerçekten *önemli olsun ki* - ama yardım edemem ama onu kaybetmek istemediğimi fark ederek boğulduğumu hissediyorum.

Ve ben... Ben onu kaybederdim.

Görünüşe göre, bir sonraki mantıklı adım, onu arka bahçesinde aptalca becermekti, böylece bu devasa, sonsuz akıl uyuşturan delilik ve sikiş deliğinden asla çıkamayacağımdan emin olmaktı.

Sağlam bir plan.

Tamamen ustaca.

Avucumu yüzüme sürerek hayal kırıklığıyla iç çekiyorum, saati kontrol etmek ve hasar kontrolünü ölçmek için körü körüne telefonuma uzanıyorum.

Kahretsin.

Saat sabah onu çoktan geçti ve Owen'ın susamış annesi tarafından bana verilen daha fazla ev projem var, bu yüzden gitmem gerekiyor. Ama Melody'den bir saat önce gelen bir mesaj motivasyonumu çalıyor. Mesajı kaydırarak açarken sert bir yumru yutuyorum.

Melodi: *Beni orada bıraktın.*

Kalbim tekliyor.

Lanet olsun.

Yapmamalı mıydım?

Kucaklaşıp kaşıklaşmamız mı gerekiyordu? Bektan mı konuşacaktık? Hiçbir fikrim yok.

Çenemdeki kılları kaşıyorum, ne halt ettiğimi bilmemekten tamamen bunalmış durumdayım. Bu *benim* için yeni bir alan, hepsi.

Seks, sahte davranışlar, *duygular*. Bu onun için de yeni bir şey çünkü artık Melody'nin Magnolia olduğunu bildiğim için hayatına dair daha fazla bilgiye sahibim.

Daha önce hiç başkasıyla birlikte olmamış.

Sadece kocasıyla.

Ve şimdi de ben.

Onun lekesi, onun utanç verici hatası, onun Kabil'in işareti.

Şimdi düşünüyorum da, beynini dağıttıktan sonra onu yağmurun altında yarı çıplak bir halde yalnız bırakmak muhtemelen sikik bir hareketti. Ama istediği şeyin bu olduğunu sanıyordum, ondan uzak durmamı. Pişmanlıktan hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Bir yanıt vermeyi düşünürken başparmağım telefonumun kenarına tedirginlikle vuruyor ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bu bokla başa çıkabilecek donanıma sahip değilim. Daha önce hiçbir şeyi *tamir etmek* zorunda kalmamıştım. Benden ne istiyor ki?

Özür mü?

Bir açıklama?

Kahve içmek ve duygularımız hakkında sohbet etmek için mi?

Ne aradığından tam olarak emin değilim ama neyi hak ettiğini biliyorum.

Gerçeği.

Zephyr hakkındaki gerçek.

Ama ona veremeyecek kadar korkağım.

Telefonumu kapatıyorum, duşa giriyorum ve güne başlıyorum.

"Neden karşılık vermiyorsun? Çok mu korkaksın, yoksa çok fazla Twinkie yedin ve hareket etmek için çok mu çaba sarf ediyorsun?"

Jameson'ların garaj yoluna girip kamyonetimden atladığımda, Owen ön bahçede boktan bir çocuk tarafından itilip kakılıyordu. Uzun boylu, çelimsiz kabadayıdan zalim kahkahalar yükseliyor, saçları kısa kesilmiş, bol kot pantolonlu ve sırtıyor, o pisliğin suratını dağıtmak isterdim. Ama ben

Çünkü muhtemelen yanlışlıkla onu öldürürüm ve hapishaneye girmek ölmeden önce yapılacaklar listemde yok. Ölmeden önce yapılacaklar listem olduğundan değil -kova listeler umutlu iyimserler içindir ve ben daha çok alaycı bir oyunbozanım- ama olsaydı, turuncu tulumlar ve azgın mahkumlar o listede olmazdı.

Pislik herif ona güçlü bir omuz darbesi indirdiğinde Owen sendeleyerek geri çekiliyor ve kendini savunmak için hiçbir girişimde bulunmuyor. Başı öne eğik, yanakları kan çanağına dönmüş gözleri kadar kırmızı bir şekilde öylece duruyor.

Aletlerimi bırakıp olay yerine yaklaşıyorum, garip bir müdahale dürtüsüyle dolup taşıyorum. "Hey. Pislik."

Sırıtkan çocuk kafasını bana çevirdiğinde sırtımayı bırakıyor ve geri adım atıyor. "Sadece takılıyorduk. Her şey yolunda."

"Bana öyle geliyor ki sen bir dangalak gibi davranıyordun." İkisi de gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, ben de Owen'a dönüyorum. "Sen iyi misin?"

Çekingen bir baş sallamayla yalan söylüyor.

"Sadece oynuyorduk," diye ısrar ediyor Douche-Waffle, spor ayakkabısını çimlere sürterek.

Dudaklarımı birbirine yapıştırarak başımı sallıyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Oynayabilir miyim?"

Douche-Waffle fark edilir bir şekilde yutkunur ve kıpırdanır. Owen ilgiyle izliyor.

Yanıt beklemeden kamyonetime doğru ilerledim, kasadan bir levye aldım ve iki çocuğun yanına döndüm. Sonra orada durdum.

Ben sadece... orada duruyorum.

Sessiz ve tehditkâr, gözlerim Douche-Waffle'a kilitlenmişti.

Melody'nin dediği gibi, için için *yanıyor*.

Yardım ister gibi Owen'a bakıyor ama Owen dikkatini benden ayırmadan sadece eğlenerek sırtıyor. Douche-Waffle lastik demirine bakıyor. "Bu ne için?"

Cevap vermiyorum, gözümü
kırpmıyorum, irkilmiyorum. Sadece
duruyorum.

Ve bak.

Kısacası, neredeyse altına kaçırana kadar çocuğun gözünü
korkutuyorum, sonra da kaçıyorum.

Kabadayı gözden kaybolduğunda aleti ters avucuma vurarak dikkatimi,
sanki bir lamaya arp çalmayı öğretmişim gibi çok etkilenmiş görünen
Owen'a veriyorum. "O serserinin seninle uğraşmasına izin verme. Sen
böyle şeyler için fazla havalısın."

"Sence ben havalı mıyım?" Owen kaküllerini yüzüne vururken
şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde soruyor.

"Kesinlikle. Sen benden daha havalısın."

"Yok artık. Bu hayatımda gördüğüm en havalı şeydi."

"Model araba yapmak çok daha havalı. Sanırım beni yendin."

Yüzü kocaman bir sırıtışla aydınlanıyor, yanakları genişliyor. "Sanırım
Kamikaze biraz havalı. Yeni yaptığımı görmek ister misin?"

"Elbette."

Günün projeleri için aletleri toplamak üzere kamyonetimde durduktan
sonra Owen'ı evin içinde takip ediyorum ve göğsümün içinde uğuldayan
küçük memnuniyet hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Bunu itiraf
etmek istediğimden daha fazla hissediyordum - mutluluk gibi bir şey.

Bir süredir aralıklarla demleniyor, kanıma pompalanıyor ve buzlu
damarlarımı çözüyor, içimin kullanılmayan kısımlarına sızıyor. Uzun
zamandır karanlık ve boş olan kısımlarıma. Walden kanepede yanıma
kıvrıldığında, Owen beni gördüğüne gerçekten sevindiğinde ya da Bree
elinde rastgele hediyelerle uğrayıp bana gününü anlattığında fark
ediyorum.

Melody bana gülümsediğinde fark edeceğim. Güldüğünde. Beni keklerle şaşırttığında. Başlangıç noktalarını paylaştığında.

Bana önemliymişim gibi baktığında.

Evet, son zamanlarda bunu çok hissediyorum. *Onunla* tanıştığımdan beri hissediyorum. Alet çantamı bırakıp Owen'ın odasına uğradığımda, yeni model arabasını çıkardı ve bana her şeyi anlattı, hevesli ve coşkulu, gurur dolu. Tüm tavırları güvensiz ve yenilmiş bir halden...

görüldü.

Bir an için, kendimi kaybolmuş ve şeffaf hissettiğim yıllardan sonra o koruyucu aileye geri döndüm - o kadar ustaca parçalanmışım ki solup toza dönüştüm. Tek gereken bir kişinin beni fark etmesiydi. Bana destek olması. *Önemsemesi*. Bree'nin akrabalığı insanlıkla olan tek bağımdı, tek amaç duygumdu ve muhtemelen bugün hala hayatta olmamın tek nedeni o olsa da, çoktan çok fazla hasar verilmişti. Bu yara izleri ve demir kaplı ağırlıklarla geri dönülmez bir şekilde damgalandım ve geleceğimi kucaklamaya başladığım ıssız karanlık deliğe dönüştürdüm.

Belki de bu çocukta biraz kendimi görüyorum.

Belki de onun bir mücadele şansı olmasını istiyorum - enkazdan çıkarılacak değerli bir şey kalmadan önce yeniden inşa etme şansı.

Bir başlangıç noktası.

"Parker?"

İşime başlamak için kapıya doğru ilerlerken duraksıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Evet?"

Owen başını yana eğmiş, derin düşüncelere dalmış. Küçük dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor, kahverengi gözleri fincan tabağı kadar geniş. Sonra masumca merak ediyor, "Dangalak waffle nedir?"

-TWENTY-TWO-

Melody

BİR HAFTA.

Parker ve Zephyr'den bir haftadır ses seda yok ve Parker hiçbir şey olmamış gibi bu toplantıya gelme cüretini gösteriyor. Sanki yedi gün önce arka bahçemde çiğ ve tutkulu bir seks yapmamışız gibi. Sanki o Beni orada yağmurda yalnız bıraktı, mesajımı görmezden geldi ve herhangi bir takip teması kurmayı reddetti.

Öfke beyaz bir dalga gibi içimde kabarıyor, yanaklarımı pembeye boyuyor. Orada öylece oturuyor, bir koltuk ötede, bacaklarını her zamanki gibi önüne yaymış, kollarını kavuşturmuş. Toplantı boyunca bana baktığını hiç sanmıyorum, ki bu alışılmadık bir durum. Başlangıç noktamı söylediğimde bile, boğazım düğümleniyor, ses tonum titriyor, dümdüz karşıya bakıyor, ifadesi okunmuyor.

Güzel.

Bana bakmaya dayanamamasına sevindim.

Ne yazık ki bende aynı irade yok gibi görünüyor. Utanç dolu gözlerim ona doğru bakmaktan kendini alamıyor, aşınmış, taba rengi iş botlarından dağınık siyah saçlarına kadar onu içime çekiyorum. Gözleri yorgun görünüyor.

Kararsız. Kollarındaki kaslar sık sık esniyor ve geriliyor, bana vücudumu sararken, beni yakın tutarken, beni sıkıca kavrarken nasıl hissettiklerini hatırlatıyor - her şeyi o kadar özgür hissettiriyor ki, hala karmakarışık durumdayım.

Bedenim güçlü anılarla uğulduyor. Kulağımda nefesini ve boynumda dilini hâlâ hissedebiliyorum. Arkasında bıraktığı soluk morluk kendi hatıralarıyla nabız gibi atıyor. Bakışlarımı onun gevşek duruşu üzerinde gezdirirken içim uğulduyor, kalbim çarpıyor ve kalçalarım sıkılıyor. Parker'ın sağ bacağı huzursuzca zıplıyor ve ben de Amelia ve siyah saçları tarafından örtölmeyi umarak avucumun içiyle bakışlarımı gizlemeye çalışıyorum.

Ama farkında olmadan kemerindeki deliklerin sayısını ezberlerken, ellerimde kemerinin açılma sesini tekrarlarlarken, odağının değiştğini hissediyorum.

Bana bakıyor. Onu izlediğimi biliyor.

Gözlerimi onunkilerden uzak tutmak benim yararırma. dikkati beni binlerce küçük hançerle diken diken ediyor, ama bu imkansız. Güçlü bir dalganın tepesinin beni derin, karanlık denizin içine çekmesi gibi onun büyüüne kapılıyorum.

Kaçınılmaz.

Gözlerimiz o geceden beri ilk kez buluşuyor - yüzüne kazınmış o sıkıntılı, kederli ifadeyle benden uzaklaştğından beri. Tek bir anda, sanırım ondan hiç görmediğim kadar çok duyguyu yansıtan bir ifade.

Düşünmeden duramadığım.

Birbirimizi bulduğumuz anda, diğer her şey yok oluyor. Işıklar sönüyor, sesler azalıyor. Sadece *biz varız*. Ve sanırım böyle Aramızdaki o girdap gibi dönen enerjiyi, o manyetizmayı. Bunu sistemlerimizden atmış olduğumuzu umuyordum ama havadaki sihir farklı bir hikâye anlatıyor.

Ateş içimi parçalıyor, ardında çıra bırakıyor. Her ısırığı, tırmalamayı, itmeyi ve inlemeyi hissedebiliyorum ve vücudum o gece olduğu gibi tepki veriyor, tamamen aç ve muhtaç. Umutsuzca büyülenmiş. Bacaklarımı çapraz yapıyorum ve

Kalçalarımın arasında titreşen sıcaklık havuzunu dengelemek için sıkıca sıkıyor, sessizce ona verdiğim fiziksel tepkiyi lanetliyordum.

Parker'ın gözleri yüzümde geziniyor, kaşları aynı endişeli ifadeyle birbirine çarpıyor ve sonra bakışlarını benden çekip, boğazını sıkarak yutkunurken dümdüz önüne odaklanıyor.

Boynum alev alıyor, kulaklarıma kadar yayılıyor. Başımı öne eğiyorum. *Tanrım*, gülünç durumdayım - Parker bütün hafta boyunca benden uzak durduktan sonra tek bir bakışla tahrik oluyorum, üstelik *Y'li* Stacy bakımevindeki hasta büyükannesi için çirkin bir şekilde ağlarken.

Acınası.

Bayan Katherine toplantıyı bitiriyor ve ben de yaklaşan erteleme için minnettarım. O bu kadar yakinken hava çok yoğun ve boğucu. Son birkaç söz söylerken günlüğünü göğsüne bastırıyor, tatlı gülümsemesi neredeyse dizlerimi endişeyle aşağı yukarı sallarken içimden geçen kafa karışıklığını bastırmaya yetiyor. Kahverengi deri günlük yıpranmış ve yorgun, çok sevilmiş ve içinde ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Onun hakkında hiç konuşmuyor. Onu hiç açmıyor ya da sayfalarını karalamalar ve notlarla süslemiyor.

"Siz... yaptınız mı?"

Amelia'nın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve soluma bir bakış daha atarak Parker'ın karşı tarafına geçmekten kaçınıyorum. Sorusu kafama dank ettiğinde kızarıyorum, kalbim pır pır ediyor. "Ne?"

"Sen ve Parker," diyor alçak sesle. "Bugün odada ilginç bir enerji hissediyorum."

Tanrım, bir tür cinsel rezillik rozeti mi takıyorum?

Tulumumun süper ilginç kenarıyla oynayarak başımı eğiyorum. "Bu biraz kişisel bir şey, Amelia."

Geniş geniş sırtıyor. "Biliyordum!"

Parker başını kaldırıyor ama bana bakmıyor ve Amelia yorgun bir iç çekişle devam ediyor. "Asla seks yapmayacağım. Bakire olarak öleceğim."

"Ah... şey, bu tam olarak doğru değil. Hâlâ çok gençsin," diyorum ona, gözlerim dalıyor.

Parker'ın kulağının dibinde neden seksten bahsediyoruz? Aralarından seçim yapabileceğiniz pek çok alternatif konu var: astrobiyoloji, tembel hayvanların evrimi, gayda çalmak, küçümsenen seri katiller, en iyi *Beatles* albümleri.

"Ben iyiyim," diye devam ediyor. "Çok fazla rahatsız edici sıvı ve tuhaf koku var, biliyor musun?"

Göz kırparak dudaklarımı büzüyorum.

"Ayrıca, seks bebeklere yol açar ve ya ailemin beni istemediği gibi ben de bebeği istemezsem?"

Oh.

Kalbim bir keder sarsıntısıyla sıkışıyor. "Amelia..."

Gülümsüyor ve umursamaz bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Üzgünüm, bu gerçekten dramatikti. Neyse boş ver." Amelia ben daha bir şey söyleyemedi sandalyesinden zıplayarak kalkıyor ve bana küçük bir el sallıyor. "Gelecek hafta görüşürüz."

Sonra gitti ve beni hem onun için duyduğum kalp kırıklığıyla hem de Parker'la aramda hiçbir engel kalmadığının elle tutulur bir şekilde farkına varmakla baş başa bıraktı. Gözlerimin kısa bir süreliğine ona kaymasına engel olamıyorum; başını geriye eğip yere bakıyor, çenesini yuvarlarken boynundaki tendonlar geriliyor.

Bıkkın bir nefes verip kaçmaya karar veriyorum. Belli ki benimle konuşmak istemiyor ve burada oturmak garip ve duygusal olarak ürkütücü.

Çantamın askısını omzuma atarak ayağa fırlıyorum ve yanından hızla geçip gidiyorum, gözlerim dümdüz ileride, çenemi kaldırmış bir şekilde. İlerlemeye devam ediyorum, adımlarım hızlı ve umutsuz, ta ki akşamın ılık havası yüzümü yalayıp geçene ve nefes alabilene kadar.

"Melodi."

Nefes almayı bıraktım.

Yürüyüşüm yavaşlıyor, dörtlüde koşan kalp atışlarımın aksine.

Parker'ın eli dirseğime dolanıyor ve tam arabama ulaştığımda beni yakalıyor. "Hey, bekle."

Onunla yüzleşmek için döndüğümüzde, ikimiz de dirseğimi tutuşuna bakıyoruz - parmaklarının nazık bir aciliyetin garip bir karışımıyla beni sarma şekli ve

Kolumu bırakıp boğazını temizlemeden önce başparmağının çarpıcı bir an için tenimin üzerinde gezinmesi.

Artık dokunmadığı tenin genişliği boyunca karıncalanmalar dans ediyor ve ben onu kaşıma dürtüsüne direniyorum. "Bir şey mi istemiştin?"

"Ben, uh..." Parker ellerini ceplerine sokuyor ve ayaklarının üzerinde dans ediyor. "Siktir, bilmiyorum."

Yeni bir öfke dalgası göğsümü yakıyor. "Harika sohbetti. Haftaya görüşürüz."

Beni tekrar kolumdan yakalıyor ve gitmemi engelliyor. Nefes verirken gözleri yavaşça kapanıyor, sanki düşünüyormuş gibi, kelimeleri bulmaya ve onları mantıklı bir şekilde bir araya getirmeye çalışıyor. Beni daha sıkı kavlıyor. "Sana mesaj atmaya çalıştım. İstedim."

Sertçe nefes alıyorum. "Ama sen yapmadın."

"Hayır, ben yapmadım." Neredeyse göğüs göğüse gelene kadar bir adım daha atarken Parker'ın gözleri açılıyor. "Çünkü ne halt ettiğimi bilmiyorum. Bunun ne olduğunu, *bunun* ne olduğunu ya da buradan nereye gitmem gerektiğini bilmiyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Karşı çıkıyorum, sesim titriyor, içimde dolaşan duygular beni alaşağı etmekle tehdit ediyor. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

Parmaklarını saçlarında gezdirirken kolu tekrar benimkinden ayrılıyor. Sonra yumuşak, düzensiz bir sesle, "Gitmemi istediğini sanıyordum," dedi.

Duygularım tırmanmaya başladığında tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor. "Kalmamı mı istedin?"

Başını salla.

"Siktir..." Parker dönüyor, ellerini başının arkasında birleştiriyor ve tekrar bana bakmadan önce yeniden toparlanıyor. "Sana bunun iyi bitmeyeceğini söylemiştim."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü," diye homurdanıyor, biraz daha yaklaşıyor. "Sen çok lanet... *kırılabilir*. Ve ben taşım."

Kırılabilir.

Gözlerim yaşıyor ve çenemi sıkıp kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturuyorum. "Tanrım, teşekkürler Parker. Her kızın duymak istediği şey bu."

"Tanrım, bu benim-"

Dönüp arabamın sürücü tarafına doğru yürürken, boğazımda yanan bir küçümseme topu gibi hıçkırık tutuyorum. Parker tekrar bana uzanıyor ama bu sefer kolumu çekip kurtaracak gücü kendimde buluyorum ve saçlarım da benimle birlikte uçuşarak geri dönüyorum. "Yapma. Sadece *yapma*."

Sert bir nefes verir. "Bu işte iyi değilim Melody." "Belli ki."

"Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diye zorluyorum, çılgılık atmak istesem de, *her şey*. Öfkemi ve çelişkilerimi dizginleyerek titrek bir nefes alıyorum ve sandaletlerime bakıyorum. "Bu gece dışarı çıkıyorum. Shane ile."

Sessizlik aramızdaki çalkantılı duvara nüfuz ederek başımı kaldırmaya zorluyor.

Parker öylece bana bakıyor, kaşlarının arasında o kırıksıklık yeniden belirliyor, gözleri yaralı bir şaşkınlıkla parıldıyor. "Ne?"

Midem bulanıyor.

Neden bana öyle bakıyor?

Shane üç gün önce borularımı kontrol etmek için uğradı. Her şeyin düzgün çalıştığından emin olmak için standart prosedür olduğunu söyledi ama beni tekrar görmek için fırsat kolladığı izlenimine kapıldım. Borulardan çok *beni kontrol etmiş gibi* hissettim.

Sonra beni içki içmeye davet ettiğinde bocaladım. İçgüdülerim onun teklifini hemen reddetti çünkü Shane'e karşı hiçbir şey hissetmiyorum- karıncalanma yok, çırpınma yok, kalp çarpıntısı yok. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğında nasıl hissedeceğimi hayal etmiyorum ya da ellerinin kıvrımlarımın üzerinde kaydığını, yağmur suyuyla kayganlaştığını, aç ve istekli olduğunu hayal etmiyorum.

Vücudum Parker'ı istiyor gibi görünüyor,
sadece Parker'ı. Ama Parker ulaşamaz.

Ve, şey... Shane ilgileniyor. Duygusal olarak müsait. Güvenilir ve istikrarlı görünüyor. Onu uzun zamandır tanıyorum ve kardeşim ona kefil oluyor. Shane takip ediyor, güzel şeyler söylüyor ve *gülümsüyor*.

Sanırım buna ihtiyacım var. Charlie'den sonra umut varmış gibi hissetmeye ihtiyacım var.

Yakınlaşmak için acele etmeye hazır olmasam da, West ve Leah da peşine takılabildiği sürece onunla çıkmayı kabul ettim.

Bir çeşit çifte randevu. Bir grup gezisi.

Beklentisiz, eğlenceli ve kaygısız bir şey.

Ama... şimdi kararımdan şüphe ediyorum çünkü Parker sanki halıyı altından çekip almışım gibi bana bakıyor.

"Bir randevuya gidiyorum" derken alt dudağım hafifçe titriyor.

"Neden?"

"Çünkü beni bu gece Breaker'a davet etti ve ben de kabul ettim." Kaşları çatıldı, ben de devam ettim. "Bana baş belası dedin. Seni deli ettiğimi söyledin. Sonra bana mesaj atmadın..." Sözümü kesiyorum, zor yutkunuyorum. "Bana senden uzak durmamı söyledin, ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

Parker biraz sönüyor, sözlerimi değerlendirirken gözleri sağa doğru dans ediyor. Birkaç dakika geçtikten sonra hızlıca başını sallayarak cevap veriyor ve bir adım geri atıyor. "Evet," diye mırıldanıyor sessizce. "Tamam."

Bana bir daha bakmadı. Odağını başka bir yerde tutuyor. parmaklarını yumruk yaparak geriye doğru adım atmaya devam ediyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. *Onun* tepkisine nasıl karşılık vereceğimden emin değilim.

Parker iddialarımı inkar etmiyor ya da geri almaya çalışmıyor. Geri çekilmesini umduğum her şeye inanmama izin vererek çekip gitti.

Öyle demek istemedim,

Melody. Hepsini geri alıyorum.

O randevuya gitme.

Peri masalları.

Shane elde edilebilir bir gerçeklik, Parker ise bir fantezi.

Hışımın kamyonetine yönelmesini, içine girmesini ve bana doğru tek bir bakış bile atmadan otoparktan çıkmasını izliyorum.

Aklımı başıma toplayıp kendi aracıma biniyorum ve kapı sıkıca kapanıp ellerim direksiyonu kavradığında zihnimde tek bir kelime yanıp sönüyor...

Kırılabilir.

Belki de haklıdır.

Belki Parker haklıdır, çünkü tek yapmak istediğim paramparça olmak.

Breaker's gürültülü ve kalabalıktır; barmenler müşterilere yetişmek için yarışırken kahkahalar, bilardo toplarının şingirdaması ve bardakların takırdamasıyla dolup taşmaktadır. Leah'nın çığlığı, West arkasından gizlice yaklaşıp

Onu havaya kaldırıyor, kolları ince beline dolanıyor.

"Seni göt!" diye bağırıyor ama dişleri bembeyaz parlıyor ve ardından hoppa bir kahkaha geliyor.

Ellerimi kırmızı maksi elbisemin üzerinde gezdiriyorum, Shane ıstakasıyla yanımda pozisyon alırken gülümsüyorum. Bilardo oynamakta oldukça kötüyüm ama koşullar düşünüldüğünde harika bir dikkat dağıtıcı. Derin bir sohbet ya da samimiyet için bire bir baskı yok.

"Köşe cebinde beş top," diye mırıldanıyor Shane, atışını nişan almak için eğilerek.

Bir saattir buradayız ve ben tüm bu süre boyunca Old Fashioned'ımı içiyorum. Üniversiteden beri çok fazla içki içmedim - Charlie'nin annesiyle yaşadığım olay tek seferlik bir suçtu ve hafızamda kocaman bir leke bıraktı. Arada sırada bir kadeh şarap içerim ama eğlenmek için alkole hiç ihtiyacım olmadı.

Ve sonra... Eğlenmeyi tamamen bıraktım.

Shane köşe cebindeki beşlik topa vurmayı başarır ve West kolunu Leah'nın omuzlarına atarak yuhalar.

"Ne düşünüyorsun Mel?" Shane masayı inceleyerek konuşuyor.

Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak sertleşiyorum. Sadece Charlie ve West bana *Mel* der. "Hmm, altıya ne dersin?"

"Bu bir şerit. Biz sağlamız."

"Ah, doğru." İçkiyi ellerimde döndürürken buz küpleri cama çarpıyor.

"Dokuz mu?"

"Ben de öyle düşünüyordum," diyor göz kırparak.

Atışı kaçıır ve West birasını yudumladıktan sonra bir sonraki hamlesini değerlendirir.

Sıra bana geldiğinde, iki sıcak avucun belimi arkadan kavradığını hissediyorum ve donup kalıyorum. Shane'in parfümü etrafımda dolaşıyor, aromatik ve keskin bir şey. Adaçayı ve nane. Hoş bir aroma ama midemin çırpınmak yerine zıplamasına neden oluyor.

Orman kokusunu ve yağmuru özlüyorum.

"Bu gece gerçekten çok seksi görünüyorsun," diye fısıldıyor Shane kulağıma, omzumun üzerinden eğilip belimi sıkıyor.

Ona küçük bir gülümseme atarak ellerinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Teşekkür ederim." "Yani, sen her zaman seksisin. Bira fabrikasındaki o gece bile

Büyük boy kapüşon ve dağınık saçlar... Gözlerimi senden alamıyordum." O geceyi hatırlıyorum.

Neredeyse kendimi öldürdüğüm geceydi.

Yutkunarak başımı sallıyorum. İçimi bir suçluluk dalgası kaplıyor; nazik, ilgili, yakışıklı ve zeki olmasına rağmen bu adama karşı hiçbir şey hissetmediğimi biliyorum. Kâğıt üzerinde uyuyor. Shane kolaylıkla uyumlu bir ortak olabilir.

Ama gözleri Everglades gibi yeşil değil. Yapısı çok geniş ve açık hava yerine büyük bir mağaza gibi kokuyor. Elleri daha önce herhangi bir şey inşa etmiş gibi görünmüyor, saçları ipek gibi yumuşak değil, kaba ve sesi... sesi tüylerimi diken diken etmiyor.

ve tüylerim diken diken oldu.

Mahvoldum.

Leah elinde iki shot bardağıyla yanıma geliyor, bardakların kenarlarından tanımlanamayan bir sıvı sızıyor. Hemen burnumu kısıpıyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Hay aksi, tamam. *Denemeye* değer," diye dalga geçerek fazladan bardağı Shane'e uzatıyor, o da hevesle alıyor.

Yaptığı berbat şakaya kafamı sallarken gözlerinin omzumun üzerinden geçip bir şeye dikildiğini ve genişlediğini fark ediyorum. "Ne? Neymiş o?"

"Vay canına, bebeğim..." Leah bana yaklaşıyor, gözleri hala bilinmeyen bir konuya sabitlenmiş. "Şimdi bakmayın ama müteahhidiniz barda oturuyor ve *gerçekten* çok iyi görünüyor."

Ne?

Kalbim neredeyse patlayacaktı.

"Parker mı?" "Sanırım öyle. Bay Sessiz ve İşkence Görmüş?" Sessizce başımı salladım.

"Bu o. Kahretsin, buraya bakıyor." Leah yüzünü bana dönene kadar başını sallıyor, kaşları muziplikle oynatıyor. "O çok seksi, Mellie. Zavallı Shane'in hiç şansı yok."

Dudağımı ısırarak, "Onunla yattım." dedim.

Leah'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, altın gibi parlıyordu ve ağzı açık kalmıştı. Dudakları parlak bir *O* şeklini alıyor ve beni banyoya doğru sürüklemek için anında bileğimden yakalıyor.

"Boğuldum. Sıra sende Mel," diye araya giriyor West, biz gözden kaybolmadan önce bizi çağırmaya çalışıyor.

"Hemen döneceğim!" Leah bağılıyor. İki adamın görüş alanından çıktığımızda Leah beni tuvaletlerin karşısındaki duvara doğru çekiyor ve elleriyle yanaklarımı kavıyor. Uzun, pençe gibi tırnakları kan kırmızısı, ağzındaki dudak lekesiyle eşleşiyor - hızla kıvrılan ağzı Cheshire sırıtışı. "Aman *Tanrım*. Kapat şu lanet ön kapıyı."

"Bir hataydı," diye mırıldandım.

"Kesinlikle değildi. O adam lanet bir hata değil, bebek kız."

Eğlence, kabaran endişenin içinden geçmeye zorluyor ve ben bir boğulmadan önce gülümsedi. "Bu bir karmaşa, Leah. Bir spatula kadar duygusal kapasitesi var."

Kaşlarını çatıyor, ellerini indiriyor. "İdeal değil." "Kadınlardan hoşlanmadığını bile söyledi." "Muhtemelen ilgili..."

"Beni öpmeyecek. Daha önce kimseyi öpmediğini söyledi."

Leah alt dudağını dişlerinin arasında kaydırıyor, bakışları sessiz bir değerlendirmeye yüzümde geziniyor. "Ama ondan hoşlanıyorsun," diye bitiriyor sözlerini, şefkatli ama kararlı.

Gözlerimi kırıştıtarak sözlerinin tüm şüphelerimi ve kuşkularımı yok etmesine izin veriyorum. Kara bulutların ve kasvetli düşüncelerin arasından. Yeterince uzun süre yontarsam, belki de hepsinin etli merkezine ulaşabilirim, ki bu da temelde şu anlama geliyor: "Evet... Ondan hoşlanıyorum."

Gülümsemesi beni sıcak bir kucak gibi sarıyor. Shane yanıma gelmeden önce gördüğüm son şey bu oluyor, birası elinde sallanıyor, boğazını temizlerken kalçasına vuruyor.

"Ben de nereye kaçtığımı merak ediyordum," diyor mavimsi bakışları üzerimde gezinirken. "Sıra sende."

Leah koluma rahatlatıcı bir çimdik atıyor, sanki bana engelsiz itirafımı hatırlatıyor. Ona yumuşak bir sırtış hediye ediyorum, sonra bunu Shane ile paylaşıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Onu bilardo masasına kadar takip ediyoruz ve ben hemen Parker'ı bulmak için odayı tarıyorum. Barda tek başına oturuyor, yanında içecek yok ve ona eşlik eden tek şey tanıdık bir kaş çatma. Dizleri bir aşağı bir yukarı sallanıyor,

Bir ayağını bar taburesinin basamağına dayamış, eliyle başının arkasını kaşıyarak yerinde kıpırdanıyor. Gergin ve rahatsız görünüyor. Tamamen kendi ortamının dışında.

O neden burada?

Benim yüzümden mi geldi?

Masaya yaklaştığımda Parker bana doğru baktı.

Gözlerimiz kilitleniyor, kalbim küt küt atıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor ve ayaklarım adımlarımın ortasında duruyor. Kanım sıcak pompalanıyor, içim şarkı söylüyor.

İşte o zaman Shane kolunu belime doluyor, beni kendine doğru çekiyor ve yutuyor - sanki bir hak iddia ediyormuş ve kendisine ait olanı savunuyormuş gibi. Parker'ın boynundaki kasların şişmesini, damarların genişlemesini izliyorum. Gevşek duruşu sertleşirken gözleri ortama dolanmış koluna kayıyor. Tekrar bana döndüklerinde, şiddetli ve baş döndürücü oluyorlar.

Boğucu.

"Tavanınızı tamir eden adam bu mu?"

Shane'in sesi kulağımı öpüyor ve geri çekiliyorum, yakınlığı istilacı. Beni daha sıkı tutuyor. "Evet."

"Ona kaybolmasını söylememi ister misin?" "Hayır."

Cevabım hızlı, yoruma yer bırakmıyor. Shane beni bilardo masasına geri götürüyor, eli sırtımın alt kısmına kayıyor ve sonunda dikkatimi Parker'dan çekiyorum. Neden burada olduğunu öğrenmek için ona yaklaşmak istiyorum ama West ben kaçamadan cesaretimi topluyor ve bana bir isteka çubuğu uzatıyor.

"Hepsi senin, küçük kardeşim. Bakalım sende ne varmış."

Sakinleştirici bir nefes alıyorum, parmaklarım ıstakanın etrafında kıvrılırken bakışlarının ağırlığını üzerimden atmaya çalışıyorum. "Bu kesinlikle bende... üç top, yan cebinde."

"Riskli."

Gözlerim kardeşime kayıyor. "Gerçekten mi?"

West birasının geri kalanını yutarken kıkırdıyor ve boş şişeyi yüksek bir masanın üzerine bırakıyor. "Sadece git, olur mu?"

"Tamam, tamam..." Yanağımın içini kemirerek masaya yaklaşırken atışa konsantre olmaya çalışıyorum, odanın karşı tarafından gelen çekimi reddediyorum.

Derin nefes al.

Öne doğru eğilerek pozisyon alıyorum, kırmızı topun üzerindeki üç rakamına bakıyorum ve çubuğu iki parmağımın arasında kaydırıyorum. Leah'nın kıkırdamaları kesildiğinde ve West'in sözleri gölgede kaldığında bir şeylerin ters gittiğini anlamalıydım, ama atışa devam ediyorum, kıcım dışarı çıkmış ve odağım sabit.

İşte o zaman onu hissediyorum.

Tenim arzuyla ısınırken, kollarımdaki küçük tüylerin dans ederek canlanmasına neden olan güçlü bir sıcaklık üzerime yaklaşıyor. Parker üzerime doğru eğiliyor, kolları beni iki yanımdan sarıyor, elleri bileklerime ulaşana kadar kollarımdan aşağı kayıyor.

Yüzü boynumun kıvrımına kadar iniyor, dudakları kulağımı sıyrıyor ve "Hey" diye fısıldıyor.

Hey?

Tek bir kelimeyle güneye doğru bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Şu anda tüm gözlerin üzerimizde olduğunun farkındayım -kardeşim, Leah, lanet olası sevgilim- ama hareket edemiyor gibiyim. Onun büyüünün cazibesinden kurtulamıyorum.

Bir parça cesaret buluyorum ve çenemi yukarı kaldırıp başımı sola doğru eğiyorum. *Tam* orada, gözlerimiz buluştuğunda burunlarımız neredeyse sürtünüyor. Yutkunuyorum. "Bilardo oynadığını bilmiyordum."

Sesim şaşırtıcı derecede sabit, istakayı sıkıca kavriyorum.

Parker sert bir nefes alıyor, bakışları yüzümde gezinirken dudaklarını yalıyor. "İstemiyorum. Sadece sana dokunmak için bir bahane istedim."

İçimin tahrik olduğunu hissediyorum ve göz kapaklarım titreyerek kapanıyor. "Oh." "İğneyi yap," diye mırıldanıyor usulca, sesi bastırılmış, böylece sadece ben duyabiliyorum

Onu.

Parker üç topa doğru başını sallayarak bana pozisyon veriyormuş gibi yapıyor, parmakları bileklerime dolanırken kasıkları kalçama bastırıyor ve nefesi

kulağımın kabuğuna çarpıyor.

Çubuğu geri
çekiyorum... Ve sertçe
kaşıyorum.

Lanet olsun.

"Iskaladın," diyor Parker.

"Yardımcı olabilir miyim,
dostum?"

Shane'in sinirli baritonu bize doğru gürlüyor ve ben masadan kalkıyorum, Parker'ın geri çekilirken nasıl acele etmediğine dikkat ediyorum, eli omurgamda tembelce kayıyor. Sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi hissediyorum. Aklım başıma geliyor ve kendimi toparlıyorum. "Shane, bu P-"

"Tanışmıştık," diye karşılık verir

Shane. Doğru ya.

Yanma.

Bunun ne kadar garip olduğunu anlayan Leah yanıma gelmeye çalıştı. kurtarmak için aşırı dramatik bir saç taklası atar ve onu bara davet eder, ama Shane bılardo ıstakasının kireçli ucunda bileklerini kavuşturmuş, metanetli bir sertlikle orada durur.

Parker'a bakıyorum, o da kendi ölüm bakışlarını Shane'e yöneltiyor.

Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

Shane tekrar araya giriyor, sözleri Parker'ı işaret ediyor. "Ellerini kızımın üzerinde gezdirmeye karar vermenin iyi bir nedeni var mı?"

Parker cevap vermiyor. Orada öylece durur, ters ters bakar.

Önden ben gidiyorum, dönüyorum ve avuçlarımı Parker'ın göğsüne dayıyorum, sanki pişman olacağı bir şey yapmasını engellemek istercesine, her ne kadar o sessiz gözdağı verme eyleminden memnun gibi görünse de. Belki de sadece

Ona dokunmak için de bir bahane. "Gidip konuşalım mı?"

Gözlerinin bana dönmesi biraz zaman alıyor, ama döndüklerinde sıcaklıkla parlıyorlar ve içimde bir ateş kıpırdanıyor. Yavaşça başını sallıyor. "Evet... tamam."

Grubuma dönüyorum, Leah'ya bilmiş bir bakış atıyorum, kardeşime gelecekte açıklama yapacağıma dair söz veriyorum ve Shane'den özür diliyorum. Boğazımı temizleyerek ve ileriye doğru adım atarak, "Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum.

-TWENTY-THREE-

PARKER

BEN ŞİDDET YANLISI BİRİ DEĞİLİM.

Bunun başlıca nedeni de hiçbir şeyi bu kadar güçlü bir duygusal tepki verecek kadar önemsememiş olmam. Ama o orospu çocuğu Ellerinizi kızın üzerine koydu, maço ve sahiplenici bir hareketle onu kollarıyla sardı, sanki kız ona *aitmiş* gibi...

Kırmızı gördüm.

Kıskançlık yeni bir tür zehir gibi damarlarımda dolaşıyordu. Uğursuz ve alışılmadık bir şey. Tek yapmak istediğim dişlerini dökmek, onu oradan sürükleyerek çıkarmak ve sonra da o pisliği temizlemektir.

Vücudumdaki her kas ağrıyor. Boynumdaki her tel geriliyor. Melody'yi barın dışına ve nemli rutubetin içine kadar takip ederken her kalp atışı saatli bir bomba gibi hissediyor, aniden durup bana doğru döndüğünde neredeyse ona çarpıyordum.

Göğsü hızlı, sert nefeslerle kabarıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Buna cevap vermeyeceğim. Burada ne yaptığımı çok iyi biliyor.

Bunun yerine ellerim kalçalarını kavırıyor ve onu sıkıntılı tuğla binaya bastırana kadar destekliyor. Kürek kemikleri duvara çarptığında küçük bir inilti çıkıyor ve ses içimde gürlüyor. "Sana kızım dedi."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Parmaklarım beline dolanırken gözlerim dudaklarına dalıyor. Pembe ve ayrık, öpülmeyi talep ediyor. Çenemi gererek itiraf ediyorum, "Evet, öyle."

"Neden?" diye nazikçe soruyor.

Sikeyim. O benim duygularım hakkında konuşmak istiyor, benimse tek yapmak istediğim onları içimden söküp atmak. Alnımı onunkine yaklaştırıyorum, gözlerimi kapatıp düzensiz bir nefes veriyorum. "Çünkü... O gece çıkardığın her sesi, aldığın her nefesi, vücudunun nasıl titrediğini ve sallandığını, sanki öyle tasarlanmış gibi benimkinin içine nasıl girdiğini hatırlıyorum," diye itiraf ediyorum, kelimeler içimden acınası bir arınma gibi dökülüyor. "Her bir santimini hatırlıyorum Melody ve kesinlikle onun kızı gibi hissetmiyordun."

Benim gibi hissettin.

Bu son kısmı söylemiyorum çünkü ne bunun imasıyla ne de kaçınılmaz sonuçlarıyla başa çıkmaya hazır değilim.

Melody sözlerimi yutarken gözleri kapanıyor, parmakları önce karnımın ön kısmında, sonra da göğsümde geziniyor. Onu çekiştirdiğimde Kollarını çekince göz kapakları açılıyor ve bakışları ortaya çıkıyor. "Sana dokunamam. Seni öpemem..." Yaz havasına bir hayal kırıklığı huffı vuruyor ve elimden kayarak kurtuluyor. "Bu çok anlamsız."

Uzaklaşmasını izliyorum, ama bara geri dönmüyor - arka sokakta ilerliyor, topukları her kasıtlı adımda tıkırdıyor. Arkasından sesleniyorum, takip ediyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Senden uzakta."

"Eskiz gibi bir sokakta kendini kaçırtmak için mi?" Ona yetişene kadar adımlarım hızlanıyor, kaçışını engellemek için önüne geçiyorum. "Bu *Çöpçatan* katili buradan çok uzak olmayan bir yerde insanları yakalıyordu." Zayıfça iç çekiyor. "Ben iyi olacağım."

"Nereye gidiyorsun ki?"

Etrafımdan dolanmaya çalışırken, onu engellediğimde bir kez daha yenik bir i geçiriyor. "Arabama gidiyorum. Sokağa park etmek zorunda kaldım. Lütfen gidebilir miyim?"

"O sik kafalı seni almadı mı? Tanrım... Daha önce hiç ilişkim olmadı ve bu kadarını bilecek kadar aklım var."

"Sen..." Melody duraksıyor, yüz hatlarına şaşkınlık yerleşiyor. "Hiç ilişkiniz olmadı mı? Hiç mi?"

"Hayır. Sana söyledim, ben-"

"Kadınlardan hoşlanmıyorum," diye bitiriyor, bakışlarını başka yöne çevirerek. "Bu büyük bir kırmızı bayrak, Parker."

Hafif bir kızarıklığın yanaklarını nasıl glgelediğine bakıyorum ve onu oraya ben mi koydum diye merak ediyorum. Ayaklarım daha da yaklaşıyor. "Benim hakkımda bilmediğin çok şey var... bilmek istemediğin çok şey."

Dudağını ısıırıyor, gözlerini bana dikeyor. "Bana anlatabilirsin."

Lanet olsun.

Bir giriş yolu arıyor. Bana tüm bu şansları, tüm bu kemikleri, içimi ona dkmem için tüm bu altın lanet fırsatları veriyor, böylece *anlayabilir*.

Ama daha önce hiç kimseyi içeri almamıştım. Ve o asla anlamayacak.

Yani cevabım, sahip olduğum tek kesinlik parçasından geliyor: *Onu istiyorum*.

Onu o gece yağmurda istediğim kadar çok istiyorum.

Vahşi, iğ ve sınırsız. Bakışlarım göğüs dekoltesine kayıyor, tadını hatırlıyorum. Tuzlu ten ve topraklı yağmur damlaları. Elbisesi kırmızı, baştan çıkarıcı ve kıvrımları sarıyor ve beni davet ettiği geceden hatırlıyorum.

Ben onun banyosunu yeniden düzenlerken arkadaşlar. Tekrar yukarı baktım. "Beni becer' elbisesini giyiyorsun," diyorum, sesim kısık, ne düşündüğümü ele veriyor.

artan uyarılma. Melody'nin gözleri parlıyor, yeşil ve altın rengi beneklerle dans ediyor. Minik korlar. Yaklaşarak çenemi indiriyorum, dudaklarım kulağına bir saç teli kadar yaklaşıp kadar. "Bunu onun için mi giydin? Yoksa ortaya çıkıp bu elbiseyi üzerinden yırtıp atmamı umarak mı daha önce barın adını verdin?"

Melody çenesini kaldırırken nefesi kesiliyor, gözlerimiz buluşuyor, yüzlerimiz sadece santimetre aralıkta. Yutkunuyor, vereceği yanıtı düşünürken bakışları beni içine çekiyor. "O," diye fısıldıyor sonunda.

Tüm vücudum sertleşiyor, kaşlarım çatılıyor.

"Onun için giydim çünkü bu gece gelmeni beklemiyordum. Senden hiçbir şey beklememeyi öğrendim, bu sadece hayal kırıklığına yol açar."

Bir an daha bakışlarımı tuttuktan sonra yanımdan geçip bara doğru ilerliyor, kalçaları inançla sallanırken çantası da yanında sallanıyor.

Lanet olsun.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Ona sesleniyorum.

"Randevuma geri dönüyorum." Melody yürüyüşüne ara vererek, "Shane'in elbisemi beğenip beğenmediğini görmek istiyorum," diye ekliyor.

Neden onun kışkırtmalarına boyun eğdiğimi, neden kıskançlığın zehirli bir ilaç gibi damarlarımda akmasına izin verdiğimi ya da neden buna izin verdiğimi bilmiyorum.

sahiplenme duygusu ayaklarımı onun peşinden koşturmak için kışkırttı.

Ama ben biliyorum.

Sonra önünde duruyorum, eğilip onu ayağından kaldırıyorum ve omzuma atıp şaşkınlık içinde ciyaklatıyorum.

"Parker! Ne oluyor be?" Melody itiraz ediyor, elimde kıvranıyor.

"Beni yere bırak!"

Ara sokaktan ön otoparka doğru yürürken kamyonetime doğru yöneldim, bir kolumla onu tam arkasından sıkıca tutuyordum. O

neredeyse hiç ağırlığı yok.

"Yemin ederim-"

"Baş aşağı durduğunuzda pek de tehditkar değilsiniz."

Melody hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ve çantasını kalçamın arkasına vuruyor. "Tam bir pisliksin."

"Randevun için söyleyebileceğimden daha fazlası. Kişilikten çok burnu var."

Karnı her aceleci adımda omzumun üzerinde zıplıyor, elleri beni itiyor, tırnakları belimi kazıyarak kendini kurtarmaya çalışıyor. Çabaları sonuçsuz kaldı. "Parker!"

Kamyonetime yaklaştığımızda, Melody'yi topukları kaldırıma değene kadar gövdemden aşağı kaydırıyorum ve belinden tutmaya devam ediyorum. Beni hafifçe itiyor, şimdi yüzlerce farklı yöne dağılmış saçlarını düzeltiyor ve elbisesini somurtarak kalçalarından aşağı indiriyor.

Kızgınlıktan kızarmış yanaklarına bakarken küçük bir gülümseme bana ihanet ediyor.

Melody bana bakıp tereddüt ettiğinde iki adım atıyor. Sonra kızgın bir işaret parmağı havaya kalkıyor ve tam ağzımı gösteriyor. "Seni gülümseten şey bu mu? Beni hırpalamak mı?"

Kendime rağmen gülümsemem daha da büyüyor ve kamyonetimin yolcu tarafındaki kapısını açıyorum, menteşeler çılgılık atıyor. "Atla."

"Yani beni kaçırarak olan *sen misin*?" Açık kapıya meraklı bir bakış fırlatırken kollarını göğsünde kavuşturuyor, sonra bakışlarını yüzüme çekiyor. Melody dudağını ısıırıyor, kararlılığı azalıyor.

Kamyona binmek için her türlü niyeti var.

"Bilmiyorum, değil mi? Adam kaçırmak için isteksiz bir kurban gerekir." Gözlerim onu tepeden tırnağa taradı ve sıkıca dikilmiş ayaklarına takıldı. "İsteksiz görünmüyorsun."

Dişleri alt dudağının üzerinde kaymaya devam ederken zihni hızla ilerliyor, dizleri aşağı yukarı sallanıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Benim yerim."

Ruh hali ima ile değişiyor. Melody yutkunuyor, bakışları yüzümde geziniyor, cazibeyle parıldıyor.

Dürüst olmak gerekirse, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu gece için bir planım yoktu. Buraya tam anlamıyla bir şeyler yapmak niyetiyle gelmedim.

Melody'nin ayaklarını yerden kesmek ve akıllara durgunluk veren seksin ikinci raundu için onu evime götürmek.

Aslında, buna hazır olduğumdan bile emin değilim. Kulağa çok *samimi geliyor*. Benim yalnız hayatıma bir bakış atacak. Yaşlı köpeğimle tanışacak, eşyalarım dokunacak, yatağında uyuyacak.

Sikeyim.

Daha önce evime Bree'den başka bir kadın girmemişti ve emin olun yatağıma da kimse girmemişti.

Baş döndürücü bir tefekkürle birbirimize bakıyoruz. Ben yeniden değerlendiriyorum, o ise teslim oluyor. Parmaklarım kamyonun kapısının çerçevesine dolanıyor, zihnim dönüyor, geri çekilmem için bağırıyor, onu sonsuza dek uzaklaştırmamı talep ediyor.

Ama Melody ilk hamleyi yaparak kararsızlığımı ve açmazımızı bozdu.

Kamyonetin içine tırmanıyor.

Ellerini gergin bir şekilde kucağında kavuşturmuş, gözlerini karşıya dikmiş bir halde koltuğa yaslanıyor ve gergin bir nefes veriyor.

Kapıyı kapatıyorum ve yeni bir kapı açılıyor.

PARKER - 14 YAŞINDA

Arka bahçedeki yaşlı söğüt ağacının altında oturmuş, üvey kardeşlerimin gürültü ve gevezeliklerini bastırıyordum ki Gwen koşarak yanıma geldi. Kıvrıkcık bakır saçları cereyanı yakalıyor, yüzünü örtüyor ve iyi giyindiğini bildiğim küçümseyici alayını gizliyor.

Bana ulaştığında alnındaki perçemleri itiyor ve ağaca yaslanıp oturmamı değerlendiriyor. Okul çantam açık, ders kitaplarım ve not defterleri etrafıma dağılmıştı. "Nasıl havalı olunacağını mı öğreniyorsun?" Gwen çelik mavisi gözleriyle beni kışkırtıyor.

Bacaklarımı çaprazlayarak ve onun kışkırtma girişimlerini görmezden gelerek aşağı bakıyorum.

Okuduğum kitaba daha sıkı sarılıyorum.

"Havuza gideceğiz. Bize katılmak ister misin?"

Yutkunarak, kitapla tamamen meşgulmüşüm gibi davranıyorum, bakışlarım mürekkepli harflerin bulanıklığını tarıyor.

"Eğlenceli olacak," diye devam ediyor Gwen, bir adım daha yaklaşarak. Huzurumu kaçırıyor. "Landon'da ödünç alabileceğin fazladan bir çift mayo var. Tanrı biliyor ya, biraz güneşe ihtiyacın var... Tüyleri yolunmuş bir tavuğa benziyorsun. Sanki bir gün bile güneş ışığı görmemişsin gibi."

Dişlerim gıcırıyor.

Gölgeyi tercih ederim. Gölgeleleri.

Saklanmama izin veriyorlar.

Lisedeki ilk yılım başladığında öğretmenlerimden ve sınıf arkadaşlarımdan saklanmaya çalıştım - tuvalet kabinlerinde saklandım, hatta dersleri astım. Ancak müdür koruyucu annemle iletişime geçtiğinde, bu sadece daha fazla dikkat çekmeme neden oldu. Kusurlarıma ve eksikliklerime. Eksiklerime.

"Tek yapman gereken tişörtünü çıkarmak Parker," diye alay ediyor Gwen. "Sen ne diyorsun?"

Yanaklarımın ısındığını, midemin endişeyle döndüğünü hissediyorum. "Hayır, teşekkürler."

Gwen kitabı elimden çekip alıyor, sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor, gözlerim onunkilerle buluştuğunda dişlek bir sırıtış beliriyor. "Nasıl yani?"

Gargoylelar da eğlenmeyi hak ediyor."

"Beni rahat bırak," diye ısııyorum, kendimi titreyen bacaklarımın üzerine çekiyorum, sonra da okul malzemelerimi toplamak için eğiliyorum. Tişörtümün arkasında bir çekiştirme hissettiğimde irkiliyorum, reflekslerim yükseliyor ve tedirginliğim artıyor. Arkamı dönüp kolunu iterek uzaklaştırıyorum. "Dokunma bana, Gwen.

Lütfen, git buradan."

"Sen eğlenmek istemiyorsun diye ben de eğlenemeyecek değilim."

Gwen yine bana doğru koşuyor, gömleğime uzanıyor. Beni aşağılamak istiyor. Yaralarımına erişmek istiyor, böylece kendi yaralarını ve üzerimde iz bıraktı. "Hayır! Dur." Ondan kaçıyorum, ama etrafımda dolanmaya devam ediyor, bir yılan gibi sürünüyor, tüm tıslama ve zehir. Elleri gömleğimin önünü kavlıyor ve yanık izlerim gözlerine ulaşana kadar yukarı doğru çekiyor.

Kanıt karşısında homurdanıyor. "Senin için üzülüyorum. Böyle görünerek asla bir kız arkadaş bulamayacaksın."

Diken derin kesiyor, koleksiyonuma ekliyor. Son zamanlarda okuldaki kızları fark ediyorum, her ne kadar onlar beni fark etmese de. Bir yanımda hepsine kızgın çünkü bana annemi hatırlatıyorlar. Ve Gwen'i. Bazen öğle arasında kadınsı kıkırdamalar kulağımı tırmaladığında annemin kahkahalarını duyuyorum ya da bazen beden eğitimi dersinde bir kız bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde Gwen'in buz gibi mavi gözlerini görüyorum.

Ama vücudum aynı fikirde değil gibi görünüyor. Vücudumun geri kalanı gibi onlardan nefret ediyor gibi görünmüyor. Vücudum kızları merak ediyor, bu da kafa karışıklığımı ve güvensizliğimi artırıyor.

Gwen gömleğimi daha yukarı kaldırmaya çalışırken, tanıdık bir ses artan utancımı kırıyor.

"Hey! Cadı Surat," diye sesleniyor ses. "Süpürgeni kemikli kışına sokmadan önce süpürgenle uçup gitsen iyi edersin."

Bree söğüt ağacına doğru fırlıyor, kendi sırt çantasını çimlere bırakıyor ve bluzunun kollarını sıvıyor.

Gwen benden uzaklaşıyor, hafifçe siniyor. "Bakın, Parker'ın koruması kurtarmaya geldi."

"Pek sayılmaz," diye tersledi Bree. "Parker kolayca ışıklarınızı söndürebilir. Ben sadece iş o noktaya gelmeden müdahale etmek istiyorum."

"Şimdi de benim korumam mı olmaya çalışıyorsun?" Gwen kışkırtıyor. "Hayır. Bunu kendim yapma onurunu istiyorum."

Bree kaşlarını tehditle oynatırken yumruğunu havaya kaldırıyor.

Gwen bana eziyet etmeye devam mı edeceğine yoksa başka eğlencelerle mi meşgul olacağına karar vermek için aramıza bakıyor. İç çekerek, kollarını kavuşturup avlunun diğer tarafına geçmeden önce bana soğuk bir bakış fırlatıyor. "Her neyse."

Bir ağız dolusu hava çıkarıp tişörtümü tekrar düzeltiyorum ve Gwen gözden kaybolurken kalp atışlarımın yavaşlamasını bekliyorum.

"O iğrenç biri," diyor Bree, kestane rengi bukleleri zıplaya zıplaya bana doğru gelirken. "Sence o gerçekten bir cadı mı?"

Espri anlayışım yıllar geçtikçe azaldı, bu yüzden şaka karşısında omuz silkiyorum, Bree ise ağacın yanında durup omzunu ağaca yaslıyor. Şu anda on sekiz yaşında, lisenin son haftasını bitiriyor ve hala okuldaki tek Bu evde bana canavar gibi değil de insan gibi davranan tek kişi benim.

Bir gargoyle.

Taşındığı ve yeni bir hayata başladığı zaman ne yapacağımdan emin değilim. "Bunların hepsinin saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi üvey kardeşime çeviriyorum ve kehribar rengi gözbebeklerinde parıldayan sıcaklığı fark ediyorum. "Ne?"

"Senin hakkında söylediği şeyler. Yara izlerin hakkında."

"Haksız değil." Spor ayakkabımı yeni biçilmiş çimenlere sürterek gevşek bıçakları tekmeliyorum. "Çok iğrençler."

"Hayır, değiller. Yara izleri korkunç bir şeyden kurtulduğunuz anlamına gelir. Bunda çirkin bir şey yok."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Bir gün asla bir kız arkadaşım olmayacak. Her zaman yalnız olacağım."

Bree'nin kalın kaşları kırışıyor, sanki acımı emiyor ve bu onun da canını yakıyor. Ağaçtan doğruldu. "Bu çok saçma."

"Gerçek bu."

"Gerçek bu değil Parker. Sen yara izlerinden çok daha fazlasısın; zekisin, komiksin, yaratıcısın. Ve şu göz kamaştırıcı yeşil gözler ve o rüya gibi kemik yapısı." Eğilip siyah saçlarımı karıştırıyor ve bana göz kırptıyor. "Bir gün bir kız arkadaş edinmekte hiç zorlanmayacaksın."

Başımı eğdiğimde bir gülümseme beliriyor ama kara bulutlar tekrar içeri girince gülümseme kayboluyor. Son zamanlarda bu çok sık oluyor.

Bree'nin varlığı ve nezaketi

her zaman fırtınayı dindirmek için hoş bir teselli olurdu ama o sadece bir kişi. Hayaletlerim ve şeytanlarım çoğalıyor gibi görünüyor ve o sayıca çok az.

Gömleğimin eteğiyle oynayarak cevap veriyorum: "Yara izlerimi görür görmez gidecek."

Hafif bir meltem eserken ve söğüt dalları dans ederek canlanırken aramızda ağır bir sessizlik oluşuyor.

Bir zefir.

Bree uzanıp elimi tutuyor, gerçeği gizleyen tek şey olan tişörtümün kumaşından çekip alıyor ve başparmağını parmak eklemlerimde gezdiriyor. Kafamı kaldırdığımda gülümsüyordu. "Hayır, Parker. Bir kez gördüğünde seni daha çok sevecektir."

OceanofPDF.com

-TWENTY-FOUR-

Melody

Bardan sessiz bir yolculuktan sonra uzun, çakıllı araba yoluna girdiğimizde ne beklediğimden emin değilim, ama büyüleyici, çiftlik tarzı bir ev

Kırmızı tuğlalar, koyu gri panjurlar ve sade ama etkili peyzaj hoş bir sürpriz. Güneş batmış olsa da, bir ışık odaya ambiyans katıyor.

Gözlerim geniş arazide gezinirken şirin ön verandaya bakıyorum.

Sağ tarafta bir araba garajı var. mobilyaların yanı sıra tek arabalık ayrı bir garajı da var. Avlu, etrafa saçılmış aletlere rağmen bakımlı ve ev sessiz ve تنها, ana yolun çok gerisine yerleşmiş. Küçük bir vaha.

Parker'ın kamyonetinden inip onunla kaputun ön tarafında buluştuğumda ayaklarım çakılların üzerinde çtırdıyor, gecenin karanlığında yüz ifadesini güçlükle seçebiliyorum. Sessizlik aracın içinden aramızdaki boşluğa kadar uzanıyor ve hava yoğun ve bunaltıcı olsa da, aramızdaki gerilim daha kalın.

Titreme içimde dolaşıyor, tenimde dans ediyor ve içimi gıdıklıyor. Yukarıdaki ay ve yıldızlardan gelen hafif bir parıltı, bana bakan iki titrek yeşil gözü aydınlatıyor.

Yutkunuyorum. "Eviniz güzel görünüyor."

Parker ellerini ceplerine sokuyor, eve doğru bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Onu ben inşa ettim."

Söyledikleri aklıma geldikçe nefesimin kesildiğini hissediyorum. "Yaptın mı?" Gözleri yüzümde gezinirken sessiz başını sallayışı zar zor görülebiliyor.

"Bu..." Nem beni neredeyse boğuyor ya da belki de kalbim boğazıma kaçıyor. Parker'ın evini sıfırdan inşa ettiği düşüncesi bana bir ayı sarılması gibi saldırdığında sinirlerimin arasından bir gülümsemenin çıkmasına engel olamıyorum. "Bu gerçekten olağanüstü."

"O zamanlar yapılacak bir şeydi sanırım." Böyle bir başarının istisnai olduğunu burnunu çekerek reddediyor ve yanımdan geçip evin önüne doğru ilerliyor. Ben ağzım bir karış açık, öylece durmaya devam edince duraksayıp "Geliyor musun?" diye soruyor.

Öyle miyim?

Başımı ona çeviriyorum, dudaklarım dişlerimin arasında sıkışıyor. Beni bilinmeyene doğru çağıran uzun bir gölgeden başka bir şey değil.

Beni buraya seks için getirdi. Kamyonetine bindiğimde, akşamki randevumu tam bir pislik gibi ektiğimde ve Leah'ya çılgınca bir özür mesajı gönderdiğimde, Shane'e ve kardeşime iyi hissetmediğimi ve eve erken gitmeye karar verdiğimi söylemesi için yalvardığımda bunu biliyordum.

Evet, doğru. Niyetinin ne olduğu konusunda hiçbir gizem bırakmayan Parker'la bardan çıktıktan sonra buna inanmaları mümkün değil.

Leah bana hemen mesaj attı:

*Yakala onu kızım! Arkadayım. *bir düzine patlıcan emoji**

Benden bir iç çekiş kaçıyor, bir gülümseme daha yükseliyor ve başımı sallayarak onaylıyorum, ön kapıya doğru yürüyüşüne devam ederken arkasından takip ediyorum. Onu takip ediyorum

Karanlık evin içinde, Parker içeri girdiğimizde ışığı yakıyor ve göz ucuyla bir hareket fark ediyorum.

Başım sağa kayıyor.

Bir köpek.

Gözlerimi kırpıştırarak, birkaç metre ötede sallanan bacakları üzerinde öylece duran hayvana bakıyorum. "Köpeğin mi var?"

"Evet. Bu Walden." Parker anahtarlarını ve cüzdanını yan masaya fırlatıyor, sonra boynunun altını kaşıyor, öne doğru bir adım atıp bakışlarımı takip ediyor. "Bütün gün surat asıyor ve içine kapanıyor."

"Senin gibi."

Parker'a bakarken, gülümsemesini engellemeye çalışırken ağzının seğirmesini kaçırmıyorum. Bunu saklamak için başını eğiyor ve omuzlarını silkiyor. "Sanırım bir benzerlik var."

Yamalı kürklü ve buğulu, buğulu gözlü siyah beyaz köpeğe dönüp bakarken sırtışımlarım parlak. Bizi ilgiyle izliyor, ancak kuyruğunu sallamıyor ve havlamıyor. Sadece gözlemliyor. "Gerçekten çok sevimli."

"O çok yaşlı."

"Ama sevimli," diye kıkırdıyorum, bir tür Border Collie karışımı gibi görünen ite yaklaşıyorum. Yaklaştığımda köpeğin dikkati beni takip ediyor, çömeliyor ve parmaklarımı kulaklarının arasında gezdiriyorum. "İyi bir çocuğa benziyorsun."

Charlie ve ben bir köpek almayı düşünüyorduk. O zamanlar ikimiz de uzun saatler çalışıyorduk, bu yüzden evde çok sık olamayacağımız bir zamanda bir evcil hayvan sahiplenmek adil görünmüyordu, ancak arkadaşlık her zaman arzuladığım bir şeydi. Charlie öldükten sonra bunu tekrar düşündüm ama sonra kederim yoldaşım oldu ve bu da adil değildi.

Çok fazla rekabet vardı.

Ama şimdi... şimdi bunu tekrar düşünmek için iyi bir zaman olabilir.

Walden uzattığım parmaklarımı koklamaktan başka pek bir şey yapmıyor ama tatlı bir ruhu olduğunu söyleyebilirim. Sadık bir dost.

Ayağa kalktığımda Parker'ın girişten bana baktığını ve manzarayı izlediğini fark ediyorum. Ona gülümsüyorum. "Bana bir köpek insanı gibi gelmedin," diye itiraf ediyorum, bir elimi saçlarımın arasından geçirip ona doğru ilerliyorum.

"İnsanları seven biri olduğum için mi?"

Yaklaşırken verdiği yanıt dudaklarımdan bir kahkaha daha koparıyor. Parker'ın duruşu sadece bir adım uzağımdayken sertleşiyor gibi görünüyor ve bunun nedenini merak ediyorum. Fiziksel temasa, gerçek yakınlığa neden bu kadar kapalı ve dirençli olduğunu merak ediyorum.

Gülümseyerek elini tutmak için uzanıyorum ve başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. Kaşlarını çatarak bu jeste bakıyor ve geri çekilmeye çalıştığını hissediyorum, bu yüzden tutuşumu güçlendiriyorum. "Bir tur atabilir miyim?"

"Ne?" diye merak ediyor dalgınca, hâlâ birleşmiş ellerimize bakıyor. "Senin evinden."

Parker sonunda bakışlarını benimkilere çeviriyor, kaşları çatılmış, sanki çelişki içindeymiş ya da acı çekiyormuş gibi, sonra boğazını temizliyor. "Ah, evet... Sanırım. Görecek pek bir şey yok."

Elini bırakıyorum, parmaklarını gerip birbirinden ayırmasını ve sonra yumruk yapmasını izliyorum. "Yolu göster."

Gözlerimi kaçırarak odanın etrafına bakarken tereddüt onu sarıyor. Ardından bir iç çekiş geliyor ve arkamı işaret ediyor. "Oturma odası." Başparmağı omzunun üzerinden geçiyor. "Mutfak." Bir süre sonra sağ tarafını işaret ediyor. "Bir banyo ve iki yatak odasına açılan küçük bir koridor.

Yol üzerinde bir yerde bir çamaşır dolabı var."

"Vay canına." Burnumu kırıstırırken sırtışıım genişliyor. "Çok açıklayıcı."

O yarım gülümsemenin küçük hayaleti yeniden ortaya çıkıyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyor. O anı dondurmak için her şeyi yapardım, böylece

asla ama asla kaybolmazdı.

Dikkatimi Parker'dan çekerek ellerimi birbirine doluyor ve etrafından dolanarak mutfağa giriyorum. Merak beni ele geçirirken gözlerim mütevazı alanı inceliyorum, temiz ama dağınık. Parmak uçlarım adanın laminat tablası üzerinde dans ederken, ayaklarım adanın etrafında dolanıyor ve her şeyi içine çekiyor.

Burası Parker'ın hayatı. Onun alanı. Onun *evi*.

Bu adam hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ediyorum - değerli bir şey verdiğim bu adam. Doğuştan sevdiğim bu adam anlamaya bile başlayamadığım nedenler.

Mekâna pek kişilik ya da çekicilik katılmamış. Tezgâhları süsleyen biblolar, beyaz buzdolabına yapıştırılmış doğum günü kartları ya da fotoğraflar, renk patlamaları ya da süslemeler yok. Duvarlarında da hiçbir şey yok. Kanvas baskılar ya da aile resimleri yok.

Steril. Hatta yalnız.

Hiç arkadaşı var mı? Yakın aile üyeleri? Gerçekten yalnız mı?

Mısır gevreği kutuları, ahşap baharatlık, posta yığınları arasında gezinmeye devam ederken bu fikir kalbimi sıkıca kavırıyor...

Ve buzdolabının kenarına yapıştırılmış, kırışmış ve buruşmuş küçük pembe bir post-it notu. Tanıdık bir el yazısı bana bakıyor ve içime bir titreme gönderiyor.

"Sanırım o gece hayatımı kurtardın."

Bu, çok basit olan yaşam alanına serpiştirilmiş tek kişisel duygu.

Gözlerim Parker'ı onu bıraktığım yerden beni izlerken bulduğunda, bir duygu patlaması göğsüme tırmanıyor ve gözlerimin sulanmasına neden oluyor. "Notumu saklamışsın," diye mırıldanıyorum kısık, kırık bir sesle. Bu notu, o gece yağmur altında geçirdiğim atılımdan sonra onun keklerine iliştiirmiştim.

İyi değilim ama bir gün iyi olacağımdan da vazgeçmeye hazır değilim.

Bana notu okumadığını bile söylemişti.

Parker bana bakarken yüzünde kırılğan bir ifade vardı.

Sanki bunu görmemi beklemiyormuş gibi biraz rahatsız oldu. Gözleri üzerimde gezinirken çenesi titriyor, sonra bakışları yere düşüyor. Onunla ilgili her şey katı ve sert.

Yüzündeki o ifade dışında her şey.

Yavaş adımlarla ve hızla atan bir kalple ona yaklaşıyorum, aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve tekrar eline uzanıyorum. Sıkıca kenetlenmişti, ancak nazıkçe sıktığımda hafifçe gevşedi. Parker bana tekrar baktığında hiçbir şey söylemiyorum. Sadece elini çekiştiriyorum ve onu koridora doğru yönlendiriyorum, geri çekilmediğinde içim uğulduyor.

Beni takip ediyor.

Nereye gittiğimden emin değilim ama sınırlı sayıdaki odayı incelerken sadece bir tanesinde yatak olduğunu fark edince çatlak kapıyı itip içeri giriyorum ve Parker'ı da yanıma çekiyorum.

Gözlerim, loş odanın gölgeleriyle örtülü orta boy yatağa takıldığında sinirlerim bozuluyor. Duvardaki bir gece lambası, az ve renksiz alanı içmeye yetecek kadar az bir parlaklık sağlıyor. Beyaz duvarlar, gri yatak örtüleri, lambalı küçük ahşap bir komodin. Karşı duvarda bir şifonyer. Kısmen tişört ve kot pantolonla dolu bir çamaşır sepeti.

Ve her şey bu kadar. Yatak odası bu kadar.

Yüzümü ona dönerek elini bırakıyorum ve yatağın ayak ucuna ulaşana kadar birkaç adım geri gidiyorum. Parker kapının hemen önünde duruyor, hâlâ kaskatı. Hâlâ gergin. Adem elması boğazında sallanırken bakışları çatışmayla titriyor, gözleri birkaç adım öteden beni dikizliyor.

Cesaretimi toplayarak titrek parmaklarımı yanımdan kaldırıyorum ve kayışları dikkatlice her iki omzumdan kaydırıyorum. Beni izliyor, beni içten içe

Gölgeler ihtiyatlı bir ilgiyle izleniyor, elbise kayınca gözleri dalıyor.

siyah dantel sütyenimi ortaya çıkarıyor. Daha da çekiştiriyorum, kaburgalarımı, karnımı, uyumlu iç çamaşırımı ortaya çıkarıyor ve sonra bacaklarımdan aşağı süzülerek ayaklarımın dibinde kırmızı bir haleye dönüşüyor. Parker sütyenin inişini takip ediyor, sonra bakışlarını sinirden çılgına dönmüş vücudumda gezdiriyor ve iri, dehşete düşmüş gözlerime odaklanıyor.

Elimi uzatıp onu kendime doğru teşvik ediyorum.

Ona daha yakın olmalıyım. Onu *hissetmeye* ihtiyacım var.

Başı benden uzaklaşırken parmakları kalçasının kenarına dokunuyor ve sert bir iç çekiş çıkıyor. "Kahretsin Melody... Sana bu işte iyi olmadığımı söylemiştim."

Elimi indirdiğimde kaşlarım çatılıyor. "Ben de değilim. Bunu yaptığım tek kişi sensin, onun dışında..." Yutkunuyorum, dudaklarımı büzüyorum. "Bir tek sen varsın."

Parker'ın dikkati odanın diğer tarafına sabitlenmiş durumda, duruşu huzursuz, en ufak bir tehditte kaçmaya hazır. Ona doğru ilerlerken hareketlerim temkinli ve kontrollü -sanki o tehdit *benmişim* gibi.

"Hey, sorun yok," diye fısıldıyorum yaklaştığımda, gergin ellerini elime alıp kalçalarımın doğru yönlendiriyorum. Parmakları çözülüyor ve bana yapışıyor, Çaresizliğe benzer bir şeyle kalça kemiklerimi kazıyor. Anlamadığım bir şeyle savaşıyor. "Parker, bana bak."

Boynunu bana doğru uzatması bir an alıyor, yeşil gözleri gece ışığının hafif parıltısından parlıyor. Beni daha sıkı tutarak sarsıntılı bir nefes alıyor. "Bu işe yaramayacak Melody. Olmaz."

Hayır, bunu yapma. Şimdi olmaz.

Dişlerimi birbirine geçiriyorum ve başımı eğiyorum. Acıyı bir kenara iterek aklımı topluyorum ve onun yerine onu okumaya çalışıyorum.

Yolumu bulmaya çalışıyorum

Parker Denison'ın bu sonsuz labirentini ve engelinin kaynağını bulmak.

Derinlerde yatan direncini. "Bana neden işe yaramayacağını söyle," diye yumuşak bir sesle soruyorum.

Nazikçe. "Lütfen, konuş benimle."

"Çünkü..." Parker'ın parmakları belimden çözülüyor, sonra kolları iki yanında gevşeyene kadar vücudumda geziniyor. "Çünkü ben asla o olamayacağım... ve sen de her zaman o olacaksın."

Kaşlarım birbirine çarpıyor, kalbim tekliyor.

O Charlie.

Ama o kim?

Onun itip çekmesinin, kararsızlığının yarattığı hayal kırıklığına teslim olmayı reddediyorum. Yüzeye çıkan öfkemi bastırıyorum. Reddedilmenin sızısının beni tüketmesine ve aramıza bir kama daha sokmasına izin vermeyeceğim.

Bunu istediğini *biliyorum*. Bana karşı hisleri olduğunu *biliyorum*. Ben de bununla hareket ediyorum.

Bildiklerimle hareket ediyorum çünkü bilmediklerimi anlamanın tek yolu bu.

"Keder ve acının diğer tarafında ne olduğunu bilmek ister misin?"

Sorum, yüzünde bir parça merakın titreşmesine neden oluyor. Parker iç geçiriyor, ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Lanet olası gökkuşakları ve kelebekler, değil mi? Terapistlerin başınızı suyun üstünde tutmak için boğazınıza tıktığı tüm o saçmalıklar."

Gözlerimi onunkilere dikeyorum, her kelimeyi derisine saplanan bir şarapnel gibi noktalıyorum. "Oraya *koyduğun şey*."

Aramızdaki boşluğu ağır bir sessizlik dolduruyor ve kaşlarının çatılmasını dikkatle izliyorum, dalgın ve hüzünlü. Gözlerini kırıştırıyor, cevabımı değerlendiriyor ve kalıntılarını yutuyor.

Onun cevabını beklemiyorum çünkü cevap aramıyorum; bunun yerine geriye doğru bir adım atıyorum ve yavaşça dönerek atılmış elbisemi topluyorum, içine giriyorum ve askılarını omuzlarımın üzerinden yukarı çekiyorum.

Durduğum yerde doğrulurken bir kez daha ona baktım.

Düşünceli bir ifade hala bana bakıyor. Gülümsüyorum. "Hadi gidip bir film izleyelim."

Görünüşe göre Parker'ın kablolu yayını yok.

Ya da Netflix. Ya da Hulu. Ya da Amazon.

Aslında neden bir televizyonu olduğundan bile emin değilim. Kalın bir toz tabakasıyla kaplı, bu da onu hiç kullanmadığının bir göstergesi.

Bir kase patlamış mısırla kanepede yanına yerleşirken, yatak odasında girdiği karanlık yerden dönmesi için ona zaman tanıyarak aramızda küçük bir mesafe bırakıyorum. Oda loş, sadece tavan vantilatöründeki iki ampul bizi tungstenle aydınlatıyor.

Parker bana bakıyor, elleri açık dizlerini kavırıyor. "Patlamış mısır görünmez filmlerle iyi gitmez."

Sırıtarak ağızma bir çekirdek atıyorum. "Onun yerine konuşabiliriz." "Konuşmak bana göre değil."

Bacaklarımı koltuk minderine doğru çekerken gülümsemem genişliyor, dizlerim kalçasının yan tarafını sıyrıyor. "Tüm o huysuzluğunun ardında bir mizah anlayışın var. Bana biraz şunu hatırlatıyorsun..." Bana *Zephyr'i* anımsattığını fark ederek sözümü kesiyorum.

Sayılır. Bazen.

Kuru mizah anlayışı ve zaman zaman kıvrak zekası.

Ama Zephyr artık benim için yok. Bana bir bakış attı ve sahip olduğumuz, paylaştığımız her şeyi sorgulamama neden olarak ortadan kayboldu. Her şakayı, her kelime oyununu, her bilgece tavsiyeyi.

Görünüşümün tamamen canavarca olmadığını biliyorum, bu yüzden o gece neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir yanım bunu videoya çektiğim için pişmanlık duyuyor - her şeyin olduğu gibi mükemmel olduğu konusunda haklıydı. Onun için illüzyonu mahvetmiş olmalıyım.

Yine de bu beni öylece terk etmesini haklı çıkarmaz. Çok inciticiydi.

"Sana kimi hatırlatıyorum?"

Parker'ın sözleri karşısında gözlerimi kırptıştırıyorum, kasvetli düşüncelerimden sıyrılıp patlamış mısır kasesini yan masaya koyuyorum.

"Sadece... eskiden konuştuğum biri. Kimse değil."

"Hiç kimse mi?"

"O..." Yutkunarak ona ne kadarını itiraf etmem gerektiğini tartışıyorum ama sanırım artık bunun bir önemi yok. "Bir tür mektup arkadaşıydı. O, şey... kocamın kalbinin alıcısıydı. Yas tutma sürecinin özellikle zor bir döneminde ona ulaştım ve o da bana cevap verdi. Aramızda bir bağ vardı."

Parker ifadesiz bir şekilde beni inceliyor. "Bu senin için önemli mi?" "Ne? Bağlantı mı?"

"Kalp."

Tereddüt ediyorum, gözlerim onunkilerden uzaklaşıyor.

Öyle mi?

Yani, öyleydi. Bir süre için her şeyimdi. Zephyr ve kalbi Charlie'yle aramdaki son bağdı; tüm kalbimle sevdiğim adamın son somut parçasıydı.

Sanırım hala öyle. En azından önemli. Ama *her şey değil.*

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum, gözlerimi tekrar Parker'a çevirerek. Alnındaki çizgiler kırışıyor ve çenesi sertleşiyor. "Ama o artık yok. Artık konuşmuyoruz."

"Neden olmasın?"

Kelimeleri hızlıca tükürüyorum, çünkü tükürmezsem boğulacağım. "Neye benzediğimi gördü ve bir daha benimle konuşmadı. Umduğu gibi biri değildim herhalde."

Parker'ın yüzünde bir acı ifadesi beliriyor, sanki itirafım yanağına inen sert bir tokatmış gibi irkiliyor. Dişlerini birbirine geçirdi. "Belki de umduğu her şey sendin ve o buna hazır değildi."

Bir sonraki nefesim boğazımda düğümleniyor, Parker'ın dudaklarından bu kadar nazik ve güven verici bir şey çıkmasını beklemiyordum. Kanepede ona biraz daha yaklaşıp avucumu kalçasına koyuyorum. "Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok tatlıydı."

Elime bakarak "Güzel," diye papağan gibi tekrarlıyor. Sonra bir hamlede elimi kapıyor, sol eliyle bileğimden tutup çekiyor ve diğer eliyle beni koltuktan kaldırıp kucağına oturtuyor. Parmakları boynumun arkasını kavrayana kadar omurgamdan yukarı doğru kayıyor, ben ona sarılırken alnımız neredeyse birbirine değiyor. "Şu anda sana yapmak istediğim her şeyi bilseydin, bana tatlı demezdin sanırım."

Kasıklarımı onunkilere bastırıp parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdirirken içimde bir arzu dalgası kabarıyor. "İstemediğini sanıyordum."

"Oh, çok istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki bu beni öldürüyor," diye neredeyse tıslıyor, ereksiyonunu kalçalarımın arasındaki sıcaklığa sürüyor. "Bu beni öldürüyor çünkü yapamıyorum..."

Parker'ın gözleri kapanıyor ve sessizleşiyor.

"Neyi yapamazsın?" Alnından dökülen bir tutam saçı tarıyorum, sonra saç çizgisine şefkatli bir öpücük konduruyorum. "Söyle bana."

Bir kalp atışı geçiyor, sonra göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve benimkine çarpıyor. Beni kucağından çekip alıyor ve yüzüm minderlere gömülene kadar kanepede ters çeviriyor. Beni kaldırdığında şaşkınlıkla gıcırdadım.

Beni orta göbeğimden tutup kaldırıyor, kığım dışarı fırlamış, onun sert uyarılmışlığına çarpıyor. Parker'ın elleri elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı çekerken kalçalarımın arkasını tarıyor, sonra dantelle kaplanmış yanaklarımı avuçluyor. "Kahretsin, sen güzel."

Kemer tokasının açıldığını duyuyorum ve içimde bir şey donup kalıyor. *Tanrım*, onu istiyorum, buna hiç şüphe yok.

Ama onu bu şekilde istemiyorum. Bir şeyler doğru gelmiyor. Öfkeli ve ben de yüzümü koltuk minderlerine gömmüş bir halde onun aktarılmış saldırganlığına maruz kalmak istemiyorum. "Parker, bekle."

Sırtım ona yaslanana kadar beni kaldırıyor, bir eliyle göğsümü kavırıyor. Bir an için kendimi kaybediyorum, dokunuşuna teslim oluyorum, dudakları kulağıma eğilip fısıldadığında tenimin dans edişinin tadını çıkarıyorum, "O hapı kullanıyor musun? İçine boşalmak istiyorum."

Sözleri doğrudan bacaklarımın arasındaki zonklama noktasına karıncalanmalar fırlatıyor. Başımı sallayarak ona doğru eğildim. "Şimdi öyleyim."

Arka bahçemde yaptığımız aptalca, korunmasız seksin ardından eczaneye koşup ertesi gün hapı almak zorunda kaldığımı düşünürsek, bunu sorgulamak için biraz geç kaldım. Sonra panikle kadın doğum uzmanımı arayıp bir yılı aşkın süredir kullanıp kullanmadığım doğum kontrol hapı için reçete istedim.

Parker kulağıma hızlıca bir "iyi" diyor ve sonra külotumu kalçalarımın altına çekerek fermuarı açılıyor. Yele gibi saçlarımı avucunda topluyor ve diğer koluyla beni tutarken kenara çekiyor. Ağzı boynumun arkasını buluyor, dili beni teslimiyete zorluyor. Ne zaman onun

Parmakları saçlarımdan ayrılıp orta bölgemde dolanıyor, kalçalarımın arasına giriyor, içgüdüsel olarak sırtımı eğiyorum, dokunuşunu arıyorum.

İki parmağını içime sokarken bir inilti kulağıma ulaşıyor ve dizlerimin bükülmesine neden oluyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve sıcak nefesinin şakağımı öptüğünü hissediyorum.

Ama göz teması kurmak için arkamı döndüğümde parmaklarını çekip beni tekrar kanepeye itiyor, ben dört ayak üzerine düşene kadar kalçalarımı iki avucunun arasında kavırıyor ve beni leğen kemiğiyle aynı hizaya getiriyor.

Lanet olsun.

"Parker, dur," diye mırıldanıyorum, alçak sesle ve kısık sesle çünkü bir yanım durmak *istemiyor* ama beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Çünkü yapmalıyız. "Bu şekilde değil."

Kıpırdamıyor, parmak uçları belime batıyor. "Durmak mı istiyorsun?" "Sanırım istiyorum."

"Ben bir şey mi yaptım?"

Kollarımı yukarı kaldırarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve giysilerimi yerleştiriyorum, iç çamaşırlarımı yukarı çekip elbisemi tekrar aşağı indiriyorum. Yüzümü ona dönüyorum ve onun da benim gibi dizlerinin üzerine çökmüş, şaşkınlıkla karışık, yaralı bir ifadeyle bana baktığını fark ediyorum. "Ben sadece... Ben bundan daha fazlasını istiyorum," diye itiraf ediyorum, bir duygu dalgasını yutkunarak.

Biraz aptal gibi hissediyorum.

Bunun seksi bir takılma olması gerekiyordu ve ben duygularımla ve umutsuz bir yakınlık ihtiyacıyla bunu mahvediyorum.

Parker'ın gözleri kısıldı, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi. Satır aralarını oku. "Seksten fazlasını mı istiyorsun? Bir ilişki mi?"

"Hayır, ben sadece..." Oturur pozisyona çöken Parker da aynısını yapıyor, yavaşça aşağı iniyor ve fermuarını yukarı çekiyor. Gözlerimiz buluştu ve ben

Devam et. "Bana bakmak, beni öpmek ya da gerçek bir bağ kurmak istemiyorsun. Bu bana kendimi ucuz hissettiriyor. Bir bakıma."

Kaşlarını çatarak başını sallar. "Bu... lanet olsun, yapmaya çalışmıyorum. Bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Fazla düşünme Parker," diye ısrar ediyorum, ona yaklaşıp elini iki avucumun arasında sıkıyorum. "Sadece hisset. İçgüdülerini takip et."

"İçgüdülerim mi? İçgüdülerim bana seni domaltmamı ve burada, kanepede ağzına sıçmamı söylüyor. Bu pek işe yaramadı."

İçime sızan eğlenceye engel olamıyorum ve bir elimi kalbine koyarak ona gülümsüyorum. "Bu içgüdüler."

Parker göğsüne temas ettiğimde irkiliyor, içgüdüsel olarak geri çekiliyor.

"Senin de daha fazlasını istediğini biliyorum," diyorum ona.

"Mücadeleni görüyorum. *Hissediyorum*. Sesinde duyuyorum ve seni dinlediğimi bilmeni istiyorum. Ne zaman hazırsın."

Çenesini göğsüne doğru eğiyor, gözleri benden uzaklaşıyor. Kalbi parmak uçlarıma çarpıyor, telaşlı ve çalkantılı, söyleyemediği her şeyi bana anlatmaya çalışıyor.

Ve sonra aklıma bir fikir geliyor. Elimi göğsünden çekip koltuktan kalkıyorum, gözlerim duvarları inceliyor.

"Nereye gidiyorsun?" Parker merak ediyor, beni soğukkanlı bir merakla izliyor.

Aradığım şeyi buluyorum ve uzak duvara doğru ilerliyorum. Sonra, ışık düğmesini kapatıyorum.

"Melody?"

Oda neredeyse zifiri karanlığa bürünür, tek ışık kaynağı ön pencereden içeri yayılan ay ışığıdır. Parker'ın elinde fazla bir şey yok.

Bu yüzden kanepeye doğru olan yürüyüşüm oldukça zarif geçiyor ve yanına yaklaştığımda gölgeli hatları ortaya çıkıyor.

Yanına oturmak yerine kendimi cesur hissediyorum, bu yüzden daha önce bulunduğum pozisyona geçiyorum. Kasırga vurduğunda, ışıklar söndüğünde ve tutunacak tek şeyimiz birbirimiz olduğunda bulunduğum pozisyona.

Kucağına tırmandım.

Parker altımda sertleşiyor, elleri belimi hafifçe kavramak için uzanırken nefesi titriyor. "Ne yapıyorsun?"

Öne doğru eğilerek alnına hafif bir öpücük konduruyorum, ellerim çenesini kavrayacak şekilde kalkıyor. Fısıldıyorum, "Karanlık en iyi sır tutucudur. "Karanlık en iyi sır tutucudur.

Karanlıkta söylediğimiz şeyler asla onu terk etmek zorunda değildir."

-TWENTY-FIVE-

PARKER

Işıklar sönüyor ve kanım donuyor.

"Melody?" Kanepeye geri dönerken, alanı dolduran karanlık pelerinin içinden süzülen gölgeli silüetini seçebiliyorum. Arkasındaki açık pencereden sızan ay, Melody yaklaşırken ona hafif bir arka ışık sağlıyor. Melody ayırık bacaklarıma ulaştığında bir an tereddüt ediyor, kemerim hala belimde gevşek, düğmesi açık. Bir an için yanıma yerleşeceğini düşünüyorum ama onun yerine üstüme çıkıyor. Dizleri her iki yanıma tırmanıyor, kalçalarını kafesliyor, elbisesi kalçalarını yukarı kaldırıyor ve ellerimi belini kavramaya davet ediyor, onu kucağıma daha da çekiyor. "Ne yapıyorsun?"

Melody eğilip alnıma zarif bir öpücük konduruyor. Parmakları çene çizgim boyunca ilerliyor ve sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi yüzümü avuçlarının arasına alıyor. "Karanlık en iyi sır tutucudur. Karanlıkta söylediğimiz şeylerin asla karanlıktan çıkması gerekmez."

Ellerinde eridiğimi, sıvılaştığımı, kırılgan dış katmanlarımın dökülüp parçalandığını hissediyorum. Dokunuşu sakinleştirici ve içime bastırdığını hissetmek, nefesinin üst dudağımda gezinmesi, kollarımı ortasına dolamama ve dışa doğru bir iç çekmeme neden oluyor.

Bana içgüdülerimi takip etmemi söyledi, ancak içgüdülerim beni her zaman gölgelerde gizlenmeye ve kırılmaz duvarlar inşa etmeye teşvik etti. Savunmasızlık

Zehir. Duygular zehirlidir. Yumuşak olmak, acı ve hayal kırıklığı için bir taleptir.

İçgüdülerim, uzun zamandır gömülü tuttuğum şeytanlar için bir kez bile hesaplaşma talep etmedi. Onları kovmam, başka bir insanda teselli ve şifa bulmam için beni asla teşvik etmediler.

Ama Melody içeri girmenin bir yolunu buldu. Bir şekilde içime girdi ve tek yapmak istediğim neredeyse otuz yıldır damarlarımı kirleten her küçük şeyi yok etmek. Her zalim sözü ve dayağı. Her sigara yanığı. Her hakareti, her tokadı, her arı sokmasını ve kağıt kesiğini.

O lanet dolapta geçirdiğim her saniye ölümü dilemekle geçti.

Melody iki başparmağını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Kalçaları beni kavırıyor, saçları iki omzunun üzerinden bir perde gibi yayılıyor. "Seni zorlamayacağım Parker... Hazır değilsen sorun değil." hafifçe nefes alıyor, sözleri sadece içimi dökme arzumu artırıyor. "Ama eğer öyleysen, dinliyorum."

"İstiyorum, sadece..." Yutkunuyorum, gözlerim kapanıyor. "Kahretsin, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Ellerini omuzlarıma koyana kadar yüzümden aşağı kaydırıyor. "Bana onun kim olduğunu söyle."

"Ne?"

"Yatak odanızda... asla o olmayacağınızı söylediniz ve ben her zaman onu."

Annemin yüzü gözümün önünden geçiyor, şeytani bir maske. Sarı gözler, tıpkı şeytanın kendisi gibi. Belki de bir zamanlar şeytandı diye düşünmüştüm, ta ki alkolizmin gözlerin rengini bozduğunu öğrenene kadar. Tek çocuğunu bir çöpmüş gibi fırlatıp atan, onu neredeyse bir hiç haline getiren aşağılık, bencil bir insan olduğunu fark ettim. Kesik kesik nefes alarak, "Annem" diye mırıldandım.

Melody omuzlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, küçük bir soluk kesiliyor. "Tacizci miydi?"

"Evet. Babam ben beş yaşındayken vefat etti, demir çelik işçisiydi. Yüksek binalar falan inşa ederdi." İç yanağımı çiğneyerek kendimi devam etmeye zorluyorum. "Bir gün iş başında düştü. Bana söylendiğine göre çarpma anında ölmüş."

"Aman Tanrım..." Melody alnıma bir öpücük daha konduruyor ve derin bir iç çekiyor. "Bu korkunç."

"Evet, berbattı. Çok yakındık. Sadece ben, o ve köpeğimiz Roscoe vardı. O öğleden sonra polislerin geldiğini hâlâ hatırlıyorum. Bebek bakıcısı o korkunç çığlık sesini çıkarmıştı ki hala kulaklarımla duyabiliyorum. Köpeğimizi aldı ve beni de alması için yalvardım. Ne yazık ki bu gerçekleşmedi."

Başını şaşkınlıkla ileri geri sallıyor, saçları yüzümü gıdıklıyor. "O zaman annenle yaşamaya mı gittin?"

Başımı salladım. "Ben doğduktan hemen sonra bir pislikle kaçmış ve beni babamla bırakmış. Babam ölünce tüm velayeti aldı ve işte o zaman hayatım tamamen değişti."

Kayıp ve kafa karışıklığının yaşandığı o ilk birkaç günden, endişe ve kaygıya, tüylerimi diken diken eden korkuya kadar pek çok anıyı hatırlıyorum.

"Adı Roxanne'dı," diye devam ediyorum, başımı kanepenin arkasına bırakıyorum, parmaklarım Melody'nin omurgasında bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Alkolikti, gerçekten kötü ve çirkin biriydi. Sırf eğlenmek için beni tokatlar, çimdikler, saçımı çeker ve ağlatırdı. Sanırım bundan zevk alıyordu. bok."

"Tanrım, Parker..."

Çenem sıkılıyor, bedenim kaskatı kesiliyor, duvarlarımı tekrar yıkmak için can atıyorum. "En sevdiği şey sigarasının izmaritiyle beni yakmaktı.

Çığlık atar ve durması için yalvarırdım ama bu onu sadece güldürürdü. Bazen hala kokusunu alabiliyorum... keskin ve metalik. Ölüm gibi kokardı."

Melody burnunu çekiyor ve sanırım yanaklarından aşağı süzülen gözyaşı lekelerinin yumuşak bir yansımasını görüyorum. Ellerini boynuma doğru kaydırıyor.

"Bu alemlere gider, beni günlerce bir sandviç ve bir bardak suyla yatak odamdaki dolaba kilitlerdi. El feneri yok, oyuncak ya da oyun yok, hiçbir şey yok. İçerisi zifiri karanlıktı, öyle ki zihnim tüm bu hileleri bana oynardı. Bir şeyler görürdüm. Bir şeyler yaratırdım. Hayali bir arkadaşım vardı..." Kararsız bir nefesle duraksıyorum, yeniden toparlanıyorum. "Lanet olası gölgelerle dolu dolu konuşmalar yapardım. Ve sonra gerçekten öldüğümü düşündüm - onu görmeyeli ya da bir şey duymayalı günler olmuştu

kapının dışında. Bazen bağırmalar, kahkahalar ya da bir şeylerin düştüğünü, kırıldığını duyuyordum. Beni unuttuğundan ve ortadan kaybolduğundan emindim, tıpkı babamın üzerinde kaybolduğu gibi.

"Öldüğü ortaya çıktı. Ölene kadar içmiş. Bir süredir bizi görmeyen bir komşumuz bizi kontrol etmeye geldi ve onu mutfakta buldu. Komşunun çığlığını duydum ve kalan tüm gücümle dolabın kapısına vurmaya başladım. Kendim çığlık atmaya çalıştım ama yapamadım... Nefes almakta ya da kendimi dik tutmakta bile zorlanıyordum."

Melody'nin dizlerinin dış uyluklarımda titrediğini, parmaklarının ensemden titrediğini hissediyorum. Yavaşça nefes alırken alnı benimkine bastırıyor. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye sessizce itiraf ediyor.

"Söyleyecek bir şey yok. Daha önce kimseye bundan bahsetmedim, en azından isteyerek. Sadece polislere. Bir de kız kardeşim Bree'ye, uzun zaman önce."

Burnunu çekiyor. "Kız kardeşin mi var?"

"Üvey kardeş. Gerçekten hayatımdaki tek iyi şey o oldu."

Ta ki sen gelene kadar.

"Bu yüzden mi hiç ilişkiye girmedin? Neden kadınlardan hoşlanmıyorsun?" Melody merak ediyor, bir şekilde bana yaklaşıyor.

Yutkunurken ellerim sırtından aşağıya, kalçalarına iniyor. Benim Sessizlik aramızdaki boşluğu dolduruyor, cevabım belli. Onun acımasını ya da gözyaşlarını istemiyorum. Böyle şeylere alışık değilim ve bunlarla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Doğrusu, ne istediğimden ya da ne aradığımdan emin değilim, ama şu anda bana sarılma şekli, yıllar önce arzuladığım türden bir şefkatle beni sıcak uzuvlarıyla sarması... bu yeterli. Babamın verandasında küçük bir çocukken hafif bir esintinin günebakan yapraklarının dans etmesine neden olmasından beri hissetmediğim bir sakinlik bu.

Geçici güzellik. En değerli tür.

Melody burnunu omzumun kıvrımına sokuyor, gözyaşları tenimi ıslatıyor. "Yine de benden hoşlanıyorsun," diye bitiriyor hırıltılı bir nefesle.

Kesik kesik bir iç çekiyorum, içgüdüsel olarak onu daha yakın tutuyorum, kendimi onun sıcaklığında, narenciye kokusunda kaybediyorum. O bu karanlık odadaki tek ışık huzmesi, tek kaçışım.

O benim Ay'ım.

"Ben o değilim Parker," diye mırıldanıyor Melody kulağımın dibinde, ürperiyorum. "Sana asla zarar vermem."

Kahretsin, o olmadığını biliyorum. Ona *hiç* benzemiyor.

Melody March lanet bir devrim ve kadınlar, yakınlık, *umut hakkında* inanmak için kendimi eğittiğim her şeyi yıkmaya geldi.

Belki de umut zehirli değildir.

Belki de pamuktan saçları, deniz gibi gözleri ve bana hediye ettiğinden beri düşünmeden edemediğim ağzıyla umuttur.

ilk gülümseme.

Bir elimi sırtından yukarı kaydırarak parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar başını geriye doğru çekiyorum. Aramızdaki karanlık tabakayı kırıştırıyorum, gözlerimi ayarlıyorum ve bana bakan gözyaşlarının belli belirsiz parıltısını fark ediyorum. Parmakları boynumun dibinde kıvrılırken dudakları aralanıyor, beni karşılıyor, baştan çıkarıyor. Burunlarımız birbirine değene kadar yaklaşıyorum.

dokunuyorum. "Sana aşık oluyorum," diye nefes alıyorum dudaklarına karşı, neredeyse onları sıyrarak. "Ama çarpmadan ve yanmadan nasıl düşeceğimi bilmiyorum."

Melody bir ses çıkarıyor, küçük bir nefes, elleri yüzümü tekrar kavramak için yukarı kalkıyor. "Seni yakalayacağım" diye fısıldayarak vücudunu bana doğru kaldırıyor.

Bu üç kelime beni baştan çıkarıyor ve içeri giriyorum, dudaklarımız tıpkı onun karanlık bodrumunda olduğu gibi hafifçe birbirine sürtünüyor. Başka bir zaman

Biri beni öpmeye çalıştığında on beş yaşındaydım. Gwen'in arkadaşlarından biriydi. Beni küçük düşürmek için ayarlanmıştı. Dudaklarımız birbirine değdiği anda kız tişörtümü çekip çıkardı ve yara izlerimi kız arkadaşlarına gösterdi.

Beni yıkmak, kalan güvenimi yok etmek ve sonunda gelişmeyi öğrendiğim gölgelere itmek için tasarlanmış acımasız bir şaka.

Ta ki o beni bulana kadar.

Yıldız ışığı ve
moonshine.

Karanlık için mükemmel bir tamamlayıcı.

Melody ben onu tutarken titriyor, bir elim başının arkasını kavırıyor, diğeri belini kavırıyor. Dudaklarımız öyle nazikçe, öyle merakla birbirine değiyor ki, derin bir şeyin başlangıcı gibi. Kararsız nefesler birbirine karışıyor, kalp atışları hızlanıyor, vücutlar uğulduyor. Seksi bir uğultu

ıkartıyor.

Alt dudağının tadına bakıyorum, hafifçe dişlerimin arasına çekiyorum.

Pelvislerimiz birbirine sürtünüyor, birbirimizi kavrayışımız sıkılaşıyor.

Ellerim yüzüne gidiyor, çenesini kavırıyor ve başparmaklarımı her iki dudakta gezdirmek için geri çekiyorum, bakışlarım takip ederken şekli ezberliyorum. "Bu ağız, bana gülümsediğin ilk günden beri beni büyülüyor, tüm tatlılık ve güneş ışınları. Bu beni çok kızdırdı."

Titriyor. "Ağzımı mı düşünüyorsun?"

"İtiraf etmek istediğimden daha fazla." Vücudu beklentiyle uğulduyor, bana vermek için can attığı o öpücüğü almamı bekliyor. Dudaklarından sıyrılıp dilimi çene çizgisinde gezdiriyorum, dişlerimle tenini çentikliyorum. "Ağzının benimkine karşı nasıl hissedeceğini ve dudaklarının beni izlerken gözlerinde her zaman gördüğüm o bakış kadar yumuşak olup olmadığını düşündüm." Dilimi tekrar aşağı kaydırduğımda bir iniltiyle boynunu büküyor. "Bana sarıldığını düşündüm." Çenesini tekrar ısıriyorum. "O güzel ağzın beni emdiğini hayal ederek birçok kez mastürbasyon yaptım."

Melody ellerimde macuna dönüşüyor ve ıslaklığının kot pantolonumdan sızdığını hissediyorum.

"Şimdi seni öpeceğim," diye bitiriyorum, parmaklarımı onun ipeksi saçlarına doğru sürüklüyorum, kafa derisini kaşıyorum. "Sonra da seni becereceğim."

O cevap vermeden önce öne eğilip alt dudağını ısıriyorum, dilim hızlıca bir tat almak için dışarı çıkıyor. Onu nazıkçe öpüyorum, bir, iki kez. Ve

Sonra ağzım onu çaresiz, muhtaç bir öpücükle kucaklıyor, dilimi dişlerinin arasına sokup ilk kez tadına baktığımda göğsümden derin bir inilti yükseliyor. Karşılığında iniliyor, dilini benimkinin üzerinde gezdirirken tırnakları yanaklarımı kazıyor. Pervasız ve vahşiyim, onun benimle bu kadar içli dışlı olması daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeyi ateşliyor. Endişe verici derecede bağımlılık yapan bir şey.

Karışıp dans ediyoruz, sıcaklığı beni istila ediyor, ışığı beni içten dışa iyileştiriyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum, derin ve sonsuza dek batıyorum, ama sorun değil...

Beni yakalamak için orada olduğunu biliyorum.

Nefes almak için geri çekiliyorum, onu sert ve sahiplenici bir şekilde kavıyorum ve "Tadın tıpkı gülüşün gibi." diye mırıldanıyorum.

Tırnaklarını önce çenemde, sonra boynumda gezdirirken Melody'nin göğsü kabarıyor. "Tadı neye benziyor?"

"Benim."

Çarpıştığımızda kulaklarıma bir inilti daha çarpıyor. Yüzünü ağzıma doğru çevirip onu yutarken kalçalarım yukarı kalkıyor ve kalçalarının arasındaki sıcak sürtünmeyi arıyorum. Taş gibiyim, aletim kotumun içinde zonkluyor, onu bir kez daha etrafımda kılıflı, sıkı ve ıslak hissetmek için can atıyorum. Parmaklarım başının arkasına dolanarak saçlarının arasından geçiyor ve diğer elimle pantolonumun fermuarını açarken dudaklarımızı birbirine kenetlenmeye zorluyor.

Melody üstümde kıvranıyor, elbisesini beline kadar çekiştiriyor, sonra kotumu indirmeme yardım ediyor. Kalçalarım otomatik olarak kalkıyor, ta ki ben aletimi boxer'ımdan çıkarana ve o da bacaklarımın arasına uzanarak üzerime yerleşene kadar.

Parmakları etrafımda kıvrılıyor, küçük, sıkı yumruğunun içinde uzunluğumu okşuyor. Başparmağını uyarılmayla ıslanmış ucumun üzerinde gezdirdiğinde başım geriye düşüyor, bir tıslama kaçıyor. "Siktir, Melody. Beni siktiğinin içine boşaltma. el."

Beni öpüyor, dilini ağzımın damağında gezdiriyor, sonra geri çekiliyor ve boğuk bir sesle soruyor: "Sana hiç böyle dokunan oldu mu? daha önce?"

Siktir, hayır.

Melody benim ilkim.

İlk öpücüğüm, ilk el işim, insanlıkla ilk lanet fırçam. "Sadece sen," diye mırıldandım, beni pompalayan elini zar zor seçebiliyordum

Karanlığın perdesi boyunca yavaş ve istikrarlı. Ama gözlerinin parladığını görüyorum.

ruhani ay ışığının yolu, hünerle dans ediyor, arzuyla yanıyor. "Sadece sen."

Dudakları benimkileri buluyor, eli hâlâ beni sarsıyor ve iniltilerimiz birbirine karışıyor. "Tanrım, seni öpmeye bayılıyorum," diye iç geçiriyor.

"Öyleyse öp beni," diyorum, zorlukla tutarlı bir şekilde, dudağını ısırarak. "Ve bana bin."

Melody, sikimin elinde seğirmesine neden olan bir miyavlama sesi çıkarıyor. İç çamaşırını kenara çekmek için beni bırakıyor, sonra sikimin ucunu sıcak ve kaygan girişine yerleştiriyor. Sadece bir santim içeri kayarken kendimi kaybetmemek ve tam bir alet gibi çözülmemek için tüm çabamı harcıyorum. Tereddüt ediyor, parmakları tişörtümün eteklerine gidiyor, üzerimden çekmeye çalışıyor.

Bileklerini tuttum. "Hayır."

İfadesi bir an için soluyor, karanlıktan bana bakan gölgeli bir kaş çatıyor... ama sonra başını sallıyor.

Bir anlayış.

Bunun yerine, kendi elbisesine uzanıyor, onu atana kadar başının üzerine çekiyor ve saçları şampanya dalgaları halinde aşağı düşüyor. Saçımı örüyorum

Ellerini arkasına götürüp sütyeninin kopçasını kurcalarken bir yandan da sikimi okşamaya devam ediyor ve yemin ederim dantelli kumaşı gördüğüm an daha da sertleşiyorum.

kayıyor ve sütlü ay ışığıyla yıkanan göğüsleri ortaya çıkıyor.

Kahretsin, çok güzel.

Melody başımın arkasını kavırıyor ve sikime gömülürken göğüslerini yüzüme doğru itiyor. Keskin bir hırıltıyla meme ucunu ısırıyorum ve tırnaklarının kafatasımın tabanını delmesine neden oluyorum. "Parker..."

Adımı daha önce kimsenin söylemediği bir şekilde söylüyor. Çok savunmasız. Silahsız. Melody bana o gece yağmurda onu kulübesine karşı lanet olası bir hayvan gibi becerdiğimde bir şey verdi ve ben bunun değerini anladım.

onu. Ham ve kirliydi ama aynı zamanda değerliydi. Bana sadece bir başka erkekle, kocasıyla paylaştığı bir şeyi vermişti.

Ödümü kopardı.

Ama şu anda bana başka bir şey veriyor ve bu vücudundan çok daha fazlası. Etinden, inlemelerinden ya da sikimi sanki onun için yaratılmış gibi içine almasından çok daha fazlası.

Bana gerçek, hakiki bir yakınlık, kalbinden bir parça veriyor ve ben bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Alnını benimkine dayamış, gözlerini bana dikmiş, her yıpranmış nefesinde kucağında yükselip alçalıyor. Bana yapışışında, parmakları ensemden kavrılmış, başparmakları kulaklarımın altındaki derinin üzerinde tozlanıyor.

Adımı söyleme şeklinden belli.

Normalde kırılganlığa zehir gibi karşı koyar, kendi öfkem ve zehrimle tepki verirdim. Ama kızgın değilim, sadece uygun değilim ve lanet olası elementimin dışındayım, bu yüzden bu duyguları tutkuya dönüştürüyorum, kollarımı sırtına doluyorum, saçlarını sertçe yumrukluyorum ve çığlık atana kadar onu beceriyorum.

"Ohhh, Tanrım," diye inliyor Melody, beni daha sıkı sıkarak.

Kalçalarımı açıyorum, yukarı doğru itiyorum ve onu yerinde tutuyorum, onu neredeyse çözülmesine neden olan bir noktaya çarpıyorum. Ufak tefek değilim, hatta ortalamadan çok daha büyük olduğuma eminim ve o kadar ufak tefek ve kırılabilir ki canını yakmaktan korkuyorum. Başını aşağı doğru çekerek kulağına "İyi misin?" diye seslendim.

Başını salladığında saçları burnumu gıdıklıyor. "Çok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor kısık sesle. "Çok iyi hissediyorsun."

Melody omuzlarımı kavıyor ve doğruluyor, başını geriye atıyor ve kalçalarını döndürerek aşağı yukarı dönüyor. O kalça kemiklerine yapıştım. Parmak uçlarım arkamda küçük çürükler bırakacak kadar sert giriyor ve

Onu bana doğru çekip, gergin bir meme ucunu ağzıma alıyorum. Kucağımda zıplıyor, O tatlı noktaya her çarpışında inlemeler ve sızlanmalar ondan kaçıyor.

Tanrım, buna alışabilirim.

"Bu sesleri çıkarmaya devam edersen seni vahşileştireceğim," diye tıslıyorum, parmaklarım omurgasını kaplayan hafif ter tabakasını çizerken onunkiler saçlarımı avuçluyor.

Sanki ben onu parçalara ayırıyorum, o da beni tekrar birleştiriyor. "Yap şunu," diyor, hala üzerimde, hala beni kabzama kadar alıyor. "Tutmayın geri."

Bir hırıltı göğsümü sarsıyor ve onu kollarımın arasına alıp geriye, kanepeye doğru fırlatıyorum. Üzerine tırmanarak Onu ters çevirmek, bunu bir şekilde daha az kişisel, daha az samimi hale getirmek için cazip geliyor... ama yapmıyorum. Kot pantolonumu ve boxer'ımı tekmelediğimde yere düşüyorlar, onun iç çamaşırları da onları takip ediyor ve sonra yüz yüze geliyoruz, kendimi onun açılmış kalçalarının arasına yerleştirip geri ittiğimde ifadelerimiz silüetle örtülüyor.

İniltilerimiz karşılıklı, avuçlarım yanaklarına doğru ilerliyor, başparmağım alt dudağında gezinirken onu amaçladığımdan daha nazikçe kavıyorum.

Öpmek için yaklaştım.

Melody'nin kolları boynuma dolanıyor, bacakları belimin arkasından geçiyor ve ağızlarımız kilitleniyor, her bir parçamız umutsuzca birbirine dolanıyor. Sanırım burası onu serbest bırakmam gereken yer - vahşileşmem, onu morarmış ve titrer halde bırakmam, lanet gözyaşları arasında daha fazlası için yalvarmam gerekiyor. Ama kalçalarım derin, kasıtlı vuruşlarla hareket ediyor, dilim onu keşfediyor, umutsuz olmaktan çok tembel ve ellerim yüzünü kucaklamaya devam ediyor Çılgınca bir aciliyet yerine şefkat. Havada bir güç var, bir tür elle tutulur şarj ve gözleriyle buluşmak için dudaklarından geri çekildiğimde, ben

onun da bunu hissettiğini biliyorum. Aynı duygular yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi bana da parıldıyor.

Hızım arttıkça gözlerimiz birbirini tutmaya devam ediyor, o beni o kadar yakın tutarken içine giriyorum ki aynı anda hem boğuluyor hem de boşalıyormuşum gibi hissediyorum. Burunlarımız çarpışıyor, dudaklarımız birbirine değiyor, zar zor dokunuyor,

Sıcak ve muhtaç nefesler. Yüzünü sahiplenici, yapışkan bir şekilde kavradığımda vücudu altımda geriliyor, bakışlarımı onunkinden ayıramıyorum.

Orgazmı arttıkça küçük gıcırtilar ve soluklar havaya karışıyor. Parmakları saçlarıma uzanıyor ve tellerini çekiştiriyor. Leğen kemiğimi klitorisine doğru eğip yavaşça ve derinlemesine içine doğru ittiğimde Melody titremeye başlıyor, uzuvları sarsılıyor.

"Siktir..." Dudaklarına doğru nefes alıyorum, bu hisle sarhoş oluyorum - bu alışılmadık lanet hisle. "Boşalmak üzereyken çok seksi oluyorsun."

"Tanrım, durma..."

Durmak istemiyorum. *Asla* durmak istemiyorum ve bu fikir hem heyecan verici hem de korkutucu.

Kendi salıverilmem tırmanırken, onu sertçe öpmek için eğildim, dillerimiz anında savaşıyor, arıyor ve arzuluyor. Sikimin etrafında kenetlendiğini, tüm vücudunun gerildiğini, doruğa hazırlandığını hissediyorum ve kendimi onun zevkinde, benimkinde, beni yakmakla tehdit eden kimyasallarda, doyamadığım lanet öpücüğünde kaybediyorum.

Kalçalarımı bir kez daha salladığımda ağzımın içine doğru haykırıyor ve saçlarımı öyle sert kavırıyor ki, amının sikimin etrafında kasılma hissiyle tamamen tükenmiş olmasam canımı acıtacak ve çözülmemeneden olacak.

"*Kahretsin* Melody," diye inliyorum, yüzümü boynunun kıvrımına gömmek için ağzından geri çekiyorum, içine boşalırken onu sıkıca tutuyorum, nabız atıyor ve kırılıyor.

Dalgalar sertçe vuruyor ve beni altına alıyor. Üstüne yığıldığımda Melody beni sıkıyor, ürperti ve şok dalgalarından başka bir şey olmayana kadar bu hissi sürdürüyor, ağırlığımla onu eziyorum. Avuç içleri sırtımda, aramızdaki tek engel olan gömleğimin kumaşı üzerinde aşağı yukarı kayıyor. Parmaklarının rahatlatıcı bir hareketi bu ve kanepede onun yanında ağırlığımı değiştirirken kör edici bir an için kendimi onun dokunuşunda kaybediyorum.

Neydi o?

Bu da neydi böyle?

Bunun sadece seks olması gerekiyordu, basit bir biyoloji. Fiziksel bir tepki. Ama lanet olası bir diriliş gibi hissettirdi.

Birkaç uzun kalp atışı boyunca sessizlik içinde uzanıyoruz, başım omzuna gömülü ve kolum ortasına dolanmış. Havada seks ve ter kokusu dolaşüyor, limonlu şampuanının izlerine karışıyor.

Melody'nin göğsü sıkıntılı bir nefesle kabarıyor. "İyi misin?" diye fısıldarken titrek parmakları ön kolumun genişliği boyunca dans ediyor.

Daha önceki sözlerimi yineliyor ama aynı değiller.

Ona verecek bir cevabım yok çünkü bilmiyorum. İyi değilim, hem de hiç. Sökülmüş ve parçalanmış hissediyorum. Kaybolmuş. Kafa karışıklığı ve belirsizlikler içinde boğuluyorum.

Yine de kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum.

İçimdeki karmaşa içinde kıvranırken söyleyebildiğim tek söz "Kendimi tuttuğum için özür dilerim" oluyor.

Benden kendimi tutmamamı istedi ve ben de ona kızmak yerine işi garip bir şekilde savunmasız bir yere taşıdım. Lanet olası aptal.

Ama Melody kolumu nazikçe sıkmakla yetiniyor ve nefes alış veriş düzenine girerken iç çekiyor. "Yapmadın."

Yutkunarak, sözlerinin anlamını irdelememeye çalışıyorum. Yanında öylece uzanıyorum, yıpranmış düşüncelerim sönüyor ve o bana doğru döndüğünde sakinleşiyorum

Kucaklıyor ve boynumun kenarına tatlı bir öpücük kondurarak bana sokuluyor.

Bir zamanlar karanlık benim düşmanımdı - kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmediğim bir yerd.

Ama bu gece değil.

Bu gece kendimi hiç bu kadar canlı hissetmediğim yer.

OceanofPDF.com

-TWENTY-SIX-

PARKER

BUNA GERÇEKTEN ALIŞABİLİRİM.

Toplantıya verdiğimiz on beş dakikalık arayı otoparka kaçmak ve iki azgın genç gibi Melody'nin Camry'sinin arkasında sevişmek için kullanma cüretini gösteriyoruz.

Oturma odamdaki kanepede, doymuş bir aşık gibi göğsümde uyuyakaldığı samimiyet dolu buluşmamızın üzerinden bir hafta geçmişti ve ben tavandaki vantilatöre bakıp kararsız daireler çizerek kaç kez döndüğünü saymaya çalışıyordum. Melody'nin durgun nefesleri, sadece Walden'ın odanın diğer ucundan gelen hırıltılı horlamalarına ve mutfak musluğumdaki sızıntıya karışarak yarışan zihnimin sessiz bir müziği idi. Ertesi sabah Melody'nin saat beşten hemen önce uyanmasıyla çabucak geldi ve onu hala Breaker'da park halinde duran arabasına götürdüm.

Çok fazla konuşmadık, ama sessiz düşünceler, ateşli bakışlar ve ara sıra onun gülümsemesiyle dolu rahat bir sessizlikti.

Hatta Melody bara giderken elime uzandı, sıcak avucunun içinde sıkı ve kalbime doğru fırlayan bir duygu seli iletti. Kamyonetimden inmeden önce eğilip dudaklarıma tatlı ve hüznü bir öpücük kondurdu ve usulca mırıldandı: "Teşekkür ederim."

Anlamını çözemeyecek kadar yorgundum. İyi siktiğin için teşekkürler mi?

Koridorun sonunda bir yatak varken, dirseğimi kaburgalarına batırarak benim küçük kanepemde birkaç saat uyuduğunuz için teşekkürler.

Belki de kusursuz ev sahipliği yeteneklerim için minnettardı. Ona içecek ya da yiyecek bir şey teklif etmedim, sadece onu anlamsızca becerdim ve sonra onu neşeli yoluna gönderdim.

Ne için şükrettiğinden tam olarak emin değilim, ama şu anda ne için *şükrettiğimi* biliyorum - kucağımda parçalanması, o kadar sert boşalması, dişleri keskin bir iniltiyi bastırmak için omzumu ısırırken tırnaklarının neredeyse pamuklu tişörtümü delmesi.

Kendini kucağıma bıraktığında, gözleri orgazm sonrası mutluluktan sarhoş olmuş, yanakları pespembe kızarmış, ağzımda gururlu bir gülümseme beliriyor. Saçları havada yüzen enerjiyle eşleşen bir kaos içinde. "Çok hızlıydı," diye takılıyorum, ellerimi omurgasından aşağı kaydırarak.

"Bütün hafta bunun için bekledim."

Sikeyim.

Ben de öyle.

İletişim konusunda oldukça kötüyüm ama gerçekten çabalıyorum.

Ona mesaj attım.

Buluşmamızın ertesi gecesi ona mesaj attım çünkü onu düşünüyordum. Çıkardığı özel bir sesi düşünüyordum, bir tür hırıltılı miyavlama, o anda böyle bir sesi elde etmek için tam olarak ne yaptığımı merak ediyordum, böylece bunu milyonlarca kez tekrarlayabilirdim.

Çok seksi.

Saçlarının dokusunu da düşünüyordum, kaşmir ve pamuk, belli ki bu dünyadan değil.

Büyücülük.

Sonra ona boktan geçmişimi anlattığımda gözlerinde parlayan yaşları, neden orada olduklarını, neden böyle duygusal bir tepki verdiğini düşünüyordum çünkü duygu nemseediği anlamına gelir - ve *neden* nemseediğini anlamıyorum.

Benim hakkımda.

Ona karşı bir tür hıyar, bir pislik gibi davrandım, gerçekten, ama o yine de empatisini bana fırlatmaya devam ediyor. Her seferinde daha derinlere ulaşarak istila etmeye ve izinsiz girmeye devam ediyor.

Neden? Neden *ben*?

Ben de ona mesaj atıp kafamdaki soru işaretlerini gidermeye karar verdim ama sonunda tek gönderdiğim şey şu oldu "*Merhaba*"

Melody kendi "*Merhaba* "sıyla karşılık verdi ama onunkinin ardından vajinası olduğu için şu küçük mutlu yüz emojiyelerinden biri geldi.

Ve hepsi bu kadar.

Neyse ki bugün içimde garip bir sinir harbiyle toplantıya girdiğimde Melody çok sinirlenmiş görünmüyordu. Her zamanki koltuğuna oturmuş, bir bacağını diğerinin üzerine atmış, toplantı boyunca bana diktiği alev alev yanan, "sik beni" bakışlarına rağmen ilkel ve masum görünmüyordu. Mola için serbest bırakıldığımız anda, portakal kabukları gibi kokan şımarık bir gülümsemeyle yanımdan geçip gitti, takip etmem için bariz bir davet.

Bir dakika sonra, ben taşaklarına kadar içine girene kadar arka koltuğuna tırmanıyorduk ve şimdi göğsüme yayılmış, tatmin olmuş uzuvlar ve düzensiz kalp atışları karmaşası.

Parmaklarımı onun vahşi saçlarının arasından geçirerek dudaklarımız birbirine değene kadar onu kendime doğru çekiyorum. İçinde hâlâ taş gibi sertim ve serbest kalmak için can atıyorum.

"Tekrar becerilmeyi mi bekliyordun?"

Melody bir tür büyülü kaslarını sıkıyor ve bu da benim bir iniltiyle sarsılmama neden oluyor. "Evet. Ben de başka bir şey bekliyordum."

İşte başlıyoruz.

"Daha iyi iletişim, anlıyorum. Gerçekten berbatım-"

"O değil." Gülümsemesi kızgın ya da kırgın olmadığını ima ediyor.

"Aslında denediğin için minnettarım. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Aletim neden hareket etmeyi bıraktığını bilmek istiyor ama başımı sallıyorum. "Demek istediğim bu değildi." Melody kucağımdan iniyor ve ben

içinden kayıyor, küçük yumruğu amının yerini alıyor. Onu sıkıştırıyor Diğer eliyle sundress'ini indiriyor ve üzerime eğiliyor, yeşil gözleri imalı bir şekilde beni batırmak için kalkıyor. "Ağzımı üzerinde hayal ettiğini söylemiştin..."

Dudaklarım sertleşmiş sikimin etrafına sarılmadan önce bir yanıt bile gelmiyor.

Tanrım, *lanet olsun.*

Bunu yüksek sesle söylemiş olmalıyım çünkü etrafımda gülümsüyor, avucunu kullanarak ateşli emişleri ve istekli diliyle aynı anda tabanı yumrukluyor ve okşuyor. Başım koltuk başlığına yaslanıyor, parmaklarım saçlarını karıştırıp ipeksi telleri toplarken ve başını yukarı aşağı yönlendirirken göğsümden konik bir büyüme fışkırıyor. Aletimin üzerinde sallanırken, beni boğazının derinliklerine götürürkenki görüntüsü neredeyse beni spirale göndermeye yetiyor. "Lanet olsun, Melody. Uzun süre dayanamayacağım."

Utanç verici ama doğru.

Sıkı bir elle beni pompalarken inliyor, ilk başta yavaşça Dilini kaplayan pre-cum. Beni sarsarken hareketleri giderek hızlanıyor ve beni emip boşaltırken tam bir mutluluk içinde izliyorum. beni dizlerimin üstüne çöktürüyor.

Saçlarını sıkıca kavıyorum, doruk noktam arttıkça kalçalarım içgüdüsel olarak yukarı kalkıyor. "Beni boğazından aşağıya boşaltacaksın," Tıslıyorum, yanaklarını açıp sertçe emerken vücudum neredeyse titriyor.

Lanet olsun.

Bir orgazm beni ele geçirdiğinde tüm kontrolümü kaybediyorum, vücudum teslim oluyor ve bir inilti ile ağzına dökülüyorum, o seksi küçük miyavlama sesini çıkarırken beni yutmasını izliyorum.

"Tanrım..." Beni bitirirken iki elim de saçlarına dolanmıştı.

Aşağı indiğimde sersemlemiş ve nefes nefese kalmıştım, biraz tokat yemiş gibiydim ama çoğunlukla şükrediyordum.

Melody March ve onun mükemmel ağzı için minnettarım. Ve renkli camlar için gerçekten minnettarım.

Kızarmış tenimiz, kırıışmış kıyafetlerimiz ve darmadağınık saçlarımızla birlikte içeri girdiğimizde sadece iki dakika gecikmiştik.

Amelia homurdanıyor ve Bayan Katherine'in cümlesinin ortasında duraklamasına neden oluyor, bize bakarken kendi yanakları da pembe kırmızıya boyanıyor.

Çünkü sikiştığımızı biliyor. Bu odadaki herkes sikiştığımızı biliyor.

Kendi sandalyelerimize doğru ilerlerken yüzüme uykulu bir gülümseme yayılıyor, Melody umutsuzca perdenin arkasına saklanmaya çalışıyor. sarı bukleler. Sert bir nefesle koltuğuma yerleşirken Amelia bana şakacı ve bilmiş bir bakış atıyor. Onun gözleriyle karşılaştım. Neredeyse mor görünüyorlar, sadece Saçındaki çizgiler gibi. "Ne?"

Alay edilmeyi ya da dalga geçilmeyi, hatta belki de bilgece bir bilgelik bekliyorum. Ürkütücü. Ama Amelia bana gülümsüyor ve orada bir yumuşaklık, neredeyse tuhaf bir şey var. "Senin adına çok sevindim Parker."

Kaşlarım çatılıyor ama her zamanki tehditkâr kaşlarımı çatmıyorum. Sanırım bu duygu beni biraz şaşırttı. "Neden?"

"Çünkü sen bir çıkış yolu buldun." "Bir çıkış yolu mu?"
"Delikten."

Göz kırpıyorum. Seslerimiz kısık, böylece sadece birbirimizi duyabiliyoruz. Bayan Katherine en sevdiği alıntılardan biri olan iki hayata sahip olmakla ilgili bir şey hakkında ısrar ediyor, ama kulağa aptalca geliyor, bu yüzden onu bastırıyorum ve dikkatimi Amelia'ya veriyorum. Koyu renk elbisesinin etek ucundan yeni bir kesik görünüyor. ve ilk defa içim alaycılıkla dolmuyor. Bunun yerine içimden bir empati duygusu geçiyor ve bunun nedenini merak ediyorum.

Yutkunarak yeni oymaya başımı sallıyorum. "Hikaye koleksiyonuna mı ekliyorsun?"

Bir gülümseme canlandı. "Hatırladın."

"Kendine ürkütücü dövmeler yaptırmayı sevdiğin için hikâye anlatıcısı demen hakkında mı? Evet. Unutması biraz zor."

"Sözlerinizin insanların aklında kalması güzel bir şey. Duyulmak iyi hissettiriyor," diyor sessizce. "Görölmek."

Kaşlarım çatıldı. "Bu boku bu yüzden mi yapıyorsun? Görönmek için mi?"

Amelia gevşek siyah saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırarak gerilmiş kulak memesini ve birden fazla piercingini sergiliyor. "Sanırım öyle. Ama bir kez gerçekten göröldüğünüzde, bir daha asla görölemezsiniz... *anlıyor musunuz?*"

"Pek sayılmaz."

"İnsanların üzerinde bir kez iz bıraktınız mı, o kadar. Onların içine kazınırsınız, kalıcı olarak kazınırsınız. *Onların* hikayesinin bir parçası olursunuz. Ve bu biraz

korkutucu."

Melody, Amelia'nın yanında gözüme çarpıyor, bakışlarımız çarpıcı bir an için kilitleniyor. Onun sıcak, güneşli gülümsemesi benimkini cezbediyor ve orada öylece oturduğumuzu, birkaç metre öteden birbirimize aptalca gülümsediğimizi fark ediyorum.

Gözlerimi tekrar Amelia'ya çevirdiğimde, onun gülümsemesi beni selamlıyor ve "Mutlu sona ulaştığına sevindim" diyor.

Köklü bir parçam sert bir şeyler söylemek, onun nazik sözlerini diken ve çelikle geri püskürtmek istiyor. Ama yapmıyorum çünkü daha büyük bir parçam bunu hiç yapmak istemiyor. Daha büyük bir parçam, küçümseyici sözlerim ve ilgisizliğimle onun ağırlığına ve umutsuzluğuna katkıda bulunduğum için tam bir ahmak gibi hissediyor. Çenemi göğsüme doğru eğerken dişlerim birbirine çarpıyor. "Ben, uh... Sana karşı bir pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Bunun pek bir şey ifade etmediğini biliyorum ve bu iyi adam işinde pek iyi değilim ama ne olursa olsun..." Çenemi gererek gözlerimi kaldırıyorum. "Ne olursa olsun, sen aslında havalısın ve ben

Bir gün anlatacak çok hikayen olacağını biliyorum. İyi hikayeler, kanlı olanlardan değil."

"Ben kanlı olanları severim." Sırtı genişliyor, metal bir dişlik ve gümüş dudak halkası bana parıldıyor. "Ama bunun için teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım."

Duyarlılığa adım atmamdan biraz rahatsızlık duyarak ona başımı sallıyorum. Ama aynı zamanda *iyi de hissettiriyor*.

Bayan Katherine tuhaf kaynaşma anımızı bölerek dikkatini deri ciltli günlüğüne sarılan Amelia'ya çeviriyor. Makyajlı yüzünü yumuşak bir ifade süslüyor ve başını cesaretle sallıyor. "Neden bugünün başlangıç noktalarını bitirmiyorsun, Amelia?"

Amelia koyu renk dantel elbisesinin eteklerini kıvrıyor ve Bayan Katherine'e dönmeden önce bana son bir minnettarlık gülümsemesi gönderiyor. Memnun bir iç çekti. "Hamsterım, Nutmeg."

OceanofPDF.com

-TWENTY-SEVEN-

Melody

"HAMSTER'IM, NUTMEG."

Oda Amelia'nın salkım söğüt gibi sesiyle doluyor, onun tanıdık yanıtı ağzımda bir gülümsemeye neden oluyor. O hamsterı gerçekten seviyor.

Parker'ın sorunlu gence söylediği savunmasız sözler aklımdan geçerken plastik sandalyede doğruluyorum, başım ona bakmak için sola kayıyor. Yüz ifadesi duruşunu yansıtıyor, biraz katı ve düşünceli, dalgın. Dalgın. Birkaç dakika önce Amelia'dan özür dilemiş, yaşlı ve güzel bir ruha ve teninde çirkin hikâyelere sahip bu kıza karşı duyduğu umursamazlığın yükünü üzerinden atmıştı. Kalbim ısındı.

Parker değişiyor, gözlerimin önünde evrim geçiriyor ve açıklanamayan nedenlerden dolayı çekildiğim sert adam yavaş yavaş çatlıyor, kabuğu azar azar parçalanıyor. Onu incelemek, öğrenmeye çalışmak, notlar almak için çok zaman harcadım - acısını çok iyi taşıyordu ve sırlarını öğrenmek için çaresizdim.

Ama acısı hiç hafiflemedi.

Gömüldü.

Saklanmakta, karanlıkta kamufle olmakta ustaydı ve geçen yıl öğrendiğim bir şey varsa o da gölgelerde iyileşmenin mümkün olmadığıdır. Parker'ın kırık kemiklerden oluşan mezarlığı yüzeye çıkıp hava almaya çalışırken, güneş ışığının altın rengi şaftları toprağı yarıyor.

O gece, yağmurdan ıslanmış arka bahçemde, kızgın bulutların ve kara gökyüzünün altında bana devrim demişti ve o zaman gücenmişim. Hakaret gibi gelmişti-anarşi, ayaklanma, düzensizlik.

Ama belki de öyle demek istememiştir. Belki de ben... *reformum*.

Belki de ben o parıldayan güneş ışınlarıyım, toprağın ötesine ulaşmaya ve altındaki soğuk, boş kalıntıları ısıtmaya hevesliyim.

Onu incelerken itirafı içime işliyor. Geçmiş. Korkunç, korkunç geçmiş. Parker bir hafta önce kanepesinde bana bir hediye verdi ve bu onun ilk öpücüğünden çok daha fazlasıydı. Onun için gerçekten özel biriymişim gibi avuçlarıyla yüzümü okşarken, vücudunun bana şekil vermesinden, benimle birlikte mükemmel bir zamanda hareket etmesinden daha fazlasıydı.

Bana güvenini verdi.

Ve onu kırmızı koltuğumdan izlerken, Bayan Katherine'in sesi düşüncelerime rahatlatıcı bir nota olarak eşlik ederken, ben de ona aşık olduğumu biliyorum.

Parker sonunda bakışlarımın sıcaklığını hissediyor, çenesini kaldırıyor ve Amelia'nın etrafından düşünceli bakışlarımla buluşuyor. Yeşil renkte titreyen bakışlar benimkilerle alev alev yanıyor ve arka koltuğumdaki görüntüler beni sıcak bir şekilde kavırıyor.

Kalçalarım sıkıştı.

Acaba ne düşündüğümü biliyor mu diye merak ediyorum çünkü dudakları yukarı kalkıyor, başka bir gülümseme ortaya çıkıyor. Aylarca benden kaçan bir gülümseme, tanık olmak, kendim deneyimlemek için can attığım bir gülümseme ve şimdi benim. Bu bana verdiği güvenin bir başka sunumu.

O gülümsemeyi güvende tutacağıma söz veriyorum.

Gülümseyerek başımı eğiyorum, intiharı önleme toplantısının ortasında otururken Parker'ı ağızımla unutturmaya çalıştığım görüntülerle pusuya düşmemeye çalışıyorum.

Ders kısa bir süre sonra Bayan Katherine'in bize veda sözlerini söylemesiyle sona eriyor. Parker'la birbirimizi gerçekten gördüğümüz tek zamanın bu toplantılar olduğunu düşünürsek, bundan sonra nereye gideceğimden tam olarak emin değilim. İletişimi biraz arzulanan bir şey ve nedenini şimdi anlıyorum, ama zaten bir yanımda daha fazlasını arzuluyor - bir yanımda

Kurduğumuz bağlantıyı devam ettirmek, çiçek açmasını ve büyümesini sağlamak için çaresizim.

Onu sulamak istiyorum, böylece asla solmaz.

Bunun benim inisiyatif almamı gerektireceğini bildiğim için sandalyemden kalkıyorum, ancak Amelia tarafından engelleniyorum.

Benimle birlikte duruyor, mürekkep rengi bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Sence orada ne var?" Amelia, günlüğünün sayfalarını çeviren Bayan Katherine'e başıyla işaret ediyor. "Sence bu gizli bir günlük mü?"

Merak beni sarıyor. "Emin değilim. Muhtemelen ders notlarıdır diye düşündüm. Toplantılar için fikirler. Projeler ya da ev ödevleri."

"Belki." Koyu renk gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Yol için bir kahve yapacağım. Hadi gel."

Gözlerim onun omzunun üzerinden Parker'a kayıyor. Hâlâ oturmuş, bacaklarını uzatmış etkileşimlerimizi izliyor. Başını hafifçe sallıyor, bekleyeceğine dair bana güven vermek için kısa bir jest yapıyor.

Amelia'yı kahve ve atıştırmalıkların olduğu masaya kadar takip edip boğazımı temizliyorum. "Elbiseni beğendim," diyorum ona, sohbet ederek. Gerçekten de beğendim. Uzun ve dantelli, her zamanki gibi siyah. Cadı işi gibi. "Nereden aldın bunu?"

"Başardım," diye neşeleniyor. Masaya vardığımızda Amelia'nın obsidyen gözleri bana doğru kayıyor, gömme aydınlatmanın altında mor bir renkle parlıyor. "Ben de elbiseni beğendim. Kişiliğine çok uygun."

"Nasıl yani?"

"Güneşli ve sıcak. Davetkar. Güzel."

Bir gülümseme minnettarlıkla çiçek açar.

Amelia parmağını ağzıma götürüyor, burnu kırışıyor. "Tıpkı gülüşün gibi. Eskiden buranın senin için çok soğuk olduğunu düşünürdüm... tüm bu hayaletlerle birlikte bu steril alanın." Dikkatini kahve seçeneklerine veriyor, aromalarla oynuyor. "Sana musallat olmamızdan korkuyordum. Seni korkutup kaçırmamızdan.

Ama sen kaldın ve tam da ihtiyacımız olan şeysin."

Olduğu yerde dönüp durmasını izliyorum, bakışları Parker'a kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Yutkunarak merak ediyorum, "Peki bu ne?"

"Güneş ışığı, elbette. Bu ebedi kışları çok daha katlanılabilir kılıyorsun."

Kalbim sevgiyle dolup taşıyor. Amelia bana çarpık bir gülümseme gönderiyor, sonra vanilyalı kahvesini Keurig'e koyuyor ve makineyi açıyor. İnce bedenine bakıyorum, köprücük kemikleri şeffaf kumaşın arasından çıkıntı yapıyor,

Üç çeyrek uzunluktaki kollarının altından pürüzlü yara izleri fişkırıyor. Acısını gururla taşıyor ve bu tuhaf bir şey. Bu genç kadın, travma ve korkunç lekelerle bu kadar delik deşik olmak için çok genç. I

Yutkun. "Çok güzel bir kalbin var, biliyorsun."

Neredeyse kendini küçümseyen bir kıkırdama beni selamlıyor. "Bunu söylemen çok hoş ama kalbim tamamen yanlıştır."

"Ne?" Kaşlarım telaşla birbirine çarpıyor. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Annem söyledi. Prenses bir kızı olmasını dilediğini söyledi. peri kanatları ve şeker ve baharattan yapılmış bir kalp, ama onun yerine beni aldı. Bir gölge. Bir cenaze." Amelia koyu renk parmaklarını göğüs kemiğine doğru kaldırıyor ve elbisesinin sarkan yakasından aşağı doğru iniyor. "Bu dövmeyle on sekiz yaşına bastığımda yaptırdım."

Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlayan gözlerle bakışlarımı solgun ve iskelet gibi göğsüne dikeyyorum. Kendi mükemmel kalbinin hemen üzerinde yer alan kırık kalp dövmesi bana bakıyor. Başım inançsızlıkla bir o yana bir bu yana sallanıyor. "Hayır... senin

Annem bunu kastetmedi, eğer kastettiye de hasta. Senin gibi bir kıza layık değil."

"Çok tatlısın Melody. Sorun değil."

"Sorun değil," diye ısrar ediyorum, parmaklarım iki yanımda kıvrılıyor. "Kimsenin kalbi yanlış değildir. Bize bizim için yaratılmış bir kalp verilir ve eğer bir başkası bu kalpteki güzelliği göremiyorsa, o kalp onun için yaratılmamıştır."

Gözlerinde bir şey parlıyor, kısa ama dokunaklı bir şey. Sanki sözlerimi içiyor ve onları emiyor, gerçekliğini özömsüyor. Ama sonra titriyor, kayboluyor, yerini başka bir şey alıyor. Yenilgi, belki.

O anda öfkeliyim. şiddetle öfkeliyim. Dünyada "anne" unvanına sahip olup da başka bir şey olmayan her kadına öfkeliyim. Onlar bir rehberlik, sıcaklık ya da besleyici bir kucaklama değiller. Onlar bir hastalık. Savunmasız, masum çocuklara bulaşır, onları gerçek dışı ve zalimce kuruntularla zehirler, sonsuza dek taşıyacakları yaralarla damgalarlar.

Parker'ın annesi.

Amelia'nın

annesi.

Charlie'nin annesi bile, kötü sözleri ve sivri diliyle, bir keresinde bana onun için bir kız çocuğu gibi olduğumu söyledikten sonra.

O anda kızgınım, böyle annelere çok kızgınım, ama aynı zamanda *minnettarım*.

Benimki için son derece minnettarım.

Amelia elini uzatıp üst kolumu nazikçe sıkarken kahvesi de hazır bir şekilde çınılıyor. "Seni tanıdığıma gerçekten memnun oldum Melody."

Parker ikimizin yanına yaklaşıp dikkatini ikimiz arasında paylaştırırken bir damla gözyaşı süzölüyor. "İyi misin?"

Hangimize sorduğunu bilmiyorum ama başımı sallayarak cevap veriyorum.

"Artık sizi yalnız bırakayım," diyor Amelia, strator bardağının plastik kapağını kapatırken, menekşe rengi bakışları bizi değerlendiriyor, hüznün arasından ince bir neşe kırıntısı parlıyor. "İyi akşamlar dilerim."

Parker boğazındaki bir düğümü çözerek ayakkabısını muşambaya sürtüyor. "Haftaya görüşürüz, Amelia."

Onun sözleri geri çekilmesini durdurmuş gibi görünüyor ve kadın duraksıyor, boynunu bükerek ona son bir kez bakıyor. "Adımı söyledin," diye karşılık veriyor sırtarak. "Emo Chick yerine."

"Oh, uh..." Parker ellerini ceplerine sokup yerinde kıpırdanıyor. "Evet, sanırım."

"Teşekkür ederim."

Amelia gülümsemesini benimle paylaştı ve sonra gitti, gece yarısı saçlarından oluşan tülünü arkasında bırakarak çift kapıyı itti.

Parker'a dönerek dudağımı ısıyorum ve düşen gözyaşımı siliyorum. Kapanan kapılara bakıyor ama yüz ifadesi düşmanlıktan ziyade kafa karışıklığıyla buruşmuş. Elini elime alıyorum, temas edince irkiliyor, içgüdüsel olarak geri çekilmek istiyor ama çekilmiyor. Bana izin veriyor. Bakışları tekrar bana dönerken parmaklarımızı birleştiriyoruz. Ona gülümsüyorum ve Amelia'nın az önce kaybolduğu kapıdan çıkmasını sağlıyorum.

Otoparkta el ele dolaşıyoruz ve değer verdiğiniz birinin elini tutmak çok basit bir şey. Ama Parker için büyük bir şeymiş gibi geliyor. Sıcak yaz havası yüzümüzde gezinirken onu arada bir birbirine kenetlenmiş avuçlarımıza bakarken yakalıyorum ve arabama ulaştığımızda bırakmaya isteksiz oluyorum.

Yüzümü ona dönerek, birbirimize tutunmaya devam ediyorum. "Bir şeyler yapmak ister misin? Belki akşam yemeği yeriz?"

"Akşam yemeği mi?"

"Evet... bilirsin, böylece konuşabiliriz. Birlikte vakit geçirebiliriz."

Parker bana göz kırpmıyor, bordo ufkun ışıltısı yeşil gözbebeklerine yansıyor. "Randevu gibi mi?"

Gülümsemem anlık, tıpkı karnımda uyanan, kanatları dans eden ve baş döndüren kelebek kolonisi gibi. Ona başımı sallıyorum. "Elbette. Bir randevu."

"Oh..." Boşta kalan eli ensesini kaşımak için geriye doğru kıvrılıyor, gözleri sanki cevabı orada bulacakmış gibi otoparkta geziniyor. Tekrar bana döndüklerinde, bulmuş gibi görünüyor. "Evet, tamam."

"Gerçekten mi?"

"Neden olmasın anlamıyorum. Daha önce biraz iştahım açılmıştı."

Ardından göz kırpması kalbime bir ok gibi saplandı. Dengem sarsılıyor. "Öyle mi?"

"Evet."

Parker elimi bırakıyor, iki avucunu da yüzümü kavrayacak şekilde kaldırıyor ve beni nazıkçe arabamın bagajına doğru itiyor. Yeşim gözleri beni yutuyor, sadece dudaklarının tadına bakacak kadarını bırakıyor. Dudaklarımız boyalı bir gökyüzünün altında kilitleniyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, beklenmedik öpücüğü karşısında afallıyorum. Ve dili alt dudağımın üzerinde gezinmek için dışarı çıktığında, bir giriş isteği, kendi aç dilimle mecbur kalıyorum ve birkaç mutlu saniye için kendimizi kaybediyoruz.

Hafif bir iniltiyle geri çekilen Parker, başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdiriyor. "Belki yemekten sonra senin evine gidebiliriz. Son zamanlarda doyumsuz görünüyorsun."

İçim beklentiyle kasılıyor. Bir an için uzaklara dalıp gidiyorum, ulaşabileceğimi hissettiğim bir geleceğin hayalini kuruyorum. Yeni bir başlangıç.

Yeni bir adam.

Konsept hem ilgi çekici hem de... zor.

Charlie'den sonra geriye bir umut kaldığına hiç inanmamıştım. Yeni bir ilişki ihtimali, yatağında farklı bir adam, üzücüydü ve

beni suçluluk duygusuna boğdu. Şimdi bile, iyileşen kalbimin içine sızmaya çalışan bir şüphe dokunuşu beni çimdikliyor.

Ama bu *doğru* hissettiriyor.

Neden bilmiyorum, neden bu gizemli adama bu kadar çekildiğimi bilmiyorum, kuleler dolusu yükü ve yüksek duvarları var, ama her bir engeli aşmaya kararlıyım.

Her seferinde bir gülümseme.

Bir sırtıış yanaklarımı çekiştiriyor ve parmak uçlarımda yükseliyorum, başka bir öpücük için eğilmeden önce onun ayırık dudaklarına cevabımı üflüyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

Resmi olarak ilk randevumuza çıktık.

Başım dönüyor, aşık olmuş bir kız çocuğu gibi. Meksika restoranından evime doğru yol alırken Parker kamyonetiyle arkamdan geliyor ve bir börek siparişi verip ayrılık öpücüğünü paylaştığımızdan beri gülümseme yüzümden gitmiyor.

Parker börek sever.

Burritoları da sever. Ve

baharatlı salsa.

Dürüst olmak gerekirse, bence sadece yemeği seviyor.

Alt bölümümün hemen önündeki kırmızı ışığa yanaştığımda son bir saatin anıları beni sıcaklıkla kucaklıyor. Çok fazla konuşmadık, ama bu beni rahatsız etmedi ve sessizlik boşluklarımız garip olmaktan çok düşündürücüydü. Parker kendini yerinde hissetmiyordu, nasıl davranacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değildi ama denemiş olması, benimle zaman geçirmek için randevuyu kabul etmiş olması yeterliydi.

Ona kız kardeşini sordum. Adı Bree ve görünüşe göre o bir robot. Tıp alanında uzun saatler çalışıyor ama yine de Parker'a inşaat işinde yardım etmek için zaman buluyor. Her zaman insanlara, özellikle de Parker'a yardım etmek için elinden geleni yapıyor ve Parker'ın hayatı boyunca yanında olan biri olduğunu bilmek kalbimi gıcıklıyor.

Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

Işık yeşile dönüyor ve dikiz aynamda yansıyan arkamdaki farlarına bakıyorum. Zihnim akşamın gelecekteki olaylarında dolaşırken, uçucu bir sinir sürüsüne kapıldım. Onu yatağıma mı almalıyım yoksa misafir odasını mı kullanmalıyım? Parker'ı Charlie ile paylaştığım yatağa getirme konusunda ne hissettiğimden emin değilim.

Belki de yeni bir yatak almalıyım.

Evime giden tanıdık caddede ilerleyip araba yoluna yaklaşırken otomatik pilot modundayım. Parker bir araba boyu arkamdan geliyor ve hedefimize ulaştığımızda arabayı yanıma çekip park ediyor.

Sakinleştirici bir nefes alarak anahtarları kontaktan çekiyorum, çantamı karıştırıyorum ve akşamın alaca havası etrafımda dolaşıp omurgamda bir heyecan ürpertisi yaratırken araçtan çıkıyorum.

Evime döndüğümde Parker'ın kamyonetinin kapısının arkamdan çarptığını duyuyorum ve işte o zaman donuyorum. Nem, tüylerimi diken diken eden ve bacaklarımın titremesine neden olan kemik ürpertici bir hava akımına dönüşüyor.

Ön bahçede yanıma yaklaşırken vücut ısısı beni ısıtmaya yetmiyor. "Bu da ne?"

Gözlerim geniş ve ön verandama dikilmiş. Bu bir hamster kafesi.

Dudaklarımdan bir inançsızlık ciyaklaması geçiyor ve ayaklarım beni avluda siyah bir tel kafesin üzerinde durana kadar taşıyor,

Brindle ve krem rengi, tıknaz bir hamster barındırıyor. Bir parça bantla tutturulmuş, rüzgârda dalgalanan notu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Hayır.

Lütfen, hayır.

Titrek parmaklarımla notayı kafesten alırken Parker arkamdan geliyor.

"Ne oluyor lan? Bu...?"

Gözlerim küçük kâğıt kareyi tararken sözleri dağılıyor.

Biz hikaye anlatıcılarıyız, sen ve ben.

Benim hikayem sona erdi, ama seninki daha yeni başlıyor. Nutmeg'e iyi bakacağını biliyorum.

Patiklerini sevmiyor ama güneşi seviyor.

-Amelia

İçimden bir hıçkırık koptu.

Dizlerim büküldüğünde Parker beni yakalıyor ve sersemlemiş bir halde göğsüne düşüyorum. Bu olamaz. *Böyle bir şey olamaz.*

"Tanrım," diye mırıldanıyor, kolları beni sıkıca sarıyor.

Bir kolu ceplerini karıştırmak için beni serbest bırakıyor ve sonra sesi kederime, kuşku dolu feryatlarıma karışıyor. "Olası bir ölümü bildirmem gerekiyor. İntihar sanırım. Bilmiyorum..."

Ben karanlık bir deliğe gömülürken, yüzüm ve gözyaşlarım onun göğsüne gömülürken ve Parker'ın belime doladığı sert kavrama beni uçurumda boğulmaktan koruyor. O saçlarımı okşarken, tırnakları kafa derimde hafifçe gezinirken, kemiklerime yerleşen buz eritmeye çalışırken ağlıyor ve soluyorum.

Biz hikaye anlatıcılarıyız, sen ve ben.

Oh, Amelia.

Keşke bilseydi... Anlatacak o kadar çok hikâyesi vardı ki.

OceanofPDF.com

-YİRMİ SEKİZ-

Melody

SONSUZLUĞUN her küçük, değerli şeyi görmenizi sağlayan ÖZEL BİR YOLU VARDIR. Gözlerinizi her şey için yeni keşfedilen bir takdirle açar.

mevcut ve somuttur.

Kalp atışlarım bile daha yüksek, daha *canlı* geliyor.

Parmak uçlarımı göğüs kemiğime bastırarak titreşimlerin tadını çıkarıyorum.

"Uyumamış gibi görünüyorsun."

West ailemizin kanepesinde bana bakıyor, parmakları bana bakarken yukarı doğru çekilmiş dizinin etrafında kenetlenmiş. Avuçlarım akşam yemeği bittiğinden beri içtiğim sıcak çay bardağının etrafında kıvrılıyor. Ona dönüyorum, bağdaş kurmuş en sevdiğim çirkin kanepede. "Dün gece bir kabus gördüm ve bir daha uyuyamadım."

Claudia Marks'ın kızı Amelia'yı serada cansız bir şekilde sallanırken bulmasının üzerinden kırk sekiz saat geçmiştir, kirişlere bağlanmış, canlı, neşeli ekinlerin ve sardunyaların arasında ölü gibi asılı durmaktadır. Bu arada

Polis sorgulama için evime geldiğinde, keşif çoktan yapılmıştı.

Onu bulduğuna sevindim.

Görünüşe göre, Claudia Marks Cenevre Gölü'nde geniş bir sahil malikanesi olan tanınmış bir moda tasarımcısıdır, bu yüzden Amelia'nın ölümü

sosyal medyada dolaşırken manşet haber oldu. Hiçbir fikrim yoktu.

O genç kız hakkında hiç bilmediğim çok şey olduğunu fark ediyorum. Bilmeceler ve tekerlemelerle konuşan, sorunlu bir zihne ama iyi bir kalbe sahipti. Onu daha yakından tanımak için zaman ayırmadığım gerçeği aklımdan çıkmıyor.

Çayımı yudumlarken kardeşime bir bakış atıyorum. Buz mavisi gözleri düşünceli bir şekilde bana dikilmişti. "Ne?"

"O adamla görüşüyor musun?"

Kupayı sıkıca kavradım. West o gece ben Amelia hakkında mesaj attıktan sonra geldi ve Parker hâlâ oradaydı. İki adam arasında biraz rahatsız edici bir gerilim vardı, muhtemelen kardeşimin Shane'e olan sadakati yüzünden ve ayrıca Parker'ın insan ilişkileri becerilerinin pek de etkileyici olmaması yüzünden.

West ortaya çıktığında Parker aramıza biraz mesafe koydu ama bunu anlayışla karşıladım. Ve bariz bir PDA olmasa da, Parker'ın evimde iş ya da proje yapmadan yalnız olması, oldukça net bir ima resmi çizdi.

Kanepede kayarak, onun araştıran, kardeşçe bakışlarından uzaklaşıyorum. "Emin değilim West. Daha çok yeni."

Sanırım bu yeterince doğru. Belki de yeni hissettirmedeği için küçümsüyorum - çiğ, yoğun, *içgüdüsel* hissettiriyor. Her zaman olması gerektiği gibi, her zaman olduğu gibi hissettiriyor.

Ama unvanlar ya da ayrıcalıklar hakkında konuşmadık, bu yüzden Parker'ın ne düşündüğü ya da hissettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim bana gösterdikleri, o da gülümsemesi, sırları, ilk öpücüğü, çabası ve güveni. Ön bahçemde, hüzünlü yıldızların ve solgun ay ışığının altında bana sarılması ve o anda umutsuzca ihtiyaç duyduğum sessiz bir rahatlık sağlaması. Saçlarımı okşadı, sırtımı ovdu, sessizdi ve yine de tesellisi içimde iyileştirici dalgalar halinde yankılandı.

Sorgulama için gelen polis memuruyla konuştu, Nutmeg'i eve taşımama yardım etti, ızgaralara takılı küçük su şişesini doldurdu ve sonra benimle birlikte kanepede oturdu, başım omzunda, kardeşim uğrayana kadar işaret parmağıyla çıplak omzumda görünmez desenler çizdi.

Yani, evet, sanırım onu görüyorum.

Sonunda onu gerçekten *görüyorum*.

West onaylamadığını belli eden bir iç çekme sesi çıkarır. "Dikkatli ol, Mel."

"Ben her zaman dikkatliyimdir," diyorum, ondan böyle bir tepki bekliyordum ama yine de sinirlenmiş hissediyordum. "Biliyorsun, hiçbir şeye kolay kolay atlamam."

"Adama güvendiğimden emin değilim. Biraz hıyarın teki ve şeylerden çok farklı..." Bakışlarını omzumun üzerinden kaydırırken sözleri gölgede kalıyor. "Boş ver."

"Kimden? Charlie'den mi?"

Sessizlik.

"Onun adını söyleyebilirsin, West. Öldüğünü hatırlamaktan daha kötü olan tek şey, hiç var olmamış gibi davranmaktır."

West'in kristal gözleri mavi ve melankolik bir şekilde titreyerek tekrar benimkilere yöneliyor. "Evet. O Charlie'den farklı. *Çok farklı*."

"Farklı farklı demektir, daha kötü demek değildir. Ve dürüst olmak gerekirse, benim için mutlu olmalısın. Burada deniyorum. Hayatıma devam etmeye ve yeniden başlamaya çalışıyorum," diye açıklıyorum, ses tonum nazik ama kararlı. "Onu tanımıyorsun bile."

"Öyle mi?"

Annem ve babam ellerinde iki parça ev yapımı cheesecake ile oturma odasına girdiklerinde kelimelerim daha ağzımdan çıkmadan kesiliyor. Bacaklarımı uzatıp doğruluyorum, üzerinde elfler ve

yanımdaki masaya kar taneleri bıraktı. Annem Noel kupalarını çok sever, Temmuz'da bile.

"Mellie, benim küçük Jelly Belly'm," diye şarkı söylüyor babam tatlı tabağıyla yaklaşıırken, kocaman sırıtarak.

Bu çocukça lakap karşısında aynı anda hem irkiliyor hem de gülümsüyorum ve tabağa uzanıyorum. Annem diğer parçayı West'e uzatıyor. "Teşekkürler baba."

"Annemin cheesecake'inin düzeltmeyeceği hiçbir şey yoktur."

Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim.

Ebeveynlerimiz otururken çatalımın dişleri lezzete batıyor. Kendileri karşı koltukta, babamızın geniş kolu minyon annemize her zaman gösterdiği şefkatle sarılıyor.

Utanç verici bir şekilde, Charlie'nin ölümünden sonra uzun ve yalnız aylar boyunca uzak kalmamın başlıca nedeni bu sevgiydi - kaybettiğim her şeye tanık olmayı kaldıramadım.

"Nasıl oldu?" Annem saçına taktığı mücevherli tokayı düzelterek soruyor.

West kocaman bir ağız dolusu "İlahi" diye cevap verir.

Kolay bir sohbeta dalıyoruz ve ben annemle babamın öpüşüp sarılmalarını kıskançlık yerine takdir dolu yeni gözlerle izliyorum. Annemin daimi gülümsemesini ve babamın her zaman içimi gümbürdeten bariton kahkahasını içime çekiyorum. Odadaki sevgiyi yutup içimi ısıtmasına izin verirken kalbim neşeyle, minnetle, *yaşamla* çarpıyor.

Ailem bir kez olsun kalbimin yanlış olduğuna inanmama izin vermedi. Kötü günlerde bile. Kırıldığında, ağladığında ve çürüdüğünde bile onu yine de sevdiler. İçindeki güzelliği, kusurları ve her şeyi gördüler.

Ve bunun için gerçekten kutsanmış olduğumu biliyorum.

O gece ayrılmadan önce bir şeyler yapma ihtiyacıyla dolup taşım. West'le vedalaşıp annemin mutfağı toplamasına yardım ettikten sonra

cep telefonumu çıkarıp Hangouts uygulamasını açıyorum. Zephyr'e gönderdiğim son mesaj bana bakıyor, felaket video çıkışımdan birkaç gün sonra gönderilmiş.

Ben: *Zephyr, ey bilge kişi, tavsiye vermekte çok iyisin. Reddedilme konusunda bir fikrin var mı diye merak ediyordum.*

Hiç cevap vermedi.

Nefesimi içime çekerek, Charlie'nin kalbini taşıyan meçhul adama son bir mesaj göndermek için başparmaklarımın tuş takımında dans etmesine izin verdim.

Ben: Sadece iyi olduğumu bilmeni istedim. Umursamadığının farkındayım, çünkü eğer umursasaydın, şimdiye kadar kontrol ederdin. Umurunda olmazdı. birlikte paylaştığımız her şeyden, kendimden ve değerimden şüphe etmeme neden oldu. Ne olduğunu ya da beni neden terk ettiğini asla bilemeyeceğim ama iyi olduğumu bilmeni sağlayacak kadar sahip olduklarımıza saygı duyuyorum. Uzun zaman önce solmayı bıraktığımı söylediğinde haklıydın... ama sanırım sonunda çiçek açıyorum.

Cevap vermesini beklemiyorum, tıpkı o akşam eve dönüp yatağıma girdikten sonra Parker'dan gelen yeni bir mesajın telefonumun yüzünü aydınlatmasını beklemediğim gibi. Ekranı kaydırarak açıyorum ve gözlerim mesajını tarıyor.

Parker:

Merhaba,

Tanrım.

Eğlenen bir sırtış yanaklarımı geriyor.

Ben: *Merhaba :)*

Telefonumu şarja takıp uyumak üzereydim, başka bir cevap beklemiyordum, ancak bir takip mesajı kalbimin teklemesine neden oldu.

Parker: *Sadece başıma gelen en iyi şey olduğunu söylemek istedim. İyi geceler.*

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, gözlerim şaşkınlıktan yaşlarla doluyor. Sözlerini tekrar tekrar okurken saniyeler ağır çekimde geçiyor.

Ve bitti.

Titreyen parmaklarım harfleri bir araya getirerek tutarlı bir şey oluşturmayı başarıyor ama söylediğim hiçbir şey damarlarımda dolaşan ve kalbime küçük mutluluk şokları gönderen duygu yoğunluğunu aktaramıyor.

Bunun benim için anlamı tahmin edemeyeceğin kadar büyük. Teşekkür ederim.

Başucumdaki lambayı kapatıp gözyaşlarımı sildikten sonra, cep telefonumu göğsüme bastırarak kabussuz, huzurlu bir uykuya dalıyorum.

Ertesi hafta destek toplantısının otoparkına girdiğimde, dışarıda duruyor, elleri ceplerinde tuğla kaplamaya yaslanmıştı.

Beni mi bekliyorsun?

Arabamdan ona doğru geçerken, küçük bir gülümsemeyle onu selamlarken, yan rgm adımlarımla aynı anda omzumda sallanırken bu görüntü nefesimi kesiyor.

Parker tuğladan kalkıyor, bir eliyle saçlarını karıştıırken diğeri eliyle bacaklarını incelten boya lekeli kot pantolonuna dokunuyor. "Hey."

"Beni mi bekliyordun?" Tam karşısında duruyorum, gözlerinin beni incelemesini izliyorum, askılı sandaletlerimden dağınık rgme kadar.

Yutkunuyor. "Evet... Belki içeri yalnız girmek istemezsin diye düşündüm. Bilirsin, sonra..." Parker derin bir i çekiyor, dikkati sola kayıyor, sanki düşüncelerini dizginliyor.

Elim kalkıp pazusunu kavıyor ve hafifçe sıkıyor. "Bu çok tatlıydı. Teşekkür ederim."

Kızgın olduğumu syleyemesem de, geçen haftaki o içten mesajdan sonra benimle hiç iletişime gemediğeri için biraz hayal kırıklığına uğradım. Ertesi gün bir araya gelip öğle yemeğeri yemek isteyip istemediğeri öğrenmek için ona mesaj attım, ancak aldığım tek şey radyo sessizliğiydi.

Parker'ın çenesi bana bakarken kasılıyor, kaşları birbirine kenetleniyor. Sonra uzun bir nefes vererek gerginliği azalıyor ve gözleri kapanıyor. "Sana o mesajı gndermemeliydim."

Kalbim sıkışıyor. "Ne? Neden olmasın?"

"nk çok saçmaydı ve şimdi dışarıda olduğı için bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Parker, saçma sapan değıldi. Güzel ve tatlıydı."

"Utanç vericiydi. Beni mahvediyorsun."

Dizlerimin ucundaki tepki öfke duymak, penelerimi serbest bırakıp ona batırmak oluyor. Ama duygularımı geri çekip onu anlamaya çalışıyorum.

onun yerine. Gözleri yorgun görünüyor; çelişkiler içinde yüzüyor, yıpranmış ve telaşlı. Orada bir düşmanlık yok.

Parker'ın gerçekten ne yaptığına dair hiçbir fikri yok.

Daha önce buraya hiç gelmemişti; umursamak ya da *hissetmek* için bir nedeni olmamıştı.

Daha önce hiç böyle bir şey söylemek için bir nedeni olmamıştı ve bunun korkutucu olduğunu biliyorum. Kırılgnalık korkutucudur, özellikle de alışık olmadığı bir şeyse.

"Beni dinle..." Parmaklarım avuç içi benimkiyle birleşene kadar kolundan aşağı iniyor ve bakışlarının onu takip edişini izliyorum.

"Mahvolmuş değilsin. *Gelişiyorsun*."

"Görünüşe göre lanet bir amcığa."

"Hayır, karmaşık duyguları ve empatisi olan üç boyutlu bir insana dönüşmek. Bunda utanılacak bir şey yok."

Başını ileri geri sallıyor, sanki iddialarımı reddediyormuş gibi, ama eli çaresiz, sahiplenici bir tutuşla benimkine kenetleniyor. "Bunun seksten başka bir şey olmaması gerekiyordu. Seni becermenin seni lanet sistemimden çıkaracağını düşünmüştüm ama tek yaptığı seni daha derine gömmek oldu. *Beni daha* derine gömdü. Artık çıkış yolu yok."

İçim burkuluyor. "Bir çıkış yolu mu arıyorsun?"

Parker'ın gözleri bana dönüyor, kafası karışık, sanki iki ayrı yöne çekiliyormuş gibi. Ömür boyu süren kayıtsızlığının güvenlik ağına karşı ben. "Hayır," diye mırıldanıyor usulca. Sonra kaşları çatılıyor. "Ben biliyorum."

Titreyen bir nefes alarak elimi onun elinden çekiyorum ve başımı sallayarak cevabını içime çekiyorum. Kararsızlığını. "Bence daha ileri gitmeden önce bunu bir düşünmelisin," diyorum ona, kabuk pembesi ayak tırnaklarımın altındaki kaldırıma bakarak. "Ve bunu dışarıdan söylemiyorum."

Parker, gerçekten kızgın değilim. Bunu syluyorum çünkü kendimi korumak zorundayım. Kalbimi korumak zorundayım. Başka bir kayba daha dayanabileceğinden emin değilim."

Tekrar yukarı baktığımda kaşları çatılmış, bakışları işkenceye dönüşmüş ve araştırıyor. Sözlerimi düşünürken Parker'ın adem elması boğazında sallanıyor. "Seni asla kasten incitmeyeceğim, Melody."

"Kasıtlı ya da değil, daha az acıtmıyor."

Çenesini sıkıyor, dişleri birbirine çarpıyor. Çenesi göğsüne düşüyor, ardından sert bir nefes veriyor ve başını tekrar yukarı çektiğinde aramızdaki boşluğu kapatıyor. Parker'ın elleri yanaklarımı kavramak için uzanıyor, parmak uçları derimi kazıyor ve dudaklarımdan bir nefesin kaçmasına neden oluyor. Sonra alnını benimkine dayıyor, burunlarımız birbirine değiyor ve "Boku yedim" diye mırıldanıyor.

Sa izgime sert bir öpücük konduruyor, sonra da kaçıyor.

Parker beni orada, girişin hemen dışında bırakıyor ve ben de şaşkınlıkla onun aceleyle kamyonetine atlayıp, lastik gıcırdatarak otoparktan çıkışını izliyorum.

Gözlerim yaşardı. Bugün ona ihtiyacım vardı, bu ilk toplantıyı Amelia olmadan atlatmak için ona ihtiyacım vardı. Yanımdaki iki boş sandalyenin düşüncesine bile zor dayanıyorum.

Göğsüm sıkışıyor, midem dönüyor, cesaretle nefes alıyorum ve ana girişten geçiyorum, tanıdık çift kapıyla karşılaşana kadar koridorda ilerliyorum.

En son ben geldim. Ben sessizce içeri girdiğimde kafalar bana dönerken herkes oturuyor, metanetli ve sessiz.

Tek başına.

Onsuz.

"Merhaba Melody," diye selamlıyor Bayan Katherine, göz kamaştırıcı gülümsemesi bile solmuş. Maskara izleri elmacık kemiklerini boyuyor, kederinin kanıtı, bir yandan da

Dolgun parmakları kucağındaki dergiyi sıkıca kavradı. "Otursana."

Ayakkabılarımın gıcırdayan zeminde donup kaldığını fark ederek ayağımı yere basıyorum ve arka arkaya dizilmiş üç boş sandalyeden birine doğru süzülüyorum. Acı kalbimi kavırıyor.

"Çoğunuzun bildiği gibi, geçtiğimiz hafta bu toplumun bir üyesini kaybettik. Değerli, kıymetli bir üye. Kocaman bir kalbi ve parlak bir zihni olan eşsiz bir insan," diye başlıyor Bayan Katherine. Her birimize odaklanırken kara kaşlarını ter basıyor. "Hepimizi her hafta bir araya getiren şey, bizi kolayca ayırabilecek olan şeyle aynı. Amelia'nın başına gelenlerden dolayı hiçbir sorumluluk hissetmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum; ona rehberlik etmek, onu güvende tutmak ve hepimizi aşağı çeken çirkin yükten korumak için görevlendirildim. Benim görevim, birlikte yürüdüğümüz karanlık tünelde size ışığı göstermek. Ölümün cazibesi sizi tüketirken size yaşamın güzelliğini göstermek. Başarısız olduğumu hissetmemek çok zor."

Çekingen sesim, kararsız ve plansız bir şekilde araya giriyor. "Ben onun can simidiydim," diye ciyak ciyak bağıríyorum.

Havada ağır bir suçluluk bulutu dolaşlıyor, o kadar kalın ki bıçakla kesebilirim.

Keşke yapabilsem. Keşke onu lime lime edebilsem, parçalara ayırabilsem, kemiklerimden ve kanayan kalbimden koparabilsem.

Ancak suçluluk inatçı bir istilacıdır ve zorla çıkarılamaz.

Bayan Katherine'in yüz ifadesi şefkatle kazanmıştır. bana odaklanıyor. "Hayat çizgileri onları kullanmayı seçenler için vardır, Melody. Bu toplantılar bir seçimdir; bu destek çıkışı bir seçimdir. Bu yükü taşımak sana düşmez," diyor nazikçe. İç çekerek başını eğiyor ve sözlerini şöyle bitiriyor: "Tıpkı benim olmadığı gibi. Duygular ağır bastığında bu tür şeyleri objektif olarak görmek zordur."

Gözlerim taze yaşlarla doluyor.

"Başkalarının yaptığı seçimlerden biz sorumlu değiliz. *Nedenlere ve keşkelere takılıp kalmak* insanlık halidir çünkü bu bize hiç gücümüz yokmuş gibi hissettiğimizde güç verir. Ancak gücü yanlış yerde arıyoruz" diye açıklıyor. "Güç geçmişte değil, şimdiki zamanda. Güç, nasıl ilerlemeyi seçtiğimizde ve kederimizi nasıl faydalı bir şeye dönüştürebileceğimizde. Güzel bir şeye."

Onun sözlerini besin gibi içiyorum. Kederde güzellik arayacağımı hiç düşünmemiştim. Bu kadar çirkin bir şeyin içinde nasıl iyilikten bir iz olabilir ki?

Toplantının sonunda, plastik sandalyeme yapışıp kaldım. Üyeler çift kapıdan çıkıyorlar. Sadece ben ve Bayan Katherine dışında oda boşalana kadar oturmaya devam ediyorum. Beni sevgiyle inceliyor, sanki bu görüşmeyi, bu bire bir etkileşimi bekliyormuş gibi.

Isırgan bir nefes yutarak fısıldıyorum: "Kederini nasıl güzel bir şeye dönüştürdün?"

Bayan Katherine'in gülümsemesi yuvarlak, kızarmış yanaklarını geriyor ve kalçalarının üzerinde duran deri kaplı günlüğü okşuyor. "Size bir şey söyleyebilir miyim?"

Hikaye mi?" diye soruyor

usulca. Başımı anında sallıyorum. İstekli.

"Eskiden dördüncü sınıf öğretmeniydim," diye söze başlıyor, koyu renk perçeminin tozunu gözlerinden silerek. "Öğrencilerim benim tüm dünyamdı. Benim kurtarıcı lütfumdu. Arkadaşlarım ve ailem bana Katy derdi ama hiçbir şey kulağa *Bayan Katherine'den* daha tatlı gelmiyordu." Gözleri parlıyor, hüzünlü bir hal alıyor. "Bu kurallara aykırı. favori bir öğrencim var... ama bir tane vardı. Bir çocuk. Adı Daniel Augustine'di ve sessiz, küçük bir çocuktü. Çoğu zaman içine kapanık, soğukkanlı ve içe dönüktü. Çoğu kişi için görünmezdi, ama benim için... ruhu ışıltılıydı."

Tüylerim diken diken oluyor, içgüdülerim bana bu hikâyenin nereye

gittiğini söylüyor. Ciğerlerim yanıyor, göğsüme batıyor.

"Daniel dersin son günü bana bir hediye ile geldi. Bana onun için önemli olduğumu, derslerimin değerli olduğunu ve sınıfımın bir kaçış olduğunu söyledi."

"Hediye neydi?"

Günlüğü elinde tutuyor. "Bu."

Gözlerim yıpranmış deriyi inceliyor, ağzımda kasvetli bir gülümseme beliriyor. "Ne kadar düşüncelisin."

"Evet," diyor, bakışları yere kayıyor, duruşu sertleşiyor. "O sonbahar sınıfa döndüğümde korkunç bir haber aldım. Daniel yaz boyunca vefat etmişti. Babasının tabancasını bulmuş ve kendi canına kıymıştı."

Bir soluk kesiliyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "O çok gençti..."

"Öyleydi. Beni alaşağı etmekle tehdit eden korkunç bir darbeydi. Aylarca neredeyse hiç uyumadım, işaretleri nasıl kaçırdığımı, ona yardım etmek için ne yapabileceğimi merak ettim... korkunç kaderini değiştirmek için." Bayan Katherine'in gözleri gömme aydınlatmanın altında parlıyor, sesi titriyor. "Yılı bitirdim ve sonra öğretmenliği tamamen bıraktım. Anlamını göremedim."

Hikâyesinin devamını beklerken bileğimle biriken gözyaşlarını siliyorum.

"Sonunda her şeyi farklı görmeye başladım. Sonucun asla değişmeyeceğini bilerek suçluluk duygumun, pişmanlığımın, *kederimin* içinde boğulabileceğimi biliyordum... ya da bu duyguları iyi bir şeye dönüştürebilirdim. Bir şey övgüye değer."

"Güzel bir şey," diye burnumu çekerek bitiriyorum.

Başını sallıyor. "Bu grubu diğer sorunlu ruhlara ulaşabilmek için kurdum. Böylece bir fark yaratabilirdim. Sadece bir kişiye dokunmuş olsam bile - sadece bir kişinin kaderini değiştirebilirim, hayattaki iyiyi görmelerine yardımcı olabilirim"

Yaşamanın ve *hayatta* kalmanın güzelliği, o zaman her şeye degecekti. Daniel'in ölümü boşuna olmayacaktı."

Sıcak gözyaşları dökülmeye devam ediyor ve onun sözlerini duyduğum kadar hissediyorum da.

Hâlâ parmaklarının arasında tuttuğu günlüğüne bakarak dudaklarımı yalıyorum ve soruyorum: "Günlüğünün içinde ne olduğunu sorabilir miyim? Her toplantıya getiriyorsunuz ama açtığınızı hiç görmedim."

Bayan Katherine'in gülümsemesi hüznünü kırıyor. "Bu benim başlangıç noktam." "Başlangıç noktalarınız mı?"

"Evet." Sandalyesinden kalkıyor, titreyen dizlerinin üzerinde bana doğru yürümeden önce bir an tereddüt ediyor. Amelia'nın eskiden oturduğu yerde, yanımda yerini alarak günlüğü bana uzattı. "Al. Bir göz at."

Önce bocalıyorum, teklife göz kırpıyorum, sevgili günlüğünü tutan avuçlarına bakıyorum. Sanki mahremiyetine izinsiz girmişim gibi, bir şekilde istilacı hissettiriyor. Sırlarına. Ama Bayan Katherine endişeli görünmüyor ve günlüğü güvenle tutmaya devam ediyor. Sert bir Yutkundum, deri ve kâğıttan yapılmış ağır kitapçığı aldım ve kucağıma getirdim. Meraklı parmaklarımı sırttan aşağıya ve ön kapağın üzerinde gezdirerek keskin bir nefes alıyorum.

Sonra açtım.

Buruşuk sayfaların en üstündeki isimleri görünce önce irkildim. Tanıdık isimler. Robert, Jane, Nancy, Kevin, Stacy... Amelia.

Gözlerim açılıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Soluma bakıyorum.

Bayan Katherine beni bilmiş bir gülümsemeyle karşılıyor. "Başlangıç noktalarım başlangıç noktalarınız."

Gözlerime daha fazla yaş hücum ediyor ve sayfaları zorlukla görebiliyorum. Yazıları lekelemek istemediğim için titreyen parmaklarımla gözlerimi çılgınca silerken mürekkep ve kurşun kalem çizimleri bulanıklaşıyor. Kendimi toparlayarak sayfaları gözden geçiriyorum,

seanslarımızın, hayatlarımızın hatıra defterine bakıyorum. Her üyenin kendisine ayrılmış, alıntılarla ve başlangıç noktalarımızın elle çizilmiş resimleriyle dolu sayfaları var.

Robert küçük kızını salıncakta itiyor. Stacy büyükannesiyle çilek toplarken. Kevin piyano çalarken.

Amelia'nın "Hikâye Anlatıcısı" başlıklı sayfasını keşfettiğimde küçük bir çılgılık kopuyor. Nutmeg'in gerçekçi bir çizimi kurşun kalemle gölgelendirilmiş, koyu renk saç kurdeleleri olan güzel bir kız hayvanı ellerinin arasında tutuyor.

Bayan Katherine'in sıcak avuçlarının omurgamda kaydığını, bir teselli sunduğunu hissediyorum. Kendi adanmışlığımı bulana kadar sayfaları çevirmeye devam etmem için yeterli.

Melodi.

Pitoresk bir gün batımının altında gölde dans ediyorum, saçlarım özgürce uçuşuyor, kollarımı iki yana açıyorum. Gülümsüyorum. Yaşıyorum.

Ben hazır değilim.

Parker'ın hüznü, boş sayfalarını görmeye hazırlıksız bir şekilde sayfaları çevirmeye devam ettiğimde duygularım dehşete dönüşüyor. Başlangıç noktalarını hiç vermedi, bir kez bile.

Endişe beni sarıyor ve gözlerimi kapatıyorum, kalbim kederli atışlarla gümbürdüyor. Göğsüm ağrıyor. Tenim nemli bir hal alıyor.

Görmek istemiyorum... Onun boş sayfalarını görmek istemiyorum. Ama onun girişine gelene kadar devam etmeye zorluyorum kendimi. *Parker.*

Tek sayfa ve boş değil.

Gözlerim çizime takılınca midem bulanıyor. Bu bir taslak. Kurşun kalemle oyulmuş, renklerle gölgelendirilmiş, ayrıntılarla dolu.

Saman sarısı saçları, yeşile dönmüş gözleri ve yaz güneşi kadar parlak bir gülümsemesi olan bir kadın bana bakıyor.

Benim.

Sessiz gözyaşları yürek parçalayan bir hıçkırığa dönüşürken, Bayan Katherine'in sıcak kollarına yanlamasına düşünüyorum.

Parker'ın başlangıç noktası benim.

OceanofPDF.com

-TWENTY-NINE-

PARKER

Şehir merkezindeki bir mağazanın vitrinindeki keman gözüme çarpıyor.

Elimde olmadan ayaklarımı yavaşlatıyorum ve kız kardeşim cep telefonuyla ilgilenirken arkamdan bana çarparak tamamen duruyorum.

"Kahretsin, Parker." Bree düşünceli bakışlarımı takip ediyor, meşe palamudu gözleri inceliyor. Uzun, kalın kirpikleri çilli elmacık kemiklerini dalgalandırıyor. "Burası bir müzik dükkânı. Sen müzik sevmezsin ki."

Bir bakıma haklı. Müziği hiçbir zaman gerçekten önemsemedim çünkü amacı benimkiyle hiçbir zaman örtüşmedi. Anımsatıcı, duygu yüklü, duygu ve lirik düzyazı ile dolu.

Ben ölü bir buz kütesiyim. Bir buzul.

Şey... Öyleydim.

Şimdi kanıma karışan bir müzik var, marşlar pompalıyor ve Ninniler doğrudan kalbime ulaşıyor, nasırlı organın dans edip şarkı söylemesine neden oluyordu.

Melodiler.

Dudaklarımı bükerek enstrümana göz kırpıyorum, Bree'nin aklına bir fikir geliyor geniş bir pipetten çilekli bir smoothie höpürdetiyor. Omuz silkiyorum.

"Kemanlar çok havalı, değil mi?"

"Güzel mi?"

"Evet. Yaptıkları müzik... Yani, cazibesini anlıyorum. Titreşen okyanus dalgaları gibi." Ona doğru bir bakış atmaya cesaret ederek boğazımı temizliyorum ve ekliyorum, "Ya da başka bir şey."

Aval aval bana bakıyor, parmak uçlarına yükseliyor ve avucunun altını alnıma dayıyor. "Ateşin var mı?"

Evet, ateşim var.

Terliyorum, yanıyorum, muhtemelen halüsinasyon görüyorum. Aylardır öyleyim.

Elini savuşturup cam vitrine doğru dönüyorum. "Boş ver."

"Hayır, Parker. *Boş ver.*" Bree, ben kaldırımdan hızla inerken uzun adımlarıma yetişmek için yarışıyor. "Neyin var senin?"

Onu. Her yerimde o var, kanıma bulaşıyor. Ve ben bağımlıyım.

Yürüyüşüm hızlanıyor, onun sorularından ve araştırmasından kaçmak için zayıf bir çaba. Kız kardeşim beni evden çıkarıp öğleden sonra yürüyüşü yapmak ve birlikte iddialı smoothie'ler içmek gibi amaçsız kardeşçe şeyler yapmayalı yıllar oldu.

Smoothie'min tadı kuşkonmaz gibi, bu yüzden Bree yanımda yürürken plastik kaptaki yeşil çamuru yaklaştakta olan bir çöp kutusuna atıyorum. Ellerimi yıpranmış kot pantolonumun içine sokarak kaşlarımı kaldırıyorum ve neden bahsettiğini anlamamış gibi davranıyorum. "Ben iyiyim."

"Demek istediğim de bu. Bu yatmadığın kadınla mı ilgili?" Tereddüt ediyorum. "Son konuştuğumuzdan bu yana bazı şeyler değişmiş olabilir." "*Ne?*"

Bileğimden tutup beni tesadüfen rastladığımız bir banka doğru sürüklerken gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bu..." Sözlerim Ağustos'un öğle sisinde buharlaşıyor ve ardından gelen cereyan yalanı dilimden çıkıyor.

Önemli bir şey

değil. Evet, doğru.

Bree beni bankın üzerine çekiyor, açık kahverenginin geniş, sorgulayıcı havuzlarıyla dikkatimi çekerken dizlerini bana doğru büküyor. "Parker."

"Bree."

Gözleri güneşsiz gökyüzünün altında parıldıyor, zarif bir el dizimi şefkatle sıkıyor. "Aşık mısın, küçük kardeşim?"

Ne oluyor lan?

Sorusu içimi bir sarmalın içine sokuyor ve kalbim kontrolden çıkıyor. "İşler kızıştı."

"Öyle misin?"

"Hayır." Parmaklarım kucağımda sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor. "Aşkın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Kız kardeşim dizimdeki tutuşunu güçlendiriyor, koyu çikolata bukleleri başının sallanmasıyla birlikte sallanıyor. Noktaları bir şekilde birleştirmeye çalışırken dudakları bir gülümsemeyle oynuyor. Ama noktaları bilmiyor. Noktaların bir bağlamı yok.

Noktaları siktir et. Onların yol açtığı tek şey yok olmaktır.

Kendimi toparlayarak sıraya yaslanıyorum ve bir avucumu çenemde gezdiriyorum. "Sadece onu beceriyorum, tamam mı? Tanrım. Sanki tarihi bir olaymış gibi konuşuyorsun."

Bree'nin gülümsemesi sulu bir hal alırken gözlerine ıslaklık yayılıyor.

Geri çekildim, dehşete kapıldım. "Sakın ağlamaya kalkma. Ciddiyim, Bree." "Sadece çok mutluyum."

Sonunda aletimin harekete geçmesi hakkında. Garip.

Ama gerçek nedenin bu olmadığını biliyorum çünkü Bree her zaman içimi görmenin bir yolunu bulmuştur. Doğrudan derin, karanlık merkezimi görerek her küçük duygu fırçasını, insanlığın her tadını somutlaştırıyor,

O kırıntıları yüzeye çıkarıp benim için yeni bir yuva kurmasını umuyordum.

Her zaman umudunu korudu. Her zaman benim için en iyisini diledi ve en uzun süre boyunca benim için en iyisi sadece hayatta kalmaktı. Kalbim karla karışık yağmur ve karla, hayatın kendisini buz gibi küçümseyerek atardı ama *yine de atıyordu*.

Çünkü o istedi. Buna ihtiyacı vardı.

Ve kahretsin... belki de aşk *budur*. Belki de bunca yıldır farkına bile varmadan böyle sevmişimdir. Değişmeyen kayıtsızlığımla gurur duydum. İlgisizliğimden zevk aldım. Kendime, hiçbir şeyin umurumda olmadığını, ölümün benim için

Bu et giysisine, bu tabuta hoş geldin demek istiyorum *ama* öyle olsaydı ölmüş olurdum.

Bree beni hayatta tuttu.

Ve şimdi, Melody bana gerçekten *yaşamının* nasıl bir şey olduğunu gösteriyor.

Gözlerim buğulanıyor, yanımdaki bankta sürükleniyorum ve kız kardeşimin yanaklarından süzülen gözyaşlarını izliyorum. O da benim hissettiğim gibi hissediyor. O her zaman uyumluydu.

Bree avuçlarımız birbirine kenetlenip sıkılaşıya kadar parmaklarımı çözüyor. "Onun için savaş Parker," diye nefes veriyor, yıpranmış bir nefes çekerek. "O her kimse, senin için savaşmaktan asla vazgeçmediğim gibi onun için de savaş."

Gözlerimi kapatıyorum, tam da güneş beyaz bulutlardan oluşan bir gökyüzünün arkasından çıkarken.

Bu savaş kan dökülmesiyle sonuçlanabilir ama ilk kez kılıcımı çekme eğilimindeyim.

Melody March benim gerçek başlangıç noktam. Sonunda isteme sebebim... *Daha fazla.*

Ve bu uğruna savaşmaya değer bir şey.

O gece sıkı bir şekilde çalışıyorum, kapalı garajımın altında terliyorum - ılıman aylarda geçici çalışma istasyonum. Ne yaptığımdan ya da ne kadar süreceğinden tam olarak emin değilim ama yine de yapmak zorundayım.

Oyma işim, çıtırdayan çakıl sesleri eşliğinde yanan iki farla bölünüyor. Bileğimin tersiyle alnımı kaplayan ter çizgisini silerken gözlerimi kısarak yoğun ışıklara bakıyorum. Farlar söndüğünde Melody'nin arabasını hemen tanıyorum.

Kahretsin.

Araçtan inip kapıyı kapattığında, loş ışıklı yolda bana yaklaşırken spor ayakkabıları çakıl taşlarını ve kayaları tekmeliyor. Bacaklarım ona doğru çekiliyor, onunla yarı yolda buluşuyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Melody dudağını ısırıyor, bu sevimli alışkanlık çalışma lambalarım tarafından aydınlatılıyor. Yüz yüze geldiğimizde gergin parmakları kot şortunun ceplerine giriyor. "Seni görmek istedim."

Sanki yüksek sesle ve net bir şekilde duymamışım gibi sözlerini tekrarlıyorum. "Beni görmek istemişsin."

Ne kadar basit, anlaşılır bir kavram. Melody beni görmek istedi, o da beni görmeye geldi. Altı gün görüşmedikten sonra bunaltıcı bir Cumartesi akşamı saat dokuzda.

O toplantıda onu yalnız bıraktıktan sonra, birlikte içeri girebileceğimizi söylememe rağmen. Dikiz aynamda, bina girişinin önünde duran görüntüsü hala aklımdan çıkmıyor, gözleri kocaman ve yaralı, uzun örgüsü esintiyle dans ediyor.

Onu bir ilmik gibi boynuma dolamak ve kendimi boğulmaya bırakmak istedim. Kalbim suçluluk duygusuyla çarpıyordu. Lanet bir korkaktım, gerçek bir pislik,

Sorunlarımdan kaçmanın, bunun ikimizin de yenilmesi, içimizin boşalması ve kan kaybından ölmemizle sonuçlanmaması ihtimali için mücadele etmekten daha iyi bir çözüm olduğuna karar verdim.

"Evet," diyor usulca.

Kızgın değil. Birazcık bile kızgın değil.

Yutkunuyorum. "Neden?"

Neden bana saldırmıyor? Keskin tırnaklarıyla beni tırmalamıyor ya da daha da keskin sözlerle bana küfretmiyor?

Neden *bitmedi*?

Melody ona savaşması için çok az sebep verdiğim bir şey için savaşmaya devam ediyor.

Çok müdahaleci.

Ve tam olarak ihtiyacım olan şey değilse siktir et.

İleriye doğru bir adım daha atan Melody'nin zümrüt rengi gözleri bir amaç uğruna parlıyor ve benimkilere kilitleniyor. Süt gibi göğüslerinin her nefeste kabarması dikkatimi çekiyor ve bakışlarımı yavaşça yukarı kaldırıp ağzında durduruyorum.

O dolgun, ayırık dudaklar bana bakıyor, sikimin etrafına sarıldıkları, yıldızları görene kadar beni emdikleri anılarla beni kızdırıyor.

Kahretsin, şimdi sertleştim.

Onu ön bahçemde çırılçıplak soyma dürtüsüyle savaşarak odağımı pembe dudaklarından çekiyorum ve tekrar soruyorum: "Neden buradasın Melody?"

Sesim zayıflıktan çatlıyor. Ya da...

belki de değil. Belki de güçtür.

Burada durmaya, ona bakmaya devam etme gücü, çünkü bu sefer kaçmayacağımı biliyorum.

"Bunu düşünüp düşünmediğini bilmek istedim," diye mırıldandı Melody. Duygu ve biraz da şehvetle örülmüş bir ses tonu. Benim hissettiğim her şeyi o da hissediyor. "Bunu daha ileri götürmek hakkında."

Ona bunun iyi sonuçlanmayacağını söyledim, ama yüzde bir ihtimalle *sonuçlanabilecek* olması beni balıklama dalmaya zorluyor.

Elimi çenesine götürüp sert bir başparmağı elmacık kemiği boyunca gezdiriyorum, bakışlarım yüzünün mükemmel kıvrımlarında geziniyor, şaşkın ifadesini içime çekiyorum. "Evet, bunu düşündüm."

"Öyle mi?" Sesi daha fazlası için duyduğu özlemle titriyor. "Neye karar verdin?"

Başparmağım ağzına doğru kayıyor, alt dudağını çekiştirirken tüm bedenim ısınıyor ve ihtiyaçla titriyor. *Potansiyel* ile. Melody dilini dışarı çıkarıp başparmağımın ucunun tadına bakarak beni şaşırtıyor, ucunu nazikçe okşuyor ve beni ürpertiyor. Bacaklarımın arasındaki görüntüsüyle daha fazla patlatıldığım için cevabım geçici olarak lanet ağzı tarafından ele geçirildi.

Alçak bir hırıltı göğsümü sarsıyor ve gövdelerimiz birbirine değene kadar ileri doğru bastırıyorum.

Göğüsleri tişörtümün önünü okşuyor, meme uçları sütyensiz askılı bluzunun altında çakıllanıyor. İki elim de yanaklarını kavramak için uzandı.

Geçen hafta otoparkta yaptığım gibi, ama bu sefer onun gitmesine izin vermeyeceğim. Yanan gerçeklerimi ona ateşleyeceğim ve bu süreçte beni yakarlarsa, kor ve is haline getirirlerse, o zaman öyle olsun. "Sen benimsin," diye haykırıyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor, ruhum alev alev yanıyor. "Sen beklediğim şeysin. Hayatım boyunca aradığım şeysin ve ben bunu bilmiyordum bile." Nefes nefese kalması ona daha sıkı sarılmama neden oluyor ve yemin ederim gözyaşlarının düşmeye hazır bir şekilde bana doğru parladığını görüyorum. "Melody... sen benim başlangıç noktamsın. Sen benim dönüm noktamsın." Alnını benimkine doğru çekerken boğuk bir ses çıkarıyor ve ben inançla bitiriyorum, "Sen benim

her şeyimsin."

Ağızlarımız birbirine çarpıyor, bir teslimiyet çarpışması ve ben onu arabasının kaputuna doğru geri geri götürürken Melody destek için gömleğimi yumruklarıyla kavırıyor. Dudaklarımız ayrılmıyor. Kalplerimiz tereddüt etmiyor. Dillerimiz aç, ruhlarımız daha da aç, kalçalarının altına uzanıyorum ve onu kaputun üzerine oturana kadar kaldırıyorum. Kolları beni daha yakın tutmak için boynuma dolanıyor ve kasıklarımız birleştiğinde ağzına doğru inliyorum. Ereksiyonum kalçalarımın arasında zonkluyor, tekrar onun içinde olmak için can atıyorum.

"Seni tam buraya götürüyorum," diye törpülüyorum, parmaklarım saçlarının arasından geçerken boynunun kenarını öpüyorum. "Tıpkı o gece yağmurda arabanın kaputunda dans ederken istediğim gibi, iliklerine kadar sıırılsıklam ve muhteşem."

Parmaklarım şortunun düğmesini buluyor ve rekor bir sürede çözüyorum, fermuarı aşağı çekip kotu kalçalarından atıyorum.

Melody muhtaç bir iniltiyle onları serbest bırakıyor. "Evet. Lütfen."

"Lütfen ne?" İç çamaşırı dediği kırmızı dantel parçası beni bacaklarının arasındaki sıcaklıktan uzak tutuyor. "Bana ne istediğini söyle."

"Sen."

"Açık ol, Melody. Beni nasıl istediğini söyle."

Tanrım... seks *ya da* konuşmayı hiç umursamayan bir adam için, oldukça zahmetsiz bir şekilde kirli konuşmaya ilerlemiş gibiyim.

Bu o.

Var olduğunu hiç bilmediğim bir yanıımı ortaya çıkarıyor - sahiplenici, baskın, vahşice koruyucu. Onun her santimetresine sahip olmak istiyorum. Onu kokumla, *özümle* damgalamak.

Melody parmak uçlarını saçlarıma götürüyor, tellerini çekiştiriyor. Sonra yüzümü kalçalarının arasına sokuyor, ta ki burnum nemli saç tellerine çarpana kadar.

külotunun kumaşı. "Seni orada istiyorum. Tadıma bak."

Kalbim küt küt atıyor ve donup kalıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, bir kadını hiç yememiştim. Hiç böyle bir arzum olmadı.

Ama o gelene kadar bunları yapmak gibi bir isteğim hiç olmamıştı.

Acıması bir endişe dalgasını yutarak kokusunu içime çekiyorum, baş döndürücü ve kadınsı, güçlü bir arzu yayıyor. Beni teşvik ediyor. Aletim ihtiyaçla, onu tatmak için içten gelen bir özlemle kalınlaşıyor. Başka bir hırıltı patlıyor, kesinlikle erkeksi bir şey ve parmaklarımı dantel şeridinin altına kıvrıyorum, çıplak ve açıkta kalana kadar bacaklarından aşağı süpürüyorum.

Melody arabanın kaputuna yaslanırken dizlerini açıyor, şehvetli bir nefes kaçıyor. Ellerini saçlarımın arasından geçirerek beni kendine yaklaştırıyor. Ziyafet talep ediyorum. "Lütfen, Parker..."

Sikeyim.

Tek ihtiyacım olan bu.

Dilim dışarı çıkıyor, alay ediyor ve tadına bakıyor. Bir kez, iki kez. Tekrar. Çaresizlik içinde aracın üstünde kıvranıyor. "Daha fazla" diye yalvarıyor.

Sırılsıklam, zonkluyor ve ağrıyor. Kalçaları kapüşondan yukarı kalkıyor, ağzımı arıyor. Bir gülümseme kıvrılıyor, erkeksi bir gurur, *güç* hissi içimi kaplıyor ve bacaklarını omuzlarıma asıp yüzüm kalçalarının arasına gömülene kadar kalçalarını kaldırıyorum.

"Ohh..." diye inliyor, altımda kıvranıyor, tırnaklarını kafa derime geçiriyor.

Ağzım onu yutarken kendi iniltiğim onunkilere karışıyor, dilim onu yalıyor, emiyor, içine sokuyor, sonra klitorisini çalıştırıyor. şiddetli titreşimlerle titriyor.

Buna bayılıyorum. Tadını, bana verdiği tepkiyi seviyorum.

Bir eli onu yerinde tutmak için dış uyluğuna yapışırken, diğeri Sırtını eğerek vücudunda geziniyor ve göğüslerini avuçlamak için askısının altından kayıyor.

"Parker, Tanrım..."

Adımı söyleme şekli beni neredeyse mahvediyor. Başımı ıslaklığından kaldırarak, "Siktir, tadın..." diye mırıldandım.

"Ne?" diye pantolonunu indirdi, daha fazla temas için ayağa kalktı.

Elim onun kalçasını bırakıp kemer tokamı kurcalıyor ve kot pantolonumu, boxerımla birlikte ayak bileklerimin etrafında toplanana kadar açıyor. Sikimi tutuyorum ve tekrar içine dalmadan önce okşamaya başlıyorum. "Sonum gelmiş gibi."

Dilim onu aşağıdan yukarıya doğru yaladığında yükseliyor ve ben ağzımla onu orgazma ulaştırırken kendimi sarsıyorum.

İnlemeler, ciyaklamalar, sızlanmalar, solumalar.

Çok geçmeden kalçaları omuzlarımın üzerinde titriyor ve vücudu kırılıp parçalanırken elleri umutsuzca saçlarımı çekiştiriyor.

Melody dilime sertçe boşalıyor, yıldızlı gökyüzünün altında haykırıyor ve daha kendine gelemeden, girişine yerleşip içeri girene kadar onu başlıktan aşağı çekiyorum. "Seni doldurmam gerek. *Hisset* seni." Onu öpüyorum, sert ve cezalandırıcı. İddia ederek. "Beni istediğini söyle." Hiç tereddüt etmiyor. "Seni istiyorum. Hem de çok."

Sert bir iniltiyle içeri itiyorum, üzerine çöküyorum, ağzını tekrar buluyorum ve derinlere itiyorum. Elim başının arkasına doğru kayarak onu ön camdan koruyor, ben içine girerken kalçalarım beceriksizce sarsılıyor, şimdiden aklımın başımdan gittiğini hissediyorum. Beni aynı anda hem mahvediyor hem de yeniden bir araya getiriyor.

Onu Camry'sinin kaputunun üzerinde becerirken Melody gıcırıyor ve miyavlıyor, ikimiz de hala yarı çıplakız ama diğer her şekilde soyunmuşuz. Başımı kaldırdığımda gözlerinin yıldız ışıyla parladığını görüyorum ve burunlarımız öpüşüyor.

Kafatasının tabanını avucumun içinde şefkatle kavrarken alınları birbirine çarpıyor, ama onu cezalandırıcı darbelerle korkutuyorum.

"I..." Sesim kayboluyor ve ne söyleyeceğimden bile emin değilim. Muhtemelen duygusal ve kedi kırbaçlı bir şey. Gözleri bu duyguları, bu derin, karmaşık duyguları içimden çekip çıkarıyor ve ağzım onları kelimelerle temizlemek için kaşınıyor.

"Ne?" Melody yüzümü ellerinin arasına alıyor, nazikçe ikna etmeye çalışıyor. "Anlat bana."

İçimden geçen duygusal dalgaları bastırmak için kalçalarımı daha sert itiyorum. "Sikimin etrafında hissettiklerine bayılıyorum."

Söyleyeceğim şey kesinlikle bu değildi ama işe yarıyor.

Eriyor, gözlerini kapatıyor ve kollarını boynuma doluyor, bileklerini enseme birleştiriyor. Yüzümü omzunun kıvrımına gömüyorum ve kendimi onun sıcaklığında, yumuşaklığında, karşı konulmaz inceliğinde kaybediyorum ve boşaldığımda sarsılıyorum.

Paramparça oldum.

Duvarlarım, bariyerlerim, zırhımın kalıntıları.

Ben onunum.

Yükseklerden aşağı inerken onu tutuyorum, kucağıma alıyorum ve alacakaranlık ay ışığının altında kayıp bir sevgili gibi kucaklıyorum.

Bu anda, başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu anda, her şey önemlidir.

Her şeyi hissediyorum.

Hem bir lütuf hem de bir lanet ve kaçınılmaz olarak felaketim.

Kesik kesik nefeslerimiz düzene girip kalp atışlarımız durulduğunda, saçlarını düzeltmek ve gözlerini bulmak için kucağından kalkıyorum. Parlak yeşil derinliklerinde yüzen kırılганlığı fark ettiğimde boğazımda bir yumru oluşuyor.

Bu benim için yeni ama onun için de yeni.

İkimiz de iki kırık ruhuz, zıt şekillerde parçalanmışız. O sevdi ve kaybetti.

Ve daha hiç sevemedem kayboldum.

Ama işte buradayız, görünmeyen ve açıklanamayan gler tarafından bir araya getirilmiş, bir Ağustos gökyüzünün altında birbirimize sarılmış, ter ve baş döndürücü gerçeklerle ıslanmış durumdayız.

Titreyen bir nefesi serbest bırakarak, sıcak ağzına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, ellerim belinin etrafında kıvrılıyor.

Melody burnunu benimkine değdiriyor. Bir Eskimo pcğ. "Ne için?" "Benden vazgeemediğin için."

Parmak uçları çenemden aşağı kayıyor, kaba kılları sıyrıyor ve gözlerindeki bakış şefkat ve sıcaklık dolu.

İstendiğimi hissettiriyor.

Beni canlı hissettiriyor.

Bu beni *taşlaşmış* hissettiriyor.

Çünkü içten içe biliyorum, bir gün olacak.

-THIRTY-

Melody

BUGÜN BENİM DOĞUM GÜNÜM.

Bugün yirmi dokuz yaşımdayım ve neredeyse bugüne kadar gelemiyordum. Sadece bu düşünce bile kutlama yapmak için ekstra bir neden. Sabah güneşi camdan süzülüyor, bugün ve her gün uyandığım için şanslı olduğumu hatırlatıyor. Pencerenin dışında uçuşan kuşlar bile dikkatimi çekiyor ve kalbimin canlı kanatlarıyla aynı anda çırpınmasına neden oluyor. Küçük başlangıç noktaları.

Üç shot buzlu kahveyi dudaklarıma götürürken, Leah karşımda oturmuş kahvaltı sandviçini mideye indirirken cep telefonum kafe masasında titriyor.

Parker.

İsmi yüksek kafeinli gözlerimle buluştuğunda gülümsemem anında gerçekleşiyor.

Parker: *Doğum günün kutlu olsun.*

Leah bir ağız dolusu yemekle bana hitap ediyor, kırıntıları yüksek tepenin her tarafına dağılıyor. Tam bir vahşi gibi yemek yiyip yine de sevimli görünebilen o kusursuz güzelliklerden biri. "Bu o mu?"

"Evet," diye cevap veriyorum genişleyen bir sırıtışla.

Parker'ın evine habersiz gittiğimden ve garaj yolunun ortasında arabamın kaputunda ateşli bir seks yaptığımızdan bu yana iki hafta geçti,

resmi olarak tamamlıyor... şey, bu her neyse. Parker pek unvan almaz.

Her neyse, beni bütünüyle yutmuş gibi görünüyor ve şu anda aptal bir sırtış ve spazmlı bir kalple hayatın içinde süzülüyorum.

Ona bir cevap gönderdim.

Ben: *Teşekkür ederim :)*

Parker: *Bu gece meşgul müsün? Hediye bende.*

Göğsüm ısınıyor. Parker'dan fazla bir şey beklemiyordum, umursamadığını ya da yeteneksiz olduğunu düşündüğümünden değil, sadece bu işte çok yeni olduğunu düşündüm, ne yapacağını bilemezdi. Ayrıca, gerçek şu ki, birbirimizi hala o kadar iyi tanımıyoruz. Benim en sevdiğim rengi, en sevdiğim kahve çeşidini ya da televizyon programını, ayakkabı numaramı, edebiyat zevkimi ya da ev bitkilerine olan ilginç hayranlığımı bilmiyor.

Geçen Nisan ayından beri şeftali yiyemediğimi, hatta şeftaliye bakamadığımı bilmiyor.

Dudağımı kemirerek karşılık veriyorum:

Ben: *Akşam 5'te ailemle yemek yiyeceğim, ama muhtemelen akşam 7 gibi çıkabilirim :)*

Parker: *Tamam. Benimle 7:30'da gölde*

buluş. Gölde mi?

Merakım kabarıyor, omurgamda bir beklenti karıncalanması yaratıyor.

Leah bir lokmayı yutarken parmaklarındaki yağı yalıyor. "Seksi doğum günü planları başlıyor mu?" diye merak ediyor kaşlarını sallayarak.

Telefonumu kapatıyorum ve kıpır kıpır ellerimi plastik kahve fincanına geri götürüyorum. "Muhtemelen. Bu gece onunla gölde buluşmamı söyledi."

"Ooh. Skinny dipping."

"Kesinlikle değil."

"Balık tutmak mı?" Başparmağı aşağı doğru bir hareketle düşüyor. "Ayrıca, hayır."

"Belki romantik, sahil kenarında bir akşam yemeği?"

Bu da kulağa Parker'ın yapacağı bir şeymiş gibi gelmiyor ama omuzlarımı silkiyorum. "Her neyse, heyecanlıyım. Benim için bir şeyler planladığı fikri bile çok tatlı ve düşünceli."

Düşünceli bir şekilde gülümseyen Leah yumuşuyor, dirseklerini masaya dayıyor ve parıldayan bakır gözlerini bana dikeyyor. Mavi-siyah saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savuruyor. "Bu adam oldukça özel, ha?"

Yanaklarım al al oldu.

Tanrım, evet.

Ne olduğundan emin değilim ama en başından beri bir beraberlik var. Bir bağ. Soğuk tavrı ve kaba sözleri, eliyle bana her bakışında havadaki çıtırtıdan beni uzaklaştırmaya yetmiyordu. nüfuz edici yeşil gözler.

Tenimiz her sürtündüğünde, onu hissederdim. Ne zaman adım söylese, hissederdim.

Bazı şeyler açıklanamaz. Bazı şeyler sadece *öyledir*.

Her bakışta, her dokunuşta, her ateşli öpücükte sihir ve kargaşa arasındaki çizgiyi aşıyoruz.

Latte'yi sıkıca kavradıktan sonra başımı sallayarak cevap veriyorum. "Ondan *gerçekten* hoşlanıyorum Leah ve bu beni korkutuyor. Kalbim hiç bu kadar savunmasız hissetmemişti."

"Bence mutluluğun anahtarı bu, sence de öyle değil mi?" Onun Dili üst dudağında düşünceli bir şekilde geziniyor. "Eğer gardımızı hiç düşürmezsek, kimse bize ulaşamaz."

Düşüncelerim çelik duvarları ve ağır zırhıyla Parker'a kayıyor. Kimsenin içeri girmesine izin vermiyordu ve kalbi sert bir kabuğa dönüşmüştü. Yalnızlıktan, sefaletten besleniyordu.

Belki de Leah haklıdır. Savunmasızlık bir risktir, ama ödülü çok daha büyüktür.

İçeceğimi yudumlarken onun sözlerini içime çekerek uzun bir nefes alıyorum. "O farklı... Charlie'den farklı," diye itiraf ediyorum. "West ondan hoşlanmıyor."

Leah'nın gözleri doldu. "West'i unut. O sadece Shane'i seçmediğin için kızgın, böylece hepiniz bira içip spor merkezli grup randevularına çıkabilecektiniz. Onun fikrinin bir önemi yok."

Bir kıs kıs güldüm. "Demek Parker Takımı'ndansın?"

"Kızım, ben Melody takımındayım. Her zaman öyleydim, her zaman öyle olacağım."

Bir gülümsemeyi paylaşırken aramızda sevgi çalkalanıyor - nadir ve sonsuz olan türden bir sevgi. İlk günden beri birbirimizin arkasını kolladık ve bana olan sarsılmaz desteği hiç azalmadı ya da sarsılmadı. O tanıdığım en bencil olmayan insan. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Sana bunu söylemiyorum.

Yeterince," diye mırıldanıyorum, kelimelerim en saf yerden dökülüyor.

Leah düğmeli burnunu bana doğru kırıştırıyor ve cevap vermeden önce espressosundan bir yudum alıyor. "Bana söylemene gerek yok, bebek kız," diyor göz kırparak. Doğal olmayan uzunluktaki kirpikleri sıcaklıkla dalgalanıyor. "En gürültülü aşk sözsüz."

Mükemmel bir gündü.

En iyi arkadaşımın kahve ve sohbet, yüz bakımı ve sıcak taş masajı yaptırdığım mini bir spa günü, meraklı hamsterın misafir yatak odasını keşfetmesine izin verdiğim Nutmeg ile biraz bağ kurma zamanı ve ardından West ve ailemle en sevdiğim yemeği içeren akşam yemeği: Meksika lazanyası, İspanyol pilavı, güneybatı salatası ve baharatlı mısır ekmeği. Annem zengin makarna kılıfları da dahil olmak üzere her şeyi sıfırdan yapıyor ve bu her yıl dört gözle beklediğim bir yemek.

Normalde bu noktada karbonhidrat komasından kanepede ölüyor, ailemle Yahtzee oynuyor ve aşırı rekabetçi kardeşimin zarları odanın diğer tarafına atmasını engellemeye çalışıyor olurum, ancak bu gece saat yediyi vurduğunda kutlama kısa kesildi.

Beni bekleyen başka bir kutlama var.

İçtenlikle vedalaşarak kapıdan çıkıyorum ve arabama atlarken Parker'a hızlıca bir mesaj atıyorum.

Ben: *Yoldayım :)*

Anında cevap veriyor.

Parker: *Buradayım.*

Kalbim kaburgalarımın altında gümbür gümbür atıyor. Umursamaz mesajları bana ne planladığına dair pek bir ipucu vermiyor ama bu, göle doğru on beş dakikalık bir araba yolculuğu yaparken zihnimin her türlü olası senaryoyu düşünmesine engel olmuyor.

Son iki haftayı düşündüm, bana herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını merak ettim. Herhangi bir ekmek kırıntısı. Kaotik iş programı nedeniyle birbirimizi sadece birkaç kez gördük, ama gördüğümüzde...

Oof.

Karıncalanmalar titrek alevler gibi canlanıyor, karnımın alt kısmında tutuşuyor ve bir orman yangını gibi içime yayılıyor. Parker cinsel karşılaşmalarımıza öyle bir *tutku*, öyle bir sıcaklık getiriyor ki. Onun bu yönünü hiç beklemiyordum - ham açlık ve ihtiyaç. Bana her şekilde sahip olma, beni yiyip bitirme, bedenime ve ruhuma sahip olma arzusu.

Söylediği sözler, bana sarılma şekli. Sarhoş edici.

Bu, inkar edilemez kimyamızla birleştiğinde, beni aynı derecede korkutan ve daha fazlası için susatan ölümcül bir iksir.

Tanidik park yerine girdiğimde, boş park yerinde boş boş duran kamyonetini ilk ben görüyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, neredeyse beni boğacaktı ki onun yanındaki yere geçip sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Sonra şoförün yanından kayarak görüşümü engelleyen kamyonetinin etrafından dolanıyorum ve uzuvlarım hareketsiz kalıyor, parmak arası terliklerim macun gibi betona yapışıyor.

Parker birkaç metre ötede kumun üzerine tünemiş, kareli bir battaniyenin üzerinde oturuyor. Walden, çenesini iki kemikli pençesinin arasına sıkıştırmış bir şekilde onun yanında dinleniyor, tüylü kafasını sadece kumsalın öbür ucunda beni fark ettiğinde kaldırıyor.

Yutkunarak yaklaşıyorum. Parker avuçlarının üzerine yaslanmış, bacaklarını uzatmış ve aralarında bir şey duruyor. Puslu batan güneşin altında gözlerimi kısıyorum.

Keman mı?

Onlara doğru yaklaştığımda ağzım ayaklarımın altındaki kum kadar kurudu. "Parker?"

Küçük bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor ve Parker battaniyenin üzerinde doğrulup dizlerinin arasındaki enstrümana uzanıyor. "Hey."

"Merhaba," diye mırıldanıyorum, damalı örtünün kenarında ayaklarımı durduruyorum. Gözlerim onunkilerle buluşuyor, parıldayan sinirlerle yüzüyor. Yeşil, gergin benekler. "Sen... sen keman mı çalıyorsun?"

Parker boğazını temizliyor ve kiraz ağacı cılasıyla kaplı enstrümanın boynunu avuçluyor. Diğer eliyle yandaki yayı parmaklıyor. "Yarım yamalak bir şarkı öğrendim ama iyi değil. Uyarayım." Gözleri bir an için kapanıyor, göğsü ağır bir nefesle şişiyor. "Doğum günün için sana ne alacağımı bilemedim. Daha önce hiç böyle bir şey düşünmek zorunda kalmamıştım, bu yüzden aklım senin hoşuna gidebilecek şeylerle doluydu... kitaplar, kıyafetler, kız evi eşyaları. Hiçbir fikrim yok. Belki de seni değerli bir şey alacak kadar iyi tanımadığımı düşündüm. Gerçekten hoşuna gidecek ve takdir edeceğin bir şey.

"Sonra fark ettim: Seni gerçekten tanıyorum Melody. Derin ve önemli şeyleri biliyorum, mesela buz gibi gölde dans ederken seksenlerin berbat şarkılarını söylerken gözlerinin nasıl parladığını, keman sesi duyduğunda ağladığını, annenin sana fıstık ezmesi ve Ne zaman üzgün olsan muzlu sandviçler ve her sabah uyanmanı, yaşamayı ve nefes almanı sağlayan tüm küçük şeyler. Başlangıç noktalarını biliyorum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüp çenemde birikiyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum.

Yıldız çarpması ve büyülenme.

Parker devam ediyor. "Sana bu kemanı yaptım. Biraz kalitesiz - en iyi işim değil çünkü kemanları elle oymak biraz zordur ama... çalışıyor." Duraksayarak sağ dizinin yanında duran cep telefonuna uzanıyor ve bir müzik uygulaması açılana kadar parmağını ekranda kaydırıyor. Bakışları

Şarkıya dokunmadan önce benimkini. "Gölde dans, şarkı, *Unchained Melody*, keman sesi, fıstık ezmesi ve muzlu sandviçler, Ağustos..." İçinde bulunduğumuz ayı işaret edercesine kolunu sallıyor. "Sandviçler çantamda."

Hareket ettiğimi bile hatırlamıyorum ama birdenbire onun önünde kumda diz çökmüş, boğazımda yürek parçalayan bir hıçkırık tutuyordum. Walden beni koklamak için canlanıyor ve ben de dikkatimi kalbimi çalan adama vermeden önce parmaklarımı onun yumuşak kürkünde gezdiriyordum.

Yine de... zaten onun olan bir şeyi çalamaz.

Onu hayretle izlerken gözlerim bulanıklaşıyor ve burnumu çekiyordum, o toplantılarda gerçekten ne kadar çok şey duyduğunu fark ediyordum. Düşündüğüm günlerde bile uyuyordu, sessizce dinliyordu. Beni dinliyordu, beni fark ediyordu. Özömsüyordu.

Parker sözlerimi ve en saf anılarımı içine kazıdı, karanlığına ağır basana kadar onları taşıdı. Bunca zamandır onun bir parçasıydım.

Dudaklarımdaki yaşları yalarken sesim titriyor. "Bu en muhteşem hediye. Parker, ben... nutkum tutuldu."

"Bir dakika içinde sağır olmak üzere. Sana söylüyorum, bu hiç iyi olmayacak. Bu lanet tellerin ne işe yaradığını anlamak için saatlerce YouTube videosu izlemem gerekti."

Benden kaçan çığlığa kahkahalar karışıyor. "Bütün bunları yaptığının inanmıyorum..."

Telefonunun ekranına tekrar dokunuyor, sonra işaret parmağını şarkı seçiminin üzerinde gezdiriyor. Sertçe yutkunurken beni endişeli bir gülümseme karşılıyor. "Siktir, tamam... hazır mısınız?"

Hevesle başımı sallıyorum.

Parker play tuşuna basıyor ve en sevdiğim şarkı hoparlörden akıyor: *Unchained Melody*. Kalbim daha ilk notadan ağlıyormuş gibi hissediyor ve Parker yayı dört telin üzerine yerleştirdiği anda titreyen bir karmaşa halinde dağılıyor.

Enstrüman o kadar uyumsuz ve akortsuz bir şekilde şarkı söylüyor ki gözyaşlarım daha çok akıyor. Parker yaptığı hatalar karşısında kıkırdıyor, başını sallayarak neredeyse her notayı kaçırıyor, ama bu sadece onu daha tatlı yapıyor.

Daha *mükemmel*.

Teller değerli kusurlu melodilerle bana saldırırken Zephyr'in sözleri aklımdan geçiyor: *Mükemmellik bir yanılsamadır*.

Daha fazla yanılmış olamazdı.

Mükemmellik tam da şu anda, Parker Denison'la en sevdiğim kumsalda otururken, o benim çılgınca atan kalbimden son damla pişmanlığı ve korkuyu, her bir gölgeyi çekip çıkarırken.

Güneş yeniden içimde doğuyor.

Dudaklarından son bir kendini küçümseyen kahkaha dökülmeden önce sadece otuz saniye daha dayanıyor ve "Siktir et" diye homurdanıyor.

Parker bir anda kemanı bir kenara bırakıyor ve şarkı hala hoparlörden yankılanırken beni bileğimden tutup yukarı çekiyor. Walden şaşkınlıkla gıcırdayarak ayağımı bulmamı ve kumda sekmemi eğik bir kafayla izliyor Parker önden giderek suya doğru ilerliyordu. "Ne yapıyorsun?" Gergin bir sırtıyla soruyorum.

Parker ayakkabılarını teker teker çıkarıyor, sonra her ayağından bir beyaz çorap çekiyor. "Senin başlangıç noktan gölde dans etmektir, kumda oturmak değil. Hadi ama."

"Sen... sen suya mı giriyorsun?"

"Neden şort giydiğimi sanıyorsun?"

Kısacık, dokunaklı bir an için yüz yüze geldiğimizde gülümsemelerimiz eşleşiyor ve ciğerlerimin hayranlıkla yanmasına neden oluyor. Yeni bir gözyaşı dalgası beni sele boğuyor.

Güneş gökyüzünde alçakta geziniyor, suyun yüzeyi boyunca turuncu bir parıltı yayıyor, bizi yarı aydınlıkta yıkıyor ve kendimi hiç bu kadar alevli hissettiğimi hatırlamıyorum.

Ayak parmaklarım kumda, ellerimiz birbirine dolanmış, en sevdiğim şarkı bize serenat yapıyor ve tatlı, yaşlı bir köpek şahidimiz olurken Parker beni suyun kenarına doğru çekiyor. Çıplak ayaklarım buz gibi göle bir sıçramayla çarptığında çılgınca bir kıkırdama krizine giriyorum.

"Kahretsin, çok soğuk," diye ısıırıyor Parker, göğsüne yaslanana kadar beni çamurun içinde sürüklüyor. Kolları etrafımda dolanıyor ve beni sıkıca tutuyor. "Ama sen değilsin."

Burnum tişörtünün önünü öpüyor. "Çünkü ben güneşim, değil mi?"

Su kalçalarımızı yalarken Parker sorumu sindirirken uzun bir duraklama, hatırı sayılır bir sessizlik oluyor. Saçlarıma doğru ince bir iç çekti. "Sen Ay'sın."

Ay mı?

Yanağımı kalbine bastırana kadar yüzümü döndürüyorum. Vuruşlar gürültülü ve şarkılı, sahilden bize doğru sürüklenen melodilere layık bir uyum. Gözlerim memnuniyetle kapanıyor. "Neden ben ayım?"

"Sen karanlık gökyüzünde yol gösterici bir ışıksın," diye mırıldanıyor Parker, nefesi başımın üstünü gıdıklıyor. "Dünyanın geri kalanı uykudayken güçlü bir şekilde parlıyorsun... kimse bakmıyorken bile."

İmkânsız bir duygunun gergin nefesi gömleği tarafından yutuldu. Kalp atışları tarafından boğuldu. "Ben Ay'ım" diye tekrarlarlarken neredeyse kendi sesimde boğuluyordum.

Ben Charlie'nin güneşiyim ve Parker'ın ayıyım. İkisi de olabilirim.

Ben bir tutulmayım.

Zincirsiz Melodi kıyı boyunca döngü halinde çalarken ufkun altında hafifçe sallanıyoruz. Suyun durgunluğunda sessizce dans ederken Parker'ın kolları bana daha sıkı sarılıyor, beni bir sevgili gibi tutuyor. Küçük bir kız olarak oturma odama geri döndüm, bu şarkıyla dans ederken minik ayaklarım babamın ayakkabılarının üzerine tünemişti ve bu her zaman benimle kalan bir andı. O anda çok sevildiğimi, tamamen hayran olduğumu hissettim ve aynı

Turuncu ve altın sarısı bir gökyüzünün altında Parker'a tutunurken duygularım içimi kasıp kavuruyor.

Bu aşk mı?

Çok derin, çok temel bir his. Parker beni seviyor mu? Bunu yapabilir mi?

Seviyor muyum?

Kollarını arkamdan çözüyor, sonra beni kucaktan kurtarana kadar parmaklarını kendi kollarımda gezdiriyor. Önce irkiliyorum, kafam karışıyor ama dokunuşu nazik ve dikkatli. Parker ellerimden birini tutuyor ve benimkinin ne kadar titrediğini fark ediyorum - ya soğuk sudan ya da içimden geçen soruların telaşından.

Elimi tişörtünün etek ucuna götürüp parmaklarımı kumaşın altından geçirirken gözlerimiz kilitleniyor. Nefesim kesiliyor.

Yara izleri.

Yaralarını hissetmeme izin veriyor.

Parker kaskatı kesiliyor, vücudu bu müdahaleyi reddediyor ama gözleri yumuşak ve sabit kalıyor. Keşfimi kontrol altında tutarken avuç içi bileğimin etrafında kıvrılıyor ve ben de aynı nefesi tutuyorum.

Parmak uçları, bunca zaman benden sakladığı eski yaraların, tüyler ürpertici travmaların mezarlığına dokunuyor.

Parmaklarım bir yara izinden diğetine dans ederken doku buruşmuş ve yıpranmış hissediyor. Parker elimi alçakta, karnının hizasında tutuyor ve ben

Doğuştan gelen beni uzaklaştırma ihtiyacı, bu yeni savunmasızlık duygularıyla savaşıırken yüzü ikilemle bükülüyor. Beni içeri alıyor. Beni içeri almak *istiyor*.

Parmağımı yumuşak ama pürüzlü, daha büyük bir yara izinin kenarlarında gezdiriyorum ve Parker keskin bir nefes alıyor. Bileğimi ölüm gibi kavlıyor, gözleri sımsıkı kapanıyor.

Savaşıyor. Bu bağı korumak için çok mücadele ediyor, en dayanıklı olan bu son duvarı aşmak için.

İzlemesi acı verici.

Kalbim gözyaşlarımdan daha hızlı atıyor, parmaklarımı onun güzelce harap olmuş teninde gezdirirken ellerim daha da titriyor. "Sen mükemmelsin."

"Hayır..." Parker dişlerinin arasından tıslıyor. "Bana yalan söylemene gerek yok." Bir çılgılık daha kopuyor, kırık ve kederli. Ciğerlerim boğulmuş gibi hissediyorum.

"Yalan söylemiyorum Parker. Kendine söylediğin acımasız şeyler, zehirli inançların -*Bunlar* yalan. Çirkin ve zehirli olan onlar, *siz değilsiniz*."

Kasları kasılıyor, doğrularıma direniyor. "Yetmiş dokuz yara izi, Melody. Ben lanet bir canavarım."

"*Hayır*. Sen bir erkeksin," diye karşılık veriyorum. "Sen benim sırlıslıkla aşık olduğum adamsın, yaraların ve her şeyinle."

Parker bileğimi bırakıyor, sonra elini başımın arkasına doğru kıvrarak kafatasımı avuçluyor, parmak uçları kafa derime giriyor. Ağzını benimkine çarpıyor, ben bir iniltiyle haykırana kadar dili dudaklarımı yırtıyor.

Gömleğini yumruklarımın arasında kavırıyorum, beni öpücüğüyle yutarken sırtım yükseliyor. Ateş ve korlarla dolu, olduğumuz her şey, her zaman olacağımız her şey.

Ama dillerimiz düello edip hakimiyet için savaşıırken, zihnim geri sarıyor ve onun sözlerinde duraklıyor. Tüylerim diken diken oluyor, ayak parmaklarım gölün bulanık zemininde kıvrılıyor.

Déjà vu. Endişe verici bir aşinalık hissi.

Kulaklarımda en sevdiğim şarkı, dudakları dudaklarımda ve kalbimde doyumsuz bir dolulukla her şey mükemmel.

Şakağımdaki nabız atışları ve tüylerimin diken diken olması dışında her şey mükemmel.

Yetmiş dokuz.

... *Zephyr79?*

OceanofPDF.com

-THIRTY-ONE-

PARKER

WALDEN VE BEN akşam saat onu çok geçe n kapımdan içeri girdik ve
yüzümdeki aptal gülümseme o arabadan çıktığımdan beri hiç kaybolmadı.

Park yeri.

Bu mutluluk mu?

Mutlu muyum?

Bu neredeyse imkansız bir fikir. Gerçekten çok saçma. Ama içimde
dolaşan, bacaklarımı ağırlıksız hissettiren, yüzümdeki bu aptal sırıtışı
koruyan bu süzölme hissi mutluluk olabilirmiş gibi geliyor.

Yemin ederim lanet köpeğim bile hissediyor.

Ben minderlerin üzerine çöküp derin bir i çekerken Walden beni
kanepeye kadar takip ediyor. Hayvan yavaş ve temkinli adımlarla yanıma
doğru geliyor.

Aramızdaki boşluğu kapatmadan önce bir ya da iki kez. Gözleri geniş
ve meraklı, başı sanki beni bir şekilde okumaya çalışıyormuş gibi yana
eğik. Sanki bakıcısının bu yepyeni halini anlamaya çalışıyormuş gibi.

Gözlerimi kapattığımda, sıcak bir varlığın yanımda zıpladığını
hissediyorum, tüylü küçük bir yüz çenemi kokluyor ve bana hızlı bir
yalama veriyor. Walden kalçama kıvrılıp çenesini dizimin üstüne koyuyor
ve ben de kolumu onun kemikli vücuduna doluyorum. İ ekişi uzun ve
memnun, benimkiyle eşleşiyor ve rahat sessizliğin ortasında birlikte
oturuyoruz.

O zaman fark ettim ki beni ilk kez yalıyor. Hiç bu şekilde üzerime uzanmamıştı. Hiç şefkat göstermemişti.

Bunca yıldan sonra neden şimdi geri döndüğünden emin değilim.

Bana doğru sokulan siyah beyaz topa bakarken, içimden bir ses Düşünceli kaşlarım gözlerimin arasında çatıldı. Bree saçlarının uzadığını düşündüğünü söylemişti ama... *kahretsin*. Gerçekten de öyle. Kalın, parlak sağlıklı tüy tutamları derisindeki benekli bölgeleri doldurdu. Tamamen yeni bir köpek gibi görünüyor, geliyor ve yenileniyor.

Bakımlı görünüyor.

Mutlu.

Çok sevdim.

Boğazımı yakıcı bir yutkunuş kaplıyor, göğsüm vahiyle daralıyor. Zamanda geriye savruluyorum, Bree'yle birlikte kaldığım koruyucu aile evindeki kasvetli bir günü hatırlıyorum, elinde bir saksı bitkisiyle gizlice yatak odama girmişti. Yaprakları canlı ve yeşildi, topraksı misk kokuyordu. Toprak yeni sulandığı için nemliydi ve kız kardeşim pişmiş toprak saksıyı değerli bir şeymiş gibi avuçlarının arasına aldı.

Bree onu yanıma, katlanır masalardan başka bir şey olmayan komodinin üzerine koyarak bana şöyle dedi: "Canlılar diğer canlılardan beslenir. Verdiğin enerji, aldığın enerji olacaktır. Bu küçük bitkiye en iyi halinizi verin ve birlikte büyüyün."

O zamanlar bunun aptalca olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, ancak sadece on ya da on bir yaşındaydım, bu yüzden fanteziler o zamanlar bana hala çekici geliyordu. Sonraki haftayı kendimi gülümsemeye zorlayarak, bitkinin çiçek açıp büyümesi için en ufak bir mutluluk kırıntısı yaratmaya çalışarak geçirdim. Böylece benimle arkadaş olmak isteyecekti.

Onu suladım. Onunla

konuştum. Ona

"Yapraklı" adını bile

verdim.

Ama lanet şey yine de öldü. Gözlerimin önünde soldu, kahverengi yapraklara ve hüzünlü toprağa dönüştü. Küçük bir ölüm saksısıydı.

Kendimin ayna görüntüsü.

O zaman mutluluğu taklit edemeyeceğimi anladım. Var olmayan bir mutluluk için savaşıyordum. Lanet olası bitki bile umutsuz vaka olduğumu biliyordu.

Ama Walden... gözlerimin önünde değişiyor, kendi metamorfozumla çarpıcı bir paralellik gösteriyor. Ve bu sefer gerçek, rol ya da hile değil.

Bu *gerçek*.

Ben mutluyum.

Duygusal dalgaları atlatarak Walden'ı kendime yaklaşıtıyorum ve yumuşak, yeni büyümüş kürkünü okşuyorum. Huzurlu bir iç çekme sesi çıkarıyor ve kalçamın kıvrımına daha da sokuluyor. O gerçeği biliyor.

O da biliyor, ben de biliyorum.

Aşık oldum.

Ertesi gün Melody'den hiç haber alamıyorum, bu da beni biraz şaşırtıyor. Saat çoktan geç olmuş, akşam karanlığı çökmeye başlamıştı. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra -benim ona, onun da *bana verdiği hediye*den sonra- bir mesaj beklerdim. Hatta bir telefon görüşmesi. Belki de sürpriz bir ziyaret. Sanki son bir boşluğu kapatmışız gibi hissettim.

Bir şekilde, dağılan tüm parçalar yerine oturuyordu.

Geceyi kamyonetimde, kucağımda, güneş ufku ötesinde batarken bana binerek sonlandırmıştık ve ona her zamankinden daha sıkı sarılmıştım. Onu evime davet etmişim, sonunda onu yatağıma getireceğimi düşünmüştüm ve

Şafak sökene kadar onunla sevişecektim ama Melody, yerine getirmesi gereken bir kek siparişi olduğunu söyleyerek reddetti.

Bir saat önce duştan çıktıktan sonra sonunda pes ettim ve ona mesaj attım. Belki de beklediği şey buydu - benim tarafımdan bir çaba. Daha iyi iletişim.

Ve bu adil.

Elimdeki cep telefonunu avuçlarken, birkaç dakikada bir kontrol ettiğimi fark ediyorum, ekranımda onun adını görmek için sabırsızlanıyorum.

Bu beklenti hissine, bu huzursuz *özleme* alışık değilim.

Telefonu kanepenin diğer tarafına fırlatıyorum, aşk acısı çeken bir aptal gibi davrandığım için içimden kendime kızıyorum. Ama tam dikkatimi dağıtacak bir şey aramak için minderlerden doğrulduğumda, haber veren ping sesini duyuyorum.

Acınası bir şekilde, rekor bir hızla kanepeye geri dalıyorum ve elimi telefonumun kaydığı çatlakların arasına sokuyorum. Kolumu kaldırıp ekranı kaydırarak yanıtını açıyorum.

Sadece... *Magnolia*'dan.

Magnolia: *Seninle tekrar iletişime geçmeyecektim ama işte buradayım. İçimi kemiren bir şey var ve peşini bırakamıyorum.*

Ne oluyor lan?

Burnumun kenarını çimdikleyerek tekrar kanepeye yerleşiyorum, içim içimi yiyor. Bana son kez mesaj atıp kendi değerinden şüphe etmesine neden olduğumu söyledikten sonra bu lanet olası hesabı tamamen silmeye çok yaklaşmıştım.

Kahretsin, bu acıttı. Cehennem gibi acıttı.

Ama bittiğini sanmıştım. Zephyr'in sonunda yok olacağını düşünmüştüm, uzak bir anıya dönüşecekti ve Melody asla bizim

bir ve aynı.

Ya da daha önemlisi, arka bahçesinde ona gerçeği söylemek yerine kulübesine karşı onu becerdiğim gecedan beri bu gerçeği bildiğimi
-En başta oraya gitmemin tek sebebi buydu.

Korkak.

Ama öğrendiğinde beni farklı göreceğini, her şeyin değişeceğini biliyordum ve bunu kaybedemezdin.

Nefesimi tutarak, başka bir mesaj geldiğinde irkiliyorum.

Lanet olsun, Melody... Bana mesaj at. Bana cevap ver.

Magnolia: *Ekran adınızdaki sayı ne anlama geliyor?*

Zihnini kekeliyor.

Bunu bana neden şimdi soruyor?

Bunca aydan sonra. Bütün bu sessizlikten sonra.

Magnolia: *Doğum yılınız mı? Adresiniz mi? Belki de en sevdiğin sayıdır?*

Mesajları beni pusuya düşürmeye devam ederken çenemi sıkıyorum.

Magnolia: *Lisedeki forma numaran mı? Para üstü kavanozunuzdaki bozuk para miktarı? Dışarıdaki ideal sıcaklığınız?*

Bir soru daha ortaya çıkınca telefon kılıfını sıkıca kavıyorum.

Yüzüm kızardı.

Magnolia: *Vücudunuzdaki yara izlerinin sayısı mı?*

Ne. Ne. Sikeyim.

Beynim dönmeye başlıyor, aşırı hızlanıyor, ama hatırlamam uzun sürmüyor. Hatamı fark etmem.

"Yetmiş dokuz yara izi, Melody. Ben lanet bir canavarım."

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

Bitti artık.

Onu aldattığımı biliyor.

Bana tekrar mesaj atmadan önce sadece bir dakika geçiyor, ancak bu sefer kelimeler yok.

Bu bir Google Meet

bağlantısı. Lanet bir

görüntülü sohbet.

Sert bir nefes vererek başımı kanepenin arkasına yaslıyorum, kalbim neredeyse göğsümün içinde patlayacak. Tenim çözülme ile uğulduyor. İçim kayıpla çalkalanıyor.

Ama bu oyunu oynamaktan bıktım, bu yüzden lanet olası bağlantıya tıklıyorum, ardından kamera özelliğini anlamaya çalışarak ayarlarla oynuyorum. Melody'nin kamerası kapalı kalıyor. Siyah bir ekrana bakıyorum, bu işi bitirmekten başka bir şey istemiyorum. O zaten biliyor; sadece kendi gözleriyle görmek istiyor.

Kameram titriyor.

Sikeyim.

Kanepemde boş boş oturuyorum, telefonumu uzatıyorum ve suçlu ifadem telefon ekranından bana bakıyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyecek bir şey yok.

Tek yaptığım beklemek.

Kaçınılmaz küçümsemesini, öfkeli inançsızlığını bekliyorum. Öfkesini. İhanetini.

Ama tek alabildiğim ön kapımın çalınması.

Ne?

Koltuktan kalkıp kapıya doğru kısa bir yürüyüşe çıkmadan önce kameraya son bir kez bilerek bakıyorum.

Melody önümde duruyor, telefonunu titreyen bir yumrukla kavırıyor, gözleri yaşlarla dolu, ağzı açık, dudakları elleriyle birlikte titriyor. Keskin bir nefes alıyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

Ama öyle değil.

Onunla görüşüyor. Kocasıyla.

Yutkunuyorum, dişlerimi sıkıp yumruklarımı sıkarak ona bakıyorum. Telefonumdaki videoyu kapatıp cebime koyuyorum ve geri çekilerek onun içeri girmesine izin veriyorum. Melody yavaş, amaçlı adımlarla içeri giriyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, etrafımda dönüyor. Sanki av ve avcı gibiyiz ama avcının kim olduğundan emin değilim. Kim saldıracak, kim kaçacak.

Melody ayak ayak üstüne atana kadar bana doğru adım atıyor, gözleri buğulu ve kızarmış. Onu okuyamıyorum, onu okuyamıyorum.

Kızgın mı? Olmalı. İncinmiş mi? Muhtemelen.

Ama gözleri merak, *büyü* gibi bir şeyle parıldıyor ve bu çok daha kötü hissettiriyor. Endişe beni ele geçirirken uzuvlarım geriliyor. "Tanrım, Melody, bir şey söyle."

Konuşmak için ağzını açıyor ve küçük bir nefes nefese kalıyor. Dili tutulmuş.

Sikeyim.

"Kahretsin, beni dinle-"

Melody'nin ağzı kelimelerimi susturuyor, hevesli diliyle onları kesiyor. Öpücüğü cezalandırıcı, çaresiz, acımasız, bir eli benim

saç, diğeri ise...

Diğeri doğrudan göğsüme gidiyor. Kalbime.

Nefes almak için geri çekiliyor, gözyaşları dökülüyor, elmacık kemiklerini parlatıyor ve dudaklarını bir kez daha dudaklarıma çarpmadan önce iki kelime fısıldıyor. "Benim Zephyr'im..."

OceanofPDF.com

-THIRTY-TWO-

Melody

BU O.

Öfkelenmem, kızmam, çılgına *dönmem* gerektiğini biliyorum ve öyleydim de. *Öyleydim.*

Onu görene kadar.

Parker o meşum video görüşmesi sırasında kim olduğumu öğrendi ve gerçek kimliğini açıklamak yerine evime gelip benimle seks yaptı. Güvensizliklerimi gerçekte yumuşatabilecekken, ikinci kişiliğinin beni çekici bulmadığına inanmama izin verdi.

Yaralı kalbimle onu hırpalamaya, ihanetimin gözyaşlarıyla ona saldırmaya niyetliydim ama sonra gözleri benimkilere kilitlendi ve tek hissettiğim...

Rahatlama.

Bu o.

Parker, Zephyr.

Parker, Charlie'nin atan kalbini göğsünde taşıyor, çalışıyor ve güçlü.

Yaşıyor.

Ve kapısını açtığı anda anladım, bana neden söyleyemediğini biliyordum. Bir keresinde bana kendini değerli hissetmediğini, kalbinin bir yük olduğunu söylemişti.

Utanmıştı.

Yara izlerinin ve karanlık geçmişinin onu böylesine değerli bir şey için uygunsuz bir aday haline getirdiğini düşünüyordu.

"Benim Zephyr'im..." Şiddetli bir öpücük daha çalmadan önce dudaklarına karşı nefes alıyorum. Açlıktan ölüyorum ve ağrım var. Ona *ihtiyacım var*. "Sen olduğunu bilmeliydim."

Parker beni sert bir şekilde kucaklıyor, dudaklarını ağızımdan boynuma doğru sürüklüyor, sonra kulağıma fısıldıyor, "Özür dilerim. İzin ver keşfedeyim-"

"Hayır... Anlıyorum." Yüzünü avuçlarımdan arasına alarak onu ağızıma yönlendiriyorum ve dillerimiz çarpıştığında eriyorum. Sağ elim göğsüne doğru iniyor, kalp atışlarının tatlı titreşimlerinin tadını çıkarıyor. Kalp *atışlarının*. "Benimle seviş."

İnliyor. "Melody..."

"Lütfen, Parker. Sana ihtiyacım var," diye utanmadan yalvarıyorum. Şimdi her şey mantıklı geliyor.

Tanrım, çok mantıklı.

Bu çekiş. Bu bağ. Bu açıklanamayan bağlantı.

Parker tereddüt ediyor, alnını benimkine dayıyor ve derin, titrek bir nefes alıyor. Gözleri sıkıca kapanıyor, kaşları çatışmayla birbirine kenetleniyor. Konuşmak, açıklamak istiyor. Önce bunu düzeltmek istiyor.

Ama... hiçbir şey kırılmadı.

Sonunda tüm parçalar yerine oturdu.

Geri çekiliyorum, dudağımı ısırarak sundress elbisemin eteklerine uzanıyorum, kollarımı kaldırıyorum ve başımın üzerinden yukarı çekiyorum. Güneşli kumaş parmak uçlarımdan düşerek ayaklarımdan yanına narin bir yığın oluşturuyor. Sandaletlerimi çıkarıp geriye doğru bir adım daha atıyorum, sonra çenemi kaldırıp Parker'ın gözlerini buluyorum.

Yeşil bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, kıvrımlarımı ve dantellerimi inceliyor. Yüz ifadesine kazınmış bir ıstırap ifadesi var.

Şehvet, biliyorum kendini suçlu hissediyor, biliyorum önce konuşmamız gerekiyor... ama bedenim onun için şarkı söylüyor ve kalbim aç.

Elimi uzattım, avucumu açtım, tıpkı yatak odasında onu çağırdığım zamanki gibi. Donup kaldığı gece.

Donma, Parker... Benimle birlikte eriyeceksin.

Elime bakıyor, yavaşça göz kırpmıyor, sonra birkaç adım öteden ağır bakışlarımla karşılaşılıyor. Sessiz bir tereddüt anı daha yaşıyor, ardından teslimiyet onu güçlü bir şekilde kavradı ve gözleri güçlü bir teslimiyetle parladı.

İçimi lezzetli bir ürperti kaplıyor.

Parker iki uzun adımla yaklaşıyor, sonra eğilip beni kucaklıyor, bacaklarım beline dolanana, ellerim omuzlarına yapışana kadar beni kalçalarımından tutup kaldırıyor. Yürümeye başlamadan önce bakışlarımız çarpıcı bir ritim tutuyor ve beni kanepeye götüreceğinden eminim, ama Parker beni şaşırtıyor - bunun yerine beni kısa koridordan yatak odasına taşıyor.

Bunu daha önce hiç yatakta yapmamıştık.

Terli uzuvlara dolanmış serin, ipeksi çarşaf, gıcırdayan bir bazalı yay ya da yastık gibi bir şiltenin üzerinde kaşıklaşmak ve sarılmak hiç olmadı.

Daha önce hiç altın sarısı gün ışığının sıcaklığıyla birlikte uyanmamıştık.

Bu olasılık içimde yeni bir karıncalanma dalgası yaratıyor.

Parker beni çarşaflarının üzerine yatırdı, çarşaf dağınıktı ve tamamen onun kokuyordu. Koyu ve erkeksi. Topraksı ve temiz. Üzerime eğildiğinde bacaklarım hâlâ onun kalçalarına gevşekçe yapışmış durumda, ışısız odada karanlık bir gölge gibi. Elleri vücudumda, kalçalarımından karnıma, fildişi dantellerle kaplı göğüslerime doğru ilerliyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye mırıldanıyor usulca, ellerimi boynuma doğru kaydırmadan önce göğüslerimi avuçluyor. Baskı yok, sadece şefkat var.

sahip olmak. "Lanet olası mükemmel."

Sırtımı kamburlaştırırken kalçalarım belini sıkıyor ve inlemesine neden oluyor. Kemerine uzanmak için ayağa kalkıyorum ve onu çözerken elleri saçlarıma dolanıyor.

Pantolonunu ve boxer'ını indirdikten sonra hiç vakit kaybetmeden parmaklarımı sert ve hazır olan sikinin etrafına doluyor ve onu ağzıma alıyorum.

Tıslıyor, saçlarımı sıkıca kavırıyor. "Siktir..."

Onu sıkıca kavrayıp ucunu emiyorum, kendi inlemelerim onunkilere karışıyor.

Parker beni serbest bırakıyor, ağzımdan geri çekiliyor ve ayak bileklerinin etrafında toplanmış olan iç çamaşırlarını çıkarıyor. Karanlık duvarın arkasından onu izlerken, sütyenimi açmak için arkama uzanıyorum, sonra iç çamaşırimdan sıyrılıp yatakta biraz daha geriye kayıyorum - zımnî bir davet.

Tamamen üzerime atlamasını bekliyorum ama Parker'ın orada öylece sessiz ve sözsüz durduğu uzun bir an geçiyor. Karanlıkta yüz ifadesini seçemiyorum, sadece gölgeli silüetini görebiliyorum ama tam sorup soruşturacakken, ona sorunun ne olduğunu soracakken kalbim sıkışıyor.

Parker arkasına uzanarak tişörtünü eline alıyor ve başının üzerine çekerek yere fırlatıyor.

Aman Tanrım.

Onu daha iyi görebilmeyi dileyerek yatakta ilerlerken dudaklarımdan bir inançsızlık mırıltısı dökülüyor. Bana doğru ilerlemeden önce duraksıyor, sıcaklığı yaklaşıyor ve kollarım onu hissetmek için çaresizce uzanıyor. Ona dokunmak için. Onun her gizli santimini bilmek için.

Parker ayrılmış dizlerimin arasına yerleşiyor, vücudu bir tahta gibi kaskatı, nefesi ağır ve düzensiz. Onu kalçalarından tutup kendime çekiyorum ve anında dudaklarımı karnına, yani yara izleri koleksiyonuna bastırıyorum. Dilim dışarı fırlıyor, yara bere içindeki etini okşuyor, bir

yandan da tenine narin öpücükler yağıdırıyorum.

Titriyor, neredeyse titriyor, önümde dururken avuçlarıyla başımın arkasını kavriyor, ilk kez tamamen çıplak.

Bir an için geri çekiliyorum, elim başucu lambasını arıyor.
Onu görmek istiyorum. Bana sunduğu her şeyi görmeliyim.

Ama Parker ben bulamadan bileğimi yakalıyor. "Hayır, lütfen... Henüz değil." Sesi acılı ve düzensiz geliyor. "Sadece bu geceyi bana ver." diye bitirirken çatlıyor.

Yara izlerini gördüğümde onu yargılayacağımı ya da hakkında daha az şey düşüneceğimi sanmasından nefret ederek boğazım düğümleniyor.

Daha fazlasını, onun her şeyini arzulamama rağmen, isteğini kabul ederek karanlık perdeden başımı sallıyorum.

Parker kısmen rahatlama, kısmen de başka bir şey gibi bir iç geçiriyor ve sonra benimle birlikte yatağa tırmanıyor, rahat bir pozisyona geçerken dizlerini iki yanıma koyuyor. Sıcak teniyle örtülene kadar üzerime eğiliyor, çıplak bedenlerimiz nihayet birbirine değiyor, göğüslerim sert yatağa değiyor.

göğsünün tahtaları. Temas bana bir şeyler yapıyor -neredeyse dayanabileceğimden daha fazla- ve yukarı doğru yaylanıyorum, omurgam eğiliyor, daha da yaklaştırmaya çalışıyorum.

Derisinin içine girip bir yuva kurmaya çalışıyor.

Yumuşak bir iniltiyle bana karşı titriyor, elleri ellerimi kavramak için hareket ediyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak ortasına dolanırken yüzünü görüyorum.

Ereksiyonu aramızda ağır bir şekilde uzanıyor ve daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla zonklamama neden oluyor.

Kalçalarımı yukarı kaldırıyorum, bu bir sorgudan çok bir talep, Parker aramıza uzanıyor ve kendini ıslak ve istekli olan açıklığıma yerleştiriyor.

"Lütfen..." Yalvaran, titreyen bir karmaşadan başka bir şey değilim, o çenemi tutarken parmaklarım kalın saçlarını karıştırıyor.

Beni öpmek için eğildiğinde başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde tozlanıyor ve ağızlarımız birbirine kilitlendiğinde dili ve aleti içime girerek beni dolduruyor

Tamamen. Beni bütünleştiriyor. İnemelerimiz anlık, dizginlenemez, sadece çaresiz, birbirine karışan dillerimiz tarafından engelleniyor.

Parker'ın kalçaları yavaş ve derin bir şekilde bana doğru sallanıyor ve ben onu her yerde hissediyorum.

- kalbimde, boğazımda, rahmimde, her özlem duyan, uğuldayan hücremde.

Ağzımdan geri çekildiğinde alnı alnıma değiyor, beni sabit tutarken parmak uçları yanaklarıma batıyor, sıcak nefesi her özlem dolu iniltide dudaklarıma çarpıyor. Gözlerimiz birbirine sabitlenmiş durumda ve karanlık bulutun içinden bile bana bakan yoğun duyguları görebiliyorum. Ayak parmaklarımı kıvıran bağlantıyı.

Tanrım, bu çok fazla.

Bedenim çok hassas, ruhum çok çıplak.

Yakınlık o kadar yoğun ki, üçüncü bir taraf gibi aramızda geziniyor. Bir tanık gibi. Duygularımdaki duygusal çığ o kadar acımasız, o kadar şiddetli ki, dudaklarımdan bir çığlık kopuyor ve su üstünde kalmak için tutunmamı sıkılaştırmalı mıyım yoksa onu itip kıyıya mı yüzmeliyim emin değilim.

Yapıştım.

Ellerim onun çıplak kürek kemikleri üzerinde geziniyor, kalçaları bizi ölümcül bir şekilde kavıyor. Parker daha sert, daha derin hareket ediyor, kalplerimiz kaburgalarımızın altında dörtlü atıyor, ellerim ulaşabildiğim her santimi kavıyor ve kenetleniyor.

"Melodim," diye fısıldıyor ağzıma, göbeğim onun etrafında kenetlendiğinde usulca inliyor. "Benim Manolyam. Benim ayım."

Ağrıyan her parçam hayranlıkla ağlıyor.

Sevinçle.

Sevgiyle.

Boynumu büküyorum, dudakları boğazımı bulana kadar çenemi sıyırdığında iç çekiyorum. Beni sıcak öpücüklerle yıkıyor, dili tepemde geziniyor. Sesimi bulup mırıldanıyorum: "Bu sabah güneşin doğuşunu gördün mü?"

Parker dişleriyle boynumu çentiklerken tereddüt etmiyor, sonra yüz yüze gelene kadar başını kaldırıyor, hala içimde hareket ediyor.

"Gördüm," diye fısıldıyor, karanlıkta gözlerimi bularak. "Ama senin gördüğünü gördüğümü sanmıyorum."

Keskin bir nefes alarak onu öpmek için ayağa kalkıyorum, yumuşak ve kısa bir öpücük. "Ne gördün?"

Parker kalçalarının açısını değiştirip beni tam da o hassas, karıncalı yerimden vurduğunda ikimiz de aynı anda inliyoruz. Çözüldüğümü hissediyorum.

Yutkunarak itmeye devam ediyor, saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor ve beni sabit tutuyor. "Seni gördüm," diyor, sessiz ama kararlı. "Her gün doğumunda seni görüyorum. Güzellik... söz veriyorum." Sertçe itiyor, titriyorum ve ürperiyorum. "Yeni bir başlangıç. Yeni bir başlangıç."

Zorlukla tutunarak inliyorum. "Parker..."

"Seni seviyorum, Melody."

Nefesim sıcak bir gözyaşı dalgasını tetikliyor, gözlerim sulanırken yüzü üzerimde bulanıklaşıyor.

Parker'ın sesi gergin, neredeyse çaresiz. "Seni seviyorum," diyor hararetle. "Sadece... bunu bil."

"I-"

"Hayır." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve mırıldanıyor: "Karşılık vermek zorunda değilsin."

Ama istiyorum.

Dili dudaklarımin arasından kayarak kelimelerimi çalıyor ve hızı artırıyor, vuruşları daha aceleci hale geliyor. Parker kulağıma eğildi ve "Şimdi sikimin her yerine boşalmanı istiyorum." diye fısıldar.

Oh, Tanrım.

Bir elim ensesini kavrarken, diğer elim saçlarını çekiştirirken, sadece onun sözleri bile beni mutluluktan titretiyor. Cilt

terden kayganlaşmış vücutlar, homurtular, pantolonlar ve karanlık odanın sessizliğini bozan iniltieler. Su katılmamış bir tutku, saf bir samimiyet.

Ve bu benim felaketim.

Parker bana çarpıyor, çok, çok derine vuruyor, ihtiyaçla hırlıyor ve kendimi zirveye çıkarken hissediyorum, karıncalanmalar nihai kreşendoya doğru şişiyor.

Ve coşkunun güçlü dalgaları beni ele geçirdiğinde, ona her zamankinden daha sıkı ve daha yakın bir şekilde sarılarak yüksek sesle ve aklımı yitirmiş bir şekilde haykırıyorum. Gözlerimin arkasında yıldızlar patlarken ve bedenim onun kollarında patlarken tırnaklarım ensesine saplanıyor.

Parker beni göğsüne bastırıyor, arkamdan gelirken beni sert bir şekilde kucaklıyor, vücudu titrerken kulağıma doğru iniyor. onun serbest bırakılmasının dalgaları.

Şoklar titreyip kaybolurken, üzerime yığılıyor, ağırlığını yana kaydırıyor ve beni koruyucu bir tutuşla kendine çekiyor. Onun düzensiz Nefesleri şakağıma çarpıyor ve parmaklarımı üst kolunda gezdiriyorum, kendimi doymuş, tatmin olmuş ve tapılmış hissediyorum.

Çok sevdim.

Parker içimden çıkıyor ama uzaklaşmıyor, sadece beni daha da kendine çekiyor, ta ki ben göğsüne kıvrılıp sürüklenene kadar.

Hayallerim beni o andan çalmadan önce, saçlarıma fısıldadığını duyuyorum: "Seni seviyorum."

On altı aydır ilk kez nihayet ve tamamen *huzur* içinde olduğumu bilerek gülümseyerek uykuya dalıyorum.

Şafak karanlık perdelerden içeri sızıyor, uykulu göz kapaklarımı gıdıklıyor.

Bacaklarımı uzatıyorum, ayak parmaklarım onun kaslı baldırlarına sürtünüyor ve önceki gecenin anıları duyularıma coşku akımlarıyla saldırıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak uyandığımda ağızda bir gülümseme beliriyor ve gözlerimi küçük yatak odasından süzülen parlak güneş ışığına açıyorum. Boynumu bükerek yanıma baktığımda, Parker'ın çarşafı ince kalçalarına kadar çekmiş, sırtüstü yattığını görüyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Derin bir uykuda, sadece kısmen örtülü, yara izleri tümüyle ortada.

Yutkunarak yaklaşıyorum, kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum.

Onu görmemi mi istedi?

Gömleğini geri giyerdi, *değil mi?*

Bakışlarımı onun üzerinde gezdirmek, güzel, lekeli tenini ıslatmak ve parmaklarım korkunç istismarının kanıtlarını kaldırıp sıyrana kadar ilerlemek için kendimi ikna etmek zor değil. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, boğazım düğümleniyor.

Her tarafı yara bere içinde, çoğu sigara kirazı büyüklüğünde.

Bazıları daha büyük, daha sivri ve acımasız. Midem acıyla, kör edici bir empatiyle burkuluyor ve tek yapmak istediğim ona sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak.

Titrek bir nefes alıyorum ve işaret parmağımı kaslı göğsüne ulaşana kadar karnının üzerinde gezdiriyorum. Daha fazla küçük yara izi. Daha fazla korku hikayesi. Daha fazla-

Bekle.

İçimde bir şeyler kıpırdamıyor, gözlerim şaşkınlıkla onu tarıyor.

Hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeyi anlamlandırmaya çalışmak.

İçim endişeyle dolup taşıyor. İçimde yüzen sıcak karıncalanmalar buza dönüşüyor, damarlarımı donduruyor. Titrek bir el ile parmaklarımı

sanki orada olmayan bir şeyi ortaya çıkarmaya çalışıyormuşum gibi.

Hayır.

Bu... doğru olamaz.

Parker çılgınca dolaşan ellerimin altında kıpırdanıyor, bacaklarını uzatırken kirpikleri titriyor. Yavaş bir nefes alıyor, tembelce gerçekliğe geri dönüyor, aniden tüm vücudu geriliyor ve gözleri açılıyor, varlığını kaydediyor. Keşfimi işliyor.

Göz göze geldik.

Benimki onu şaşkın bir panikle mızraklarken, onunki özür dilemek için parıldıyor.

Bana bakıyor, bakışları bir savaş alanı gibi - ama savaşa koşuyormuş gibi değil, daha çok savaş alanından sürünerek çıkıyormuş gibi, yenilmiş ve kanlı.

Bu hiç mantıklı değil.

O Zephyr, Zephyr olduğunu biliyorum. Onu kamerada gördüm. Bana sadece Zephyr'in bilebileceği şeyler söyledi.

Bu hiç mantıklı değil.

Parker dik oturuyor ve ben sanki beni yakmış gibi geriye, ondan uzağa sıçıyorum. İnançsızlığım içimde dalgalanırken, gözlerim hala var olmayan bir şeyi arayarak göğsüne geri dönüyor.

Bir çılgılık kopuyor ve elimi ağızma götürüyorum, farkındalık beni tam karnımdan vuruyor.

Yalan söyledi.

Parker bunca zamandır bana yalan söylüyormuş. Yetmiş dokuz yara izi.

Yetmiş dokuz yara izi var ve bir tanesi bile benim değil.

*Üç şey uzun süre saklanamaz: Güneş, ay
ve gerçek. - Buda*

OceanofPDF.com

-THIRTY-THREE-

PARKER

Bunun olmasını ASLA İSTEMEDİM.

Bu kasıtlı bir aldatmaca ya da kalbini kırmak için bir oyun değildi. Eğer her sigara yanığını, acımasız sözü, keskin tokadı ve o dolapta tek başıma geçirdiğim karanlık, aç geceyi tekrar yaşayabilseydim, sırf gözlerindeki o lanet olası bakışı silmek için milyonlarca kez tekrar yaşardım.

İhaneti elle tutulur gibi; dilimde tadını alabiliyorum.

Ve tadı hayal edebileceğimden çok daha kötü, çok daha acı.

Ben doğrulup karmakarışık düşüncelerimi toparlamaya çalışırken Melody koşarak yanımdan uzaklaşıyor. Bu sabah beni görmesini istemiştim. Gün doğarken her şeyin biteceğini biliyordum. Dün gece onu verandamda gördüğüm anda ona gerçeği söylemeliydim ama içimdeki korkak galip geldi. O *adam*. Enkaz ve yıkıntıların arasından bir şekilde sıyrılan adam, hepsi onun sayesinde.

Aşık olan adam.

Ve kim olduğunu öğrendiğim anda ona gerçeği söylemem gerekirken bir gece daha istememin ne kadar bencilce olduğunu biliyorum. Ama onu son bir kez daha hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun içinde olmaya, sıcaklığını içime çekmeye ve depolamaya ihtiyacım vardı, böylece o gittikten sonra da onu yanımda tutabilecektim.

İki eliyle yatak örtülerini yumruklayarak çıplak vücudunun üzerine çekti. Kendini benim suçlu gözlerimden koruyor. "Bu bir numara mı?" diye fısıldıyor titreyen bir nefesle, hala şiltede geriye doğru ilerliyor, aramıza giderek daha fazla mesafe koyuyor.

Çenem sıkıca kenetleniyor, dişlerim takırdıyor. "Melody... izin ver açıklayayım." "Lütfen açıkla."

Avucumu çenemde gezdiriyorum, kelimeleri bulmaya çalışırken gözlerim kapanıyor. Daha hazırlıklı olmalıydım ama düşüncelerim dağınık ve boğazım düğümleniyor. Kaybetmeye hazırlanmak imkânsız -özellikle de sonunda kaybetmeye değer bir şeye sahip olduğunuzda. "Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim," diyorum usulca, ama çaresizlik her kelimeme sinmiş. "Senin sadece bir çıkış noktası olman gerekiyordu. İsimsiz, yüz­süz bir e-posta adresi."

Sesi titriyor. "Bana yalan söyledin."

"Ben yapmadım..." Yeniden toparlanmaya çalışırken başımı yatağın başlığına yaslıyorum. "Hiçbir zaman ortaya çıkıp kocanın kalbinin bende olduğunu söylemedim. Bir kere bile. Sen varsaydın, ben de... ben de ona uydum."

Melody'nin yüzü küçümsemeyle buruşuyor, yatak çarşafını sıkıca kavırıyor. "Beni *kandırdın*."

"Siktir, senin *sen* olduğunu bilmiyordum," diye ilan ettim. "Sonunda anladığımda, çok derinlere dalmıştım. Sana karşı hislerim vardı. Otuz yıl boyunca sadece var olduktan sonra nihayet başka bir insana karşı bir şeyler *hissetmenin nasıl bir* şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok - sadece hayatın bitmesini istiyorum, böylece

Bu yükten, bu duygusuz hapisaneden kaçmak istiyorum." Nefesimi tutarak bacaklarımı yatağın kenarına attım ve kollarımı havaya kaldırarak boxerlarımı ona doğru fırladım. "Tanrım, Melody, bana bak. Ben lanet bir şakayım. Sonunda hayatımda iyi bir şey vardı, daha iyisini yapmak, daha iyi *olmak* istememi sağlayan bir şey... Bunu bir kenara atamazdım."

Kan çanağına dönmüş gözlerinden yaşlar dökülüyor, tüm vücudu yorganın altında titriyor. Bakışları üzerimde geziniyor, yara izlerime geldiğinde yumuşuyor.

Ellerimi umutsuz bir yalvarışla açtım. "Lütfen, anlamaya alış."

"Kocamın kalbinin alıcısı olarak poz verdiğini anla hayatımın en savunmasız döneminde?"

Sikeyim.

Her hece beni kemiklerime kadar kesiyor. Suçluluk duygum asit gibi içimi kemiriyor. "Bir milyon yıl geçse de yollarımızın kesişeceğini hiç düşünmemiştim.

e-postaların dışında."

Başı bir o yana bir bu yana sallanıyor, inanamıyor. "Bu nasıl oldu?" diye yutkunuyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "E-posta adresinizi gizli bir kaynaktan aldım."

Bir yıldan uzun bir süre önce yaşadığım o gün aklıma geliyor, o zamanlar pek bir şey ifade etmeyen bir gündü çünkü hiçbir şey pek bir şey ifade etmiyordu - böyle olacağını bilmiyordum hayatımın tüm akışını değiştirecek. Dudaklarımı dişlerimin arasına alarak yere bakıyorum. "Kız kardeşim."

"Kız kardeşin mi? Ne demek istiyorsun?"

"Kız kardeşim, Bree. Bree Whitley. O gece kocanızı kurtarmaya çalışan doktor oydu. Sana e-postamı veren oydu."

Melody önümde bembeyaz kesiliyor, yanakları solgunlaşıyor. "Ne?"

"Sana gerçek alıcının bilgilerini veremedi, Melody. O Kovulabilirdim," diye açıklamaya çalışıyorum, parmaklarımla saçlarımı karıştırarak. "Ama sen ona yalvardın ve o da senin için üzüldü, çünkü o böyle biri, bu yüzden benden bir iyilik istedi. Sana ulaştığında cevap vermemi istedi, sadece isimsiz bir e-posta ve bu iş bitecekti. Bunu yapmak istemedim ama aylar geçtikçe mesajın peşimi bırakmadı, lanet olası kulağıma fısıldadı."

Gözleri yeşil ve temkinli parlıyor.

Yıpranmış bir nefesi içime çekerek yatağa yaklaşıyorum, refleksle geri çekildiğinde kalbim acıyla sıkışıyor.

Onu kaybediyorum. Aldatmacamın kanıtları gözlerinin önünde sergilenirken geçen her ciddi saniye, aramızdaki bariyeri daha da kalınlaştırıyor. Onunla birlikte kendimi de kaybetmemeye çalışırken bir elimi yüzümde gezdirip çenemi sıkıyorum. "Melody... lütfen, bunu benim tarafımdan görmeye çalış. Görmeye çalış

Ben."

"İşte bu kadar." Çarşafı topluyor, ayağa kalkıp bana doğru adım atarken çarşafı da yanında sürüklüyor. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanakları, çatlak perdelerden içeri süzülen güneş ışığıyla aydınlanıyor ve üzerimizde dolaşan kara bulutla sarsıcı bir tezat oluşturuyor. "Seni hep gördüm, Parker. *Seni.* Gerçek konusunda bana güvenmeliydin."

Parmak uçları yaralı karnımı sıyırmak için uzandığında kaslarım sertleşiyor, elini tenime bastırdığında titriyor.

"Bu konuda bana güvendin..." diye mırıldanıyor, sesi çiğ. İşaret parmağı küçük bir yara izi boyunca ilerliyor, sonra gövdemin genişliğinde geziniyor, avucu göğsüme iniyor - hızla atan kalbime. "Ama bu değil."

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor, damarlarım asi duygularla çarpıyor. Uzun bir kışın daha gelmek üzere olduğunu bilerek onun sıcak dokunuşunu içime çekiyorum. "Yanlış kalp olduğunu düşündüm."

"Hayır," diye burnunu çekiyor, geri çekiliyor ve titreyen bir nefes alıyor. "Değildi."

Melody çarşafı da beraberinde sürükleyerek yatak odasından çıkıyor ve beni imkansız kederim ve boktan, bencilce kararlarımla baş başa bırakıyor.

Değildi.

Geçmiş zaman.

Beni terk ediyor.

Panik kanımı kaynatıyor, ciğerlerimi boğuyor ve onun peşinden koşuyorum, sundress'inin kayışlarını yukarı çekip sandaletlerini giyerken onu yakalıyorum. "Melody, bekle. Siktir... lütfen."

Görevine devam edip çantasını almadan önce nefes kesici bir an için tereddüt ediyor.

Kaçışını engellemek için üzerine çullanıyorum, umutsuz, son bir çağrı. Ellerim uzanıyor, çenesini kavriyor, başparmaklarım gözyaşlarının kalıntılarını fırçalıyor. Alnını öpüyorum, orada oyalanıyorum, sonra nefes veriyorum, "Çok üzgünüm. Sakın gitme." Ağzına ulaşana kadar yüzünü hararetle öpücüklere boğuyorum.

Melody uzaklaşmıyor ama beni geri de öpmüyor. Kıpırdamadan duruyor, soğuk. "Bunu düzeltmeme izin ver. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

"Artık senin elinde değil. Lütfen, bırak gideyim."

Lanet olsun.

Alnım onunkine düşüyor, kavrayışım sıkılaşıyor. Yıkım bana bir hastalık gibi bulaşıyor, ilgisizlikten çok daha ölümcül, çok daha zehirli bir hastalık.

Bu

beni zayıflatıyor. Ayazda açmaya çalışan bir çiçek gibi bacaklarım titriyor, kalbim burkuluyor. "Ben hiçbir şey için savaşmadım daha önce," diye bağırdım, kederim hissediliyordu. "Bana bunun bittiğini söyleme. Bana savaşmaya devam etmem için bir sebep verin."

Çenesini kaldırarak yavaşça göz kırpmıyor. Gözlerini benimkilere çevirmeden önce bakışları ağzımda kalıyor ve ürpertici bir iç geçiriyor. "Bir sebebin var, Parker." Melody avucunu bir kez daha göğsüme koyuyor ve parmak uçlarından sızan her tövbe ritmini içine çekiyor. "Sorun ben değilim."

Onu tutuşum gevşiyor ve Melody kucağımdan kayarak kurtuluyor, etrafımda dolanıp ön kapıya doğru ilerliyor. Hiç tereddüt etmedi. Kaybolmadan önce başka bir kelime söylemiyor ya da bana son bir bakış atmıyor.

o hiç burada değildi.

Bana musallat olacak bir hayalet daha.

Melody bana o gece yağmurda, arabasının kaputuna atladığı, yeni bir amaç için sıırıslıklam olduğu, ruhunun gözlerimin önünde temizlenip arındığı o gece, tüm kırık şeylerin onarılabileceğini söyledi. Zor olan, tamir edilmeye değer olduklarına karar vermektir.

Eski bir dostun düşmana dönüştüğü o koyu sessizlik üzerime çökerken, onun yokluğunda geçen her dakikada gerçek daha da belirginleşiyor.

Düzeltmeye değmeyiz.

Uyuşuk bir şekilde oturma odasına geçip kanepeye yığılıyorum ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyorum. Ve o anda, ilgisizliğimi özlüyorum. Soğuk, ölü kalbimi özlüyorum. Hayatımın yıllarını kederli olanları, kaybın ağır kayası altında ezilenleri kıskanarak geçirdim. Bu onların sevecek bir şeyleri olduğu anlamına geliyordu.

Ama belki de başından beri
haklıydım. Bu hastalık çok daha
kötü hissettiriyor.

Kendimi mutsuzluğuma bırakarak derin bir nefes alıyorum, gözlerim ancak küçük ıslak bir burnun çıplak dizimi gıdıkladığını hissettiğimde açılıyor.

Walden.

Orada duruyor, bulutlu, geniş gözleriyle bana bakıyor, başı bir tarafa eğik. Beni okumaya çalışıyor. Ya da belki bana bir şey anlatmaya çalışıyor.

Cevabımı topallayarak geri döndüğünde, boynunu aşağı eğip burnuyla bir şeyi ittiğinde alıyorum. Kaşlarımı çatarak doğruluyorum, bakışlarım yere kayıyor.

Kalbim küt küt atıyor.

Orada, ayaklarımın dibinde kırmızı top oturuyor.

-THIRTY-FOUR-

Melody

YÜRÜYEN AYAKLAR BENİ KARUSEL KAPILARINDAN GEÇİRİP
DOĞRUDAN KAYIT MASASINA GÖTÜRÜYOR. Resepsiyon görevlisi
beni hızlı bir bakışla karşıladı.

klavyesine dokunmaya devam ediyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Uzuvlarım hâlâ adrenalin ve inançsızlıkla seğiriyor. "Dr. Whitley'i
görmeye geldim."

"Randevunuz var mı?" "Hayır."

"Oh... peki, sizi bekliyor mu?"

Öfkeli bir yumru boğazıma tırmanıyor. "Öyle olmalı."

Keten saçlı kadının gözleri hastane gürültüsüyle birlikte kuşkuyla titriyor
etrafımızdaki yaygaralar. Uzun bir aradan sonra, "Adınızı öğrenebilir
miyim, lütfen?" diye soruyor.

"Melody March," diyorum, kadının dahili telefonda bir çağrı
göndermesini izlerken çenem titriyor.

"Bir hastayla birlikteyse biraz zaman alabilir. Bekleme alanında oturun."

Lobinin karşısındaki boş sandalyelerden birine doğru ilerlerken öfkem
kaynamaya başlıyor. Aralıksız titrememi bastırmak için ellerimi
kucağımda birleştiriyorum.

Parker'ın garaj yolundan çıkalı sadece otuz dakika olmuştu, şürücü koltuğuna tırmanıp kapıyı kapattığım anda çirkin ağlama krizim aniden bastırdı. Parmaklarım direksiyona dolanırken hıçkırıklar vücudumu sarıyor, alnım direksiyona çarpıyor, gözyaşlarım öfkeli, çalkantılı dalgalar halinde içimden akıyordu.

Anlamamı istiyor ama nasıl anlayabilirim?

Hiç bu kadar ihanete uğramış, *aldatılmış* hissetmemiştim. Kalbim bir blenderdan geçirilmiş, parçalanmış ve püre haline getirilmiş gibi hissediyor. İnişli ıkışlı

Parker'ın göldeki inanılmaz, düşünceli hediyesinden, Parker'ın Zephyr olduğunun yavaş yavaş farkına varılmasına, Parker'ın Charlie'nin kalbine sahip olduğunun gerçekten keşfedilmesine ve ardından gelen sevince... ve aşık olduğumu son derece kesin bir şekilde hissettiğimde birlikte paylaştığımız büyülü, samimi geceye kadar son otuz altı saatteki duygular beni sersemletti ve tükenmeme neden oldu.

Tekrar aşık olmuştum.

Sonra her şey çözüldü; küller ve tozlar ayaklarımın altında ufalandı. Acı kalıntılar tenime yapıştı.

Parker beni kandırdı, niyeti ne olursa olsun. Güven kırılğan bir şeydir ve o bunu kurcaladı. En savunmasız olduğum anda kalbimi başka bir adama açtım ve o bunu bir maskaralık haline getirdi.

Tecavüze
uğramış gibi
hissediyorum.

"Bayan
March?"

Sesi bana ulaştığında nefesim kesiliyor ve sandalyede doğrulup başımı çevirerek onun geniş meşe palamudu gözleriyle buluşuyorum.

Bree.

Dr. Whitley.

Azrail.

O günün anıları çarpıcı ve acı verici bir an için beni ele geçiriyor ve nutkum tutuluyor. Onun sözleriyle, onunla ilgili anılarla dolup taşıyorum.

Pişmanlık dolu kucaklaması, kollarına yığıldığımda buklelerinin şakağını gıdıklaması ve hatta tatlı, pudralı parfümünün kokusu - havada ağır bir şekilde asılı duran ölümün keskinliğine bir paradoks.

Gücümü toplayarak koltuktan kalkıyorum, hâlâ titriyorum. Hastane önlüğü ve dev bir tirbuşon topuz giymiş olan Bree'nin kara kaşları beni incelerken şaşkın bir şekilde çatılıyor.

"Bunu nasıl yaparsın?" Sözcüklerim zehirli bir fısıltıdan ibaret. Bu yüzleşmeye hiç hazırlıklı değilim, hem de hiç. Hiçbir şey planlanmamıştı. Sadece arabayı sürmeye başladım ve bir şekilde hastanenin otoparkına girmenin yolunu buldum. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Bree'nin kaşları derinleşiyor, başı iki yana sallanıyor. "Ben... Özür dilerim ama anlayamadım. Bu neyle ilgili?"

"Bu kardeşinle ilgili. Sahip olmadığı kalple ilgili."

Yüklü bir vuruş geçiyor ve sonra kahverengi gözleri farkındalıkla parlıyor. Yutkunuyor. "Bunu ofisimde konuşalım. Lütfen, benimle gelin."

Körü körüne, sözsüzce takip ediyorum. Hastanenin diğer ucuna doğru ilerlerken etrafımdaki her şey bulanıklaşıyor ve beni neşeli, güneşli bir odaya sokuyor. Aydınlık ve mutlu. İçimde akan kargaşanın antitezi.

Kapıyı kapattığında Bree duraksıyor, düşüncelerini toplarken parmakları kapı kolunda kalıyor. Dudakları birbirine yapışmış ve gözleri özür dilemekten donuklaşmış bir halde dönüp bana bakıyor. "Bu... sen misin? Aşık olduğu kişi sen misin?"

Onun sözleri karşısında nabzımın nasıl attığını kabul etmeyi reddediyorum. "Yalan söylediği kişi benim, evet."

"Melody, lütfen... otur." Bree bana bir sandalye işaret ediyor ama kollarım meydan okurcasına çapraz duruyor. İç çekerek başını sallıyor ve bu gelişmeyi değerlendirirken önümde volta atıyor. "Tanrım, hiç düşünmemiştim..." Onun sözleri

dağıldı ve omuzları çöktü. "Anlamalısın, bu bir tuzak ya da sana zarar vermek için yapılmış kötü bir plan değildi. Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Kardeşinden ölen kocamın mirasını alan kişi gibi davranmasını istedin. Kalbim," diye haykırıyorum, duygularım tırmanıyor. "Bu hiç iyi değil. Bunu neden yaptın? Sana güvenmiştim... Beni yanıltacağını hiç düşünmemiştim."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldıyor. "Kalbim senin için acıyordu," yumuşakça cevap verir. "Acınızı hissettim. Merhametim beni iyi bir doktor yapıyor ama aynı zamanda bazen bir lanet de olabiliyor. Profesyonellik ve insanlık arasındaki çizgi bulanıklaşıyor."

Charlie'nin ölümünü takip eden ay anılarımın arasından süzülüp beni kör ediyor. Dr. Whitley'nin ayaklarına kapanıp dizlerimin üzerinde ağlayarak ona telefon numarası, e-posta adresi, *herhangi bir şey* için nasıl yalvardığımı hatırladıkça gözlerim doluyor.

Charlie'ye dönmek için çaresizdim ve bulabileceğim her şeyi kabul ederdim.

"Lütfen, lütfen," diye yalvardım, yıkılmış ve histerik bir halde. "Bana bir şey verin. Mahremiyetine saygı göstereceğime ve her şeyi gizli tutacağıma söz veriyorum. Yemin ederim. Ondan bana kalan tek şey o."

Dr. Whitley önce reddetti. "Alıcı adının açıklanmasını istemedi. Bu bilgi gizlidir, tıp lisansım elimden alınabilir Bayan March."

Hayır, hayır, hayır.

Tıpkı öldüğü gece koridorda yere yığıldığım zamanki gibi dizlerimin üzerinde, hastanenin zeminine yapışmış bir şekilde kaldım. Dr. Whitley çantamın dağılmış kalıntılarını nazikçe tekrar içine yerleştirdim. bakımını yaptı ve sonra dehşet verici titremeler içimde dönerken beni tuttu, hava için mücadele edene ve oksijen maskesine ihtiyaç duyana kadar.

Hiperventilatif durumun tekrar yaklaştığını hissettim.

"Sana yardım etmek istiyorum," dedi nazıkçe. "Eğer yapabileceğim bir şey olsaydı, yapardım. Çok üzgünüm."

Ama benim acım sonunda onu kırdı. Şiş gözler ve kızarmış yanaklarla ayağa kalktım, tamamen yıkılmışım ve bakışlarımız kilitlenip birkaç güçlü kalp atışı boyunca devam ederken, onun kararlılığının zayıfladığını gördüm. Kabul ettiğini hissettim.

Bakışlarını başka yöne çeviren Dr. Whitley sert ve çelişkili bir nefes verdi. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Sonunda ona e-posta gönderecek cesareti bulmam iki ayımı daha aldı. Zephyr79@gmail.com

Parker Denison.

Bree'nin sözleri kalın kızgınlık duvarımı delip geçerek yumuşamama neden oldu. Onu zor bir duruma soktuğumu biliyorum ama o zaman umursamamıştım.

-O anda hiçbir şeyin önemi yoktu. En önemli şey ellerimden koparıldığında hiçbir şeyin önemi yoktu. "Neden o?" Kollarımı kendi etrafımda sıkarak nefes veriyorum. "Neden sen değil? Madem bana gerçek alıcıyı vermeye niyetin yoktu, neden kendin o gibi davranmadın?"

Kesinlikle, bu en mantıklısı olurdu. Neden

Parker'ı bu işin içine soktun?

Bocalıyor, dudağını ısıırıyor ve çenesini göğsüne bastırıyor. Bree kollarını kavuşturarak benim duruşumu taklit ediyor, bir yandan sarılırken bir yandan da

onun cevabını düşünüyor. Cevap vermeden önce aramızdan ışık yılları geçmiş gibi geliyor. "Sana yardım ederek ona da yardım edebileceğimi düşündüm," diye mırıldanıyor yere doğru.

"Ona önemseyeceği bir şey verin. Bir bağlantı. Düşündüm ki belki..." Taze gözyaşları çilli yanaklarından aşağı süzülürken sesi titriyor. "İkinizin de birbirinizde şifa bulabileceğinizi ve aranızdaki sorunları aşabileceğinizi

düşünmüştüm.

birlikte acı çektik. Asla kimsenin duygularını manipüle etmek istemedim... İşin bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim."

Sulu gözlerle ona bakıyorum, kalbim iki yöne doğru çekiliyor.

Kızgın hissediyorum. İhanete uğramış.

Merhamet hissediyorum. Anlayış.

Bree çırpınışımı görüyor ve ona tutunarak içeri giriyor. Ellerimi avuçlarının arasına alarak beni nazikçe sıkıyor, dokunuşuyla sessiz bir yalvarış kaydediyor. "Melody, beni dinle. Eğer suçlayacak birine ihtiyacın varsa, *beni suçla*. Yapma.

Parker'ı suçluyorum. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

Acı boğazıma geri tırmanıyor. "O gerçeği biliyor ve bana söylemedi," diye ısırdım, ellerimi çekerek. "Bana karşı dürüst olsaydı o zaman bunu atlatabilirdim ama şimdi..."

Derin bir iç çekiyor, gözleri kapanıyor. "Bilmiyordum. Onun hisler beslediği kadının sen olduğunu bilmiyordum," diye açıklıyor. "Bundan bir şey çıkmaz sanıyordum. O ay birkaç kez takip ettim ama Parker bana senin hiç iletişime geçmediğini söyledi."

"Sonunda ulaşmam aylarımı aldı. Ne diyeceğimi bilemedim."

"Tanrım..." Bree parmak uçlarını şakaklarına götürerek geri adım atar, yüzünde acı dolu bir ifade vardır. "Çok üzgünüm Melody. Acını arttırmak istemezdim. Ve Parker'ın tüm kusurlarına rağmen, kötü niyetli biri değil... Eminim sana söylemekten korkmuştur."

Başımı salladım. "Bu onu doğru yapmaz."

"Hayır, ama bu onu *insan* yapıyor." Tekrar ileri doğru adım atıyor, elimi tutuyor. gergin parmaklarıyla omuzlarına bastırdı. "Parker daha önce hiç böyle şeyler hissetmemişti. Senin gibi biri hiç olmadı. Ve bunu haklı çıkarmaya çalışmıyorum, söz veriyorum, sadece bir resim çizmeye çalışıyorum, böylece belki olayları farklı bir perspektiften görebilirsin." Bree başparmağını köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor.

Bakır rengi gözleri gözyaşlarının kalıntılarıyla parlıyordu. "Kardeşim cehennemini yaşadı. Hayatın en kötü yanlarını yaşadı, gerçekten ve ben onun başını suyun üstünde tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ve belki de bunca yıldır onu su üstünde tuttum, ama sonunda ona yüzmeyi öğretene *sensin*. Yarattığın farkı gördüm. Gözlerinde daha önce hiç olmayan bir ışık gördüm."

Duygusallıktan boğazım düğümleniyor ve çelişkilerle dolup taşıyorum. Parker'ın çaresiz, samimi af dileyişi zihnimde canlanıyor, derinden kesiyor ve ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Ruhum kandırılmış hissediyor ama kalbim hala özlem ve empatiyle çarpıyor.

Parker'ın dün gece neden ona aşkımı ilan etmemi istemediğini şimdi anlıyorum.

Böylesine değerli bir şeyi sahte bahanelerle ele geçirmek istemiyordu.
"Seni çok seviyorum. Sadece... bunu bil."

Gözyaşlarım, onları daha fazla tutamayana kadar gözlerimi yakıyor. Birbiri ardına yüzümden aşağı süzülüyorlar ve yükselen karışık duygu havuzuma ekleniyorlar.

Bree elmacık kemiklerimdeki gözyaşı izlerini siliyor, dudaklarında ciddi bir gülümseme beliriyor. Devam ediyor. "Sen özelsin Melody. Onun için özelsin.

Belki biraz önyargılıyım ama Parker da özel biri ve belki... belki de her şey olması gerektiği gibi gelişti."

Gözlerim onunkilere dikiliyor, içim yeni bir öfke dalgasıyla doluyor. Sözlerini ciddiye alıyorum, belki de almam gerekenden daha fazla, ama zihnim dönüyor ve duygularım karmakarışık. Tutunabildiğim kadar tutunuyorum. "Öyle mi demek istedin?" Ellerini üzerimden iterek tekrarlıyorum, ses tonum sessiz bir öfkeyle damlıyor. "Kocamın ölümü, kardeşin için bu aldatıcı çöpçatanlık oyunu,

En savunmasız olduğum anda duygularımla oynamak.
olması gereken?"

Bree'nin başı ileri geri sallanıyor, gözleri açılıyor, kirpikleri dalgalanıyor. "Hayır, Tanrım... demek istediğim bu değildi. Bunların hiçbirini küçümsemeye çalışmıyorum. Sadece tüm bunların içinde iyi bir şeyler bulmaya çalışıyorum."

"Yalanlarda ve güven kırılmasında hayır yoktur."

Başını sallıyor, doğrularımı içine sindiriyor. "Hayır, haklısın. Tüm bunları harekete geçirdiğim için çok üzgünüm."

Cılız bir nefes alıyorum, gözyaşlarım hala akıyor. Her şey çok taze ve duygularım ham ve yüksek. Zamana, boşluğa ihtiyacım var. Sakinleşmeye ve olaya mantıklı bir şekilde bakmaya ihtiyacım var. "Gitmeliyim," diye fısıldıyorum, etrafından dolanarak kapıya doğru ilerliyorum.

"Melody... lütfen."

Adımlarımı tereddüt kaplıyor, ellerim kapı koluna dolanıyor. Bree'nin sesi, "Lütfen onu affet. O seni seviyor."

Son ricası, üzücü bir çığlık koparırken sırtımla buluşuyor ve ofisten hızla çıkıyorum.

O beni seviyor.

Parker beni seviyor.

Sanırım bu yüzden bu kadar acı veriyor.

-THIRTY-FIVE-

PARKER

ON GÜN.

Onsuz geçen on lanet gün ve ben aklımı kaçırmak üzereyim. Bree, Melody hastanede onunla yüzleştikten beri ensemdedir, beni kontrol ediyor, bana yemek getiriyor, daha da fazla yemek getiriyor ve derin uçlara gitmediğimden emin oluyor.

Ama bu geçen yılki gibi değil, beni karanlığa sürükleyen sakatlığımdan sonra, depresif çukur, kız kardeşimi beni intihar destek grubuna kaydettirmeye teşvik etti.

Hayır, bu farklı... *Ben* farklıyım.

Melody beni düzeltti ve ben de *bizi* düzeltmeye kararlıyım.

O gün evimden ayrıldıktan kısa bir süre sonra, yıkılmış ve içi boşalmış bir halde ona attığım ilk acınası mesaj kırk sekiz saat boyunca cevapsız kaldı.

Ben: Yaşamak için bir şeyler tamir ediyorum... Bunu da tamir edebilirim. Bana ne yapacağımı söyle, Melody.

Sonra, sonunda cevap verdi.

Melodi: *Her şeyi sindirmek için zamana ve boşluğa ihtiyacım var. Özür dilerim. Duymak istediğinin bu olmadığını biliyorum ama ihtiyacım olan şey bu.*

Bir hafta boyunca acınası suçluluk duygumla boğuştuğundan, zihnimi dağıtmak için aşırı çalıştıktan, onun mesajlarını tekrar tekrar okuduktan ve onu çok özledikten sonra, hastalıklı bir çaresizlik noktasına ulaştım. Melody toplantılara bile gelmedi.

Benim yüzümden lanet toplantılara gitmedi.

Benden kaçıyor ve bunu anlıyorum - anlıyorum amına koyayım - ama tüm hayatımı boş ve hareketsiz kalarak yaşadım. Belki de savaşmanın zamanı gelmiştir.

Bu kadar önemli bir şey için nasıl savaşılacağından emin değilim. Hangi silahları kullanacağımı ya da ne kadar zırha sahip olacağımı bilmiyorum. Ona çıplak kemiklerim ve kanayan kalbimle mi gideceğim? Dizlerimin üzerinde, yalvararak ve titreyerek, savunmasız bir şekilde, göğsüme bir hançer saplayarak mı?

Sok onu, Melody. Derine sok. Bir yara izi daha nedir ki?

Yoksa onun için savaşmak ona istediği zamanı ve alanı mı sağlıyor?

Ama sonra tekrar... ne kadar zaman? Aramıza giderek daha fazla mesafe koyarak ona ulaşmasını mı bekleyeceğim?

Ne de olsa zaman, iyileşmenin en büyük ölçüsüdür.

Unutmak için de en büyük ölçü budur.

Kahretsin, her yerdeyim. Bencilce seçimlerimin sonuçlarıyla nasıl başa çıkacağım konusunda bilgisiz ve hazırlıksızım, bu yüzden dikkatimi dağıtmak için kendimi işe veriyorum. En azından buna sahibim. Geçen yıl bu zamanlar için söyleyebileceğimden daha fazlası.

Ve şanslıyım ki bugünkü işim Jameson malikânesinde son bir proje, boyamayı bitirmek ve elli bin ekstra odasından birine taç kalıp eklemek.

Owen.

Burada resmi olarak işim bittiğinde bu çocuğu özleyeceğim.

"Parker!"

Owen antrede bana doğru koşarak geliyor, parlak gözlü ve gür kuyruklu, ilk gün keşfettiğim yenilmiş küçük çocukla yüreklendirici bir tezat oluşturuyor. A

Owen'ın annesi elinde bir fincan kahveyle arkasından gelirken, ipek bornozu ayaklarını takip ederken, içimdeki çalkantıya rağmen gülümsüyorum. Elimdeki astar fincanını yere bırakarak başımla selam veriyorum. "Günaydın."

Bayan Jameson bana dişlerini gösterirken uzun, somon rengi pençeleri seramiği tıkladıyor, dudakları bariz botoks yüzünden zorlukla geriliyor. "Günaydın Bay Denison. Bugünden sonra vedalaşacak olmamız ne yazık."

Çünkü buradayken çok mutlu bir gün ışığı gibiydim.

Ensemi avuçlayarak boğazımı temizliyorum, zihnim ona nefesimin altında kaç kez "siktir git" dediğimi hesaplıyor - çok fazla olduğundan eminim. "Evet, yaptığın iş için minnettarım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Ben yaparım."

Gösterişli gözeneklerinden imalar akıyor ve ben içten içe ürperiyorum. Ve dışarıdan.

Owen, ışıklı Batman spor ayakkabılarının topuklarını sallayarak sesleniyor. "Belki bir ara bana bakıcılık yapabilirsin, Parker. Model arabalar yaparız ve film izleriz."

"Bu çok hoş olmaz mıydı?" Bayan Jameson kabul eder.

Kahretsin. Köpeğimi bu kadar uzun süre hayatta tutabilmem bir mucize. Ellerimi ceplerime sokarak sıkı bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Sana yaptığım yeni arabayı gösterebilir miyim? İşe başlamadan önce?"

Onay için Owen'ın annesine bakıyorum, başını dolambaçlı merdivenlere doğru eğiyor, Owen'ın sevinçle ciyaklamasına neden oluyor ve beni takip et. Yatak odasına vardığımızda kendini yeni bir eserin durduğu yatağa atıyor, yatak onun ağırlığıyla zıplıyor. Bir süre kapı aralığında

oyalanıyorum, onun çocuksu neşesini ve kırmızı, tombul yanaklarını
seyrederken içimi duygusal bir his kaplıyor.

"Beğendin mi?" Owen küçük siyah tekerlekleri olan neon turuncu arabayı havaya kaldırıyor, havada zum yapıyor ve vınlama sesleri çıkarıyor. "Sanırım bu benim favorim."

"Evet, dostum. Gerçekten çok iyi."

"Beğeneceğini düşünmüştüm. Arkadaşlar genelde aynı şeyleri sever." Cevap olarak ağzım seğirdi.

Güneş ışığı yatak örtüsü boyunca dağılarak Owen'ın mandalina rengi saçlarını aydınlatıyor.

Bir başyapıtı spot ışığı gibi görüyorum ve böylesine değerli bir başarıya harcanan zamanı ve özeni gözlemliyorum. Titiz boya çizgileri. Mükemmel yerleştirilmiş tekerlekler. Yan taraftaki küçük kaplan şeridi tasarımı, ahşap damarlara hassasiyetle kazınmış. Tenim sıcaklıkla karıncalanıyor. "Bunun üzerinde çok çalışmışsın. Bunu söyleyebilirim."

Owen onaylarcasına çenesini sallıyor, kahverengi gözleri gururla parlıyor. Kaküllerini alnından siliyor, sonra oyuncak arabayı bir yarış pistindeymiş gibi yatak örtüsünün üzerinde gezdiriyor. "Evet, bütün ayımı aldı. Tam oturtana kadar üç kez bozuldu."

Yutkunuyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, arabayı daireler çizerek döndürürken hala görevine odaklanmış, topaklı dizlerinin üzerinde dönüyor. "Vazgeçemedim. Tekrar bir araya getirmek için gerçekten çok uğraşırsam buna değeceğini biliyordum," diyor bana dikkati dağılmış bir şekilde. "Tonlarca küçük parça vardı, bu yüzden çok çalışmak gerekiyordu. Bazı geceler yatma saatimi çoktan geçtim."

Kaburgalarımın altından bir korelasyon dalgası yayılıyor ve telaşlanmama neden oluyor. Onun sözlerini içselleştirmeye, kendi karmaşama uygulamaya başlıyorum.

"Sence buna değer mi?"

Gözlerimi kırıştıtarak Owen'ın yüksek ve kudretli bir şekilde tuttuğu arabaya bakıyorum. Sevilen bir kupa. Bir hazine. Pırıl pırıl parlıyor

Kısmen açık panjurlardan içeri sızan gün ışığı çizgileri ve usulca "Evet... kesinlikle buna değer" diye fısıldarken içimden bir nefes kaçıyor.

Birkaç saat sonra, Owen'a son bir veda ettikten sonra son malzemelerimi topluyor ve botlarımı giyiyordum. Bayan Jameson cicili bicili mücevherlerle parıldayan büyük antreden içeri giriyor ve ben kapıya ulaşmadan beni durduruyor.

"Bay Denison," diye sesleniyor, çıplak ayakları parke zeminde sürtünüyor. Manikürlü elinden bir şampanya kadehi sarkıyor. "Sadece size teşekkür etmek istedim."

"Evet, sorun değil."

Koca kışlı ipucu için teşekkürler.

"Hayır, burada geçirdiğin süre boyunca oğluma verdiğin mutluluk için demek istiyorum."

Ön kapıya ulaştığımda kaslarıma kramp giriyor ve adımlarımı durduruyorum. Sözleri karşısında kalbimin sıkıştığını hissediyorum ama nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, bu yüzden boğazımda büyüyen yumruyu yutarak başımı kaldırıp bakıyorum.

Önümde yumuşuyor, kıllı dış görünüşü soyuluyor ve tüm cazibe ve hilelerin altında şefkatli bir anne ortaya çıkıyor. Açık kahverengi gözleri avizenin ışıltısı altında altın renginde dans ediyor ve bana gerçek bir minnettarlık. "Owen bana komşu çocuğa karşı onu savunmaya yardım ettiğini söyledi. Ben bile bilmiyordum..." Bayan Jameson yorgun bir şekilde iç çekerek kumral saçlarını bir omzunun üzerinden savuruyor.

"Kocam sürekli iş seyahatinde ve benim de... dikkatim çok dağınık. Gözlerimi kaçırdığım her şeye açtı, anlıyor musun? Her neyse, seni hüzünlendirmek istemem ama Owen

her zaman hassas, içe dönük bir çocuk olmuştur. İçine kapanıktır. Ona arkadaş bulmak zor oldu ve Brody'nin iyi bir örnek olduğunu düşünüyordum... Oğlumun zorbalığa uğradığını fark etmemiştim."

Sözlerini içime çekiyorum, dişlerim gıcırıyor, boğazım düğümleniyor. Duygu dalgaları. Gözlerim yüzünü tarıyor, sahtelik, kurnazlık arıyor ama tek gördüğüm daha iyisini yapmak isteyen bir kadın. "Elbette. O iyi bir çocuk." diye cevap verirken ses tonumda belirgin bir aksaklık var.

"Gerçekten de öyle. Bunu gördüğünüz için teşekkür ederim," diyor. "Onu gördüğünüz için teşekkür ederim."

Sıkı, duygu yüklü baş sallamam onu uğurluyor, ama ben sıvışmadan önce beni bir kez daha durduruyor.

"Bir şey daha, eğer isterseniz... Eğer çok fazla bir şey istemiyorsam, oğlumla iletişim kurmanın bir yolunu bulmayı çok isterim. Mektuplar ya da e-postalar, belki? Bence bu onun için faydalı bir çıkış yolu olur."

"Oh, uh..." Olmayan bir kalem ve kâğıt için ceplerimi karıştırırken kendimi öneriyi kabul ederken buluyorum. "Evet, neden olmasın?"

Bayan Jameson dekoratif bir yan sehpaye atlıyor, çekmecedan bir kalem ve kırtasiye defteri alıyor, sonra onları bana doğru karıştırıyor. "Harika. Bir mektup arkadaşı olacağı için çok heyecanlanacak."

Mektup arkadaşı.

Bu düşünce karşısında dudaklarımın uçuklamasına engel olamıyorum. Orada hiçbir şeyin yanlış gitmesi mümkün değil.

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ve bilgilerimi çiçekli not defterine karalayıp geri veriyorum. Bayan Jameson not kağıdını parmaklarımın ucundan alıp ikiye katlamadan önce el yazıma bakıyorum ve teşekkür ederek gülümsüyor.

Zephyr79@gmail.com

O günün ilerleyen saatlerinde güneş bulutsuz gökyüzünde alçakta gezinirken, evinin önüne yanaşıp motoru durduruyorum. Tereddüt ve şüphe beni yirmi dakika boyunca koltuğa yapıştırıyor, sonra cesaretimi toplayıp merdivenleri tırmanıyorum ve kapıyı çalmam bir beş dakika daha sürüyor.

Hiçbir şeyden haberim yok.

Çiçek alayım mı? Çikolata falan? Destansı bir konuşma mı?

Kahretsin. Destansı bir konuşmaya ihtiyacım var.

Ama artık çok geç, çünkü parmak eklemlerim sarı çelik kapıya iki kez vuruyor, bu da içimdeki kaygıyla güneşli bir tezat oluşturuyor ve onun ayak sesleri etrafımda yankılanıyor.

Melody kapıyı açıyor, mükemmel ağzını öpen bir gülümsemenin kalıntıları ve beni burada dururken gördüğünde dudakları inceliyor. Gülümsemesi kayboluyor. Gözleri şaşkınlıkla parlıyor, verandanın ışığında yeşilin fırtınalı bir tonu parlıyor. "Parker," diyor ürkek bir nefesle.

Dikkatli ya da gerginmiş gibi omzunun üzerinden bakışını gözlemliyorum, sonra verandada bana katılmak için gizlice dışarı çıkıyor. Gözlerim temkinli bir merakla kapı aralığından içeri bakıyor. "Misafirin mi var?"

Dışarıdan gelen kahkahalar kafamı sola doğru çekiyor. Garaj yolundaki fazladan arabayı ancak o zaman fark ediyorum.

Melody boğazını temizliyor, kollarını al bluzunun üzerinde kavuşturuyor. "Kardeşim ve Leah uğradı. Geçtiğimiz hafta inzivaya çekilmiş gibiydim." Dudağını dişlerinin arasına alıyor, bakışları benden başka her yere kayıyor. "Burada ne işin var?"

"Seni görmek istedim."

Seni görmek istedim, bu yüzden seni görmeye geldim. Gördün mü Melody? Deniyorum işte.

Ama gözlerim meramımı anlatmayı başaramıyor çünkü o bana bakmıyor ve biz burada, onun verandasında, birbirimizden birkaç santim uzakta ama kilometrelerce uzakta durdukça sesim benden kaçıyor. Derim kaşınıyor, ciğerlerim kavruluyor. Parmaklarım uzanıp ona dokunmak için can atıyor.

Melody sakinleştirici bir nefes verirken dudakları küçük bir O şeklini alıyor. "Parker, neden geldiğini bilmiyorum ama... henüz hazır olduğumu sanmıyorum."

Göğsüme sıcak bir demir çubuk gibi karıncalı bir sıcaklık saplanıyor. Sertçe yutkunuyorum. "Bana bak, Melody."

Sulu gözlerinin arasından başını sallıyor.

"Neden? Neden bana bakmıyorsun?"

"Lütfen. Hazır değilim."

Sikeyim.

İçimden çaresizlik hırıltısı yükseliyor ve uzanıp yüzünü avuçlarımla arasına alarak dikkatini üzerime çekiyorum. Eğilip alnımı onunkine değdiriyorum, o da gergin bir nefes alıp veriyor. "Bana bak. *Gör beni,*" diye mırıldanıyorum, parmaklarım yumuşak saçlarında geziniyor. "Buradayım ve çabalıyorum. Cömert hediyelerim ya da sihirli bir şekilde Yaptığım aptalca şeyleri silip atabilirim, nasıl yalvaracağımı da bilmiyorum ama elimde bir şey var... O da *kendimim*. Tam burada, şu anda. Kapının eşiğinde durmuş, bana bir şans daha vermeni istiyorum. Hatalarımın ötesine bakmanı ve diğer her şeyi görmeni. Gerçek *bana* bak, Melody. O adam

Hayata getirdiğin, ne yaptığına dair hiçbir fikri olmayan ama yine de önemli olduğu için bunu yapan bir adam. *Sen önemlisin.*"

Gözyaşları anında dökülür, kızarmış yanaklarından aşağı küçük şelaleler akar ve ayrılmış dudaklarından boğuk bir inilti çıkar.

Dikkatim onun ağzına kayıyor ve dudaklarım karıncalanıyor, onu tatmak için yanıp tutuşuyorum.

Sahip olduğumuzu bildiğim her şeyi geri almak için. *Hâlâ* sahip olduğumuz şeyleri.

Ona beni itmesi için bir şans vererek çok yavaşça, çok nazikçe eğildim... ama hareket etmiyor. Melody sallanan bacaklarının üzerinde duruyor, ben ağzını ağızımla sıyırırken bileklerimi iki sıkı yumruk halinde kavırıyor. Nefeslerimiz sıcak, aceleci ve düzensiz bir şekilde çarpıyor ve ben öne doğru eğilerek titreyen dudaklarına tüy kadar hafif bir öpücük konduruyorum. Sıcaklığı beni istila ettiğinde boğazıma tırmanan iniltiyi bile engelleyemiyorum, neredeyse durduğum yerde beni yakacak.

Melody daha sıkı sarılıyor, parmak uçlarında yükseliyor, muhtaç bir iç çekişle alt dudağımla öpüyor. Ama iç çekişi bir hıçkırığa dönüşüyor ve beni geri iterek pençelerimden kurtuluyor. "Hayır..." diye fısıldıyor, sesi çatlıyor. "Ben... Ben..."

Hafifçe sallanıyor ve bitişikteki sütuna tutunarak dengesini sağlıyor. Benim içgüdülerim alevlendi ve onu kollarıma almak için hamle yaptım, saçlarını geriye doğru düzelttim ve şakağını öptüm. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim, sadece başım dönüyor. Midem bulanıyor. Stres..."

Tanrım, onu fiziksel olarak hasta mı ediyorum?

Tam o sırada kapı açılır ve Melody geri sıçrar. Kardeşi Girişten parıldıyor, buz gibi bakışları üzerime sabitlenmiş, yumrukları iki yanında.

"Buraya gelmeye ne kadar da cüretkârsın, dostum," diye çıkışıyor West, paravanı iterek geçip bana doğru geliyor. "Şuna bak.

-"Ona yaşattığın keder yüzünden bayılmak üzere."

Midem pişmanlıkla zonkluyor. Ama onun düşüncelerini sindirecek zamanım yok. Parmakları gömleğimin yakasına dolanmadan ve beni evin yan tarafına çarpana kadar geriye doğru hareket ettirmeden önce iddialar.

Hareket etmiyorum. Tepki vermiyorum. Sadece onun berrak mavi gözlerine bakıyorum, nefesim ağırlaşıyor, kaslarım kilitleniyor.

"Batı!" Melody ılık atıyor. "Bırak onu. Tanrım, bir barbar gibi davranıyorsun."

Leah çimenlerin üzerinde Melody ile karşılaşır, elini uzatır ve ekler, "Sakin ol, seni kaba herif. Kız kardeşin için durumu daha da ktleştiriyorsun."

West sıktığı dişlerinin arasından başını sallayarak beni tutuşunu gevşetiyor. Sonunda bırakıp geri çekilmeden önce i çekişi bana da yansıyor. "Sadece git. Kız kardeşimden uzak dur," diye emrediyor, sözlerine soğuk bir uyarı karışıyor. "Yeterince şey yaşadı."

Yutkunarak omzunun üzerinden Melody'ye bakıyorum, hâlâ kül rengi, hâlâ bitkin, solgun ve *Tanrım...* bu benim suçum. Buraya gelip dokunaklı bir bakışla ya da özür dileyen bir sözle onun ayaklarını yerden kesebileceğimi sanmıştım. Bir öpücükle hatalarımı dzeltebileceğimi düşündüm. Ve onun parçalandığını hissettim, *hissettim*, ama çok erken.

O hazır değil, ben de zorlayamam.

Çenemi gğşme indiriyorum, alçak sesle nefes alırken gözlerim kapanıyor ve ıkışımı yapmadan önce West'in etrafından dolaşıp sevdiğim kadına doğru ilerliyorum.

Ben yaklaştığa gözleri açılıyor, yeşil derinlikleri batan güneşin altın sarısı pusunu yansıtıyor ve ben yenilgiye uğramış bir halde önünde durduğumda Melody en küçük gülümsemeyi zorlar.

Her şeye rağmen hala gülümsüyor.

Sikeyim.

Ona *nedenini* sormak istiyorum ve onu gerçekten öpmek istiyorum, ama yaptığım tek şey eline uzanmak, avucunu uzatana kadar parmaklarını yaymak. Cebimi karıştırıp katlanmış bir not çıkarıyorum ve avucunun içine yerleştirip parmaklarını onun etrafında kıvırdı. "Bunu nasıl aldığımı sorma."

Kaşlarını çattı. "Ne?" Melody şaşkınlıkla gözlerini kırıştırtıyor, gizli hazineye bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

Sert bir yutkunma ve yıpranmış bir nefesle elini elimde tutuyorum ve kulağının kabuğunu gıdıklayan sözlerimle ona doğru eğiliyorum. "Zachary Adler," diye mırıldanıyorum usulca, nasırlı başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek. "Otuz altı yaşında, yeni boşanmış, finans sektöründe çalışıyor. İki çocuk babası. Daha da önemlisi... onda aradığınız bir şey var."

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda, farkındalığın canlandığını görüyorum, bakışlarımızı uzun, güçlü bir vuruş için tutarken göz bebekleri büyüyor. Ve başının tepesine son bir öpücük kondurarak kokusunu, tatlılığını ve narenciyesini içime çekiyorum ve gitmesine izin veriyorum.

Ön bahçeden geçip kamyonetime atlıyorum, motoru çalıştırıyorum ve direksiyonu sıkıca kavriyorum. Titreyen parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirirken, yolcu camından dışarı, avucunun içine sıkıştırdığı küçük kâğıt parçasıyla gözyaşları içinde kendine sarılan Melody'ye bir bakış atıyorum.

Hızla

uzaklaşıyorum.

Sonra...

sürüyorum.

Daireler çiziyorum, şehrin etrafında, farklı kasabalara, geri, ileri
-Saatlerce.

Saatler.

Arabayı sürüyorum, sürüyorum ve sürüyorum, amaçsızca, aklımda hiçbir hedef olmadan ve kasvetli bir yolcu olarak sadece yarışan düşüncelerimle.

İşte bu yüzden kendimi o lanet köprüde buldum.

-THIRTY-SIX-

Melody

"MELLIE!"

Kulağıma boğuk bir aşinalık geliyor ve alacakaranlık pencereden yukarı bakıyorum, babamın ön verandada durduğunu görüyorum, kolu el sallayarak beni içeri girmeye teşvik ediyor. Saate baktığımda, on beş dakikadan fazla bir süredir ailemin garaj yolunda oturduğumu, boş düşünceler ve akıldan çıkmayan bilinmeyenler içinde kaybolduğumu fark edince şaşırıyorum.

Gözlerim gösterge panelimin üzerinde duran ve üzerinde her yönüyle tamamen yabancı birinin adı ve adresi yazılı olan buruşuk notu tarıyor -biri hariç.

Charlie'nin gerçek kalp alıcısı.

Kendimi gerçekliğe geri döndürerek arabayı durduruyorum ve kendimi eve girmeye zorluyorum. Girişte babama katıldığımda İtalyan otlarının ve baharatlarının kokusu duyularıma saldırıyor ve karnımın yeni bir mide bulantısı dalgasıyla çalkalanmasına neden oluyor.

Çok fazla stres.

"Orada uyuyakaldın mı ufaklık?" diye kıkırdıyor, çantamı attıktan sonra omzumu sıkıyor.

Tuzlu ve biberli saçları son ziyaretimden bu yana uzamış, son zamanlarda kestirdiği saçlarındaki gümüşü çizgilerle eşleşiyor. Uzun boylu ve seçkin olan babam her zaman korkutucu bir görünüme sahip olmuştur, ancak içinde yumuşaklık ve şuruptan başka bir şey yoktur - tanıdığım en tatlı adam. Mide bulantıma rağmen gülümsüyorum. "Sadece düşünüyordum."

"Annemin cheesecake'ini düşünüyorsundur umarım. Fırından yeni çıktı, yaban mersinli ve limonlu."

Bir şey yeme düşüncesi burnumun direğini sızlatsa da başımla onaylıyorum ve mutfaktan geçerken anneme küçük bir el sallıyorum.

Ocağın üstünden başını kaldırıp varlığıma sevindi. "Melody, uğrayacağını bilmiyordum."

Nedendir bilinmez, gözlerim buğulanıyor. "Sizi görmek istedim çocuklar," diye mırıldanıyorum, sesim ince ve kâğıt gibi çıkıyor. "Sizi çok özledim."

Babam iri bir kolla beni sarıyor ve kendine çekiyor. Saçlarıma bir öpücük konduruyor, hızlı ve hafif ama bu hareket bir duygu selinin üzerime akmasına neden oluyor ve plansız bir şekilde göğsüne yığılıyorum. Kucağındaki endişeyi, koşulsuz sevgiyi hissediyorum ve bu beni daha çok ağlatıyor. Bu

Son iki haftanın seyri içimde dalgalar ve ürpertiler halinde dalgalanıyor ve ne olduğunu anlamadan önce, ben sakın nefesler alıp çöküşümün azalmasını beklerken üçümüz kanepede toplanıyoruz.

"Ah, Mellie... benim küçük Jelly Belly'm," diye fısıldıyor babam başımın üstünden, sevgi dolu avuçlarını üst kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirerek.

Annem parmaklarını karşı tarafımdaki parmaklarımla birleştiriyor ve nihayet bir nebze huzur kemiklerime yerleşiyor.

Sonra, son dört buçuk ayın olaylarını temizliyorum. Zephyr, Parker, e-postalar, yaralar, aşk, kafa karışıklığı, kismet ve aldatma. Her şey içimden fişkırıyor ve onlar sessizce, sabırla oturup benim dağınık hikâyemi özömsüyorlar.

evrenin bana fırlattığı, beni rüzgârda savrulmuş ve nefessiz bıraktı. Benim hakkımda ne düşüneceklerinden ya da nasıl tepki vereceklerinden emin değilim ve ne aradığımı bile bilmiyorum - tavsiye mi? Teselli mi? Destek mi?

Babam beni daha sıkı sıkıyor. "Benim küçük kızım yine aşık oldu."

Sözleri karşısında kaskatı kesildim, kalbim gümbür gümbür atıyordu. Az önce itiraf ettiğim her şeyden çıkarılacak sonuç buydu. Göze çarpan nokta buydu. Yutkunarak başımı omzunun kıvrımına doğru salladım ve daha derine indim. "Ve Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum."

"İlerlemek istiyorsan yapabileceğin tek bir şey var," diye mırıldandı babam nazikçe. "Kendi yarattığın engeller seni aşağı çekiyor. Hâlâ geçmişin içinde boğuluyorsun. Kendini özgür bırakmalısın." Kanepede kaykılıp beni kendine yaklaştırıyor. "Mellie, derinlere inmелisin. Bunu aşmanı engelleyen şeyin tam olarak ne olduğunu bulmalısın. Kendini kandırılmış, yalan söylenmiş hissettiğini söylüyorsun. Ama bundan daha fazlası mı var? Derinlerde bir yerde hala *suçluluk duygusuna* mı tutunuyorsun? Başka biriyle aşkı bulmanın suçluluğu mu?"

Tüylerim diken diken oluyor ve bu düşünce nefesimi kesiyor.

Annemin sesi yükseldi. "Aradığın şey kalbin kendisi değildi tatlım... İzindi. İlerlemek ve yeniden başlamak için izin. Ama bu sadece *senin* kendine verebileceğin bir şey."

Annemin elini sıkarken babamın kucağına daha da düşünüyorum, ciğerlerim vahiyle sıkışıyor. Çatışmamın gerçek kaynağı bu mu?

Charlie'yi sonsuza dek geride bırakmanın verdiği suçluluk duygusu mu?

Parker gerçekten Charlie'nin kalbine sahip olsaydı, bu küçük bir rıza gibi gelirdi. Evrenden, *ondan* gelen bir izin. Bir bakıma, iki adam da benimle olacaktı; Parker kollarımdayken, Charlie'yi gevşek bir şekilde tutmaya devam edecektim.

Gerçeği öğrendiğimde, bu idealden sıyrıldım. Ve evet, Parker'ın yalan söylemesi, bana güvenmek yerine gerçeği saklamayı seçmesi canımı yaktı ama belki de asıl mücadele kendi içimde gömülüdür. Bir seçim yapmak zorunda kaldım.

Geçmişte kalmak ya da tamamen bırakmak.

Babam iç geçiriyor, göğsü gözyaşı lekeli yanağımın altında inliyor ve usulca fısıldıyor, "Yapacak tek bir şey kaldı."

"O da ne?" Mırıldanıyorum.

Havada olasılıklarla parıldayan ağır bir sessizlik ritmi dolaşıyor.

Ulaşılabılır bir şeyle. *Umutla.*

"Melody'nin zincirlerini çözme zamanı
geldi."

Ses tonunda bir alay var ama sözleri içime işliyor,
Senfoniler ve yıldızlar. Gözlerimi yeni yaşlar kaplıyor, ama bu sefer bir yük
değil, bir atılım.

Parker yanlış kalbe sahip olduğunu düşündü.

Gerçeği benden sakladı çünkü göğsünde Charlie'den bir parça
taşımadığını öğrendiğimde onu reddedeceğimden korkuyordu.

Bunu kin ya da kötü niyetle yapmadı; *korktuğu* için yaptı.

Beni kaybetme korkusu. Kendini ve geliştirdiği her şeyi kaybetme
korkusu. Korku çok insani bir şeydir, *affedilebilir* bir şey.

Ve hiç şüphe duymadan biliyorum ki yanlış bir kalbe aşık olmadım.

Doğru zamanda doğru kalbe aşık oldum. Parker

Denison'a aşık oldum.

Gözyaşlarım gücünü yitirirken, içim kesinlik ve iyimserlikle doluyor.
Gözlerimin önünde dans eden geleceği, renkleri ve şarkıları, yeniden
doğuşu ve parlak ışıkları görebiliyorum.

Parker.

O gece ben de dans ettim. Annem bana sıkıca sarılıp mutfığa geri
dönerken, babam eski pikabını çıkarıyor, tanıdık bir kasanın tozunu alıyor
ve diski milin üzerine yerleştiriyor. İğne plağa değdiğinde ve plak dönmeye
başladığında, şarkı canlanıyor ve yirmi yıldan uzun bir süre önce genç bir
kız olarak aynı oturma odasına geri dönüyorum.

Babamın çorapla kaplı ayaklarına küçük bir zarafetle basarken mutlu gözyaşlarımın arasından kıkırdamalar yükseliyor ve o da elimi sıkıyor, diğer koluyla beni arkamdan sabit tutuyor. Gülüyoruz, ağlıyoruz ve *Zincirsiz Melodi* kulaklarımdan süzülüp ruhumu doldururken ben iyileşiyorum.

Buraya neden geldiğimden hâlâ emin değilim.

Tek bildiğim, tam olarak ihtiyacım olan şeyle ayrıldığım.

Durmak için yavaşladığımda lastikler çakılları ısıyor, lastik kayaya çarpıyor. Karanlık gökyüzü bir yıldız denizi ve süt gibi ay ışığıyla parılıyor ve motoru kapatırken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Öne doğru uzanıp küçük kâğıt parçasını ön panelimden alıyorum, başparmağımı Parker'ın el yazısının üzerinde gezdiriyorum, sonra derin bir iç çekip notu ön cebime atıyorum.

Arabadan indiğimde hava nemliydi ve bir tuğla duvar gibi üzerime çöküyordu. Nefesimi bulmam biraz zaman alıyor ama bunun nedeni Ağustos sonundaki yapışkan gece değil, daha çok yapmak üzere olduğum şey.

Titreme tenime yayılırken ve sivrisinekler kulağımda vızıldarken ayaklarım beni ileriye taşıyor ve varış noktamda durduğumda o notu bulmak için cebimi karıştırıyorum.

Zachary Adler Melbourne Caddesi'nde.

Parker bunu istediğimi sanıyordu. Charlie'nin kalbine sahip bu meçhul adamı istediğimi ve bunu *onu istediğimden daha çok istediğimi* düşündü.

Sadece bu düşünce bile göğsümün ağrmasına neden oluyor.

Dizlerimin üzerine çökerek bakışlarımı değerli taşa dikeyorum; gözyaşlarımın ve çaresiz yakarışlarımın çoğunu emmiş bir taşa. Gözlerim bulanıklaşıyor

titrek parmak uçlarıyla isminin oymasını izlemek için uzandı.

Charles James Mart 1991

- 2020

Bir an için düşüncelerim şehir merkezindeki o kader gününe geri dönüyor.

Güneşin öldüğü gün.

Havada hâlâ ev yapımı pizzanın kokusunu alabiliyorum. Kulaklarımda çınlayan siren seslerini duyabiliyorum. Soğuk yağmur damlalarını tenimde hissedebiliyorum.

Kayboldum, çok kayboldum.

Gök gürültüsü üstümde

çatırdıyor. Onu

kaybediyorum.

"Charlie," diye hıçkırarak ağlıyorum, uyuşmuş bir dehşet içinde onu sedye. Her şey hızlı, şaşırtıcı derecede hızlı oluyor ve sağlık görevlileri muhtemelen dillerde konuşuyor, hayati belirtiler alıyor ve ben hala tüm bunların korkunç bir rüya olduğu yanılsamasına tutunuyorum.

Charlie'nin göz kapakları titrerken bilinci gidip geliyor. "Mel..."

"Ben buradayım. Buradayım."

Her gün mezarını ziyaret ederdim, ta ki dayanılmaz hale gelene kadar. Kendimi gelmemeye zorlamak zorunda kaldım çünkü kendi ruhumun bir şekilde kanıyor, toprağa ve toprağa sızıyor, onunkiyle birlikte.

Titreyen bir nefes alıyorum, anılar melankolik bir çiseleme gibi içime akıyor.

"Hayır, hayır, lütfen... Bunu tek başıma yapamam," diye haykırıyorum, neredeyse histerik bir halde. "Gökyüzü düştüğünde güneşe ne olur?"

Diğer her şey hareket etmeye devam ederken benim sorum aramızda asılı kalıyor. Charlie ambulansa taşındı ve ben ayaktayım, sedyenin yanında koşuyorum, hala ağlıyorum, hala parçalanıyorum.

"Charlie!" Soğuk eline uzanıyorum, yağmur hızla ve acımasızca yağarken sıkıca kavriyorum. "Güneş de onunla birlikte düşüyor, Charlie. Lütfen... Sensiz ben bir hiçim."

Parmaklarım harfli gravürün üzerinde gezinmeye devam ederken gözyaşlarım gözlerimi örtüyor. Charlie'nin son sözleri içimi huzurla dolduruyor.

Güvence.

İzin istiyorum.

"Ama... hala parlıyor, Mel," diye mırıldanıyor kısık sesle. Charlie yutkunuyor, şeftali rengi gözleri enkazın ve yağmurun arasından yüzümü bulmaya çalışıyor.

Parmakları son gücüyle benimkileri kavriyor ve küçücük bir an için ısıtıyorum. "Sadece yeni bir yerde parlıyor."

Kalbim suçluluk duygusunun ağır yükünden kurtulurken dudaklarımda sulu bir gülümseme beliriyor.

"Seni özlüyorum Charlie," diyorum hafif bir hüznle, sesim bunaltıcı bir hava akımına kapılıyor. "Seni çok özlüyorum ve hep özleyeceğim. Ama bilmeni isterim ki... Parlamak için yeni bir yer buldum." Çenem kalkıyor, gözlerim

Dolunay. "Beni çok hayal kırıklığına uğratacağını düşünmüştüm. Her nasılsa, her neredeyse, bana öfke ve utançla bakacağını, sensiz yoluma devam ettiğim için dehşete düşeceğini düşünmüştüm. Paylaştığımız onca şeyden sonra aşkı yeniden bulduğumu. İnşa ettiğimiz onca şeyden sonra."

İçime çekiyorum

Söylemek istediğim her şeyi arayarak cılız bir nefes alıyorum. "Ama bu doğru değil, değil mi? Son sözlerinle beni kutsadın, devam etmem ve bırakmam için bana izin verdin ve *Tanrım*, o zaman bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum... Ne demek istediğini anlamadım çünkü nasıl anlayabilirdim ki? Düşündüm ki

Güneş o gün öldü ve ben bir daha asla parlamayacağım."

Cırcır böcekleri ve ağustosböcekleri son vedam için sakinleştirici bir müzik yapıyor, ben de eğilip onun adının kazındığı yere bir öpücük konduruyorum. "Yine de güneş asla ölmez. Sadece batar," diye bitiriyorum, dudaklarımdan düşen gözyaşlarını yalayarak. "Sonra doğar ve yeni bir gün başlar."

Bir elimde Parker'ın notu varken, arka cebimden ikinci bir not çıkarmak için arkama uzanıyorum. Postadan aldığımdan beri, son iki aydır sakladığım bir mektup bu; ne yapacağımı bilemediğim bir mektup.

Şimdiye kadar.

Charlie'nin annesi Eleanor March'tan bir özür mesajı, arabamı neredeyse bir ağaca çarptığım geceki acımasız davranışının kefaretinin ödüyör. Şaraptan ve imkansız kederden sarhoştum ve bu öfkesini yanlış yere suçlamaya dönüştürdü. Yaşadığım için beni suçladı. En değer verdiği her şeyi kaybetmişken hayatta kaldığım ve devam ettiğim için beni suçladı.

Acı ve yas kasırgası boyunca suçlayacak bir şeyler, yükün en ufak ağırlığını bile hafifletecek bir şeyler ararız.

Bu yüzden, sempati duyuyorum,
duyuyorum ve affediyorum. Onu
affediyorum.

Ama kendimi affettirmek ya da eski yaralarımı tazelemek istemiyorum. Tek istediğim huzur.

Ailemin evinden aşırıldığım çakmağı alıp, diğer elimle kâğıt parçalarını kavrarken başparmağımla küçük tekerleğe hafifçe vuruyorum.

Zachary Adler.

Eleanor March.

Bir alev canlanıyor, etrafımdaki gölgeleri aydınlatıyor ve ateşin parşömeni yalamasını, köşelerin çatırdayarak çıraya dönüşmesini ve daha yükseğe tırmanmasını izliyorum. Parmaklarıma ulaşmadan önce, kalıntıları mezar taşının üzerine atıyor, közlerin titreyip yanarak kâğıdı kor haline getirmesini gözlemliyorum.

Güle güle.

Küllü kalıntıları üfleyerek uzaklaştırıyorum, sonra avucumu son bir kez taşa bastırıyorum. "Kalkma vakti geldi," diye fısıldıyorum geceye. "Tekrar şeftalili turta yeme zamanı."

Ayağa kalktığımda üzerimden bir yük kalktığını, yeni bir başlangıcın beni beklediğini hissediyorum ve tek yapmak istediğim ona gitmek. Kollarımı boynuna dolamak, kollarına atlamak ve onu gördüğümü söylemek istiyorum.

Onu *görüyorum* - olduğu adamı, her zaman olduğu adamı ve tüm kalbimle sevdiğim adamı.

Ama benim yok.

Bunu yapmıyorum, çünkü mezarlıktan çıkıp arabama ulaşmadan önce telefonum çalıyor.

Leah.

Parmaklarım aramayı kabul etmek için kaydırıyor ve cep telefonunu kulağıma götürüyorum. "Hey, n'aber?"

"Kızım, korkma. Neredesin?" "Ne?"

Statik ve zayıf sinyal kulağımda çıtırdıyor.

"Haberleri gördün mü?"

Ses tonundaki panik, tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Endişeli bir şekilde kaşlarımı çatarak yutkunuyorum. "Hayır, ben... ne oldu? Neyin var?"

Leah devam etmeden önce duraksıyor. "Parker, bebeğim. Haberlere çıktı," diyor dikkatli bir acelecilikle. "Bu bir son dakika haberi..."

Kanım dondu.

Nefes alamıyorum.

"Delavan Körfezi Köprüsü'nde asılı duruyor."

OceanofPDF.com

-THIRTY-SEVEN-

PARKER

YÜKSEKLİKTEN GERÇEKTEN NEFRET EDİYORUM.

Bunun için iyi bir sebep yok. Karanlık korkum gibi değil, travmatik koşullar nedeniyle çocukken bana koşullandırılmış. Bu sadece beş yıl kadar önce iş arkadaşlarımla birlikte yüksek bir işte çalışırken sahip olduğuma karar verdiğim rastgele, boktan bir fobi.

kendi şeyim. İskeleden aşağı baktım ve neredeyse altıma işiyordum.

Geçen Nisan ayında bir çatı kaplama işi için sözleşme imzaladığımda ilk tepkim işi reddetmek oldu. Bree eğer gerçekten istediğim buysa beni bundan kurtarabileceğini söyledi ama o yıl para sıkıştı ve dürüst olmak gerekirse kendimi korkak gibi hissediyordum... bu yüzden işi kabul ettim.

Ve sonra o lanet çatıdan düştüm.

Neredeyse beni öldürecek olan iki katlı bir düşüşü ve eğer büyük bir Çınar ağacı aşağı düşmemi kısmen engellemiş olsaydı, muhtemelen çarpma anında ölebilirdim.

Bunun yerine kendimi kırık bir bel ve üçüncü derece beyin sarsıntısıyla hastanede buldum.

O zamanlar ölüm hoş bir alternatif olabilirdi. Beni sedyeyle hastanede dolaştırdıklarında ve sonunda kendime geldiğimde... Çok kızmışım.

Neden sadece bitmedi?

Huzur istiyordum ama elime geçen tek Őey altı uzun, eziyetli ay iŐsiz kalmak, dayanılmaz acılar ve kıcımdan taŐan tıbbi faturalar oldu. İçimde kara bir depresyon bulutu dolaŐıyor, damarlarımı karartıyor, dűŐüncelerimi zehirliyor ve

Evimde sıkışıp kalmış, yatalak ve sakat bir haldeyken tek istediğim lmekti.

İŐ benim çıkıŐ noktamdı. Benim kurtarıcımdı. Hareket etmeye, hareket halinde kalmaya, meŐgul olmaya ihtiyacım vardı ama bu benden çalınmıŐtı. Dűzgűn bir Őekilde iyileŐip iyileŐemeyeceĐimden ve tekrar çalıŐıp alıŐamayacaĐımdan emin deĐildim ve bu ihtimal őrűtűcű derecede korkutucuydu.

Yazın özellikle korkunç bir gecesinde, ağrı kesicilerle sayıklarken ve gelecek için çok az umut hissederken, Bree'ye beni ldűrmesini söyledim. Beni bir yastıkla boĐ. Meyveli akıl taŐlarımı fare zehiriyle falan bağla. Fark etmezdi. Sadece çıkmak istedim.

Tabii ki aklını kaçırdı, çılgına dndű ve neredeyse o anda beni hastaneye yatırırıyordu. O noktadan sonra kız kardeŐim aptalca bir Őey yapmadığımdan emin olmak için her gűn evime uğradı ve tekrar ayağa kalkar kalkmaz, sadece marĐinal olarak daha iyi olan hayatımın bir kısmını geri kazanır kazanmaz, beni o aptal toplantılara kaydetti.

Onunla orada tanıştım.

Melodi.

Ayım.

İŐte o zaman benim için her Őey deĐiŐti ve sanırım o çatıya teŐekkűr etmeliyim.

Ama bu lanet olası kprűde tamamen yabancı biriyle durmuŐ, uçsuz bucaksız siyah bir uçuruma bakarken, Őunu kesinlikle söyleyebilirim ki, yűkseklikten hűlű nefret ediyorum.

"Bırak da bunu yapayım, dostum. Defol git buradan."

Evrenin ne tür bir sapkınlık peşinde olduğundan emin değilim, ama dünyadaki tüm orospu çocukları arasında, burada durup bu adamı körfeze elli fit atlamaktan vazgeçirmeye çalışan benim.

Ben.

Tam anlamıyla bir intihar destek grubuna kayıtlıyım.

Hanımefendiye daha fazla ilgi göstermediğim için kendime kızıyorum. Katherine'in moral konuşmaları.

"Git," diyor adam, korkuluğun dış tarafında asılı, suya dönük, kolları bacakları titriyor, teri sokak lambalarının ışığında parlıyor. "Bırakın öleyim."

Kahretsin.

Kendini Delavan Körfezi'ne atmak üzere olan bu adamı gördüğümde, hiçbir şey düşünmeden durdum. Bir planım yoktu - dünyayı sarsacak bir tavsiye ya da derin bir öğüt yoktu. Ne de sihirli bir söz. ona biraz anlam ver.

Yani, burada öylece duruyorum, bilgisiz ve tamamen vasıfsız bir şekilde, beynim bir açığı bulmaya çalışırken kısa devre yaparken yaklaşıyorum.

Yutkunarak gözlerimi kapatıyorum ve toplantıları gözümün önüne getirmeye çalışıyorum; gerçekten dikkatimi verdiğim parçalardan bir tür görkemli bilgelik çıkarmayı umuyorum.

Neden bu kadar çok kestirdim ki?

O sarsıcı floresan ışıkları tepemde canlanıyor ve etrafımda boş konuşmalar dönerken kendimi o kırmızı plastik sandalyeye yapışmış olarak hayal ediyorum, ama sözleri boğuk, yüzleri bulanık, çünkü Melody'nin saçları bugün gevşek bir örgüyle bağlanmış ve sol omzunun üzerine dökülmüş. Saçının ucuna iliştirdiği, elbisesinin rengiyle uyumlu küçük mavi bir saç bandıyla oynuyor.

Ve bana doğru baktığında, gözleri o parlak yeşil havuzlara serpiştirilmiş küçük serulean beneklerle parılıyor.

Lanet olsun.

Bu doğru açı değil.

Yabancı cesaretle derin bir nefes alarak beni köprüye doğru sürüklüyor. Vücudu suyun üzerinde dikkatsizce sallanıyor, parmakları küpeştede gevşiyor. "Çabanı takdir ediyorum ama bunu yapmam gerek," diyor çenesini göğsüne dayayarak.

Bekle, hayır,

kahretsin.

Başlangıç

noktaları!

"Hamsterlar," diye geveledim. "Hamster sever misin?"

Bu onun dikkatini çekiyor ve adam başını bana doğru çeviriyor, terli kaşlarının arasına şaşkın bir ifade yerleşiyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Yavaş ve dikkatli adımlarla ilerliyorum, kalp atışlarım ise tam tersini yapıyor. Adrenalin damarlarımda pompalanırken göğsümün içinde hızla çarpıyor. "Tamam, belki hamster değil. Başka bir şey." *Lanet olsun*, ben Bunda korkunç. "Paskalya brunch'ı sırasında ocakta kaynayan büyükannemin bamyasının kokusu."

Göz kırpıyor.

"Babamla uçurtma uçurmak. Gökkuşağı şerbeti. Bir yaz fırtınasından sonra ıslak çimenlerin kokusu." Sonradan ekliyorum, "Bu yıl bunlardan çok oldu. Çok güzel."

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?"

Ayaklarım beni parmaklığın kenarına kadar taşıyor ve kolumu geçici bir yalvarış gibi uzatıyorum. "Başlangıç noktaları. Bilirsin, seni mutlu eden şeyler. Berbat olmayan küçük şeyler. Mesela... gölde dans etmek gibi."

Gözlerinin rengini seçebileceğim kadar yakınım - koyu, koyu kahverengi, omuz hizasındaki saçları ve keçi sakalıyla uyumlu. Adam önce suya, sonra bana bakıyor. "Tabii, evet. Şimdi gidip onu yapacağım."

Kahretsin... Kötü seçim.

"Siktir, bilmiyorum. Ne seversin?"

Arabalar köprünün girişi boyunca park etmeye başlar, seyirciler araçlardan inerek aval aval bakar ve cep telefonlarını etrafa sallar. Meraklı bir

Seyirciler teker teker içeri süzülüyor, birkaç metre ötede toplanıyor ve içimin sinirle dolmasına neden oluyor.

Adam kalabalığı fark ettiğinde de aynı şekilde sıkıntılı görünüyor. Parmaklıktaki tutuşu sıklaşıyor, vücudu kaskatı kesiliyor. Bana doğru döndüğünde sarı gözleri kinle parlıyor. "Neden bir daha Beni yalnız mı bırakacaktın? Şimdiye ölmüş olurdum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Ama değilsin," diye not ediyorum, aşağıya bir bakış atıyorum ve ürperiyorum

kavernöz körfez. "Bu iyi, değil mi? Ölmek isteseydin, öldürdün."

"Dikkatimi dağıtıyorsun. Sen burada lanet olası hamsterlar hakkında saçmalarken konsantre olamıyorum."

Yeni bir yaklaşıma ihtiyacım olduğuna karar vererek parmaklarımı korkuluğun etrafına doluyorum ve yüksek beton bloğa doğru dengesiz bir adım atıyorum. Çok fazla eğilmemeye dikkat ederek sıkıca tutunduğumda korkuluk karnımla aynı hizaya geliyor. "Biliyor musun, muhtemelen düşerek ölmezsin," diyorum ona.

Belki de başka bir çatı kazası olması ihtimaline karşı kendimi ikna etmeye çalışıyorum ama hesaplar tutuyor gibi görünüyor. Köprülerden atlama konusunda uzman değilim, ancak derin, çalkantısız suya elli metrelik bir düşüş, hayatta kalınabilir olsa da berbat bir şey gibi geliyor.

Yanımdaki adam sadece bir adım ötemden titriyor, adem elması çatışmayla sallanıyor. "Ben yüzemem."

Lanet olsun.

Zihnim dönüyor, bir C planı bulmaya çalışıyorum-ama kendimi bu karmaşanın içine soktuğumda doğru düzgün bir A ya da B planım bile yoktu. Dudaklarımdan dökülen tek soru, "Adın ne?"

Bu adamla bir yakınlık kurma şansım her zaman var ve belki de beni burada kalacak kadar sever.

O zaman hatalı mantığımı fark
ediyorum... Gerçekten o kadar da
sevilebilir biri değilim.

Aramızda birkaç vuruşluk kalınlaşan bir sessizlik var, artan arka plan gürültüsü bu anın yoğunluğu tarafından susturuluyor. Adam sonunda Dertli gözlerini bana çevirirken dudaklarını yalıyor ve hırıltılı bir sesle "Milo" diye cevap veriyor.

"Milo." Şu anda hissettiğimden daha kendinden emin görünmeyi umarak başımı sallayarak adını tekrarlıyorum. "Güzel isim. Bahse girerim dışarıda biri bu ismi söylemeyi gerçekten özleyecektir."

Kahretsin, o kadar da kötü değildi. Kendime zihinsel olarak beşlik çakıyorum.

Milo homurdanıyor, bakışları bulanık sulara dans ediyor. Sokak lambası ve ay ışığı onun bitkin bedenini, kireçli tenini ve gözlerinin altındaki, neredeyse irislerinin rengiyle eşleşen koyu halkaları aydınlatıyor. Hızlı bir nefesle itiraf ediyor: "Birini öldürdüm."

İçim titriyor ve donup kalıyorum.

Harika.

Lanet olası bir katili yüceltmeye çalışıyorum.

"Değildi..." Milo'nun kafası ileri geri sallanıyor, iç kargaşası dalga dalga yayılıyor. Dişlerini sıkarak parmaklığı yumrukluyor. "Bilerek yapmadım. İsteyerek yapmadım."

Boğazım düğümleniyor, kelimeler kifayetsiz kalıyor ve onun itirafını değerlendirirken sadece başımı sallıyorum.

Milo bacakları titreyerek devam ediyor. "Bununla yaşayabileceğimi sanıyordum ama yapamıyorum. Artık bunu yapamam."

Yutkunuyorum. "Ne oldu?"

"Aptalcaydı. Çok... çok aptalcaydı." Nemli avuçlarını sıkıyor metal çubuğa vururken, göğsünü yırtık pırtık bir nefesle şişiriyor. "Geçen bahar işimi kaybettim ve bu cehennem gibiydi - bir çocuğum var, biliyor musun? Kardeşim sürekli başını belaya sokuyor, sürekli böyle entrikalar çeviriyor. Bana biraz para bulmama yardım edeceğini söyledi, sadece geçici bir şey, ben kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar. İnsanları soymak istediğini bilmiyordum." Milo yeniden toparlanmak için durdu, gözlerini sıkıca kapattı. "Ama beni bunun iyi ve kolay olacağına ikna etti, çünkü onda böyle bir şey var. Hiçbir şey ciddi değil - hepsi eğlence ve lanet olası oyunlar.

"Kamyonunu zavallı, masum bir adama çarpana ve ertesi gün onu öldürdüğünü öğrenene kadar. Onu ben *öldürdüm*."

Milo'ya bakarken kaşlarım birbirine yapışıyor, sıcak Ağustos gecesinin bile dokunamadığı buz gibi bir ürperti içimi kaplıyor. Hay *sikeyim*.

Uğursuz su altımızda dalgalanıyor ve ben bu durumun gerçek ciddiyetinin farkına varıyorum. Seçimler yapılması gerekiyor. Milo'nun karar vermesi gerekiyor.

ve onu durdurup durdurmaya karar vermeliyim.

Bu adam birini öldürdü -kaza ya da değil, bir adamı öldürdü. Kötü, yasadışı şeyler yapmanın sonucu. Belki de korkunç bir sonla karşılaşmayı hak ediyordur. Belki dünya daha iyi bir yer olurdu.

Ama... belki de konu bu değildir.

Yıpranmış bir iç çekerek, başparmaklarımı raylara vuruyorum. Bu bilgiyle, bu çıkmazla ne yapmam gerektiğini bulmalıyım.

Melody ne yapardı?

Porselen yüzü ve zümrüt gözleri beni hüznünlü bir an için yakalıyor - iyiliği, kalbi, *empatisi*. Hayatı umuttan yapılmış bir mercekten görüyor

ve nezaket. Zorluklar karşısında gülümser. Karanlıkta parlar. Merhameti her şeye tercih eder.

Melody insanlarla köprüden aşağı konuşur.

Bir bacağımı tırabzanın üzerine kaldırmadan önce düşünmek için kendime zaman tanımıyorum, barı sıkıca kavıyorum. Tüm vücudum korkuyla titriyor ve seyirci grubundan gelen soluk sesleri ve yanıp sönen ışıklar bana saldırırken aşağıdaki kasvetli uçuruma bakmayı reddediyorum. Uzaktan gelen polis sirenleri de korkumu daha da arttırıyor.

"Ne oluyor lan? Ne yapıyorsun?"

Diğer bacağım da aynı şeyi yapıyor ve ben de can havliyle korkuluklara tutunuyorum, botlarımın topukları çimento çıkıntının kenarından sallanıyor.

Lanet olsun.

"Şey," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor. Yüzüm ters yöne dönük, çenemi göğsüme yaslamış, kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Bir adamı öldürdüğün için oldukça üzgün görünüyorsun, bu yüzden ellerinde başka bir ölüm istemeyeceğini düşündüm."

Milo'ya bakacak cesareti bularak sert bir nefes veriyorum. Yüzündeki sersemlemiş ifade bana bakıyor, ağzı açık ve şaşkın.

Bana bön bön bakıyor. "Delirdin mi sen?"

Öyle miyim?

Omuzlarımı silkmek üzereydim ama bu hareket dengemi bozdu, ben de zoraki bir "Belki" demekle yetindim.

Yüzüm yola dönük olduğu için gözlerim, muhtemelen biz konuşurken canlı Tweet atan ve TikTok videoları hazırlayan büyük lastik boynuzlu kalabalığın üzerinde geziniyor.

Polis memurları içeri girerek Milo'nun dikkatini çeker ve omzunun üzerinden "Geri çekilin yoksa atlarım!" diye bağırır.

İçim korku ile çalkalanıyor. "Lütfen bunu yapma," diyorum kısık bir sesle, yüzüm karşıya gelene kadar kendimi çıkıntının üzerinde döndürme gücünü bularak

Milo ile aynı yönde, gövdem körfezin üzerinde öne doğru sarkıyordu. "Eğer sen atlarsan, ben de arkandan atlamak zorunda kalırım."

"Saçmalık," diye karşılık verir. "Beni rahat bırak. Defol git buradan."

"Bunu yapamam. Yani, ben zaten bu işin içindeyim." Dalgalı bir nefes çekiyorum içime.

"Peki ya sen kurtulur da ben boğulursam? *İki* can almanın sorumluluğuyla yaşamak zorunda kalacaksın. Bu gerçekten berbat olurdu."

"Dostum, beni strese sokuyorsun. Git artık."

"Neyi seviyorsun?"

Milo duraksıyor, bana kısa bir bakış atıyor. Çenesi titriyor, kendini boğma kararlılığına rağmen korkusu belli oluyor. "Oğlum," diye mırıldanıyor. "Ve kardeşim."

"Yaşamak için yeterli değiller mi?"

"Kardeşim hapiste. O adama çarptığımda *onun* kamyonunu kullanıyordum- Birisi plakayı aldı ve Alfie tutuklandı. Beni ele vermeyi reddetti, bu yüzden şimdi bir hapisane hücresinde tek başına çürüyor, bir insanı öldüren *ben olmama rağmen*."

Düşünceli bir şekilde dudağımı ısııyorum. "Her zaman teslim olabilirsin." "Ben çok korkağım. Her şeyi bitirmeyi tercih ederim."

"Peki ya oğlun?" Konuşmayı sürdürmeye devam ediyorum. Dikkatini dağıtmaya devam ediyorum.

"Her iki şekilde de kaybeder ama bu şekilde daha iyi." "Nasıl yani?"

Milo başını sallayarak bir itiraz hırıltısı çıkarıyor. "Ne yaptığını anlıyorum, beni konuşturmaya, *düşündürmeye* çalışıyorsun. Ben kararımı çoktan verdim ve bunu değiştiremezsiniz."

Aşağıdaki derinliklere bir bakış atmaya cesaret ederek, midemi bulandıran bir kabarmanın etkisiyle sallanıyorum. Korkuyu bastırıyorum ve bunun yerine yıldızları izlemek için başımı yukarı çekiyorum. "Babam ben daha küçük bir çocukken öldü ve bu gerçekten

tüm hayatım boyunca. Ama o senin gibi kendini öldürmedi, bu da oğlun için fazladan bir travma ve kalp kırıklığı katmanı ekleyecektir." Milo sessizliğini koruyor, anlattıklarına sinirleniyor. Parmaklarım geriliyor, nemli metalin etrafında sertçe kıvrılıyor, bir şeylerin yapışmasını umarak bir sürü rastgele saçmalık söylemeye devam ediyorum. "Biliyor musun, aslında kısa bir süre önce ölmek istedim. Aktif olarak intihara meyilli değildim ama sabahları uyanmayı bıraksaydım gerçekten çok iyi olacaktım. Boktan, kara delik gibi bir duygu ve *kimsenin* diğer tarafı görmenize yardımcı olmak için söyleyebileceği bir şey olduğundan emin değilim.

"Bütün gece burada durup size nedenler, acıklı hikâyeler ve umut ışıkları anlatabilirim. Ama hayatınızın yaşamaya değer olduğuna sadece siz karar verebilirsiniz. Diğer tarafı sadece sen görebilirsin."

Uzun bir süre, belki de tam bir dakika boyunca sessiz kalıyor ve ikimiz de bakışlarımızı ileriye sabitleyerek yıldız denizinde kayboluyoruz. Milo boynunu bana doğru çeviriyor, gözleri yeni bir dizi duyguyu yansıtıyor, onunla yüzleşmek için döndüğümde henüz görmediğim bir şey.

İnancında bir çatlak var.

"Diğer tarafta ne var?" Milo alçak ve yorgun bir ses tonuyla soruyor, sesi arkamızdaki kargaşadan ve ağır hava akımından zor duyuluyor. kıyıya doğru.

Melody bir kez daha düşüncelerimi çalıyor, bana söylediği önceki sözler beni bir ay ışığı gibi aydınlatıyor. Emin bir şekilde cevap veriyorum, "Oraya ne koyduysan."

Aramızda elle tutulur bir şey dolaşıyor, çarpıcı bir netlik hissi ve sanırım işte bu, sonunda bu adama ulaştım ve bu lanet olası yerden sürünerek çıkabilirim.

köprüden geçip kendi kişisel sefaletime gömülmek için eve gideceğim- ama sonra bunu duydum.

Onun sesi.

Bu Melody.

"Parker!"

Bedenim çıkıntı boyunca dönüyor, onunla yüzleşmek, onu *görmek*, parıldayan gece göğünün altında onu içime çekmek için dönüyorum. Gözlerimiz birkaç metre öteden kilitleniyor ve o histerik bir halde bana doğru koşmaya çalışıyor ama iri yarı bir polis tarafından engelleniyor.

"Melodi."

Onun adı dilimde sadece bir fısıltı, yumuşak bir nefes ve beni duyamayacağını biliyorum ama yine de söylüyorum. Bu beni sakinleştiriyor.

Ben sakinim.

Milo bakışlarımı takip ediyor. "Bu senin kız mı?" "Umarım öyledir."

"Lanet olsun, adamım, sen-"

Benimle yüzleşmek için döndüğü anda her şey boka sarıyor.

Milo kayıp ayağını kaybettiğinde hava ciğerlerimi terk ediyor. O Tek kolum içgüdüsel olarak ona uzanırken küpeşteye tutunmak için çabalıyor, ama ıskalıyorum, o da beceriksizleşiyor ve sonra o daha yüzeye çıkmadan kalbim suyun dibine batarken Delavan Körfezi'ne yüzüstü serbest düşüşe geçiyor.

Orospu çocuğu.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor, ya da belki de bir anlık bir şey, gerçekten emin değilim, ama tek bildiğim başka bir seçenekle baş başa kaldığım.

Melody çılgılık atarak, köprüden aşağı bankanın diğer tarafına doğru koşmak için onu bırakan polis duvarını tırmalayarak ilerliyor.

"Hayır! Parker, sakın buna cüret etme!"

Hıçkıra hıçkıra ve çaresizce bana doğru koşuyor ve tek yapmak istediğim korkuluklara geri tırmanmak, onu kollarıma almak ve gözyaşlarını öpmek.

Ama benim yok.

Tek yaptığım gülümsemek.

Sonra korkulukları bırakıp peşinden atlıyorum, bu sırada Melody'nin dehşet dolu çığlığı beni karanlık, buz gibi suya kadar takip ediyor.

Kefaret bir sürtüktür.

OceanofPDF.com

-THIRTY-EIGHT-

Melody

O AŞAĞI ŞEHİR CADDESİNDEYİM yine, ciğerlerim deliniyor, uzuvlarım sendeliyor, kalbim dizginlenemez bir dehşetle fırlıyor.

"Hayır! Parker, sakın buna cüret etme!"

Bu bir ricadan, bir yakarıştan daha fazlasıdır. Bu nihai bir talep. En gerçek dileğim.

Aramızdaki mesafeyi azaltıp sevdiğim adamın elli metre sarktığı korkuluklara doğru koşarken bakışlarımı bir saniye, sadece bir saniye tutuyor.

suyun üstünde. Yüzündeki savaşı görüyorum. Mücadeleyi. Gözleri yeşil ve cesurca parlamadan önce sadece bir anlık bir şeydi, sonra...

Gülümsüyor.

O gülümsemeyi görmek için aylarca beklemiştim. Bir zamanlar onun yakışıklı yüzünde çiçek açmasını, içine yeni, sağlıklı kökler ekmesini izlemek için her şeyi yapardım.

Ama şu anda, kaburgalarımın arasında tüyler ürpertici bir bıçakla beni iliklerime kadar kesiyor.

Bir bakış bin kelime söyler derler, ama ben sadece bir tane görüyorum.

Güle güle.

Parker bıraktığı anda çirkin bir çığlık atarak körfeze düşüyor, ben ona ulaşmadan sadece bir göz kırpması önce. "Hayır! *Hayır!*"

Yıkıcı histeri beni ele geçirdi, berbat bir şeydi ve bedenim

Dürtüyle hareket ediyor, korkuluklara tırmanmaya başladığımda bacaklarım şiddetle titriyor

peşinden atlamaktan başka bir şey düşünmeden. Otopilot, tünel görüşü, kaotik içgüdü - kanıma sızıyor, bana bir şey bulaştırıyor çaresiz bir tür çılgınlık.

Sıçramadan önce, iki sert kol orta göbeğimi sarıyor, beni bir tüyden başka bir şey değilmişim gibi geriye, yukarı ve yukarı çekiyor. Ağırlıksız.

Örümcek ağları.

Kalbim gümbür gümbür atıyor, yabancının elinden kurtulmaya çalışırken bacaklarım çırpınıyor ama o beni raylardan uzaklaştırmaya devam ediyor. "Hayır! Bırak beni!"

"Dur, dur, sakın ol. Ben bir polis memuruyum. Bu tarafta bir set var, beni takip edin."

Ona bir bakış bile atmadım.

Sadece koşmaya başladım.

Babetlerim öfkeli bir yürüyüşle kaldırımı dövüyor, tabanlarımı morartıyor ve ciğerlerim yanan, acı veren nefeslerle daralıyor. Boğazım yanıyor, kaslarım ağrıyor ve suyun kenarına doğru körü körüne koşarken kalp atışlarım beni içten dışa doğru yok ediyor.

Sağlık personeli onları zapt etmeye çalışırken insan grupları havada asılı kalıyor ve ben daha suya balıklama dalmayı düşünemedim biri "Onları yakaladık!" diye sesleniyor.

Aman Tanrım.

Çılgın gözlerle körfezi inceliyorum, birkaç metre aşağıda suda iki figür görüyorum, tam da sağlık görevlileri onları karşılayıp karaya çıkmalarına yardımcı olurken.

Boğuk bir çığlıkla, bedenlerin, kolların ve fısıltılı konuşmaların arasından geçerek ileriye doğru koşuyorum. "Parker!"

Suyun içinde halsiz ve dengesiz bir şekilde ilerliyor, diğer adamı da yanında sürüklüyor.

Hareket ediyor, yürüyor, nefes alıyor.

O yaşıyor!

Bir sağlık görevlisi adamı kollarından tutup çimlere taşıırken, ikinci bir sağlık görevlisi Parker'ı ksrp çırpınarak yere yığılana kadar kenardan yukarı çekiyor.

"Parker!" Bağırıyorum, her hızlı ve öfkeli adımda dizlerim ağrıyor. Kayalar ve çakıl taşları ince tabanlarımdan ayaklarıma batıyor ama ona ulaşıana kadar koşımayı bırakmıyorum. "Parker, Tanrım... Aman Tanrım..."

Bir an için ayağa kalkıyor, sonra geriye doğru dşıyor ve ağız dolusu su tükürüyor. "Melody..." diye boğuluyor.

Bedenim kendini onunkine doğru fırlatıyor, atan kalbini göğsümde hissetmekten başıka hiçbir şeyi umursamıyor. Kolları bana sarıldığında hıçkırıklar

Sırtıma yılan gibi dolanıp beni sıkıca kavradı. "Seni kaybettiğimi sandım. Gittiğini sandım," diye ağlıyorum sırlsıklam tişırtnn yakasına.

Parker hırıltılı bir ses çıkartıyor ve sağlık görevlileri hayati değerlerini kontrol etmek için içeri girerken sırt üstü yatıyor. Elini salarımin arasından geçiriyor, tıbbi müdahaleyi reddederken beni olabildiğince yakınında tutmaya alışıyor. "Ben iyiyim," diye homurdanıyor, hâlâ öksürüyor. Hâlâ nefes nefese. "İyi olacağım."

Sırlsıklam ve titriyor, ben umutsuzca sarılırken körfez suyu ince elbisemden sızıyor. Gözlerimden yaşlar dökülmeye devam ederek nemi artırıyor ve onu çılgınca öpücüklere boğuyorum. Parker'ın göğsü her derin ve zorlu nefeste bir genişıleyip bir iniyor ve dudaklarım boynundan çenesine doğru ilerleyerek onunkilerle buluşıyor.

Onu perim.

Onu sertçe öpüyorum, dilim dudaklarını yırtıyor, sıcaklığını kendim için tatmaya aım. Bu bir kanıt, bu bir gerçek, bu bir kanıt, o yaşıyor.

Parker nefesini tutmak için geri çekiliyor, ciğerlerini tıkayan bir başıka su dolu ksrk. "Kahretsin, bu berbattı," diyor kısık sesle.

Kaburgaları tısıyor, göğsü ısıık çalıyor. Dehşıtim daha da artıyor, bir sağlık görevlisi beni uzaklaştırmaya alışıırken beni endişeye boğuyor, Parker'ı pusuya dşıryor

kan basıncı manşonları ve oksijen. Diğer adam birkaç metre ötede hareketsiz yatıyor, etrafı sağlık görevlileri tarafından sarılmış, sedyeler hızla ilerliyor. Bu üzücü bir sahne ve içimde bir bulantı dalgasına neden oluyor.

Parker öksürüyor ve boğuluyor, çimlere daha fazla su tükürüyor ve ben solgunlaşıyorum.

O iyi mi?

Gözlerimin önünde boğuluyor mu?

Görüşüm yıldızlarla, küçük ışık parçacıklarıyla parıldıyor ve kendimi sallanırken hissediyorum, başım dönüyor ve şakaklarım zonkluyor.

"Parker... beni bırakma..."

Hava ürkütücü bir enerjiyle, yasaklayıcı bir şeyle çatırdıyor ve Parker'ın parmak uçlarının belime girdiğini hissediyorum, kalçalarının üzerinde yükselirken, arka plandaki gürültü parazite dönüşürken yüzü önümde bulanıklaşıyor.

"Melody?"

Ses tonuna alarm karışıyor, beni sıkıca kavıyor. Çırpınan gözkapaklarımla süzölmeye başlıyorum, her şey karmakarışık bir kaosa dönüşürken dizlerimin üzerine devriliyorum.

"Tanrım... biri ona yardım etsin!"

Panikle söylediği sözler kulaklarımda çınlamaya dönüşerek kayboluyor ve Parker yere düşmeden önce beni yakalıyor ama beni bütünüyle yutan karanlıktan kurtaramıyor...

Bu ışıklar tanıdık. Steril ve estetik değil.

Keskin bir nefesle gözlerimi kırpıştırarak bileğime uzanıyorum, intihar girişimimden sonra hastane yatağına geri döndüğümü düşünüyorum - kolalı çarşaflara dolanmış, damarım ve kalbim kanıyor. Annemle babamın hayal kırıklığına uğramış, ağlamaklı yüzlerinin üzerimde gezindiğini görmeyi umuyorum.

Panik beni ele geçirdi.

Hayır... Hazır değilim.

Gerçeklik bana doğru geri dönerken, bulanık beynim öfkelenmeye başlıyor ve gözlerim koluma indiğinde, bana bakan sadece soluk bir yara izi var.

Karşı koluma bakıyorum ve irkiliyorum. Dirseğimin alt tarafına uzun bir iğne ve beyaz bir bant yapıştırılmış.

Ve sonra... anılar bana saldırıyor, bir gürültü, renk ve ışık seli.

Parker!

Hemşire çağırmak için çağrı düğmesini ararken kalp atışlarım kaburgalarımın sekerek dik oturuyorum. Hatırladığım son şey, sağlık görevlileri etrafımızı sararken Parker'ın kollarımda nefes nefese kaldığı ve ardından mide bulantısı ve baş döndürücü ışıkların beni esir aldığı.

Bir köprüden atladı.

Gözümün önünde bir köprüden atladı ve şimdi nerede olduğunu bilmiyorum.

Gözlerimden yaşlar akarken içimde bir endişe dolaşıyor. Parmaklarım düğmeyi kurcalıyor, nane yeşili perde önümde titreyene ve tanıdık bir yüz ortaya çıkana kadar tekrar tekrar basıyorum.

Dr. Whitley.

Bree.

"Melody," diyor yumuşak bir sesle, kestane rengi lüleleri başının üzerinde yığılmış. "Nasıl hissediyorsun?"

Yutkunuyorum. "Ben neden buradayım? Parker nerede?"

Gülümsemesi kolay, doğal. Benimki gibi. Bree dikkatli adımlarla ilerliyor ve karyolamın yanına geliyor. "Bayılmışsın. Kendine geldiğinde paniğe kapılmıştın, biz de sakinleştirici verdik."

Koluma şefkatli bir avuç yerleştirmek için uzandığında bronz gözlerinden sıcaklık yayılıyor. Sıradan bir doktorun yapacağının ötesinde, samimi bir jestti bu.

Ama sanırım ben sıradan bir hasta değilim.

Çatlamış dudaklarımı yalarken alt dudağımın titremeye başladığını hissediyorum. "Parker... o iyi mi?"

Çabucak başını sallar. "İyileşecek. Onu uzun vadeli yan etkiler açısından izleyeceğim ve akciğer enfeksiyonu belirtilerine dikkat edeceğim, ancak her zamanki inatçı hali gibi." Bree'nin gülümsemesi sulu gözlerinde çiçek açıyor. "Seni sormayı bırakmadı. Çok endişeli."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Onu görebilir miyim?"

Ona ihtiyacım var. Ona kollarımda ihtiyacım var, etle ete, atan kalple atan kalbe.

"Yakında," dedi bana. "Taburcu belgelerini imzalamaya gidiyorum, sonra da sizi buradan çıkaracağım. Ama önce..." Bree dudaklarını dişlerinin arasına çekiyor, dokunuşunun kolumdaki baskısı artıyor. Uzun, titrek bir nefes alarak duraksıyor. "Seninle bazı sonuçların üzerinden geçmemiz gerekiyor. Buraya getirildiğinde bir kan testi yaptık."

Donup kaldım, kaslarım kilitlendi. İçimdeki sinirler daha fazla mide bulantısını tetikliyor.

Oh, Tanrım... Ölüyor muyum?

Zihnim en kötü senaryolarla dolup taşıyor: beyin tümörleri, kanser, kanserli beyin tümörleri.

Boğazıma bir şey kaçıyor.

Bree yatağının başucuna oturuyor, beni sıkarken gözleri yaşlarla parlıyor, söylenmemiş sözleri bir yılan gibi etrafımda dolanıyor.

Hayır, lütfen.

Ben hazır değilim!

Neredeyse bir din adamının perdeyi ittiğini, bir yas ve son ayın yaygarasını hayal edebiliyorum.

"Hamilesin, Melody."

Hayır! Hayır! Beyin tümörü!

Bekle.

Sözleri korku sisini delip geçiyor ve gerçekte ne söylediğini yavaş yavaş anlamaya başlıyorum. Tüylerim diken diken olurken kalbim şaşkın ve sersemlemiş atışlarla gümbür gümbür atıyor. Keskin bir nefes boğazımın arkasında düğümleniyor. Zihnim dönüyor. Uzuvlarım titremeye başlıyor.

Ben hamileyim.

Ben hamileyim.

Gözyaşlarımız aynı anda dökülüyor ve Bree boğuk, ağlamaklı bir kahkaha atıyor. "Tebrikler."

Ağzımı kapatmak için bir elimi kaldırıyorum. Sevinç ve güvensizlikle karışık bir hıçkırık avucumun içinde boğuluyor ve bu beklenmedik bombayı sindirmek için gözlerimi kapatıyorum. "Ne kadar... ne kadar ilerledim?"

Bree iki parmağını gözünün altına götürerek gözyaşlarını siliyor. "HCG seviyelerinize bakılırsa, muhtemelen altı ila sekiz haftalıksınız. Emin olmak için bir ultrason ayarlamamız gerekecek."

Duygular ciğerlerimdeki havayı çalarak içime hücum ediyor.

Ertesi gün hapı başarısız olmuş olmalı.

Bunca zamandır hamileydim.

İnanılmaz bir çığlık atmamak için yüksek sesle "Parker biliyor mu?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, koyu renk bukleleri topuzunda dans ediyor ve sonra sevgi dolu elini kolumda bir aşağı bir yukarı kaydırıyor. "Bunu ona sen söyleyeceksin, Melody. Yine de ona haberi verdiğinde yüzünü görmek için her şeyimi verirdim." Bree kendi sevinçli duygularıyla sarsılıyor ve derin bir iç çekiyor. "Tanrım, benim küçük kardeş baba olacak..."

Parker'a olan aşkı ondan yayılıyor, baş döndürücü ve güçlü. Bir an için uzaklaşıyor, gözleri yılların anılarını yansıtıyor-acı, neşe, akrabalık. Rahatladığını, gururlandığını görüyorum ve birlikte ne gibi zorluklar yaşadıklarını merak ediyorum. Hikayelerini dinlemek, dostluklarını ve bağlarını yeniden yaşamak istiyorum. Her şeyi bilmek için can atıyorum.

Elinin arkasını avucumla kavradığımda içimi bir bağışlama ve anlayış dalgası dolduruyor. Bree iyi bir insan. Aurası saf ve nazik ve kalbi empatiyle kanıyor. Kardeşi için her şeyi yapar.

Ve o zaman anladım ki... Parker'ın gülümsemesini görmeyi benim kadar arzuladıysa, yaptığı şey için onu gerçekten suçlayamam.

O ve ben çok farklı değiliz.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye devam ederken, parmak eklemlerini nazikçe sıkıyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum kesik kesik bir nefesle. "Bunu neden yaptığını anlıyorum."

Bir yutkunmayla boğazı düğömlenirken gözleri bakır tabaklara dönüşüyor. Gözyaşları arasında başını sallıyor. "Seni gerçekten incitmek istememiştim Melody.

Lütfen şunu bilin. Niyetim asildi ama şimdi bunun doğru olmadığını anlıyorum. Karışmak bana düşmezdi."

"Biliyorum," diye onu temin ediyorum. "Sorun değil."

Dudaklarında minnettar bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim." Bakışları uzaklara dalıp ağarmış çarşafalara yerleşiyor ve usulca ekliyor: "Her şey için teşekkür ederim... Parker için yaptıkların için. Kardeşimin seninle

asla mutluluk ya da neşe bulamazlar ya da hayatı bir yükten başka bir şey olarak göremezler. Bir ıstırap."

Düşünceli bir şekilde dinlerken kalp ağrısı içime saplanıyor.

"Kalbi güçlü ama uğruna savaştacak bir şeyi hiç olmadı," diye bitiriyor Bree, bana geri dönüyor ve sözlerini ısıltılı bir gülümsemeyle mühürlüyor. Elini kaldırıp karnımın üzerine örttüğü yatak örtüsünün üzerine koyuyor. "Şimdi her şeye sahip."

-THIRTY-NINE-

Melody

EV.

Burası evim gibi.

Ne dört duvar ne de kırmızı tuğlalar, hatta ne de araziye çevreleyen ve ona huzurlu bir inziva havası veren uzun, yemyeşil ağaçlardan oluşan perde.

İşte *bu*.

Bu adam.

Karnımda çırpınan bu yeni hayat.

Bree bizi hastaneden taburcu ettikten sonra Parker'ı odama götürdü. Gözleri yorgun ve bitkin görünüyordu ama beni duygusal bir kucaklamanın içine çekerken, başımın üstünü öperken ve göğsüne sertçe düşen gözyaşlarımı sustururken kolları güvenli ve istekli hissettiriyordu. Üç değerli kalp atışı ruhumu umutla doldururken uzun süre birbirimize sarıldık.

Hala köprünün yakınında park halinde olan araçlarımıza bir Uber yolculuğu paylaştık, ardından ayrı ayrı Parker'ın evine gittik ve onunla haberlerimi paylaşmayı planladım.

Arabamdan inip çakıllı garaj yolunda ona doğru koşuyorum ve kamyonetinin yanında buluştuğumuzda parmaklarımızı birbirine doluyorum. Parker

Ağır bir nefes alıyor, iç çekerek kaputa yaslanıyor. Gözleri beni hemen bulamıyor. Omzumun hemen ötesine bakıyorlar, tam olarak okuyamadığım bir şeyle titriyor. "Hey... bana bak." Elim

kaldırıyor ve parmak uçlarımı çene çizgisini gölgeleyen kılların üzerinde gezdiriyorum. "İyi misin?"

Parker geriliyor, benim araştıran bakışlarımla karşılaşmadan önce bocalıyor. "Özür dilerim, ben

sadece..." Yeniden toparlanmaya çalışıyormuş gibi sert bir hava üflüyor.

"Kendimi berbat hissediyorum. Kaşınıyorum. Dengesiz."

"Az önce bir travma geçirdin Parker. Bu anlaşılabilir bir durum."

Yapışkan bir rüzgâr eserken gözleri sımsıkı kapanıyor. "Başarısız olmuşum gibi hissediyorum."

Sözleri midemi bulandırıyor. "Öyle söyleme."

"Neden olmasın? Gerçek bu. Seni hayal kırıklığına uğrattım, şimdi de onu hayal kırıklığına uğrattım." Parker ısırarak tekrar başka tarafa bakıyor. Ben daha ona ulaşmaya çalışmadan geri çekiliyor. "O öldü. Onu o lanet olası körfezden çıkarırken bunu biliyordum."

Etrafımızdaki havayı ağır bir keder kaplıyor. Hastaneden ayrılmadan önce Bree bize kötü haberi verdi; ellerinden gelen her şeyi yapmışlar ama köprüdeki adam kurtulamamış.

O anda gözlerim Parker'a kaymıştı ve küçük bir ışığın titreştiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Bir bulut yuvarlanarak üzerine gölgeler düşürdü.

Söndü.

"Parker..." Elimi yanağından indirip her iki avucunu da avuçlarımın içinde kavriyorum. "Bunu kendine yapma. Bu senin taşıyabileceğin bir yük değil. Az önce hayatımda gördüğüm en özverili, en kahramanca şeye tanık oldum ve bu sadece seni bin kat daha fazla istememe neden oluyor."

Parker'ın gözleri tekrar bana dönüyor ve sözlerimi hatırladıkça alevleniyor. Ellerimi sıkıca kavradı. "İstemediğin şeyleri söyleme Melody."

"Ciddiyim," diye cevap veriyorum fısıltıyla, cesur bir nefesle. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın, bir hata yaptın. Hatalar bizi insan yapar. Hatalar bizi daha iyi, daha güçlü insanlar haline getirme potansiyeline sahiptir." Gözleri inci gibi yıldız ışığını yakalıyor

yüzümde dans ederken, kaşlarım yansımaya kırılıyor. "Bu gece iyi bir şey yaptın Parker... Gerçekten iyi bir şey. Sonuç bunu söylemez."

Omuzları çöküyor, beni kendine çekerken alnı alnıma düşüyor. Birkaç dakika boyunca birbirimize sessizce sarıldık, birbirimizin canlılığına kapıldık, ağustos böceklerinin şarkısıyla serenat yaptık ve iyileştirici kalp atışları. "İyi olmana çok sevindim," diye mırıldanıyor ve saç çizgime hafif bir öpücük konduruyor. Sonra iç çekerek şöyle diyor: "Beni takip ettiğin için teşekkürler.

beni eve götür. Muhtemelen duşa girip yatacağım."

Başımı sallayarak ona sokuluyorum. Gecenin bir yarısı, sabahın erken saatlerine yaklaşıyoruz ve yorucu bir gün oldu. Belki de büyük açıklamam yarına, ikimizin de kafasının daha net olduğu zamana kadar beklemeli.

Parker doğrulmadan önce bana bir öpücük daha veriyor. "Eve gitmek için hazır mısın?"

Kalbim küt küt atıyor.

Sorusunun yönünü tahmin edemediğim için bir adım geri atarken irkiliyorum. Hızlı bir mide bulantısı dalgası karnımın dönmesine neden olurken, tenim kovulma hissiyle karıncalanıyor. "Kalmamı istemiyor musun?"

Kaskatı kesilir. Parmaklarını dağınık saçlarında gezdirerek ruh halini değerlendirirken bir süre geçiyor. Parker beni inceliyor, bakışları Akkor halindeki ay ışığında irkilmiş bir ifade. "Kahretsin, istiyor musun?"

"Elbette istiyorum," diyorum, ciddi bir yalvarışla. "Neredeyse ölüyordun, Parker. I-

Sadece birkaç saat önce neredeyse öldüğünü gördüm. Gözlerimin önünde elli metreden düştün." Bir panik dalgası yüzeye çıkıyor, kelimelerimi bastırıyor ve nefesimi çalıyor. "Lütfen, beni gitmeye zorlama. Sana sarılmalıyım, yanımda senle uyanmalıyım, nefes almalıyım ve ısınmalıyım..."

"Kahretsin Melody, özür dilerim." Parker beni kollarının arasına alıyor, ellerini yüzüme doğru kaydırıp yanaklarımı avuçluyor. Yeşil gözleri

parılıyor

İstirap. "Tanrım... lütfen kal. Kalmanı istiyorum."

Nefes alış verişim dengesizleşti, manik sınırlara dayandı. Tek yapabildiğim başımı sallamak. "Hâlâ bana kızgın olduğunu düşündüm," diye açıklıyor, endişesi yüzüne yansımış.

kelimeler ve onun dokunuşu. Başparmaklarını kızarmış elmacık kemiklerimin üzerinde gezdiriyor. "İyi olup olmadığımızdan emin değildim. Sırf kendimi lanet olası körfeze attım diye her şeyin affedildiğini düşünmek istemedim."

"Biz iyiyiz." Hızlıca, kendimden emin bir şekilde söylüyorum ve sonra tekrar ediyorum. "Biz iyiyiz, Parker. Her şey bitti. Seni affediyorum."

Alnımızı tekrar birleştirerek, dişlerini sıkarak sert bir nefes alıyor. Ondan daha önce hiç duymadığım bir ses çıkıyor. Düzensiz, gergin, neredeyse acı verici.

Yürek parçalayan bir rahatlama.

"Siktir..." Parker'ın parmakları boynumun dibine dolanıyor, sertçe kenetleniyor, çaresizliği içime işliyor. İhtiyacını hissediyorum. "Hâlâ benim misin?"

En sevdiğim şarkı zihnimde yankılanıyor ve gözyaşlarım serbestçe dökülürken başımı sallamaya devam ediyorum. "Evet," diye mırıldanıyorum, gözlerinin kapanışını izliyorum, sanki onayımı içine çekip kemiklerine kazıyormuş gibi. "Ben seninim. Sadece seninim."

"Lanet olsun, seni hak etmiyorum."

Eğilerek alt dudağına bir öpücük konduruyorum ve "Sandığından daha fazlasını hak ediyorsun" diye mırıldanıyorum.

Ardından bir öpücük daha, aynı hafiflikte, ama sonra dilimin ucu dudağında hızlı bir tat almak için dışarı çıkıyor. Tuz ve tatlılık. Duygularımızı yeni bir yöne çekerek aramızda şehvet kıpırdanıyor ve özlem dolu bir iç çekişle onun içinde eriyorum.

Parker'ın elleri, çıplak belimi kavrayana kadar elbisemin eteklerinin altında kayboluyor, ateşli bakışları ağzıma kilitleniyor. Ben daha da

yaklaşırken kalçalarımız birbirine sürtünüyor ve parmakları arkamda
sinsice ilerliyor.

İç çamaşırlarımın altından. Avuç içleri içeri kayarak arka tarafımı kavradığında inliyor. "Tanrım, Melody, gir şu lanet eve. Senin içinde olmam lazım."

İçimden bir inilti kaçıyor. "Bekle... bekle, dinlenmelisin. İyileşmelisin," diye ısrar ediyorum, vücudumun karşı çıkma vızıltısına rağmen.

"Dinlenmeye ihtiyacım yok." Parker kıcımlı sıkarak beni ereksiyonuna doğru çekiyor. "Neredeyse otuz yıldır uyuyorum. Tek ihtiyacım olan sensin."

Dudaklarımız birbirine çarpıyor, diller anında birbirine dolanıyor. Bir elini başıma götürüp saçlarımı çekiştirdiğinde başım geriye düşüyor, cılgınca bir hırıltıyla ağzımı daha derinden tatmak için eğiyor.

Nefes almak için geri çekiliyorum. Ellerimi göğsünde gezdirip omuzlarına koyuyorum ve kendimi "Duş al" demeye zorluyorum. Dinlen." Vücudu hem yorgunluk hem de şehvetle uğulduyor ve sallanıyor. "Sabah yine burada olacağım."

Parker'ın kararlılığı azalıyor, uzun iç çekişi başımdaki tüyleri öpüyor. Ardından küçük bir baş sallama geliyor. "Tamam."

İçeri giriyoruz, Parker duşa girmeden önce Walden'a birkaç dakika ilgi gösteriyoruz ve ben de onun yatak odasına çekiliyorum. Eleme Çekmecesinde katlanmamış ve karmakarışık duran tişörtleri karıştırırken bir tanesini çıkardım ve gecelik olarak kullanmaya karar verdim.

Çıplak ayaklarım onun dağınık yatağına doğru ilerlerken karnımda kelebekler uçuşuyor ve serin çarşafların altına giriyorum. Tanıdık kokusunu içime çekerek yorganın içine gömülüyorum.

Topraksı ağaçlar ve misk yağmur damlaları. Sedir ve çam kokusu. Bu kolonya değil -Parker görünüşe önem veren biri değildir- bu yüzden sabunu ya da yumuşatıcısı olmalı.

Bir gülümseme sıcaklıkla birlikte yükselir.

Bebeğimiz Colorado dağları kokan bir erkek mi olacak?

Yoksa bir kız mı? Narenciye ve güneş ışığı mı?

Erkek mi inşa edecek ve oyacak, yoksa kadın mı pişirecek ve gülümseyecek?

Büyüleyici düşünceler beynimden geçerek beni hayallere daldırıyor. *Bir bebek.* Çocukluğumdan beri çocuk istemişimdir, küçük oyuncak bebeklerden mahalle çocuklarına bakıcılık yapmaya kadar. Charlie ve benim bir hayat planımız vardı, bu plan kısa kesildi ve anne olma hayallerim acımasızca yok oldu. Aylar geçtikçe duşta kırmızı suyun aktığı, kalçalarımın kan damladığı, vücudumun son umut kalıntılarını da temizlediği canlı anılarla boğuştum.

Umut.

Parker bir keresinde umudun zayıflar için olduğunu söylemişti.

O toplantılardaki ilk günümdü ve sözleri beni yaktı.

Beni derinden sarstılar.

Ama belki de haklıydı, umut zayıflar içindir. Zayıflar ve mücadele edenler için.

Kırılabilir.

Umut yapıştırıcıdır.

Ve bunda utanılacak bir şey yoktur. Zayıflıkta, daha fazlasını istemekte, başarısızlıkta veya yenilgide utanılacak bir şey yoktur. Bu zayıflık anları olmadan, gücümüzün güzelliğini asla gerçekten takdir edemeyiz.

Umut, keder ve acı için bir sıçrama tahtasıdır ve gerisini getirmek bize düşer. Karanlık deliklerimizi doldurmak, yaralarımızı dikmek ve diğer tarafa doğru yol almak.

Parker yirmi dakika sonra açık gri bir tişört ve boxer külot giymiş, saçları nemli ve dağınık bir halde yatak odasına girdiğinde yüzümde hüznü bir gülümseme beliriyor. Oyalanıyor, gözleri lambayla aydınlatılmış alanda beni süzüyor, düşünceli bir duyguyla titriyor.

Doğrulup yanımdaki boş alanı hafifçe okşuyorum. "Merhaba."

Kendi gülümsemesi ağzında seğiriyor. Kısa bir an için bocalıyor, Sanki her şeyi içine atıyormuş gibi, sonra ileri doğru adım atıyor. "Buna alışabileceğimden emin değilim."

"Beni yatağında görmek mi?" Sırıttıyorum.

"Seni benim yatağında, benim alanımda, benim kıyafetlerimle görmek." Parker yatağa tırmanıyor, bana doğru sinsice yaklaşıyor, kolu gövdemin üzerinden sarkıyor ve beni kendine çekiyor. Sert bir elini göbeğimde aşağı yukarı gezdiriyor, tişörtünün içindeki görüntümü seyrediyor ve karnıma yerleştiriyor. O

"Her yerde." diye bitirir.

Sertçe nefes alarak bakışlarıyla buluşuyorum. "Ben de seni her yerde hissediyorum," diye fısıldıyorum, o farkında olmadan karnımı avuçlarken elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Sen benim içimdesin."

Gözleri ateşle parlıyor. "Siktir, gerçekten olmak istiyorum."

"Öylesin." Parker elini aşağıya doğru hareket ettirmeye çalıştığında, elini karnımın üzerinde tutarak çabalarını durduruyorum. "Şu anda içimdesin."

Ona bir şey anlatmaya çalıştığımı fark ettiğinde kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor. "Kalbinde falan mı? Bu bir kız metaforu mu?"

Gülümsemem genişliyor, bir kıkırdama dökülüyor ağzımdan. "Hayır. Bu bir gerçek. Tam anlamıyla içimdesin."

"Kahretsin Melody, belki de çok fazla lağım suyu yuttum ama ben-" Parker sözünü keser, hareketsiz kalır. Bir kez göz kırpmıyor. İki kez. Dikkati Doğruca karnımın üstünde duran birleşik ellerimize gidiyor ve odağını tekrar yüzüme çevirdiğinde, vahiy netleşiyor. Çarpıcıydı. "Bana hamile olduğunu mu söylüyorsun?"

Gözlerim doluyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

"Yüce İsa..." Parker bir elini yüzünde gezdiriyor, nefesini dizginlerken çenesini tutuyor. Aramızdan sessiz, ağır bir ritim geçiyor, hava yüklü ve yoğun, gözleri sıkıca kapanıyor. Göz kapakları tekrar açıldığında, yeşim

İrisler duygu ve inançsızlıkla parlıyor. "Anne baba mı olacağız?"

Başım hararetle sallanıyor, çenem titriyor. "Evet," diye cevap veriyorum, sadece nefes nefese. "Kız kardeşin bana hastanede söyledi. Kan testi yaptılar."

"Siktir. Lanet olsun."

Parker bana doğru fırlıyor, bir eli hâlâ karnımın üzerinde, diğer eli saçlarımda dolaşıyor, yüzü üzerimde gezinirken uzun telleri yumrukluyor. Yüzündeki tarifsiz ifade karşısında içim sıkıştı, huşu duydum, Aşk. Bana sıkıca sarılırken inlemeye benzer bir ses çıkarıyor ve ben de dudaklarını öpmek için yukarı kalkıyorum. "Parker, seni seviyorum."

Üstümde gerilirken çaresiz, erkeksi bir ses daha çıkıyor. "Tanrım, şu anda beni öldürüyorsun."

"Seni seviyorum," diyorum tekrar, ellerim yüzünü kavrarken bacaklarımı kalçalarına doluyorum. "Seni çok seviyorum, Parker Denison. *Seni*. Her şeyini Yaraların, gölgelerin ve mükemmel, kusursuz kalbin. Senden vazgeçmeyeceğim. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, aç ve çılgın, beni en değerli varlığımıymışım gibi kavlıyor - onun tüm amacı. Dizlerinin üzerine kalkıyor. Beni de yanına çekiyor, sonra ben kucağına oturana kadar oturur pozisyonda yatak başlığına yaslanıyor. "Beni sevdiğine inanamıyorum. Beni sevdiğine inanamıyorum. benim." Sözleri düzensiz bir şekilde dökülüyor, elleri sırtıma tırmanıyor, parmakları enseme beni kavlıyor. "İçine bir bebek koyduğuma inanamıyorum."

"İnan buna," diye fısıldıyorum. "İnan bana." "Tanrım, seni çok seviyorum."

Parker beni dizginlenemez bir açlıkla tekrar öpüyor, dillerimiz kalplerimizin atışlarıyla düello ediyor. Üzerimdeki tişörtü yırtıp yere atıyor. Sonra öne doğru dalıp göğsümü ağzına alıyor. Sırtım zevkten kavisler çiziyor, yakınlığımız katıksız bir arzuya dönüşüyor. Avuç avuç

tutuyorum

Saçlarını okşuyor, nefes nefese bir inilti onunkine karışıyor. Kalın sertliği uyluğumun iç kısmına baskı yapıyor ve ben de ona sürtünüyorum, bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor.

"Çok ağrın olmadığına emin misin?"

Meme ucumu ağzına alıp hafifçe ısıyor. "Çok ağrım var ama bu geceyi senin içinde olmadan sonlandırmamın imkanı yok."

Beni tekrar ısırdığında başım geriye düşüyor, sonra dilini göğsümden boğazıma kadar götürüp derimi dişlerinin arasına alıyor. İçgüdüsel olarak, kapatmak için başucu lambasına uzanıyorum ama Parker ben yapamadan bileğimi çalıyor.

Başını sallıyor. "Hayır."

Keskin bir nefes alarak tişörtünün kumaşını toplayışını, sonra başının üzerine çekip benimkinin yanına fırlatışını izliyorum. Vücudu çıplak duruyor

Önümde yetmiş dokuz yara izi sergileniyor ve ben her birine aşık oluyorum. Parmak uçlarımı buruşuk izler boyunca gezdiriyorum, pürüzsüz ve yumuşak, parmak uçları kalça kemiklerimi ısırırken onun sertleştiğini hissediyorum.

Parker, gövdesine öpücükler kondurmak için eğildiğimde tıslıyor. Dilini çıkarıp yara izleri boyunca gezdiriyor. Kafatasımın arkasını elleriyle kavıyor, yumuşak bir iniltiyle gezinen ağzıma doğru eğiliyor.

"Beni mahvediyorsun Melody," diye mırıldanıyor, parmaklarını vahşi saçlarımın arasından geçirerek. "Duvarlarımı paramparça ediyorsun. Karanlığımı buharlaştırıyorsun, şeytanlarımı deviriyorsun. Hayatım boyunca yanımda taşıdığım tüm yanlış inançlarımı yok ediyorsun."

Dudaklarım göğsünde geziniyor, ta ki ağız ağza gelene kadar, nefesler birbirine karışıyor ve "Yeniden inşa etme zamanı" diyorum.

Kelimeler muhtaç öpücüklere ve çılgın dokunuşlara dönüşüyor ve ben onun dili, elleri ve bana olan aşıkâr sevgisi tarafından yutuluyorum.

Kalçaları yukarı kalkıp

İç çamaşırimdan sıyrılırken boxer'ımı indiriyorum ve kendimi onun

kucağına bırakıyorum, ereksiyonu benimle alay ediyor.

Gözlerimiz güçlü bir kalp atışı için kilitleniyor, son birkaç saat etrafımızda heyecan verici bir enerjiyle dönüyor.

Ölüme
yakın.

Yeni bir
hayat.

Ve sonra boğuk bir ıgıkla onun üzerine kayıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor.

Parker'ın yüzü göğüslerimin arasına düşüyor ve zevk iniltisini bastırıyor. Güçlü kollar beni sarıyor, sırtıma dolanıyor ve beni ona bağlıyor. Hemen hareket etmiyoruz.

Sadece *hissediyoruz*.

Kalçalarım içgüdüsel olarak sallanmaya başladığında, onu yavaşça ve derinlere çekerken, Parker beni daha sıkı kavıyor, elleri omurgamdan yukarı kayıyor ve ağızlarımız buluşana kadar beni daha yakına çekiyor.

Tenim tene değiyor, bedenim yenilenmeyle uğulduyor. Dili dudaklarımın arasından geçerken içimde bir ateş yanıyor, kalbim hızlanıyor, nabzım dans ediyor. Ona daha hızlı, daha sert biniyorum, her çarpışmada ikimiz de inliyoruz.

O yaşıyor.

Ben hayattayım.

Yaşıyoruz, nefes alıyoruz, sevişiyoruz, seviyoruz, gelişıyoruz. Kanımız sıcak pompalıyor. Damarlarımız atıyor ve zonkluyor. Tenimiz terliyor ve uzuvlarımız birbirine yapışıyor.

Rahmim hayatla şarkı söylüyor.

Sadece bu düşünce bile içimi ateşliyor. Ateşli ve azimliyim, umutsuz bir hızla üzerine çıkıp düşüyorum, kendimi sabitlemek için saçlarından tutup çekiştirirken ağzına saldırıyorum.

Parker başımı geri çekiyor, neredeyse parçalanıyordum. "Tanrım, eğer bana böyle binmeye devam edersen kendimi kaybedeceğim."

Hiç hız kesmeden onu tekrar öpüyorum, dişlerimle dudağını ısırıyorum.

"Senden istiyorum. Kendini benim içimde kaybet."

Bana ne kadar canlı olduğunu göster.

"Kontrolümü kaybetmemi mi istiyorsun? İki saniye içinde boşalmamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Pelvislerimiz birbirine çarpıyor ve dudağını tekrar ısırarak kendimi kasıklarına doğru sürüyorum. Vücudum serbest kalmanın başlangıcıyla kıvılcımlar saçıyor.

"Siktir, Melody..." Parker kafatasımın tabanını cezalandırıcı bir şekilde avuçluyor, "Benimle geliyorsun" diye tıslarken dişlerimiz birbirine çarpıyor.

Diğer eli aramıza giriyor, kıvılcımlar alev alıp ben de alevler içinde kalana kadar beni parmaklıyor. Parker şiddetli hamlelerle içime giriyor, kollarında titrediğim anda çözülüyor, dinamitten ve kayan yıldızlardan başka bir şey değilim. Serbest kalışı içimden akıyor, yaşam gücü ve Derin iniltisini boynumun kıvrımlarına gömüyor, dalgaları birlikte aşarken bana her zamankinden daha sıkı sarılıyor.

Kollarında gevşiyorum ve ikimiz de sert bir iç çekişle yatak başlığına doğru yığılıyoruz. Parker ellerini şefkatli vuruşlarla sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, kalbi hızlı ve öfkeli bir şekilde benimkine çarpıyor, nefeslerimiz düzensiz ama mükemmel bir şekilde aynı hizada.

Bir gülümseme beni ele geçiriyor ve bedenlerimiz hâlâ birleşmiş halde onun üzerine uzanırken kendimden uzaklaştığımı hissediyorum. Ama yumuşak, puslu bir parıltı perdelere nüfuz ettiğinde, şafağın ilk ipucu, başka bir içsel arzunun üstesinden geliyorum. Yanağım göğsünden kalktı.

"Parker?"

Yorgunluğu belli oluyor ama yumuşak bir "Hmm?" sesi çıkarıyor.

"Yorgun olduğunu biliyorum ama uyumadan önce bir şey daha yapmak istiyorum."

Göz kapakları açılırken uzun kirpikleri titriyor ve sonra uzanıp kıcımlı sıkıyor. "Mmm, doyumsuzsun."

"O değil," diye sırtıyorum, kendimi onun üzerinden çekip eline uzanıyorum. "Benimle gel."

Üstümüzü başımızı düzeltmek ve giysilerimizi bulmak için biraz zaman ayırıyoruz ve sonra onu evine doğru götürüyorum, Walden arkamızdan geliyor, ta ki ön verandada durup çiçek açmış ufka bakana kadar.

Bu bir kutlama.

Yeni bir gün. Yeni bir başlangıç.

Yeni bir hayat.

O sabah güneşin doğuşunu birlikte izliyoruz, yan yana, el ele, Walden ayaklarımızın yanında rahatça dinlenirken. Canlı renkler gökyüzünü boyarken, ağaçların tepelerini eflatun ve altınla kaplarken, sanırım sonunda aynı şeyi görüyoruz.

Umut.

-FORTY-

PARKER

Ona sonsuza dek August'u vermenin bir yolunu buldum.

Kızımız August Amelia, doğum günü elbisesinin eteğini zarif olmayan daireler çizerek döndürüyor, iki küçük avuç içi tüylü küçük arkadaşını kucaklıyor.

Hayatta hiçbir zaman iyi olmadım ve şimdi buradayım, bir şekilde çocuğumu hayatta tutmayı başarırken, bu noktada yaşı bin yılı geçmiş olan köpeğimi, Melody'nin ev bitkilerine saldırgan bir şekilde sızmasını ve hamster fiziğinin tüm yasalarını açıkça aşan bu lanet hamsterı yaşıyorum.

"Baba, bak!"

Siktir, sonunda nalları mı dikti?

Kendimi hazırlayarak kızıma bir adım daha yaklaşıyorum, çimenler çıplak ayak parmaklarını gıdıklıyor. Dişlek sırtışıyla rahat bir nefes alıyorum. "Ne oldu, günüşiğim?"

Güneşli sarı saç örgüleri esintiyle dans ederken, geniş yeşil gözler gün ortası ışığında parıltıyor.

Annesinin tıpatıp aynısı. "Nutmeg doğum günü şapkası tak."

August'un avuçlarının içine bakıp hamsterın başının üzerinde duran minik pembe çiçeği görünce ağzımda bir gülümseme beliriyor. Arka bahçemizde çiçek açan genç şeftali ağacından kopan tek bir taç yaprağı.

Melody'nin yanıma taşındığında yaptığı ilk şeylerden biriydi. üç yıl önce. Merhum kocasının anısına bir şeftali ağacı dikti ve bu yaz nihayet meyve vermesini umuyoruz.

"Parker!"

Melody'nin panik içindeki sesi arka kapıdan bana doğru geliyor ve ben de endişeli gözlerimi hamile karıma dikerek olduğum yerde dönüyorum. Çılgınca bakarak bana el sallıyor.

Ona doğru koşuyorum. "Kahretsin, sorun ne?" "Acil bir durum var."

Çifte bok.

"Doğuma mı giriyorsun?"

Melody oğlumuzla birlikte otuz dokuz haftalık, bu nedenle Ağustos'un üçüncü doğum günü için büyük bir parti planlamak riskliydi. Zihnim, partinin *Mutlu Yıllar* şarkısı sırasında Melody'nin suyunun gelmesi, sancılı kasılmalar ve oğlumuzun mutfakta, köpek kaplarının yanında patlamasıyla kesintiye uğraması gibi üzücü görüntülerle dolup taşı.

"Hayır, daha kötüsü," diye haykırıyor telaşlı bir nefesle, başını sallarken örgülü saçları bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Solgunum.

Sonra şişmiş karnına bakıyorum, sadece çocuğumun çoktan çıkmadığından ve onu kaçırmadığımdan emin olmak için.

"Kekleri yaktım," diye itiraf ediyor ve ardından dehşete düşmüş bir çılgılık atıyor. "Ben kimim ki? Sen devralmalısın."

Ne oluyor lan?

Melody'nin yüz ifadesi pişmanlıkla doludur.

Onu tanıdığım yıllar boyunca eşim bir kez bile kek yakmadı. Geçen yılın sonlarında şehir merkezinde başarılı bir pasta dükkânı açtığı için şehirde çok iyi tanınıyor, neredeyse yerel bir ünlü. Bu bir

Evdeki fırının bakımı çok zorlaştığında ve evimizin içindeki un tozunun oksijene oranı endişe verici hale geldiğinde doğal bir ilerleme oldu.

Kaşlarımı çatarak dudaklarımı büzüyorum. "En son seninle kek yapmaya çalıştığında üç kritik malzemeyi unutmuştum. Berbat bir fikirdi."

Gözleri parlıyor, sonra arkamdan gelen August'a kayıyor. "Dil," diye fısıldıyor-azarlıyor.

Doğru ya. Kızımız her şeyi tekrarladığı için artık daha dikkatli olmaya çalışıyorum.

Boğazımı temizleyerek, "*Berbat* bir fikirdi" diye düzeltiyorum. Kaşlarım oynadı. Melody göz kırpmıyor.

"Fudging," diye tekrarlıyorum, sonra uzun bir iç çekiyorum. "Bilirsin, geçiştirme. Cupcakes. Hadi ama, bu kelime oyunu altındı."

Bir gülümseme yayılmadan ve gözleri mizahla parıldamadan önce bir an bana bakıyor. "Aman Tanrım," diye cevap veriyor Melody, kıkırdama krizine giriyor ve saç örgülerinden birini omzunun üzerinden atıyor. "Özür dilerim Parker. Bir saat önce zihnim çamura dönüştü ve sürekli bir sıcak basması yaşıyorum."

Yanakları pembe kırmızı, kızarıklık boynuna ve göğsüne doğru yayılıyor. Avuçlarım onu yakınıma çekmek için uzanıyor, biri karnına bastırırken diğeri boynuna uzanıyor.

Kahretsin, çok güzel.

Alnına kalıcı bir öpücük kondurarak fısıldıyorum: "Artık her gün senin yanında olmanın benim için nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

Titriyor. "Evet, doğru... Ben bowling topu içinde bir bowling topuyum." "Harikasın amına koyayım." Dudaklarım yanağından aşağı inip

iki dolgun dudak ve ben imalı bir şekilde mırıldanıyorum, "İnsanlar gelmeden önce ne kadar zamanımız var?"

Melody mutlu bir an için içimde eriyor, cazibe onu ele geçiriyor. Ama hemen kendini toparlıyor ve panik moduna geri dönüyor. "Yirmi dakika."

Kapı zili çaldı.

Kül gibi oldu.

August heyecan dolu bir çığlık atarak ikimizi de itiyor, hala Nutmeg'i tutuyor, Walden ise onunla birlikte topallaya topallaya evin önüne doğru ilerliyor.

Melody'nin yüzünü ellerimin arasına alıp bakışlarını kendime çeviriyorum ve gözle görülür bir şekilde rahatlayana kadar yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Melody March-Denison."

"Evet?" diye ciyaklıyor.

"Şimdiye kadar kaç parti kek yaptın?" "On iki."

"Her biri bir düzine olan on iki parti mi? Bu yüz kırk dört kek eder."

Başını sallıyor.

"Kaç tane normal kek yaptın?" "İki."

"Tamam, peki... eğer matematiğim doğruysa, bu yaklaşık olarak bir sürü keke eşit. Her şey yoluna girecek, kimse açlıktan ölmeyecek ve torunlarımızın torunlarının torunlarının hala yedek artıkları olacak."

Melody sakinleştirici bir nefes alarak parmaklarını bileklerime doluyor. Çenesini kaldırırken gözleri kabullenmişlikle parıldıyor. "Haklısın."

"Biliyorum."

"Ama..." Dili dudaklarını kayganlaştırmak için dışarı çıkıyor ve sertçe yutkunuyor. "Limonlu olanları yaktım."

"Beze dolgulu mu?" Tekrar

başını sallıyor.

"Siktir."

Karşılıklı hayal kırıklığımız, kızımızın coşkuyla ışıldayarak, dantelli elbisesi küçük bacaklarının arkasında dalgalanarak evin içinden geri gelmesiyle kesildi. "West Amca ve Lee-Lee Teyze!"

West ve Leah ellerinde büyük hediye çantalarıyla eve giriyorlar, muhtemelen içinde pillerini kaybetmem gereken iğrenç derecede gürültülü oyuncaklar var. Melody beni arka kapıdan içeri çekiyor ve doğruca Leah'nın yanına gidiyor. West yaklaşırken kadınlar kız kıza kucaklaşma şeylerini yapıyorlar, bana temkinli bir şekilde bakıyor.

haki pantolon ve topal

polo. "Hey, pislik."

Kollarım çapraz, bakışlarım onu eşit bir hoşnutsuzlukla değerlendiriyor. "Hey."

Melody'nin kardeşini tanımak ilginç bir kaç yıl oldu. Gerçek şu ki, pek ortak noktamız yok. O bira ve sporu sever, ben ise Bira ve spor dışındaki şeyleri sever. Barlara gitmekten hoşlanır. Benim barlarda hoşuma giden tek şey ise ayrılmak. Film zevki berbat, müzik zevki daha da kötü ve iki yıl önce Melody ve ben balo salonu yerine arka bahçede samimi bir tören yapmaya karar verdiğimizde düğün planlaması sırasında başıma büyük bir bela oldu.

Ama lanet olası West'in işi devralması ve boktan bir rock grubu tutması gerekiyordu. Bütün gece bize iğrenç Nickelback coverlarıyla serenat yaptı. Hatta sahneye çıktı ve *Photograph* şarkısını korkunç bir ithaf olarak söyledi ve Tanrım, o şarkı zaten yeterince korkunçtu - anıları hala aklımdan çıkmıyor.

Ayrıca sarhoş olup yetmiş beş misafirimizin önünde Leah'ya evlenme teklif ettiğinde de büyük bir rezalet çıkardı.

Ona tokat attı. Sonra onu öptü. Ve sonra onu tekrar tokatladı. Bunun tüm ilişkilerini özetlediğine eminim.

Geçtiğimiz yaz, başka bir çiftle birlikte Las Vegas'a spontane bir gezi yaptılar ve "yanlışlıkla" Elvis taklidi bir çift tarafından evlendirildiler. erkek jigolo olarak ikiye katlandı. Kimse aralarında ne haltlar döndüğünden tam olarak emin değil, ama açıkçası ben onların da bildiğini sanmıyorum.

Ancak tüm düşmanlığımıza, atışmalarımıza ve hakaretlerimize rağmen, sanırım en çok nefret ettiğimiz şey aslında birbirimizden hiç nefret etmiyor olmamız.

Pislik herif hiç de fena değil. Melody'yi çok seviyor ve böyle birine saygı duymamak elde değil. Ayrıca, evimin üzerine ikinci bir kat inşa etmek gibi psikopatça bir fikre kapıldığımda bana gerçekten destek oldu. küçük çiftlik evi. Büyüyen ailemizle birlikte fazladan alan kullanabileceğimizi düşündüm ve görünüşe göre uykudan ve boş zamandan nefret ediyorum.

West, Melody'nin evini onarıp satışa çıkarmamda bana yardımcı oldu ve daha sonra yeni ek bina için bana çok fazla zaman ayırdı. Kendisi bir elektrikçi, bu yüzden gerçekten işini biliyordu ve devre kesiciler ve topraklama iletkenleri konusunda yarı yarıya bağlandık.

Biz bakışlarımızı ayırmazken gözlerini bana dikeyor ama önce West sırtıyor. Ellerini ceplerine sokarak, "Yeni çocuk odasına şu dimmer düğmesini taktırdın mı?" diye merak ediyor.

"Evet. O dangalak müşterinin HVAC sorununu çözdün mü?"

Kıs kıs gülüyor. "Tüm bunlardan sonra, alev sensörüyle ilgili bir sorun çıktı." "Kahretsın."

Bir ritim geçiyor, aramızda kolay gülümsemeler geçiyor. Yumruk tokuşturuyoruz.

August geniş bir gülümsemeye önümüzde bir aşağı bir yukarı zıplıyor, saç örgüleri de onunla birlikte zıplıyor. Kollarını Leah'ya doğru kaldırıyor ve

Kuzgun saçlı vaftiz annesinin dikkatini Melody'den uzaklaştırdı. "Lee-Lee! Siktiğimin hamsterına bak. Doğum günü şapkası var."

Oops.

Üç kafa da bana doğru sarsıldığında parke zeminde kaybolmak için elimden geleni yapıyorum.

Leah kahkahasını bastırmak için boğazını temizliyor. "Senin *lanet* hamsterın. Vay be Aug, o şapkanın içinde ne kadar sevimli görüldüğüne inanamıyorum. Ve ne kadar... canlı."

Bana "*Nasıl hala hayatta?*" diye soruyor.

Bu şey dört ya da beş yaşında olmalı. Uzaylı bir hamster olduğuna eminim. Ya da bir robot, kız kardeşim gibi.

Omuz silkiyorum.

Bree'den bahsetmişken, telefonumu çıkarmak için kalabalıktan uzaklaşıyorum. Hastanedeki vardiyasından sonra partiye gidiyordu ama daha fazla işle uğraşmak zorunda kalması normal.

Bree'den herhangi bir bildirim gelmese de, beni bekleyen yeni bir Hangouts mesajı *var*.

Gözlerim en sevdiğim mektup arkadaşşımdan gelen mesajın üzerinde gezinirken içten bir gülümseme beliriyor.

Beyzbol takımına girdim!!!

Sikeyim. Evet.

Zephyr79: *Aferin sana. Yapacağını biliyordum.*

Geçen gün bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Spordan pek hoşlanmadığını biliyorum.

Zephyr79: *Eğlenceliydi. Doğuştan yeteneklisin. Bir gün ünlü bir yarış arabası sürücüsü olduğunda bana bir gezinti ile borcunu ödeyebilirsin.*

Evet doğru! Annem sana Ağustos için bir doğum günü hediyemiz olduğunu söylememi istedi. Bugün partiye gelemediğimiz için üzgünüm.

Zephyr79: *Sorun değil. Sana bir resim çizdi. Sadece kırmızı bir karalama, ama bir araba olması gerekiyordu. Heyecanlı davran.*

RacerDude: *Sevimli!! :-) teşekkürler August.*

Zephyr79: *Gitmem gerek, ama ilk maçınızı oynadığınızda bana haber verin. Orada olacağız. Seninle gurur duyuyorum, Owen.*

Sen *en iyisisin. TTYL*

Telefonumu arka cebime atıp başımı kaldırdığımda Melody karşımda duruyor. Bilmiş gülümsemesi parlıyor.

"Owen?"

"Evet. Takıma girdi," diyorum ona, kendi gururlu sırıtışımı gizleyemeyerek. "Bu çok harika. Başaracağını biliyordum." Melody koşarak yanıma geldi,

Walden'ın yaptığı gibi biraz sallanıyor, ki bu çok çekici, ve beni öpmek için eğiliyor. Başta tatlı ve nazikti ama yanaklarını avuçlarımin arasına alıp anında derinleştirdim. Keskin bir nefes alıp gıcırtilı bir iç çekişle veriyor, dillerimiz birbirine değip tadına bakıyor ve sadece birkaç metre ötedeki konukları umursamadan bir an için kendimizi kaybediyoruz.

Geri çekilip başparmaklarımı allık lekeli yanaklarına sürdüğümde tatmin olmuş bir inilti çıkıyor. "Mmm. Tadın limonlu krema gibi."

"Acıktım," diye fısıldıyor, burunlarımızı birbirine değdiriyor, gözleri buğulu ve aşk dolu.

Bana süründüğünde dudaklarımdan bir inilti daha süzülüyor. "*Beni acıktırıyorsun.*"

Leah'ya August'a göz kulak olması için yalvarmaktan iki saniye kadar uzaktayım, böylece karımı çok önemli *nedenlerden dolayı* ödünç alabiliyorum ki kapı zili tekrar çalıyor ve fırsatımızı çalıyor. Aramızdaki elektrik hala çatırdıyor, Melody'nin gözlerinde yeşil közler dans ediyor ve bir bakışıyla bu alevlerin daha sonra tekrar alevleneceğini bana bildiriyor.

Sabırsızlanıyorum.

Ama önce, küçük kızımın bir *Peppa Pig* piñatasını yok etmesini izleme zamanı.

Güneş gökyüzünde alçaktan batıyor ve ufku yanık turuncu bir allıkla aydınlatıyor. Çarpıcı bir an için dikkatimi çekiyor ve babamın yıllar önce söylediği sözleri hatırlıyorum.

Geçici güzellik.

En değerli türden.

Ama gözlerim batan güneşten uzaklaşıp etrafımdaki gülümseme, kahkaha ve neşe bulanıklığına daldığında, oldukça güçlü bir şeyin farkına varıyorum.

Hepsi gelip geçici.

Hayatın kendisi geçicidir.

Partiye katılanlar dağılırken ön bahçeye tünemiş bir çim sandalyeden izliyorum, kızımı güçlü kollarıma alıyor, onu döndürüyor ve öpüyorum, Melody'ye muhteşem bir parti için teşekkür ediyorum. West kolunu yılan gibi

Leah'yı şakağından öperken aralarındaki sevgiyi görüyorum. İlişkilerinin çalkantılı gidişatında *sevgi* ve *şefkat* var. Onları sarsmak, kendilerini toparlamalarını söylemek ve Sahip olduklarının kıymetini bilsinler, çünkü her şey gelip geçici, ama bence bu tür bir farkındalık sadece öğrenilebilir, öğretilemez.

Melody'nin ailesi bahçenin karşısından bana el sallayarak veda ediyor ve ben de gülümseyerek onları uğurluyorum. Son birkaç yıldır beni yanlarına alıp kendi çocukları gibi davrandılar ve onlara daha fazla minnettar olamazdım. Bu tür bir ilişkiden, sadece bir anne ya da babanın verebileceği o özel bağdan mahrum bırakıldım. Bu beni kırdı. Beni neredeyse hiçliğe indirgedi, beni tanımadığım birine dönüştürdü.

Ama Bree gördü. Beni gördü - *gerçek* beni, derinlerde gömülü, kiraz lekeli çenesi, gözlerinde kahkahası ve güçlü, değerli bir kalbi olan o küçük çocuğu.

"Ye bakalım, küçük kardeşim."

Kız kardeşim benimkinin yanına bir sandalye çekerek bana bir kap minyatür limonlu somunlar. Sunulanlara yarım bir gülümsemeyle bakıyorum. "Karım hepimizi kalıcı karbonhidrat komasına sokacak kadar pasta yapmadığı için mi?"

Meşe palamudu gözleri kırmızı-sarı gün batımının ışıltısıyla parlıyor. "Limonlu kek en mutlu tatlıdır," diyor dişleri bembeyaz parlayarak. "Melody buraya gelirken biraz almam için mesaj attı çünkü senin en sevdiğin tatlı olduğunu biliyor ve onları yakmış. Yirmi yedi üzgün surat emojisine hayır diyemedim."

"Seni hep emojilerle kandırıyor." Elinden plastik kabı alıyorum, bakışlarımı ikramların üzerinde gezdirirken elimde buruşuyor. Kalbim kabarıyor. "Kahretsin, bu kadını hak etmek için ne yaptım bilmiyorum."

Bree omuzlarını silkiyor, sarmal saç tutamları omuzlarına dökülüyor. "Belli ki senin kaliteli pişirme yeteneğinin değilmiş."

Yaltaklanıyorum. "Evet, hayır. Belki de benim sıcak ve bulanık mizacım yüzündendir." "Kesinlikle o da değildi."

"Sevecen kişiliğim mi?"

"Oldukça şüpheli."

Mart ortası esintisi taze ve serinletici bir şekilde yanımızdan geçerken şakacı bir sırıtış paylaşıyoruz.

Bree sandalyeme uzanıyor ve avucunu göğsüme koyarak hafifçe okşuyor. "Olay buydu. Benim her zaman gördüğüm şeyi gördü."

Bu duygu karşısında kalp atışlarım hızlanıyor ve bakışlarım Melody'nin Bayan Katherine ile sımsıcak bir kucaklaşmaya girdiği yere kayıyor. İki kadın, güçlü bağlarının ve şefkatli kalplerinin bir kanıtı olarak gözlerinde parlayan yaşlarla geri çekiliyorlar. August bir prenses tacıyla etraflarında dans ediyor, minik yumruklarıyla iki parıltı çubuğu sallıyor, yüzü hala parlak pembe şekerlemeyle yapış yapış.

Bir iç çekiyorum, hüznü ve saf bir şey. "Lanet olsun, şanslıyım..."

Bree'nin parmakları kalbimden elime doğru ilerliyor ve elimi hafifçe sıkıyor. "Bu şans değil, Parker. Hepsi senin sayende oldu."

Yutkunuyorum, önümdeki manzarayı içime çekiyorum.

"Bu hayatı da tıpkı evini inşa ettiğin gibi sıfırdan, özenli aletlerle, sıkı çalışarak ve bolca kan, ter ve gözyaşıyla inşa ettin." Kolunu dışarı doğru uzatarak emeğimin meyvelerini gösteriyor. "Bunu buraya sen koydun."

Göğsüm aydınlanma ile gürlüyor. *Bunu ben yaptım.* Bu yaşamı *kendim* için seçtim - bu benim için diğer tarafta olan şeydi. Zorlukların ötesinde gizlenen şey buydu.

Kalbim.

Benim
umudum.

Gerçek *evim*.

Gerçek şu ki, o doğana kadar hiçbir zaman gerçek anlamda bir evim olmadı. Dört duvarım ve başımı koyacak bir yerim vardı ama kalbimi koyacak bir yerim yoktu. Buraya kökler ekdim ama o köklerin büyüyecek yeri yoktu. Durgun ve büzüşmüşlerdi.

Soluyor.

Hayatım çok farklı yönlere gidebilirdi. Farklı seçimler yapma, alternatif rotalar izleme gücüne sahiptim. Mücadeleyi bırakıp kendimi boğulmaya bırakana kadar o karanlık sularda kıyıya vurmak çok kolay olurdu.

Ama ben yüzmeyi seçtim.

Kendi mutluluğumuzun anahtarı elimizde ve o kapının diğer tarafına ne koyacağımız tamamen bize bağlı.

Başlangıcımız sonumuz olmak zorunda değil.

Son konuklar da ayrılıp Melody kucağında August ve karnında oğlumuzla yanımıza gelirken Bree beni bırakıp sandalyeden kalkıyor.

"Ben gidiyorum," diyor kız kardeşim, Melody'yle yarı yolda buluşup iki kızını da sevgiyle kucaklıyor. "Huzurun tadını çıkarın."

Ayağa kalkıp el salladığımda elini veda etmek için kaldırıyor. Arabası garaj yolundan çıktığında, lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdıyor ve O toprak yolda gözden kaybolurken müzik kesiliyor ve ben gülümseyen Melody'ye dönüyorum.

Gözleri yorgun, yorgunluktan parlıyor, cildi ya sıcaktan ya da rüzgar yanığından pembeleşmiş. Uzun, dökümlü bir elbise ayak bileklerini gıdıklıyor, parmak boyası ve pasta bulaşmış. İki örgüsü de çözülmüş, saman sarısı saçları dalgalar ve düğümler halinde dağılmış, keskin bir rüzgâr saçlarını bir tül gibi arkasında dans ettiriyor.

Tükenmiş ve çok çalışıyor ama hâlâ gülümsüyor.

Gülümsemesine karşılık veriyorum, üç yaşındaki çocuğumuzu zayıflayan kollarından tutup ağırlığının bir kısmını alıyorum. "Masal zamanı mı?"

İki kız da parlak sırtışlarla başını sallıyor ve hep birlikte evin arka tarafına geçip yavaş büyüyen manolya ağacının yanındaki çimlere tünüyoruz. Walden ağzında kırmızı topuyla, uzun, sağlıklı saç tutamları ortamdaki güneşin altında parlayarak çatlak arka kapıdan zıplayarak bize katılıyor.

August yerimizi alır almaz kucağımdan fırlayıp eve doğru koşuyor.
"Nutmeg'i alacağım! Hikâyelere bayılır."

Walden yanımıza yerleşirken Melody ve ben şefkatli bir bakış paylaşıyoruz. Bir avucumu kürkünde gezdiriyorum ve onun memnuniyet dolu iç çekişi içimden süzülerek sakinliğime katkıda bulunuyor.

"Geri çekiliyorum!"

Kızım elinde hamsterla öne doğru koşuyor ve kucağıma tırmanıyor.

August masal zamanına bayılır. O bizim küçük hikaye anlatıcımız.

Her akşam bir araya gelir ve günün en sevdiğimiz kısmı hakkında konuşuruz. Biz buna hikâye zamanı diyoruz ama bu daha çok bir düşünme anı.

Takdir etmek. Her günün iyi yanlarını ararız, günün tamamı bok gibi gelse bile.

Her zaman bir şeyler vardır.

Ne kadar küçük ya da önemsiz olursa olsun, her zaman bir umut ışığı, bir tatlılık vardır.

İnşa etmek için bir başlangıç noktası.

Bir kolumu karıma dolayarak onu göğsüme doğru çekiyorum, ta ki en sevdiğim iki kız da benimle sarmaş dolaş olana kadar. Sonraki on dakikayı konuşarak, anılarımızı yâd ederek ve güneşin son altın ışınlarını saçmasını izleyerek geçiriyoruz.

ufuk çizgisi boyunca turuncu, bizi alacakaranlıkta yıkıyor.

İçeri girmeden önce hafif bir meltem esiyor ve nefesimizi kesiyor.

August kucağımda hareketsiz duruyor ve yüksek sesle merak ediyor, "O ne baba? Beni gıdıklıyor."

Dudaklarımı bir gülümseme boyarken parmaklarım Melody'nin saçlarında geziniyor. Cevabı zaten bildiği için daha da yakınıma sokuluyor.

Aynı soruyu güneşli bir öğleden sonra verandasında gün zambakları tuhaf bir esintiyle dans ederken babama sordum. Yutkunarak cevap verdim, "Bir zefir."

Küçük pembe dudaklardan kıkırdamalar fişkırıyor. "Çok aptalca."

İkisini de daha sıkı tutarak, babamla birlikte verandadaki salıncakta kucak dolusu dolgun kiraz ve Ayaklarımın dibinde yaramaz bir yavru. Bana her esintinin bir zefir olduğunu, yeni başlangıçların nazik bir vaadi olduğunu söyledi.

Zephyrus batı rüzgârının tanrısıydı, baharın tanrısıydı, yeni başlangıçların ve büyümenin temsilcisiydi. Umut ve yeni yaşamın işaretiydi.

Nedeni ne olursa olsun, o anı hep yanımda taşıdım. Korkmuş bir çocuk olarak o dolaba kilitlendiğimde, kapının altından her rüzgar estiğinde onu yanımda hissederdim, karanlığın ortasında sakın bir varlık.

Benim babam. *Zephyr*.

O benim yoldaşım, hayali arkadaşım oldu, kulağıma dayanmamı fısıldadı.

Kış sonsuza dek sürmez.

Bahar geliyor.

Yeni başlangıcımı, başlangıç noktamı bulmam çok uzun zaman aldı. Solan ve çürüyen bir tarlada çiçek açan manolyam. Ama hiçbir şeyi değiştirmedim... çünkü her şey beni ona götürüyordu. *Onlara*.

August kucağımdan sıçrayıp bahçede dans ediyor, ayakları beceriksizce daireler çizerken saçları ve elbisesi dönüyor. Gördüklerim karşısında gözlerim doluyor. Bu yüzden

değerli, çok güzel, çok *geçici*.

Melody kızımızın yerini alıp kucağıma atladığında ve göğsüme yaslandığında içimden sert bir nefes kaçıyor.

Sırıtıyorum. "Çok müdahaleci."

Daha da yaklaşıyor, ince tüyleri çenemi gıdıklarken bir kıkırdama kopuyor. "Güneş gibi, değil mi?"

Kollarım vücudunu sarıyor, onu olabildiğince yakınımı çekiyorum. Narenciye kokusunu, çiçekli tenini ve her santiminden akan sıcaklığı içime çekiyorum. "Evet... bu doğru."

Melodi her zaman güneş olacak, ıslıl ıslıl parlayacak, güzel bir yeni başlangıç olacak.

Ama her şeyden önce, o benim ayım.

Mükemmel son.

"İçeri giriyoruz! Nutmeg uyuklu," diye sesleniyor August, gülümsemesi tıpkı annesininki gibi ıslıl ıslıl. "Eve gidiyoruz."

Home.

Hayatımın aşkı kollarımın arasındayken, kızımın elinde bir hamster ve ayak bileklerini takip eden yaşlı, tatlı bir köpekle arka kapıya doğru zıplayışını çimlerin üzerinden izliyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Seni seviyorum Melody," diye mırıldanıyorum usulca, başının tepesine bir öpücük kondurarak.

Ayağa kalkmadan önce derin bir iç çekiyor ve sonra kucağımda iki büküm oluyor. Bana bakarken yüzünde tatlı bir gülümseme beliriyor, gözleri yeşim taşı gibi parlıyor ve daha dudaklarından çıkmadan kelimeleri fısıldıyor. "Seni seviyorum."

Ben de gülümsüyorum.

Home.

Derler ki, ev kalbin olduğu yerdir...

Ve onu bulduğumda ikisini de bulduğumu biliyorum.

OceanofPDF.com

-EPİLOG-

Melody

GELECEK (GÜNEŞİN BATTIĞI GÜN)

Her zaman bir şekilde yağmurdan etkilenmişimdir.

Çiseleyen yağmur, hafif pıtırtilarla cam pencereye çarpıyor ve odayı huzurlu bir şeyle dolduruyor. Nostaljik bir ambiyans. Sakinleşmiş kalp atışlarım ve yakındaki bir hoparlörden gelen ve bana *Zincirsiz Melodi* ile serenat yapan melodiler için mükemmel bir tamamlayıcı.

Zihnim sessiz fırtına bulutlarıyla birlikte yansıyor ve hayatın yağmurla birleşen tüm önemli anlarını düşünüyorum. Yağmurlu bir şehir caddesinde çok değerli bir şey kaybettim ama yıllar içinde çok şey de kazandım.

Atılımlar, sevişme, doğum ve evlilik yeminleri. Dans, öpücükler, beyzbol maçları ve doğum günü partileri.

Bayan Katherine'in *Loving*'den emekli olduğu gün yağmur yağdı. *Hayat çizgileri*, dizginleri bana devrediyor ve hayatıma derin bir amaç katıyordu. Ağlayan bir gökyüzünün altındaki o tanıdık otoparkta durduğumuzda ıslak saçlarının altında nasıl keçelediğini hala hatırlayabiliyorum.

"Işıl ışıl parla, Melody. Gülüşün en hüzünlü ruha bile bir armağandır."

Nabzım acı tatlı anılarla atıyor.

Evet. Sanırım bu uygun. Her zaman yağmur ve ben vardık.

Cılız bir iç çekişle gözyaşlarımı geri kırıyorum, bakışlarım üstümdeki tavan vantilatörüne yerleşiyor. Anımsama ve gözyaşlarıyla vedalaşmayla geçen duygusal açıdan yorucu bir gün oldu.

Son vedalar.

Tanıdık yüzler sevgi ve barış sözcükleriyle odaya girip çıktılar. Hepsi de kalbimin değerli parçaları. İki güzel çocuğumuz, torunlarımız, torunlarımızın torunları. Hâlâ hayatta olan arkadaşlarımız ve ailemiz. Yaşlı köpeğimiz bile tatlı bir veda için getirildi.

Vedalar edildi.

Biri hariç hepsi.

Şimdi sadece ben ve Parker, birbirimize sarılmış, büyük boy yatağımızın sıcak, sessiz çarşaflarının altında yatıyoruz. Eskiden yatağı daha küçük bir şeyle, bir kraliçe ya da bir tam boyla değiştirmekle ilgili şakalar yapardık, çünkü fazladan alan her zaman boşa çıkardı. Her gece kendimi yatağın onun tarafında bulur, sırtına ya da göğsüne yaslanır, kalbinin rahatlatıcı atışlarında kaybolurdum.

Birlikte geçirdiğimiz onca yıl boyunca hiç ayrı yatmadık. Bir kez bile. Ne iş seyahatleri, ne seyahat zorunlulukları, ne de bizi ayıran tartışmalar oldu.

gece çökmeden önce.

Her akşamı bu yatakta, kendi inşa ettiği bu çatının altında, yan yana geçirdi. Uzuvar birbirine dolandı, kalpler aynı hizaya geldi. Gece geç saatlerde yenidoğan beslemeleri, ateşli tutku, yaz fırtınaları, film maratonları ve gözleme kahvaltıları boyunca bu yatak uzun ve mutlu evliliğimizin odak noktası haline geldi. Ana üs. Kart oyunları oynar, kitap okurduk,

günümüzü tartıştık. Gıdıklama kavgaları, çocuklarla kucaklaşmalar ve ıslak köpek burunları vardı.

Bu yatağa bayıldım.

Bu dünyadaki son anlarımı *burada, onunla* geçirecek olmayı seviyorum.

Parker parmaklarını kolumun genişliğinde aşağı yukarı gezdiriyor, ince, beyaz saçlarımın arasından geçiriyor. Bir öpücük için eğildiğinde nefesi şakağımı yalıyor. "Melodim," diye mırıldanıyor usulca, dudakları sıcak ve şefkatli. "Benim Manolyam. Benim ayım."

Yorgun gözlerime yaşlar hücum ediyor.

En sevdiğim şarkı komodinin üzerinde belli belirsiz çalıyor, cama vuran yağmur damlalarının sesine karışıyor. Haftalardır yanımdan ayrılmıyor; benimle ilgileniyor, bana sarılıyor, sağlığım kötüleştikçe moralimi yükseltiyor. O benim kayam, dayanağım ve en büyük hediyem. "Korkuyorum Parker. Seni terk etmekten korkuyorum," diye fısıldıyorum, sesim kederden çatlıyor.

Benim için güçlü olmaya çalışıyor. Cesur olmaya çalışıyor.

Kolları beni sıkıca sarıyor, eskisinden daha zayıf ama sevgisinin gücü hiç azalmadı. "Her zaman ne yaptık? Korktun mu?"

"Dans ediyoruz." Küçük gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken boğazım kurumuş ve paslanmış gibi hissediyorum. "Dans etmenin korkutucu bir yanı yok."

"Bu doğru." Parker başını sallıyor, kendi gözyaşları da dökülüp geceliğimin ipeksi kumaşında kayboluyor. "Yüzene kadar dans edeceğiz."

Onunla dans etmek için her şeyimi verirdim ama bedenim güçsüzleşiyor ve kalbim zayıflıyor. Titreyen bir nefes alarak, "Sanırım dans edemeyecek kadar yorgunum" diye cevap veriyorum.

Keşke sonsuz yaşamlar boyunca dans edebilseydik, ama sahip olduğumuz yaşam için minnettarım. Birlikte yarattığımıza.

Çok güzel bir hayattı. *Harika* bir hayat.

Bu benim seçtiğim ve binlerce kez seçeceğim bir hayat.

Ve düşününce... Neredeyse buraya kadar gelemeyecektim. Çok şey kaçırabilirdim.

"Gözlerini kapat, Melody."

Sözleri şakağımda boğuk bir fısıltıya dönüşüyor ve narin ellerimle ona sarılıyorum, göz kapaklarım çırpınıyor. Bir huzur dalgasıyla dolup taşıyorum.

"Gölün içindeyiz," diyor. "Suyun içinde dans ediyoruz, birbirimize sıkıca sarılıyoruz ve başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece sen ve ben, kaygısız ve genç, canlı bir gün batımının altında birlikte sallanıyoruz. Kahkahalar var. Kemanlar var. *Aşk* var."

"Görüyorum, Parker. Görüyorum," duygularım içimi kaplarken törpülüyorum. "Seninleyim."

Beni kendine çekiyor, boynuma öpücükler konduruyor. "Hemen arkanda olacağım, Melody. Beni bekle."

"Bekleyeceğim," diye başımı sallıyorum, onu bedenimin izin verdiği kadar sıkıyorum. Nefeslerim düzensiz ve yıpranmış, uzuvlarım yorgun, ama aşkımız güçlü.

Ebedi. Gözyaşlarımı daha fazla kırıştırarak ona dönüyorum ve güzel yeşil gözlerinin benimkilere sabitlendiğini görüyorum. "Diğer tarafta ne olduğunu düşünüyorsun?"

Parker tereddüt etmiyor. Eğilip dudaklarıma son bir öpücük konduruyor. "Oraya koyduğun şey."

Gülümsüyorum.

Yakında görüşürüz.

Elini sımsıkı tutarken ve kalp atışları yanağıma baskı yaparken, derin, memnun bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Artık hazırım.

SON

OceanofPDF.com

-YAZARIN NOTU-

Melody ve Parker ile bu yolculuğa çıktığınız için çok teşekkür ederim. Bu kitapla çok derin ve duygusal bir bağ kurdum ve umarım bu hayali insanlara olan sevgim sayfalara yansımıştır. Hikâyeleri organik bir şekilde gelişti, milyonlarca farklı yöne gitti ama tam da olması gerektiği gibi sona erdi.

Sonsöz şimdiye kadar yazmak zorunda kaldığım en zor şeydi. O 978 kelimeyi yazmak iki tam günümü aldı.

Ama bu 978 kelimeye o kadar inanıyorum ki.

İntiharı ve mücadeleden erken vazgeçmeyi konu alan bir kitap için bunun tam tersini anlatmak istedim. Yaşamanın güzelliğini ve mücadelelerinizin diğer tarafında sizi nelerin bekliyor olabileceğini göstermek istedim.

Benim gözümde, Melody ve Parker için mükemmel bir son ve sonsuza dek mutlu son.

Lütfen bu güzel şarkıyı dinlemek için bir dakikanızı ayırın. Bu kitabın sonuna yaklaşırken önerilen çalma listemde karşıma çıktı ve bence kaderdi. ♡

[Brian Fallon tarafından yazılan Diğer Tarafta Görüşürüz](#)

**** Siz veya tanıdığınız biri intihar
düşüncelerinden muzdaripseniz, lütfen yardım
isteyin. Sen
aranıyor ve seviliyorsunuz.**

**Ulusal İntiharı Önleme Yardım Hattı: 1-800-
273-8255 ****

OceanofPDF.com

-WALDEN'IN HİKAYESİ-

Eğlenceli bilgi: *Walden gerçektir!*

Bu tatlı, yaşlı yavru bizim sığınma evimizdi - yani onu evlat edindiğimizde, onun sonsuza dek evi olacağımızı biliyorduk. Sağlığı kötüye gidiyordu ve hayatının son birkaç ayında başını koyabileceği sıcak ve sevgi dolu bir yere ihtiyacı vardı.

Walden bize ilk geldiğinde çok kötü durumdaydı. Tüyleri dökülüyordu ve son derece düzensizdi, yetersiz besleniyordu ve korkmuştu ve evin bir köşesindeki köpek yatağına saklanarak kendi başına kalmayı tercih ediyordu. Ancak günler haftalara dönüştükçe ve biz uyanık olduğumuz her anı bu tatlı ruhu severek, ona alışmaya çalışarak geçirdikçe, gözlerimizin önünde en şaşırtıcı değişim gerçekleşti.

Saçları yeniden uzamaya başladı. Sallantılı yürüyüşleri arka bahçede mutlu koşulara dönüştü. Evin içinde bizi takip etti ve kanepede bize sarıldı.

Bu solgun köpek gözlerimizin önünde çiçek açtı.

Walden'a bir yıldan biraz fazla bir süre sahip olduk. Veda etmek, yapmak zorunda kaldığımız en zor şeylerden biriydi, çünkü bu yavru ailemiz üzerinde çok derin bir etki bıraktı. Sevginin gerçek gücünü öğrendik ve fiziksel

onunla birlikte gelen tezahürler. Walden'ın son saatlerinde kürkü kalın ve sağlıklıydı, gözleri ıslık ıslık ve canlıydı ve kalbi çok doluydu.

Bu kitabın taslağını oluşturmaya başladığımda Walden'ın Parker için mükemmel bir arkadaş olacağını biliyordum.

Bu değerli hayvanı kelimelerle ölümsüzleştirebildiğim için çok mutluyum. Bizimle geçirdiği zaman kısa sürdü ama ruhu uzun ömürlü oldu.

Seni özliyoruz, Walden.

-TEŞEKKÜRLER-

Teşekkür her zaman en son yazdığım şeydir.

Bunun nedeni onların *en* az önemli olmaları değil, *en önemli* olmaları ve onlara duyduğum büyük minneti birkaç paragrafla ifade edebileceğimi asla düşünmüyorum.

Ama deneyeceğimden eminim.

Öncelikle, zihinsel olarak inzivaya çekilmem ve bu hikayeyi hayata geçirmem için gereken zamanı ve alanı bana sağladığı için kocama teşekkür ederim. Yazmak duygusal olarak yorucu, izole edici ve beni doldurduğu kadar tüketiyor da. Gerçeklik ve hayal dünyam arasındaki denge zor bir denge ve ailemin anlayışına ve zarafetine çok minnettarım. bana sağlıyor. Beyin fırtınası, parlak fikirler ve bunu yapmam gerektiğine dair sarsılmaz inancınız için teşekkür ederim.

Ölüm kalım meselem Chelley Schultz'a teşekkür ederim. Cidden, sen ve senin bilgeliğin, özverili desteğin ve mükemmel zamanlanmış *Susam Sokağı* ve amigo GIF'lerin olmasaydı, bu kitap muhtemelen akıl sağlığımla birlikte çöpe atılırdı. Bu kitabın ortak bir yolculuk olduğunu hissediyorum. Sen

İlk olay örgüsünden, ilk kelimelere, büyük yön değişikliklerine ve gözyaşları içinde sona ermesine kadar. Bu karakterleri hayata geçirme ve hikayelerine sadık kalma yeteneğime inandığınız için teşekkür ederim. Şüphelerimi kararlılığa dönüştüren bir yolunuz var ve yollarımız kesiştiği için çok mutluyum. (Dünyadaki Charlie'ler aynı fikirde olmasa da.)

E. R. Whyte'a her adımda yanımda olduğu, küçük sevgi notları ve harika önerileri için ve en iyi editör olduğu için teşekkür ederim.

Hiç. Sen benim ilk yazar arkadaşımydın ve bu macerayı sensiz hayal edemiyorum. Bana ilham veriyorsun.

Sıcaklığınız, ışığınız ve pozitif ruhunuz için teşekkürler Vanessa Sheets. Devam etmemi ve gülümsememi sağlıyorsunuz. Ve diğer arkadaşlarıma da kocaman teşekkürler.

harika beta okuyucular: Amanda Jesse, Jillian Cunningham, Autumn Black, Amy Waayers, Lyndsey Farrer, Amber Kristyn ve Megan Lick.

Megan Lick'ten bahsetmişken, bu kıza büyük bir alkış istiyorum. Sen benim beta-okuma kankamsın ve gerçekten, bu kitapla ilgili yaratıcı kıvılcımımı tetikleyen ve hikayeyi hiç beklemediğim bir yöne çeviren sendin. Benimle bu maceraya çıktığın için teşekkür ederim. Hayatın tüm maceralarına çıktığın için teşekkür ederim.

Benimle maceraya atıl.

Kapak modelim [Rhylan Strelhoff](#)'a ve kapak vizyonumu ustalıkla hayata geçiren fotoğrafçım [Justin Dube](#)'a çok teşekkür ederim. İkinizle de çalışmak çok keyifliydi ve profesyonel yollarımız kesiştiği için çok minnettarım. kesişti.

Okuyucu grubumdaki ve tanıtım ekibimdeki inanılmaz hayranlarıma ve arkadaşlarıma, yazma yolculuğumda ve genel olarak hayatımda beni destekledikleri için teşekkür ederim. Bu topluluk benim için her şey demek. Mesajlar, etiketler, yorumlar ve tatlı, cesaretlendirici sözler için teşekkür ederim.

Bu kitaba olan sevginizi paylaşımlarınız ve yorumlarınızla gösteren ilk okuyucularıma teşekkür ederim. Kendimi değerli hissetmiyorum ama gülünç derecede kutsanmış hissediyorum.

Son olarak, beni her zaman zorladıkları, bana inandıkları ve bana ilham verdikleri için muhteşem çocuklarıma ve aileme dünyadaki tüm teşekkürler. Sizler benim en büyük armağanımsınız.

Bu bir aşk hikâyesiydi ama aynı zamanda bir "hayatını sev" hikâyesiydi. Ve umarım seversin.

Her lanet gün.

OceanofPDF.com

-PLAYLIST-

Çalma listesini [buradan](#) dinleyebilirsiniz

"Displaced" - Azure Ray "Drown"
- Seafret

"Get Hurt" - The Gaslight Anthem

"Afraid" - Sarah Fimm

"Colorblind" - Natalie Walker "Letter
Never Sent" - Young Summer "Out of

This World" - Bush

"Küçük Ölüm Meleği" - Seafret

"Here Comes the Rain Again" - Hypnogaja "Not

In Love" - Olin and the Moon

"My Skin" - Natalie Merchant

"Weightless" - Black Lab

"The Other Side" - David Gray

"Winter In My Heart" - Vast

"It Is What It Is" - King Henry (Megan Lick)

"Fade Into You" - The Moth & the Flame

"Make This Go On Forever" - Snow Patrol

"Sympathy" - The Goo Goo Dolls

"Cancion De La Noche" - Matthew Perryman Jones "Quiet
Lies" - Matthew Mayfield

"Speechless" - Morning Parade

"Boxes" - The Goo Goo Dolls

"Unchained Melody" - The Righteous Brothers

"See You On the Other Side" - Brian Fallon

OceanofPDF.com

-BAĞLAN-

Bu hikayeyi beğendiyseniz ve hakkında daha fazla sohbet etmek isterseniz
Facebook'ta [Yanlış Kalp Tartışma Grubu](#)!

Ve okuyucu grubuma katılmaktan
çekinmeyin: [Harts Kraliçesi: Jennifer Hartmann'ın](#)
[Okuyucu Grubu](#)

Beni takip et falan:

Instagram: [@author.jenniferhartmann](#)

Facebook: [@jenhartmannauthor](#)

Twitter: [@authorjhartmann](#)

Baskı yok ama güzel bir eleştiri gördüğümde kalbim yerinden
çıkacak gibi oluyor. Düşüncelerinizi Amazon, Goodreads ve
Bookbub'a bırakın!

www.jenniferhartmannauthor.com

OceanofPDF.com

-JENNIFER HARTMANN'DAN DAHA FAZLASI

DÜET SERİSİ - ARYA & CODA

Rock grubunun solisti güzel bir garsona aşık olmaya başlayınca Noah, kızın hayallerinin önüne geçmemesi için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Ama o garson kız bir gece yanlışlıkla en karanlık sırlarını ona açıp ikisinin de tahmin edemeyeceği derin bir bağı tetiklemeseydi her şey daha kolay olurdu.

PENÇELER VE TÜYLER

Küçük bir kasabanın polisi olan Cooper, babasının barına gelen gizemli yeni kızdan çok etkilenir ancak beklediği son şey kızın aynı gece ortadan kaybolmasıdır.

Abby'yi bulmak sadece bir başlangıçtır. Onu gerçekten kurtarmanın tek yolu, sırlarını çözmektir; bu da tahmin edebileceğinden çok daha zorlu bir görevdir.

OceanofPDF.com

HALA ATIYOR

#Üç kategoride 1 numaralı Amazon En Çok Satanlar!

Yirmi üçüncü bölümde bahsi geçen Çöpçatan katil Parker'ı merak ediyor musunuz?

Cora kız kardeşinin doğum günü partisinden ayrıldığında, bir delinin bodrumunda prangalar içinde uyanmayı beklemiyordur.

Daha da kötüsü, ezeli düşmanı ve başının en büyük belası Dean, kendi zincirleriyle aynı mekânı paylaşmaktadır. Her zaman birbirlerini öldüreceklerini düşünen bu iki insan, hayatta kalmak istiyorlarsa artık birlikte çalışmak zorundadır.

LOTUS

Dünyanın geri kalanı için o, 4 Temmuz'da kaybolan küçük bir çocuktur.

Sydney için o her şeydi.
Yirmi iki yıl sonra, geri döndü.
Bu Oliver Lynch'in hikayesi.
Bu onların hikayesi.

KARANLIKTAN SONRA ARZU ANTOLOJİSİ

En sevdiğiniz yirmiden fazla yazar, size bir sonraki kitap sevgilinizi getirmek için bir araya geldi... karşı koyamayacağınız ateşli kötü çocuklar, ayaklarınızı yerden kesecek baygınlık geçirmeye değer kahramanlar ve sayfalar arasında tanışacağınız tüm seksi aygırlar.

Bu ve daha fazlası, erkeklerin kitaplarda daha iyi olduğunu ve arzunun karanlıktan sonra gerçekten daha iyi olduğunu kanıtlayan bir koleksiyon olan Desire After Dark antolojisi sizi bekliyor.

HAK ETTİĞİMİZ - ÇOK YAKINDA!

Evan, karısının bir ilişkisi olduğunu öğrendiğinde, bunu atlatmak yerine ödeşmeyi tercih eder.

Bu hor görülen, yeni bekâr baba için plan basittir: kendi evliliğini mahveden adamın karısını baştan çıkarmak.

Yol boyunca ona aşık mı olacaksın?
Planın bir parçası değil.

OceanofPDF.com

-YAZAR HAKKINDA-

Jennifer Hartmann, sadık kocasıyla birlikte kuzey Illinois'de yaşamaktadır, Jake ve Willow, Liam ve Violet adında üç çocuğu var. Öfkeli aşk hikâyeleri yazmadığı zamanlarda, muhtemelen onları yazmayı düşünüyordur. Hoşlandığı şeyler günbatımı (çünkü sabahlar zordur), bisiklete binmek, Illinois dışında herhangi bir yere seyahat etmek, Buffy the Vampire Slayer'ın tekrarlarını izlemek ve günün o saatinde kahvenin yerini şaraba bırakması. Jennifer kocasıyla birlikte düğün fotoğrafçılığı yapıyor ve kendini sevmeye meraklısı. Kelime oyunları yapma ve sıradan durumlarda uygunsuz mizah bulma konusunda mükemmeldir. Takoları çok seviyor. Ayrıca köpeğinizi gerçekten ama gerçekten sevmek istiyor. *Xoxo.*

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

